

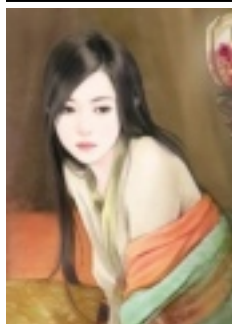
Đường Về Nhà Của Vật Hi Sinh Nữ Phụ

Contents

Đường Về Nhà Của Vật Hi Sinh Nữ Phụ	2
1. Chương 1: Sai Lầm Bắt Đầu	2
2. Chương 2: Điều Kiện Về Nhà	3
3. Chương 3: Mẫu Tử Bạch Liên Hoa	6
4. Chương 4: Một Mớ Hỗn Độn	9
5. Chương 5: Người Giỏi Quỳ, Ta Giỏi Nói	12
6. Chương 6: Cái Chết Của Tả Hương Lan	14
7. Chương 7: Mắt Lạnh Xem Trò Hài	17
8. Chương 8: Phượng Hoàng Dữ Phi Bội	21
9. Chương 9: Cửu Cửu Đưa Thư Đến	23
10. Chương 10: Cặn Bã Cha Tái Thú ~	27
11. Chương 11: Kể Mẫu Tả Hương Tú	29
12. Chương 12: Nam Cung Phong Hoa Nha~	33
13. Chương 13: Trong Lúc Gian Tình Tiến Hành (1)	36
14. Chương 14: Trong Lúc Gian Tình Tiến Hành (2)	39
15. Chương 15: Năm Tháng Nhân Nhã Trôi Qua	41
16. Chương 16: Nam Nhân Ở Trong Rừng.	44
17. Chương 17: Hà Hoa Cùng Tam Mao	47
18. Chương 18: Đi Thuyền Nhiều Chuyện Vui	50
19. Chương 19: Cửu Mẫu Trầm Lệ An	52
20. Chương 20: Chuyện Trước Đây Của Tả Phủ	55
21. Chương 21: Bất Chính Dưới Cây Mai	58
22. Chương 22: Hoa Đăng Tiểu Lão Hồ	61
23. Chương 23: Sóng Gió Dần Dần Nổi Lên	64
24. Chương 24: Nguy Cơ Của Tần Di Mật (1)	67
25. Chương 25: Nguy Cơ Của Tần Di Mật (2)	70
26. Chương 26: Nguy Cơ Của Tần Di Mật (3)	73
27. Chương 27: Mọi Nơi Đều Có Bí Mật	75
28. Chương 28: Tính Toán Của Tần Di Mật	78
29. Chương 29: Lúc Tiến Hành Cướp Hôn	81
30. Chương 30: Ai Là Tân Nương Tử?	84
31. Chương 31: Đêm Động Phòng Hoa Chúc	87
32. Chương 32: Quyết Định Chạy Trốn	90
33. Chương 33: Nơi Thế Ngoại Đào Viên	93
34. Chương 34: Tam Mao Cùng Tứ Mao (1)	95
35. Chương 35: Tam Mao Cùng Tứ Mao (2)	98
36. Chương 36: Yên Bình Bị Phá Vỡ	102
37. Chương 37: Tai Họa Bất Ngờ	105
38. Chương 38: Nhiệm Vụ Thứ Ba	108
39. Chương 39: Gặp Lại Bạch Liên Nhi	111
40. Chương 40: Ngọc Diện Thần Y	114
41. Chương 41: Trao Đổi Giải Được	118

42. Chương 42: Tiền Nhân Hậu Quả	121
43. Chương 43: Một Mạng Bằng Một Mạng.	124
44. Chương 44: Đại Kết Cục – Về Nhà.	127
45. Chương 45: Ngoại Truyện 1: Bỉ Thử Sơ Kiến (1)	131
46. Chương 46: Ngoại Truyện 2: Bỉ Thử Sơ Kiến (2)	133

Đường Về Nhà Của Vật Hi Sinh Nữ Phụ

Giới thiệu

Đây là một câu chuyện về thời xưa từ lúc cô vô tình bị xuyên không về cổ đại. . . Cô như là một đóa

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duong-ve-nha-cua-vat-hi-sinh-nu-phu>

1. Chương 1: Sai Lầm Bắt Đầu

9x: “Hử? Cô cũng thích quyển sách này sao?”

Tần Dĩ Mạt sững sốt, hơi xoay đầu nhìn cô bé nữ sinh ngồi bên cạnh mình, vừa cười vừa nói: “Là quyển vừa mua tại sân bay lúc này, vẫn chưa xem qua!”

9x vẻ mặt kiêu ngạo, nói : “Vây cô mau xem đi! Cuốn sách này rất hay đó, là tiểu thuyết ngôn tình có số lượng xem đông nhất trên Internet năm nay nha!”

Xem ra cô gái này là fan của quyển sách ấy, Tần Dĩ Mạt thầm nghĩ.

“Chuyến bay đến Bắc Kinh chuẩn bị cất cánh, mời các hành khách ngồi yên tại chỗ, thắt chặt dây an toàn, thu gọn ghế tựa lưng và bàn ăn trước mặt.” .

Dựa vào cái ghế dựa mềm mại sau lưng, Tần Dĩ Mạt buồn chán mở cuốn tiểu thuyết trên tay, tập trung tinh thần nhìn vào nó, sau đó.

Một giờ trôi qua.

Hai giờ trôi qua.

Ba giờ trôi qua.

Cô từ từ đóng cuốn tiểu thuyết lại.

“Thế nào? Thế nào? Có phải rất hay không?” 9x vẻ mặt sốt ruột hỏi.

Tần Dĩ Mạt suy nghĩ một chút, nói: “Đây là cuốn tiểu thuyết khôn nạn nhất mà tôi từng xem qua!”

9x mặt cứng đờ, hung hăng trừng mắt nhìn cô một cái.

Tần Dĩ Mạt thấy cô ta nổi giận đến thế này, nhưng không chút phật lòng, là cô hỏi cảm nghĩ của tôi mà!

“Thật đúng là dân 9x a!” Tần Dĩ Mạt trong lòng bĩu môi, lại nhìn cuốn sách hại người này, ai! Nếu không phải tại mình cầm lấy quyển sách liền muốn đọc từ đầu đến cuối, cũng sẽ không bị cuốn sách rác rưởi này làm ghê tởm, thật không hiểu nhà xuất bản như thế nào nữa, lại đem cái kịch tình phé thải này ra xuất bản, thật đúng là phá hư người ta không biết chán!” Lắc đầu, Tần Dĩ Mạt tiện tay đặt cuốn sách xuống bên cạnh, kéo chăn bông đắp lên người, nhắm mắt lại chuẩn bị làm một giấc.

Đinh —————

Bỗng nhiên bên tai Tần Dĩ Mạt vang lên âm thanh của máy tính.

Tên : Tần Dĩ Mạt

Giới tính : Nữ

Tuổi : 23 Tuổi

Số hiệu xuyên không : 7474974

Hình thức xuyên không : Loại cốt truyện

Địa điểm xuyên không : Tuyệt thế hồng nhan loạn thiên hạ bởi Nhất Tiểu Bình Cái.

Xuyên không bắt đầu ~~~

2. Chương 2: Điều Kiện Về Nhà

Cả đời Tần Dĩ Mạt chưa bao giờ hoảng sợ như thế này.

Nhìn khuê phòng của thiếu nữ mà chỉ trong tivi mới xuất hiện, cô không thể không néo đuôi mình một cái.

“Mình đang nằm mơ, mình đang nằm mơ, nhất định là đang nằm mơ” .

Nhưng mà, trên đùi đã bị cô néo đến bầm tím đau nhức không thôi, tất cả đều nói cho cô biết, đây không phải là nằm mơ.

Lòng ngực Tần Dĩ Mạt đập liên hồi, trong đầu vang dội, cô một lần lại một lần tự nhủ mình phải bình tĩnh.

Thế nhưng —— cô hung hăng ném cái chăn trên người xuống đất, căn bản là cô không thể bình tĩnh được, rốt cuộc đây là chuyện gì xảy ra chứ!

Từng giọt nước mắt từ trong mắt Tần Dĩ Mạt rơi xuống, chuyện này hoàn toàn vượt qua những gì cô có thể giải thích được, cô cảm thấy không gì đáng sợ hơn như thế này.

Ngay lúc đang không biết phải làm sao, thì một tiếng “Đinh —————” máy móc vang lên bên tai cô.

“Người xuyên không số 7474974 có muốn lĩnh kịch bản hay không ?”

Tần Dĩ Mạt trừng mắt, nhìn cái hình vuông trong suốt phát sáng trước mặt mình.

“Người xuyên không số 7474974 có muốn lãnh kịch bản hay không ?”

Nhìn cái bảng trong suốt trước mắt, ma xui quỷ khiến Tần Dĩ Mạt cất lên : “ Được !”

Chỉ thấy cái bảng trong suốt trước mắt chợt lóe lên, những từ ngữ liền xuất hiện, lau lau nước mắt, cô hít sâu một hơi, chăm chú nhìn qua.

Nửa khắc sau, Tần Dĩ Mạt nhắm chặt hai mắt lại, cả người run run hỏi: “Vì sao lại là tôi?”

“Vấn đề này không thuộc phạm vi hệ thống có thể trả lời” .

“Vậy tôi lại hỏi vấn đề khác” – Tần Dĩ Mạt từng chữ từng chữ hỏi: ” Tôi phải làm sao mới có thể trở về thế giới thực?”

“Vấn đề này thuộc phạm vi hệ thống trả lời — hệ thống bắt đầu trả lời” – Chỉ nghe âm thanh điện tử ấy vang lên: “Muốn trở lại thế giới thật, cần hoàn thành hai điều kiện: Thứ nhất, người xuyên không không được thay đổi bất cứ kịch tình nào của thế giới này. Thứ hai, người xuyên qua phải đảm bảo mình có thể sống đến cuối cốt truyện. Nếu như hoàn thành hai điều kiện trên, người xuyên không có thể quay trở lại thế giới thật, còn nhận được phần thưởng của hệ thống, một phần “Nguyên vọng đại lễ bao”.

Tần Dĩ Mạt đối với cái “Nguyên vọng đại lễ bao” không có chút hứng thú nào, lúc này cô chỉ có một cảm giác rất vô lý, mình..mình lại xuyên vào trong một cuốn truyện??

Chuyện này hoang đường cỡ nào, buồn cười cỡ nào chứ?!

“Thời gian tra hỏi kết thúc, cảm ơn ngài đã hợp tác” – Cái âm thanh điện tử ấy cũng mặc kệ suy nghĩ của Tần Dĩ Mạt, chỉ thấy cái bảng trong suốt ấy chớp chớp một cái rồi biến mất!”

Tần Dĩ Mạt ngây dại ngồi trên giường, vẫn không nhúc nhích.

Cho đến khi có người nhẹ nhàng đẩy cửa tiến vào.

“Tiểu thư, cô làm sao vậy?” Một người thoát nhìn chỉ là một nha đầu khoảng mười lăm tuổi, nhìn Tần Dĩ Mạt đang ngơ ngác run run trên giường, lại nhìn về cái chăn rơi trên mặt đất, trên mặt không khỏi xuất hiện một chút sốt ruột.

Chỉ thấy nàng ta bước đến bên cạnh Tần Dĩ Mạt, lớn tiếng gọi : “Tiểu thư, tiểu thư.” .

Tần Dĩ Mạt bị âm thanh của nàng làm tỉnh lại, trong ngực một loáng lại chuyển mấy chục vòng, nếu việc đã đến nước này — cô nắm chặt hai tay, làm như không để ý, nói : “Ngươi kêu cái gì, ta nghe thấy rồi...”

Nhìn thấy tiểu thư có phản ứng, nha hoàn ấy thở dài một hơi lớn, chỉ thấy nàng ta vỗ vỗ ngực nói: “Cô vừa vô thanh vô tức như vậy làm Tiểu Thanh sợ hãi!”

Thì ra hài tử này gọi là “Tiểu Thanh”, Tần Dĩ Mạt nhíu mày, nhanh chóng nhớ lại trong quyển sách kia không có nhân vật nào là Tiểu Thanh cả.

Nàng ta gọi mình là tiểu thư, như vậy chắc là nha hoàn của mình.

Tiểu Thanh. Nha hoàn. Tiểu Thanh. Nha hoàn.

Đột nhiên gương mặt của Tần Dĩ Mạt co rút, chỉ thấy cô bỗng ngẩng đầu, nhìn Tiểu Thanh gấp gáp hỏi: “Tên ta là gì?”

“Tiểu, tiểu thư, cô làm sao vậy? Có phải sinh bệnh hay không, nô tì nhanh chóng đi gọi đại phu!”

Tần Dĩ Mạt nắm kéo lại Tiểu Thanh muốn đi ra ngoài, hít sâu một hơi, tự mình bình tĩnh một chút, cô khẽ mỉm cười nói : “Tiểu Thanh, ta không sao..... Bất quá vừa tỉnh lại, có chút hồ đồ thôi.

Nghe tiểu thư nói như vậy , tiểu nha đầu xưa nay đơn thuần lộ ra vẻ mặt “Thì ra là như vậy a!”

Tần Dĩ Mạt vươn tay vuốt sợi tóc bên tai, làm như không để ý hỏi : “ Cha ta đâu?”

Tiểu Thanh hồi đáp: “Tiểu thư, cô đã quên sao? Lão gia đi Giang Châu thảo luận công việc a!”

Nghe được hai chữ Giang Châu, trong lòng Tần Dĩ Mạt cả kinh, dự cảm không tốt trong đầu càng ngày càng mãnh liệt.

Cô nuốt nước bọt, làm như lẩm bẩm nói: “Giang Châu cách nhà chúng ta xa như thế, cha trên đường không biết có chịu được hay không.” .

Tiểu Thanh vừa thấy tiểu thư nhà nàng lo lắng, vội vàng an ủi nói: “Lão gia là ngồi trong bảo thuyền nhà chúng ta, từ Giang Hà đến Giang Châu, đi bằng đường thủy sẽ không có xóc nảy gì, hơn nữa — bằng danh tiếng Tấn Châu thủ phủ Bạch gia của chúng ta , dù lão gia đi tới đâu, cũng sẽ được nhiều người chiêu đãi, tiểu thư đừng lo lắng!”

Tấn Châu thủ phủ Bạch gia — Tần Dĩ Mạt đột nhiên cảm thấy trong đầu vang lên một tiếng.

Suy đoán của nàng quả nhiên là sự thật sao?

Thân thể này, cái thân thể mà nàng xuyên qua, quả nhiên là vật hi sinh lớn nhất trong sách, nữ phụ bị thảm nhất—— Bạch Hà sao?

“Tiểu thư! Tiểu thư! Cô không có việc gì chứ!” Nhìn vẻ mặt Tần Dĩ Mạt đột nhiên âm trầm xuống, Tiểu Thanh không khỏi lo lắng kêu lên.

Tần Dĩ Mạt đỡ dần cần môi dưới, trong đầu điên cuồng hồi tưởng kịch tình của “Bạch Hà” . Lúc đầu xem cái tiểu thuyết hại người này, nàng ngoại trừ có ấn tượng với loại nữ chính thật thà, nhu nhược, não tàn, còn đối với nữ phụ này nàng chỉ có một cảm nghĩ —— nếu như cô ta không phải tỷ tỷ của nữ chính, có phải sẽ không chết thảm như vậy hay không.

“Tiểu Thanh” – Tần Dĩ Mạt thông suốt mở mắt gọi: “Ta muốn mặc quần áo.....à thay y phục. Ngươi đem cho ta một bộ y phục được không.?”

“Vâng, tiểu thư.” .

Ngồi trước mặt gương tử đàn, Tần Dĩ Mạt kinh ngạc nhìn gương mặt nhỏ nhắn xa lạ trước mắt, khuôn mặt linh hoạt, đôi mi cong vút, một đôi mắt to sáng long lanh, cái mũi tinh mỹ, miệng như quả anh đào, thoạt nhìn nữ hài khoảng bảy tám tuổi này có thể xem là một tiểu mỹ nhân a!

Thế nhưng đối với Tần Dĩ Mạt mà nói, lại không có chút cảm giác cao hứng nào, từ một cô gái hai mươi ba tuổi lại biết thành tiểu loli cổ đại, nàng không phát điên là đã hay lắm rồi!

“Tiểu thư, cô hôm nay mặc chiếc váy thêu bách điệp độ hoa, hay Tô Châu nguyệt hoa cẩm thêu bằng tơ tằm bách điệp, hay là váy bách hợp hoa “Tú Hỉ Đường” vừa đem đến?

Tần Dĩ Mạt hiện tại trong đầu đang loạn thất bát tao, làm sao có tâm trạng nghĩ đến cái gì y phục, chỉ thấy nàng tiện tay chỉ vào kiện y phục màu trắng, nói : “Mặc cái này là được!”

Y phục của nữ tử cổ đại thật phiền phức, may mà có tiểu nha đầu kia bên cạnh giúp đỡ nàng, nếu không Tần Dĩ Mạt e là chỉ mặc một bộ xiêm y thôi cũng không xong.

Sau khi tươm tất, Tiểu Thanh cười nói với Tần Dĩ Mạt: “Tiểu thư, chắc là muốn đi qua đó thỉnh an phu nhân?”

Tần Dĩ Mạt sửng sốt, phu nhân trong lời nàng ta chẳng lẽ là mẹ ruột của Bạch Hà ? Nhưng mà, trong sách không nói đến nhân vật này mà.

“Nương ta, bà ấy. đã dậy sao?” Tần Dĩ Mạt thử dò xét hỏi.

Tiểu Thanh cười hì hì nói: “Tiểu thư đã quên sao? Phu nhân mỗi ngày giờ mẹo canh ba (khoảng 5h45) đã dậy rồi, tuy là hiện tại đang mang thai, nhưng thời gian làm việc và nghỉ ngơi không thay đổi!”

Nương của Bạch Hà mang thai! Lại một tình tiết kinh người nổ ra trong đầu Tần Dĩ Mạt.

Điều này trong sách cũng không có viết đến mà!

“Tiểu thư! Tiểu thư!” Tiểu Thanh nhìn Tần Dĩ Mạt lại đang ngây ngốc sửng sốt, âm thầm nghĩ: “Hôm nay tiểu thư làm sao vậy! Luôn luôn ngây người, dường như rất kì lạ nha!

Đối với Tần Dĩ Mạt mà nói, tại thế giới này ưu thế duy nhất của nàng là có thể biết rõ nội dung câu chuyện, đây là khả năng để nàng có thể hoàn thành điều kiện để trở về nhà. Thế nhưng hiện tại lại xuất hiện nhân vật, cốt truyện khác. Tần Dĩ Mạt hít một hơi thật sâu, giọng trong trẻo vang lên : “Đi thôi! Hiện tại ta phải đi thỉnh an nương”

“Phu nhân, tiểu thư đang đến thỉnh an người!” Chúc ma ma một thân thanh sắc tán hoa bách điệp, bộ dáng tươi cười nói.

Nữ nhân ngồi trên chiếc giường tử đàn khắc hoa nghe xong vừa cười vừa nói: “Mau, mau cho nó vào đi!”

Tần Dĩ Mạt cẩn thận bước vào Hi Lan viện, đôi mắt lướt qua một vòng, Bạch phủ này không hổ danh là “Thủ phủ” , chỉ riêng là sân đã bố trí đình đài lầu các như thế này, giả sơn thủy tạ, tầng tầng lớp lớp không nói hết.

Đi qua sân, tiến vào trong phòng, Tần Dĩ Mạt nhìn thấy đầu tiên chính là nữ tử tràn đầy ý cười đang ngồi tựa trên giường.

Trong lòng Tần Dĩ Mạt chuyển động, biết vị này chín mươi phần trăm là nương của cái thân thể này.

Quả nhiên, chỉ nghe nữ tử kia cười, gọi: “Hà nhi mau qua chỗ nương!”

Tần Dĩ Mạt lập tức lộ ra vẻ tươi cười nhu thuận, chậm rãi đi qua, Tả Hương Lan ôm thân thể của nữ nhi, giơ tay chỉ vào trán nàng, vừa cười vừa nói: “Con bé này, sao lại thành thật như vậy, không nháo động như lúc trước?”

Tần Dĩ Mạt trong lòng lo lắng, nàng không thể để người khác biết chuyện tráo đổi linh hồn này.

Chỉ thấy nàng vươn một ngón tay nhỏ, chỉ vào cái bụng cao của Tả Hương Lan, nũng nịu nói: “Trong bụng nương còn có một tiểu bảo bảo nha! Hà nhi sợ nói âm ỹ sẽ làm kinh hoảng đến hần!”

“Tiểu thư của chúng ta trưởng thành rồi, biết bảo vệ muội muội rồi nha!” Chúc ma ma ở bên cạnh vẻ mặt vui mừng nói.

Tả Hương Lan một tay ôm nữ nhi, một tay vuốt ve bụng.

Trên mặt tươi cười hạnh phúc.

3. Chương 3: Mẫu Tử Bạch Liên Hoa

Tần Dĩ Mạt nhìn nữ tử dung nhan tiểu lệ, phong thái xinh đẹp trước mặt, không khỏi thở dài trong lòng: “Người phải biết bảo bồi nữ nhi của người đã biến thành một người khác mất rồi!”

“Phu nhân, tiểu thư sáng sớm đã đến đây, chắc là vẫn chưa ăn sáng đâu!” Chúc ma ma tươi cười nói.

Tả Hương Lan vừa nghe, mang ý cười, vừa nói: “Phải rồi! Phải rồi! Mau truyền cơm đi! Không thể để Hà nhi bảo bồi của ta bị đói!”

Tần Dĩ Mạt khéo léo đỡ Tả Hương Lan đứng lên, trong chốc lát, liền có bảy tám nha hoàn thân hồng y mang các món ăn đủ màu sắc lên, dù là trong lòng vẫn còn lo sợ không yên, nhưng nhìn cái bàn đầy những “món ăn trân quý”, Tần Dĩ Mạt khước miệng co rút, thầm nghĩ: “Cái này cũng xa xỉ quá đi!”

Chỉ thấy cái bàn tròn tử đàn khắc hoa này, bày ra hai mươi bốn món ăn, từng món tinh túy hoa mỹ làm cho người ta vừa nhìn vào đã thèm.

Tả Hương Lan dùng đũa bạc gấp một cái màn thầu, bỏ vào cái chén sứ trước mặt Tần Dĩ Mạt, nói: “Hà nhi làm sao lại không ăn, có phải là không hợp khẩu vị không, con muốn ăn cái gì nương liền kêu bọn họ đi làm!”

Tần Dĩ Mạt phục hồi tinh thần, khẩn trương nói: “Không cần đâu, những thứ này đều tốt lắm ạ!”

Tả Hương Lan nhìn dáng nữ nhi cuối đầu dùng bữa, không khỏi khẽ hé môi cười.

Cảm nhận được ánh mắt đầy yêu thương của nàng, Tần Dĩ Mạt càng thêm áy náy, sau khi vội vàng ăn xong điểm tâm, uống một ngụm trà thơm, rồi quay sang Tả Hương Lan hỏi: “Nương. Khụ khụ. Cha con khi nào ông ấy trở về?” .

Tả Hương Lan vừa cười vừa nói: “Làm sao, Hà nhi của chúng ta nhớ cha rồi?”

Ta làm sao có thể nhớ căn bã kia, Tần Dĩ Mạt trong lòng hung hăng nghĩ, nhưng trên mặt lại lộ ra một bộ rất – tưởng niệm đến.

Thấy nữ nhi hiếu thảo như vậy, trong lòng Tả Hương Lan càng vui vẻ, nàng nghĩ hôm nay nữ nhi có chút thay đổi, cả người dường như trầm tĩnh đi một chút, chắc là trưởng thành rồi!

“Tính sơ qua, cha con đi Giang Châu cũng khoảng hơn nửa năm rồi, cũng là lúc nên trở về!” Tả Hương Lan vừa cười vừa nói .

Chúc ma ma ở một bên tiếp lời : “Chắc không phải đâu ạ! Lão gia trước khi đi có nói qua trước khi phu nhân sinh sẽ trở về!”

“Chúc ma ma!” Tả Hương Lan hờn dỗi kêu một tiếng.

Tần Dĩ Mạt nhìn về gương mặt hồng nhật, thần sắc tràn đầy hạnh phúc của Tả Hương Lan, khẽ rơi vào trầm tư.

Dựa theo cốt truyện cuốn sách Tuyệt thế hồng nhan loạn thiên hạ , mẫu thân của Bạch Hà không có cơ hội lên sân khấu, nếu như nàng ta chỉ là một người qua đường Giáp thì còn có thể, nhưng hiển nhiên điều không phải. Tần Dĩ Mạt nhớ rõ ràng nữ chủ nhân “Bạch phủ” cũng không phải nàng ấy, mà là Ngu Tâm Nhi “Tuyệt sắc vô song, nhu nhược thiện lương, tốt đẹp phảng phất tân xuân” mới đúng mà.

“Chẳng lẽ nói ——” nàng ngẩng đầu nhìn Tả Hương Lan đang tươi cười mãn nguyện, nương của Bạch Hà trước khi cốt truyện bắt đầu đã chết sao?

Còn có hài tử trong bụng nàng ấy, Tần Dĩ Mạt đột nhiên cảm thấy chính mình có chút nôn nóng, nàng hít thật sâu một hơi, nũng nịu nói rằng: “Vay nương nhất định phải chăm sóc thân thể cho tốt, sinh cho Hà nhi một đệ đệ đáng yêu nha!”

Trong lòng nàng thật sự mong, nữ tử này có thể bình an.

Tả Hương Lan nhẹ nhàng xoa đầu nữ nhi, vẻ mặt hiền hòa tươi cười.

Như vậy, mặc dù Tần Dĩ Mạt ngàn lần không muốn, vạn lần không nguyện, nhưng nàng vẫn lấy thân phận “Bạch Hà” mà sống ở nơi này.

Hai tháng này trôi qua, nàng dùng hết nỗ lực thích ứng với hoàn cảnh nơi đây, một bên nàng phải lén lút suy đoán cách nói chuyện cùng với nghi thức lễ nghĩa cơ bản, một bên lại không thể để cho người khác phát hiện “Bạch Hà” đã bị thay đổi.

Có thể là do công phu của nàng đạt tới đa rồi, cũng có thể là Tả Hương Lan hiện nay đang mang thai không quản nàng, thật sự để cho Tần Dĩ Mạt từ từ thích ứng, ngay cả người trong phủ cũng bắt đầu tiếp nhận rằng đại tiểu thư Bạch Hà đã trưởng thành rồi.

“Nương.” Tần Dĩ Mạt cầm cái yếm hồng nhỏ vừa thêu, cười nói: “Người xem, cái này cho tiểu đệ đệ mặc được chứ?”

Tả Hương Lan nhìn một cái, vừa cười vừa nói: “Đây không phải là yếm hình “Nhị long hí châu” Hà nhi nhà ta thêu chứ?”

Tần Dĩ Mạt đỏ mặt, nghĩ thầm: “Ta làm sao làm được như vậy.” .

Nhìn vẻ mặt xúc động của Tả Hương Lan, Tần Dĩ Mạt duỗi một ngón tay, chỉ chỉ vào một viên trân châu trên hình “nhị long hí châu” vừa cười vừa nói: “Xem nương nói vậy, giống như tổn không ít nỗ lực của Hà nhi , cái này đúng là con tự tay thêu nha!”

Nhìn dáng điệu xinh đẹp của nữ nhi, Tả Hương Lan cười lớn, tiếp lời: “Được được được! ! ! Hà nhi của chúng ta rất có tài năng!”

Tần Dĩ Mạt ngênh đầu, một bộ dạng không cần phải nói đâu.

Hai tháng này trôi qua, tài diễn kịch của nàng càng ngày càng tăng a!

“Đúng rồi !” Mẫu tử hai người cười một lúc sau, Tả Hương Lan hơi ngẩng đầu, đột nhiên nói với Tần Dĩ Mạt: “Ngày hôm qua cha con gửi một bức thư về, nói là còn khoảng sáu bảy ngày nữa sẽ về đến nhà.”

Gương mặt nhỏ nhắn của Tần Dĩ Mạt đột nhiên cứng đờ, đám mây đen chưa từng tiêu tán trong lòng, lại bắt đầu xuất hiện.

Nàng lặng lẽ hít một hơi, làm một bộ dạng vui vẻ, nói: “Thật sao! Kia thật là quá tốt rồi!”

Ngay lúc chính mình sắp sinh, có thể có trượng phu bồi bên người, trong lòng Tả Hương Lan tự nhiên hạnh phúc.

Nhìn vẻ mặt “Hạnh phúc” của nàng, Tần Dĩ Mạt nắm chặt tay, làm như không để ý, hỏi: “Cha..Cha... lần này ông ấy trở về một mình sao?”

Tả Hương Lan ngẩng ra, lập tức cười nói: “Đương nhiên còn có thương thuyền của Bạch phủ chúng ta a!”

“Con, ý con không phải vậy! Con là nói...Cha..... ông ấy không phải rất thích giao hữu sao ? Có thể nào mang về một số bằng hữu này nọ làm khách không !”

“Điều này trong thư cha con không nhắc đến!” Tả Hương Lan cười nói: “Thế nào mà Hà nhi bắt đầu quan tâm đến tình hình giao hữu của cha rồi ?”

Sau khi nghe Tả Hương Lan nói xong, trong lòng Tần Dĩ Mạt vẫn chưa có cảm giác nhẹ nhõm, ngược lại giống như bị một tảng đá đè, trong ngực nặng nề khó chịu muốn chết.

Nàng nhìn về nữ nhân toàn tâm toàn ý đợi trượng phu trở về, chỉ cảm thấy trái tim mình từng hồi từng hồi đau đớn, người có chờ cũng không còn nhìn thấy được cái trượng phu tình thâm ý trọng nữa, mà là một con người bạc tình mê luyến nữ nhân khác vô phương cứu chữa!”

“Hà nhi, con làm sao vậy?” Nhìn về phía nữ nhân viên mặt có chút đỏ, Tả Hương Lan vội hỏi.

Tần Dĩ Mạt lắc đầu, đi đến bên người Tả Hương Lan, nhẹ nhàng vươn tay vuốt ve bụng nàng.

“Nương.” Nàng nhẹ nhàng nói: “Vô luận như thế nào người còn có đệ đệ. Còn có Hà nhi.”

Vì hài tử trong bụng người, xin người hãy trở thành một nữ nhân kiên cường nhé!

* * *

“Tiểu thư, tiểu thư.” – Tần Dĩ Mạt buông quyển sách trên tay, nhìn Tiểu Thanh vội vàng hấp tấp chạy vào, hỏi: “Làm sao vậy? Chạy nhanh như vậy?”

Tiểu Thanh nắm lấy tay Tần Dĩ Mạt, nói: “Lão, lão gia trở về rồi !”

Trong lòng Tần Dĩ Mạt lập tức có một linh cảm không ổn, nàng lại nhìn Tiểu Thanh mắt đang tràn đầy lo lắng, đứng dậy lại có một dự cảm không tốt : “Nương của ta, nàng xảy ra chuyện gì?”

Tiểu Thanh vừa nghe xong, nước mắt ào ào chảy xuống, khóc sụt sùi nói : “Phu nhân đột nhiên ngất xỉu rồi!”

Tần Dĩ Mạt loạng choạng lùi về một bước, ngày này rốt cuộc cũng tới sao?

Nàng đẩy Tiểu Thanh trước mặt ra, liền chạy về hướng chủ viện.

Lúc này trong Hi Lan viện hoàn toàn là một mảnh “bình hoang mã loạn”, Tần Dĩ Mạt như một cơn gió tiến vào nội điện, trực tiếp hỏi Chúc ma ma đang lo lắng : “Nương ta, nàng thế nào rồi?”

“Đại phu nói, phu nhân là do giận dữ công tâm mới phải ngất xỉu. Nếu không phải bình thường phu nhân dưỡng thai tốt, thai nhi này sợ là. Ô ô.” Chúc ma ma nói đến đây, không khỏi che mặt khóc nức lên..

“Vậy chắc hẳn là tạm thời không sao!” Nàng thông thả bước đến bên giường, từ từ nhìn đến Tả Hương Lan sắc mặt trắng bệch, không có cảm giác.

Trong chớp mắt, từ thiên đường rơi xuống địa ngục, cho dù là bất kì ai cũng không chịu nổi đi.

“Ô ô. Ô ô ô.” Có tiếng khóc ôn nhu từ từ vang lên.

Tần Dĩ Mạt chậm rãi, chậm rãi, quay đầu sang.

“Là ta không tốt! Đều là ta không tốt!” Chỉ thấy một nữ tử thân như liễu rủ, dung nhan tuyệt mỹ, làm một vẻ “lê hoa đái vũ” khóc lóc yếu đuối nói.

“Làm sao lại là lỗi của Tâm Nhi được!” Một thân huyền y cao lớn đứng bên cạnh nàng ta, trên mặt lập tức lộ ra vẻ yêu thương không gì sánh bằng, chỉ thấy hắn giơ tay định lau đi nước mắt của nữ tử, nhưng giữa chừng lại hơi hơi dừng lại, một bộ vẻ quân tử không dám xúc phạm giai nhân.

Nữ tử gọi là Tâm Nhi mắt rưng rưng lệ, ngẩng đầu nhìn nam tử, trên mặt tràn đầy vẻ áy náy, chỉ nghe nàng ta nói: “Tâm Nhi không nên theo Bạch đại ca trở về! Nếu như Tâm Nhi không đến, Bạch phu nhân sẽ không hiểu lầm quan hệ của chúng ta, cũng sẽ không phát hỏa lớn như vậy, cứ thế té xỉu, là Tâm Nhi, là Tâm Nhi, đều là Tâm Nhi không tốt.....ô ô....

Tần Dĩ Mạt mặc nhiên nhìn cái màn kịch diễn xuất nhốn nháo trước mắt, nàng chậm rãi bước đến trước thân nữ tử kia, mặt không biểu tình nói: “Ra ngoài” .

“Hà nhi! Làm sao lại nói như vậy!” Nam tử kia chắc là cha của Bạch Hà, không vui nói.

Nếu bây giờ trong tay Tần Dĩ Mạt có một thanh đao, nói không chừng nàng thực sự sẽ làm ra cái chuyện giết người này.

Nàng khẳng khái nhìn về phía nam tử, từng chữ một thốt ra: “Nương ta hiện tại cần nghỉ ngơi !”

Bạch Hi nhìn ánh mắt lạnh lùng của nữ nhi, không biết vì sao trong lòng bỗng nhiên nảy lên, nhú mào, trước khi hắn vừa muốn nói gì đó, một thân hình thanh nho nhỏ, âm thanh trong trẻo tiến tới.

Chỉ nghe nàng tràn đầy cao hứng nói: “Người chính là tỷ tỷ của Liên Nhi sao?”

Tần Dĩ Mạt nhìn nàng ta một cái, mặt không biểu tình nói: “Không phải!”

4. Chương 4: Một Mớ Hỗn Độn

Đối diện với sự lãnh đạm của Tần Dĩ Mạt, tiểu nữ hài ủy khuất, trong nháy mắt viên mắt đỏ lên.

Nhìn dáng điệu nàng ta khóc nức nở, Bạch Hi nhú mào càng lúc càng chặt, chỉ thấy hắn tiến lên một bước muốn lên tiếng, nhưng mà Ngu Tâm Nhi đang đứng bên cạnh kéo cánh tay hắn, hiện ra một dung nhan tuyệt mỹ, ôn nhu lắc đầu, tầm mắt hai người giữa không trung triển miên đưa đón.

“Hai người các ngươi như vậy còn nói không có một chân*? Lừa quỷ sao?” Tần Dĩ Mạt trong lòng cười lạnh.

*Có một chân : chính là gian tình !!!!

“Liên Nhi, đừng khóc! Hà nhi tỷ tỷ chỉ là lo lắng mẫu thân của nàng, chứ không phải là không thích con!” Đối mặt với Bạch Hi ôn nhu thiện lương xong, Ngu Tâm Nhi cũng không quên an ủi nữ nhi của mình.

“Nương. Liên Nhi rất sợ tỷ tỷ không thích con đó!” Tiểu cô nương sà vào lòng mẫu thân khóc nói, hai dòng nước mắt chảy dài mông lung nhìn về hướng Bạch Hi.

“Liên Nhi ngoan như thế, làm sao có người không thích Liên Nhi được!” Bạch Hi tiến vài bước, từ trong lòng Ngu Tâm Nhi ôm lấy nàng ta, vẻ mặt yêu thương nói: “Bạch thúc thúc chính là thích Liên Nhi nhất!”

Phụ thân anh tuấn tuấn mỹ, mẫu thân ôn nhu mỹ lệ, nữ nhi ngây thơ khả ái, đây là một gia đình hạnh phúc cỡ nào tốt đẹp cỡ nào nha?! ! !

Tần Dĩ Mạt thật con mẹ nó muốn hét to: “Vợ của người đang hoài thai còn nằm bên kia giường hôn mê bất tỉnh, người thế nhưng lại còn có tâm tư ở chỗ này thông đồng với nữ nhân, người rốt cuộc có lương tâm hay không đây! ! !”

Hung hăng trừng mắt với đôi gian phu dâm ~ phụ, nàng xoay người đi, nếu còn nhìn nữa nàng không biết chính mình sẽ làm ra cái chuyện gì đâu!

Nửa đêm canh hai, Tả Hương Lan phiền muộn tỉnh lại, dưới ánh nến đỏ, nữ nhi gần bảy tuổi của nàng đang nằm ngủ bên cạnh. Nhìn gương mặt nhỏ nhỏ của nữ nhi, từng giọt từng giọt nước mắt trào ra không thể ngừng lại.

Nghe thấy tiếng khóc không cách nào đè nén, trong lòng Tần Dĩ Mạt nặng nề thở dài, lập tức chậm rãi ngẩng đầu lên, xoa xoa mắt nói: “Nương, người tỉnh rồi !”

“Phu nhân người tỉnh rồi ă!” Đồng dạng, Chúc ma ma thủ bên cạnh kích động kêu lên: “Người hiện tại cảm thấy thế nào? Có cần lão nô gọi đại phu lần nữa không?”

Tả Hương Lan một bên lau nước mắt đang ràng rụa, nghẹn ngào nói : “Ta, ta không sao, đỡ ta đứng dậy đi!”

Chúc ma ma nhanh chóng cầm lấy một cái gối ôm thêu ngũ phúc cho nàng dựa vào.

“Hài tử trong bụng ta sao rồi?” Tả Hương Lan gấp giọng hỏi.

“Nương người yên tâm, đại phu nói đệ đệ không sao cả!” Tần Dĩ Mạt cong khóe miệng, nở một nụ cười an ủi, nói.

Tả Hương Lan lúc này mới chậm rãi thở phào.

“Nương làm Hà nhi lo lắng rồi!” Tả Hương Lan vuốt nhẹ đầu nữ nhi, ôn nhu nói : “Hiện tại nương đã không sao rồi, Hà nhi hãy trở về nghỉ ngơi đi!”

Tần Dĩ Mạt nhìn nữ tử trong mắt tràn đầy đau lòng trước mặt, cuối cùng vẫn nói: “Vậy Hà nhi chờ nương uống thuốc xong liền trở về ngủ !”

“Hài tử ngoan!” Tả Hương Lan nghẹn ngào nói.

Tần Dĩ Mạt tự tay bưng chén thuốc từng chút từng chút uy Tả Hương Lan xong, dưới sự cường ngạnh của nàng, đành miễn cưỡng quay về phòng nghỉ ngơi.

Nhìn sắc mặt tái nhợt tiêu tụy của nàng, nghĩ đến dáng điệu hạnh phúc mấy ngày trước, tâm tình Tần Dĩ Mạt phức tạp, thở dài một hơi.

Nhìn thân ảnh nhỏ bé của nữ nhi dần dần đi xa, Tả Hương Lan cũng không nhận được nữa, thất thanh khóc to.

Chúc ma ma trên mặt cũng lộ ra vẻ không đành lòng, nhìn tiểu thư bà đã chăm sóc từ bé đến lớn, liền cất tiếng an ủi: “Lan thư nhi của ta không khóc! Không khóc! Người đừng quên tiểu thiếu gia trong bụng nha!”

“Ô ô. . . Ô ô ô ô.” Tả Hương Lan thống khổ, nỉ non nói: “Vì sao Hi ca lại đối xử với ta như vậy! Làm sao hần có thể đối xử với ta như vậy! Hần rõ ràng nói qua đã quên Ngu Tâm Nhi kia rồi! Rõ ràng đã nói với ta sẽ một đời một kiếp, đối xử tốt với ta mà! Vì sao. Vì sao. Ô ô. A a a a.” .

“Lan thư đáng thương của ta!” Chúc ma ma nước mắt liên tục rơi, âm thanh chán ghét nói: “Cô gia hần chính là bạch nhãn lang* vô lương tâm a ! Hần cũng không nghĩ lại, năm đó hần bị Ngu Tâm Nhi kia làm cho thân bại danh liệt, tán gia bại sản, là tiểu thư người không chê nghèo khó quả quyết gả cho hần, dùng đồ cưới của mình làm tiền vốn từng chút từng chút giúp hần dựng lại cơ nghiệp, thế hôm nay mới có Tẩn Châu Bạch gia danh tiếng lớn như thế, nhưng mà— không nghĩ đến, không nghĩ đến.” Gương mặt già nua của bà trở nên giận dữ, giận đến run người.

*Bạch nhãn lang : Vong ân phụ nghĩa

Tả Hương Lan nghe Chúc ma ma nói xong, càng thống khổ không thôi, nàng tê tâm phế liệt hét lên: “Tại sao ả ta lại xuất hiện lần nữa, tại sao ả yêu nữ kia lại xuất hiện nữa, ả đã cướp đi Hi ca một lần, không lẽ còn muốn cướp thêm lần nữa? Ô ô. Ầ vì sao lại không thể buông ta cho chúng ta vậy!”

“Lan thư đừng khóc, Lan thư đừng khóc.” Chúc ma ma nói: “Người hiện tại là nữ chủ nhân chính đáng của Bạch phủ, ai cũng không vượt qua được, Bạch Hi hần muốn cho hai mẹ con hồ ly tinh kia tiến vào phủ, kia chỉ là nằm mơ!”

Tả Hương Lan ôm chặt thắt lưng của Chúc ma ma, lòng đau như có vạn con dao đâm sâu vào tim, có thể làm cho nàng đau khổ như thế này, cũng chỉ có cái người mà nàng yêu nhất..

Lẽ nào những ngọt ngào ân ái của họ ngày xưa, lẽ nào những điệp loan tình thâm của họ ngày xưa, đều là giả sao?

Vì sao chàng lại quên thời gian của ngày xưa, quên đi lời hứa của ngày xưa, ả Ngu Tâm Nhi kia chẳng lẽ lại quan trọng với chàng vậy sao? Vậy ta thì sao? Ta thân là thê tử của chàng thì là cái gì?

Giờ khắc này nỗi hận đối với Ngu Tâm Nhi đến chết, đau khổ đến điên cuồng.

Sáng hôm sau, Tần Dĩ Mạt rất sớm liền qua đó.

“Nương, người vẫn khỏe chứ?” Bước đến trước giường, nhìn dáng vẻ tiêu tụy của Tả Hương Lan, Tần Dĩ Mạt không khỏi lo lắng hỏi.

Nàng lắc lắc đầu, âm thanh nhẹ nhàng vang lên: “Nương không sao!”

Lấy tuổi và thân phận hiện tại của Tần Dĩ Mạt, không thể đưa ra cái gì gọi là “cao kiến” được, chỉ đành để tâm tư tràn đầy trong lòng, làm một bộ tiểu hài nhi nói: “Nương, người hiện tại phải chăm sóc thân thể thật tốt! Nếu không dè dặt sẽ rất mất hứng!”

“Hà nhi thực sự là hài tử ngoan của nương!” – Tả Hương Lan xoa đầu nàng, trên gương mặt tươi cười đọng lại nước mắt, nói.

“Nương đừng khóc a!” Tần Dĩ Mạt nhón chân, vươn tay che đi những dòng nước mắt của nàng :”Hà nhi thích nhất chính là nụ cười của nương.”

Nữ tử như người phải vĩnh viễn cười như thế này mới đúng!

Cứ như vậy, bảy tám ngày trôi qua, Tần Dĩ Mạt mỗi sáng sớm đều qua bồi bạn với Tả Hương Lan, linh hồn của nàng vốn là người lớn, nói và làm đương nhiên thông suốt trọn vẹn, dù là Tả Hương Lan luôn luôn buồn bã không vui đi chăng nữa, cũng sẽ bị lời nói thú vị của nữ nhi làm cho bật cười .

“Hà nhi, thật sự là đã trưởng thành rồi nha!” Tả Hương Lan vừa mừng vừa chua xót nghĩ.

Nữ nhi ở đây không đề cập đến phụ thân, hiển nhiên là sợ mình thương tâm, phải biết là ngày xưa đứa nhỏ này luôn dính chặt vào phụ thân nó a!

“Chuyện kể : Một tú tài mang theo thư đồng đi thi. Trên đường mũ rơi xuống. Thư đồng nói: mũ rơi xuống đất rồi. Tú tài vội nói: Không được nói rơi xuống đất, phải nói là chạm đất. Thư đồng nhặt mũ lên, giúp tú tài đội chặt lại, sau đó nói: lần này không bao giờ ... chạm đất nữa Nương, nương? Người có đang nghe Hà nhi nói không?”

Tả Hương Lan phục hồi tinh thần lại, phát hiện nữ nhi đang bấu môi bất mãn nhìn nàng, vội vàng nói: “Nương nghe rồi, nương nghe rồi.”

Âm thầm lắc đầu, Tần Dĩ Mạt nghĩ thầm: ta chỉ vì muốn cho người vui vẻ mới phải nhớ lại những cái chuyện cười cũ rích này đó!

Nàng mấp máy môi, quay sang Tả Hương Lan, nhẹ nhàng xuất ra vài giọt nước mắt, không nhịn được nói: “Nếu nương nghĩ câu chuyện này không buồn cười, kia Hà nhi lại kể một câu chuyện khác đi! Chuyện kể có một người con rể, có một ngày nhạc phụ của hắn muốn tới bãi phóng, phụ thân vừa vặn phải đi xa, không khỏi lo lắng, cho nên mới dạy hắn.”

“Phu nhân”

Tần Dĩ Mạt còn chưa kể xong chuyện cười, đại nha hoàn Xuân Bình của Tả Hương Lan liền vội vàng bước đến.

“Phu nhân” – Gương mặt nàng mang theo vẻ giận dữ, cúi người nói : “Cái nữ nhân ở viện phía Đông đến rồi!”

Tả Hương Lan thân thể nhất thời cứng đờ.

“Người đi nói với nàng ta, thân thể nương không khỏe, không thể gặp khách” – Tần Dĩ Mạt chậm rãi đứng lên, trong ánh mắt lóe lên một tia băng lãnh .

Chẳng lẽ thực sự đem chúng ta chèn ép thành quả hồng mềm sao?

“Nô tỳ đã nói như thế rồi!” – Xuân Bình dùng dùng nổi giận, nói.

Tần Dĩ Mạt nhìn đến nàng giận dữ đến như vậy, nhúu mày hỏi: “Thế nào, chẳng lẽ nàng ta còn muốn kiên trì gặp mặt hay sao?”

Nghe xong, Xuân Bình càng giận dữ không bình tĩnh được , chỉ nghe nàng nói: “Nô tỳ vừa nói xong thân thể chủ nhân không khỏe, không thể gặp khách, nữ nhân kia đột nhiên bắt đầu khóc, liên tục nói sở dĩ chủ nhân ngã bệnh đều là do ả liên lụy, ả muốn đích thân đến bồi tội với chủ nhân Nô tỳ nói gì khuyên gì đều không được Sau cùng nhưng lại..nhưng lại” ,

“Nhưng lại cái gì?”

“Sau cùng ả lại quỳ trước cửa, nói khi nào phu nhân đồng ý gặp ả, thì lúc đó ả mới đứng lên!”

* : Cái truyện này đại khái là : rơi xuống đất là [Lạc địa], đồng âm với [Lạc đệ] nghĩa là thi rớt, thì anh tú tài mới không cho thư đồng nói [Lạc địa] mà phải nói là [Cấp địa = Cấp đệ], nghĩa là thi đậu..

Mà bé thư đồng ngây thơ đúng kiểu lấy mũ đội lại cho anh tú tài rồi bảo : Lần này không bao giờ *Cấp địa* nữa : Lần này không bao giờ thi đậu nữa =)))

5. Chương 5: Người Giỏi Quỳ, Ta Giỏi Nói

“Ngu Tâm Nhi kia quá khinh người!” Chúc ma ma vừa bưng trà tối, cũng nghe được những lời tường thuật của Xuân Bình, gương mặt già nua nhất thời cũng biến lạnh: “Phu nhân, lão nô liền ra ngoài giáo huấn ả, cũng nên để ả ta biết nữ chủ nhân của Bạch phủ đến tột cùng là ai?”

“Không cần đâu!” Chỉ thấy Tả Hương Lan đang nằm dựa trên giường nhẹ nhàng ngồi thẳng lên, thần sắc kích động nói: “Bình nhi, người ra ngoài truyền lời để nàng ta tiến vào, ta cũng muốn xem xem nữ nhân kia muốn nói gì?”

“Nương.” – Lúc này, Tần Dĩ bỗng nhiên lên tiếng, chỉ thấy nàng xoay gương mặt nhỏ bé nhìn Tả Hương Lan, mỉm cười nói: “Nương, người là chủ mẫu của Bạch phủ này, làm sao có thể để người khác muốn gặp thì gặp, hơn nữa, người cũng đừng quên đệ đệ trong bụng, nữ nhân kia ngày hôm này khóc một trận ngày hôm sau khóc một trận, không khí u buồn muốn chết! Không thể để đánh động tới đệ đệ!”

“Hà nhi.” – Tả Hương Lan nhìn nữ nhi của mình, nhẹ nhàng gọi.

“Chuyện này nương liền giao cho Hà nhi đi làm đi! Người dưỡng thân thể cho khỏe, trăm ngàn lần đừng để chuyện này làm mất tâm tình” – Tần Dĩ Mạt sau khi đối với Tả Hương Lan nói xong, xoay người về phía Chúc ma ma cười nói: “Còn mong rằng Chúc ma ma bồi Hà nhi đi một chuyến” .

Nhìn biểu tình kiên quyết của nữ nhi, trong lòng Tả Hương Lan lại nổi lên một trận chua xót, thôi vậy Giống như Hà nhi nói như thế, đợi đến lúc nàng sinh hạ khối thịt trong bụng này ra, cũng sẽ có cơ hội thu thập nữ nhân kia!

Tần Dĩ Mạt không nhanh không chậm hướng ra ngoài phòng, vừa bước ra khỏi ngưỡng cửa, liền nhìn thấy Ngu Tâm Nhi kia đang quỳ thẳng tại Bích Du Lang.

“Chúc ma ma, dựa theo Bạch phủ gia quy, bọn nô tài tự tiện rời công việc tụ tập gây chuyện, phải chịu tội gì?”

“Hồi tiểu thư, phải đánh mười roi và lương tháng này giảm một nửa.”

Tần Dĩ Mạt tùy ý quét mắt, lập tức hành lang trở nên yên lặng tuyệt đối, chậm rãi nói: “Vậy liền chấp hành đi!”

Nguyên lai bọn nô tài còn đang nhìn Ngu Tâm Nhi chỉ chỉ trỏ trỏ, cười hì hì, trong chớp mắt hoàn toàn không còn tâm tư xem náo nhiệt như vừa rồi, từng người biến sắc như ve sầu trong mùa lạnh, sắc mặt trở nên trắng bệch.

Tần Dĩ Mạt sau khi phạt xong đám nô tài thích xem kịch vui này, mới làm như bỗng nhiên nhìn thấy một người đang quỳ dưới đất, kinh ngạc hỏi: “Ngu đại nương vì sao lại quỳ chỗ này?”

Ngu Tâm Nhi cả đời này được người khác gọi: Ngu tiểu thư, Ngu cô nương, Ngu tiên tử, chính là chưa bao giờ bị người khác gọi là Ngu đại nương! Lúc này nghe Tần Dĩ Mạt gọi như thế, trong lòng một trận buồn bã. Nhưng nhìn tiểu cô nương trước mắt ánh mắt ngây thơ như thế này Ngu Tâm Nhi cười khổ một chút rồi nói: “Nương con lần này đổ bệnh, đều là lỗi của Tâm Nhi, bởi vì nàng hiểu lầm quan hệ của ta và Hi đại ca, ta muốn đích thân giải thích rõ ràng với nương con mới được ! Hà nhi cô nương, con để ta gặp Hương Lan tỷ tỷ một lần đi!”

Trên mặt Tần Dĩ Mạt hiện lên vẻ khó xử, nàng nói: “Ngu đại nương, không phải là nương ta không chịu gặp người, nhưng là vì nương vừa uống thuốc đại phu sắc, lúc này đã ngủ rồi! Người nếu muốn gặp ngày khác trở lại đi!” .

“Không sao, không sao!” Ngu Tâm Nhi mắt rưng rưng, lắc đầu nói: “Để Tâm Nhi quỳ ở nơi này chờ Hương Lan tỷ tỷ tỉnh lại đi ! Cũng như biểu lộ thành ý của Tâm Nhi!”

Chỉ sợ thành ý của người chưa được biểu lộ ra, cái người cha si tình kia của ta sẽ đến đây gầm thét một trận. Tần Dĩ Mạt trong lòng lạnh lùng nghĩ.

Quả nhiên, bên này Tần Dĩ Mạt vừa mới nghĩ xong, chớp mắt nhìn thấy gương mặt của căn bã cha sốt ruột phong trì diện siết bước đến .

“Ngu đại nương.” Gương mặt nhỏ nhắn của Tần Dĩ Mạt tràn đầy nước mắt, chực khóc mà nói: “Người đây không phải là đang làm khó Hà nhi sao?”

“Tâm Nhi người đây là làm sao thế, vì sao lại quỳ nơi này?” Bạch Hi bước nhanh đến bên cạnh Ngu Tâm Nhi, kéo nàng ta đứng dậy.

“Bạch đại ca.” Ngu Tâm Nhi nhẹ nhàng kêu, không chờ nàng nói gì, một bên Tần Dĩ Mạt khóc lóc lã chã nói: “Ồ. Cha! Người cuối cùng cũng đến. Nếu không Hà nhi không biết làm sao bây giờ nữa ! Nương con vừa uống thuốc xong đã ngủ rồi, nhưng Ngu đại nương chính là không nên quỳ ở nơi này đợi nương tỉnh lại, Bạch phủ của chúng ta tuy là dân buôn bán, nhưng cũng hiểu được lễ nghi trong nhà, làm sao có thể để cho khách quỳ tại trước cửa như vậy, như vậy không phải làm cho người ta dò xét cha, nương, dò xét Bạch gia sao? Cha người nói có đúng không?”

Tần Dĩ Mạt lần này nói có chứng có lý, làm cho người ta tìm không ra khuyết điểm nào, trên thế giới này từ đó tới nay cũng không thể nào khi chủ mẫu nhà người ta bệnh nằm trên giường mà dám muốn gặp chứ! Người cũng không phải Thiên Vương lão tử, còn quỳ ở đây khóc than làm loạn, thật là làm người ta khó chịu!

“Đều không phải, đều không phải, Tâm nhi chỉ là muốn cùng Hương Lan tỷ tỷ bồi tội mà thôi, Tâm nhi.” Ngu Tâm nhi vội vàng ngăn gương mặt nhỏ nhắn về phía Bạch Hi giải thích.

“Thế nhưng —— nương ta thực sự là đã ngủ rồi mà! Người hiện tại thân thể không tốt, đại phu bảo để người nghỉ ngơi nhiều!” Tần Dĩ Mạt cắn cắn môi dưới, làm một dạng người vì sao không tin ta.

“Ta, ta chỉ là muốn ở chỗ này chờ Hương Lan tỷ tỷ tỉnh lại.”

“Vậy tại sao người không vào trong kia chờ, không cần phải quỳ bên ngoài như thế này đâu!” Đôi mắt Tần Dĩ Mạt tràn đầy nước mắt, ủy khuất nhìn Bạch Hi, nói: “Cha, vừa rồi có rất nhiều hạ nhân ở chỗ này chỉ chỉ chỗ chỗ. Nếu như chuyện này truyền ra ngoài, nói Bạch gia chúng ta tiếp đãi khách quá khắt khe, thật sự là không tốt đâu!”

Ngu Tâm Nhi bị Tần Dĩ Mạt trách móc một hơi, nói không nên lời, nàng thật lòng muốn bồi tội mà! Tại sao từ trong miệng con bé nói ra, lại giống như là mình bức bách Hương Lan tỷ tỷ.

“Được rồi! Việc này cũng do Tâm Nhi suy nghĩ không chu đáo” – Bạch Hi nhủ đôi lông mày rậm rạp, vừa nói.

“Là..là...đều là Tâm Nhi không tốt!” Gương mặt tuyệt mỹ của Ngu Tâm Nhi nhú lại, ủy khuất nói..

Người trong lòng mất hứng rồi, nam nhân si tình đệ nhất thế kỉ lập tức liền cứng rắn lên đến đỉnh điểm không vui, chỉ nghe hần liên thanh nói: “Cũng vì Tâm Nhi lo lắng cho bệnh tình của Hương Lan thôi! Sao lại không tốt?”

“Ta biết ngay căn bã cha này không nhờ cậy được!” Tần Dĩ Mạt trong lòng coi thường.

Chờ đến lúc Ngu Tâm Nhi mặt mày tràn đầy nước mắt được căn bã cha của nàng đưa đi, Tần Dĩ Mạt mới quay đầu trở về phòng.

Nhìn sắc mặt ảm đạm của Tả Hương Lan đang nằm trên giường, nàng âm thầm thở dài.

Từ khi Tả Hương Lan xảy ra chuyện đến nay, Bạch Hi đến thăm nàng tổng cộng không quá hai lần, mỗi lần đều cũng đều nói qua loa này nọ không buồn không lo. Nhưng Tần Dĩ Mạt chắc chắn mới nghe nói, hần không chỉ ẹ con Ngu thị vào “Phương Di trai” gần thư phòng hần nhất, mà mấy ngày trước còn ghé qua thăm. .

Trong khổ phòng của Bạch gia, các loại trân bảo như nước song cuộn cuộn tiến vào Phương Di Trai, cái hành vi giống trống khua chiêng này có ý gì, nhìn bằng một mắt cũng biết được, đã từng có một tên nô tài truyền ngôn loạn xạ: “Bạch gia muốn cưới Ngu thị làm bình thê, vị trí chủ mẫu của Tả Hương Lan sợ là khó giữ!”

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu hôm nay Tần Dĩ Mạt phải khiển trách nặng nề nô nhân trong phủ.

“Ai. . . . Nếu ngay cả mình cũng biết lời đồn trong phủ, Tả Hương Lan thân là nữ chủ nhân của Bạch phủ làm sao lại không biết được chứ. “

6. Chương 6: Cái Chết Của Tả Hương Lan

Mưa to gió lớn nổi lên ngoài cửa sổ, tiếng sấm chớp nháy ầm ầm.

Tiểu nha hoàn Thanh Nhi dựa vào bên tấm màn xanh lười biếng ngáp một cái..

“Thanh Nhi. . . .” – Lúc này trong tấm màn truyền ra một giọng nữ thanh thúy, nàng hỏi: “Bây giờ là giờ nào rồi?”

“Tiểu thư.” – Thanh nhi nhanh chóng trả lời: “Giờ mùi canh ba, cô chỉ vừa mới ngủ trưa một chút, hay là ngủ thêm một lát đi!”

“Không được!” – Tần Dĩ Mạt vén tấm màn, đôi mi nhắm lại, nàng thì thào tự nhủ: “Ngủ tiếp vào lúc trời âm u quỷ dị như thế này, sẽ không có được mộng đẹp đâu!”

Thanh Nhi hầu hạ nàng thay đổi xiêm y xong, Tần Dĩ Mạt lại hỏi: “Nương ta bên kia sao rồi?” – Tả Hương Lan bụng cũng đủ tháng, cũng sắp đến lúc sinh rồi.

“Hai canh giờ trước Chúc ma ma có phái người đến nói, phu nhân rất khỏe, còn nói hôm nay gió lớn, để tiểu thư yên tâm ở trong phòng, không cần đi đến Hi Lan viện.”

Tần Dĩ Mạt gật đầu, nàng nhìn ngoài cửa sổ, sự âm u che kín bầu trời, trong lòng bỗng dưng có chút nôn nóng, cứ luôn nghĩ hôm nay dường như sẽ phát sinh chuyện gì không tốt.

Lắc lắc đầu, để cái ưu phiền kia nén lại trong lòng, Tần Dĩ Mạt nhẹ nhàng thở dài.

“Tiểu thư. Ô ô. Ô ô. Tiểu thư.” Thanh nhi bên người lệ rơi đầy mặt nói: “Phu nhân làm sao bây giờ!”

Tần Dĩ Mạt loạng choạng đi đến bên cạnh giường Tả Hương Lan, nàng quỳ trên mặt đất, điên cuồng hét to bên tai Tả Hương Lan: “Nương —— nương —— người tỉnh dậy —— người tỉnh tỉnh —— con là Hà nhi đây —— là nữ nhi của người đây ——” Nàng bên cạnh Tả Hương Lan liên tục hét to.

“Tả Hương Lan —— Tả Hương Lan —— người suy nghĩ một chút —— nghĩ một chút cho hài tử bên trong bụng người đi! Là hài tử người mang thai dưỡng dục mười tháng đó! Người nhẫn tâm để hân chưa kịp nhìn thấy thế giới này đã phải rời đi sao? Tả Hương Lan —— Tả Hương Lan —— người tỉnh dậy đi! ! !”

Trong phòng, lúc này mọi người đều bị vây trong sự bi thương đau khổ, nhất thời không có người nào phát giác Tần Dĩ Mạt không thích hợp kêu cả tên mẫu thân, chỉ nghĩ là tiểu thư thương tâm quá độ mà thôi, dù sao ở thời đại này nếu như nữ nhân sinh sản mà bị rong huyết, mười người thì chín người đều là một thi hai mạng.

“Hài, hài tử.” Nguyên bản Tả Hương Lan đang ở trạng thái mê man đột nhiên có phản ứng, chậm rãi mở mắt.

“Đúng! Hài tử. Hài tử của người còn chưa sinh ra mà! Ô ô. Người không thể nào như vậy liền buông bỏ!” Tần Dĩ Mạt cầm chặt tay Tả Hương Lan, khóc đến nổi nước mắt rơi đầy mặt.

“Hài tử. Hài tử. Hài tử.” Tả Hương Lan không ngừng thì thầm.

Bà đỡ một bên gấp gáp nói: “Nhanh, nhanh cho phu nhân ngậm một miếng nhân sâm!”

Tình yêu của mẫu thân dành cho đứa trẻ có thể khiến nàng vượt qua mọi đau đớn, Tả Hương Lan rõ là đã suy yếu đến như vậy, nhưng tiếp tục cố gắng hết sức lần thứ hai.

“A —— a —— a ——” – Âm thanh rên rỉ kêu lên.

Tần Dĩ Mạt thân đặt cánh tay trắng nõn lên môi Tả Hương Lan, nói: “Nương, người nếu đau liền cắn Hà nhi đi!”

Lúc này đích Tả Hương Lan toàn bộ dựa vào một cổ ý chí tại chống đỡ trứ thậm chí liên thần trí đều khả năng không lớn rõ ràng liễu, một trận tựa hồ muốn đem tha cả người đều xé rách đích đau nhức truyền đến, tha vô ý thức đích hé miệng ba một ngụm tỳ giao ở tại Tần Dĩ Mạt đích tiểu cánh tay thượng.

Đau đớn nơi cánh tay, làm cho Tần Dĩ Mạt không thể kìm chế hừ một tiếng.

Chỉ như vậy ta đã rất đau rồi, vậy lúc này người lại phải chịu đựng bao nhiêu đau khổ chứ..!

“Thấy đau rồi! Thấy đau rồi!” – Bà đỡ gấp giọng nói: “Phu nhân, đã thấy đau của đứa trẻ rồi, người chỉ cần cố gắng dùng sức một chút, đứa trẻ sẽ ra ngay!”

Tần Dĩ Mạt nghe lời bà đỡ nói, liền kề bên tai Tả Hương Lan gấp giọng kêu: “Nương, đệ đệ sắp ra rồi, sắp ra rồi đó! Người cần cố gắng. Van xin người. Chỉ cần cố gắng một chút, hài tử của người sẽ lập tức ra đời mà!”

Có lẽ là nghe được âm thanh cổ vũ của nữ nhi, hoặc là biết đây là cơ hội cuối cùng của mình! Tả Hương Lan đột nhiên nâng cao cơ thể, dùng hết sức bình sinh cả người, tê tâm liệt phế thẳng thốt thét lên một tiếng: “A ——”.

“Oa. Oa. Oa.” Đứa trẻ trên người dính đầy tiên huyết của mẫu thân, phát ra những âm thanh đầu tiên của hân ở thế giới này.

“Nương! Nương! Người nhìn đi. Đệ đệ sinh ra rồi kìa!” Tần Dĩ Mạt quỳ trên mặt đất gào khóc.

“Lan thư nhi, mau nhìn xem tiểu thiếu gia này, hân lớn lên sẽ rất tuấn tú.” Chúc ma ma nhận lấy hài tử trong tay bà đỡ, ôm đến bên cạnh Tả Hương Lan, khóc không thành tiếng, nói: “Lan thư nhi của ta! Người mau mở mắt nhìn tiểu thiếu gia đi! Nhìn tiểu thiếu gia người liều mạng mới sinh ra được đi”

Tả Hương Lan từ từ chậm rãi mở mắt, nàng nghiêng đầu nhìn hài tử bên cạnh, khóe miệng lộ ra một nụ cười nhợt nhạt— bộ dáng tươi cười tràn ngập vui mừng và hạnh phúc.

“Hà nhi.” Tả Hương Lan thì thào gọi.

“Nương. Hà nhi ở đây. Nương.” Tần Dĩ Mạt đặt hai tay lên mặt nàng, khóc đến nỗi không thể kiềm được.

“Hà nhi. Nương sau này không thể nào bên cạnh chăm sóc con được nữa. Con cố gắng chiếu cố chính mình. Đừng, đừng để cho người khác khi dễ.” .

“Con biết, con biết. Nương. Người đừng nói nữa. Con lập tức đi tìm đại phu về mà! Ô ô.” .

“Còn có đệ đệ của con.” Ánh mắt Tả Hương Lan càng ngày càng mờ đi, nàng thì thào nói: “Tất cả đều giao lại cho con! Chờ đến khi hãn trưởng thành, liền, liền có thể bảo, bảo hộ tỷ tỷ của hãn!”

“Ta sẽ ! Ta nhất định sẽ chiếu cố đệ đệ thật tốt. . . . Đợi sau này hãn lớn lên ta sẽ nói cho hãn, nương của chúng ta yêu chúng ta cỡ nào.

“Hi ca.” Tả Hương Lan chậm rãi giơ tay về phía trước.

“Hương Lan!” Liền nhìn thấy Bạch Hi không biết khi nào đã xuất hiện trước cửa, hai mắt hồng hồng thì thào kêu lên.

Tần Dĩ Mạt nhẹ nhàng ôm lấy đệ đệ trên giường, cúi đầu nghiêng người đứng một bên.

“Hi ca.”

“Hi ca.”

“Hi ca.” Âm thanh của Tả Hương Lan từng chút từng chút yếu đi, nhưng bàn tay kia vẫn chưa đầy sự kiên trì cuối cùng của nàng, đưa tay về phía Bạch Hi.

Những giọt nước mắt nóng hổi từ trong đôi mắt hãn cuộn cuộn chảy ra, hãn loạng choạng bước từng bước đến bên giường, giơ lên cánh tay đang liên tục run rẩy.

Nhưng hãn vẫn là muộn một bước, cả đời này kiếp này hãn cũng không còn cơ hội nào nắm lấy đôi bàn tay ấm áp ấy nữa — bàn tay thuộc về thê tử hãn.

Nhìn bàn tay Tả Hương Lan lặng lẽ rơi xuống, Bạch Hi không thể tin được hết lớn: “Hương Lan!”

“Oa oa oa oa. Oa.” Dường như hiểu ra được điều gì đó, tiếng khóc của đứa trẻ không ngừng vang lên.

Tần Dĩ Mạt để đầu vùi vào thân thể đệ đệ, hai mắt nhắm chặt lại.

Mồng hai tháng chín năm Thiên Nguyên thứ hai mươi bảy, Tả Hương Lan – Chủ mẫu Tẩn Châu Bạch Gia , băng huyết mà chết.

7. Chương 7: Mắt Lạnh Xem Trò Hài

“Tiện nhân Ngưu Tâm Nhi kia thất cổ rồi!” Đây là tin vừa được truyền tới khi vừa mới qua Đầu Thất* của Tả Hương Lan.

*Bảy ngày sau khi chết ấy

Tần Dĩ Mạt nhẹ nhàng đẩy nôi, vươn tay sờ gương mặt mềm mại của đệ đệ, đầu cũng không ngẩng lên, nhàn nhạt nói: “Thế nào? Nàng ta lại bắt đầu diễn tuồng sao?”

Trên mặt Thanh Bình có sự giấu cợt không kìm được, xem thường nói: “Quay về với chính nghĩa không được liền diễn trò đèn mạng, nô tỳ dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra” .

“Bình nhi tỷ tỷ —— tỷ thật thông minh nha! Thanh Nhi, không phải! Thanh Thảo không thể nhận ra được” .

Từ sau khi Tả Hương Lan qua đời, Tần Dĩ Mạt liền đem tứ đại nha hoàn Thanh Bình, Thanh Mai, Thanh Chi, Thanh Hiệp ở phòng của mẫu thân lúc sinh tiền, cùng với Chúc ma ma một đoàn, đến phòng mình.

Ngay đến tiểu nha hoàn Thanh Nhi lúc trước luôn hầu hạ bên cạnh mình, Tần Dĩ Mạt cũng trực tiếp đổi luôn thành Thanh Thảo.

“Hừ Cái người giả tiên kia nếu không phải nhờ vào như vậy, nếu thực sự muốn chết thì đã không chọn lúc lão gia ở gần đó, chỉ là làm cho người ta xem mà thôi!” Thanh Bình oán hận nói.

Tần Dĩ Mạt khép mắt lại, đối với lời nói của Thanh Bình không có ý kiến, nàng nhẹ nhàng hỏi: “Thanh Bình người ra ngoài xem Chúc ma ma đã trở lại chưa?”

“Vâng, tiểu thư!” Thanh Bình cúi người nhận lệnh, liền xoay người rời đi, ra bên ngoài tìm hiểu.

Nhưng chỉ một khắc đồng hồ, liền thấy nàng cùng Chúc ma ma tiến vào.

“Tiểu thư” – Trên gương mặt khô gầy lợi hại của Chúc ma ma khó có được tia tiểu ý, chỉ nghe bà nói: “Cậu bên ngoại bọn họ đã xuống xe ngựa, hiện tại đang đến thư phòng bên kia.!”

Tần Dĩ Mạt gật gật đầu, nhẹ nhàng phân phó : “Thanh Bình, Thanh Mai hai người các người ở lại chỗ này chăm sóc Dương nhi một tắc không rời, Chúc ma ma người cùng ta đi qua bái kiến bên cậu.” .

“Bạch Hi ta nói cho người biết —— Lan nhi chết như thế nào, lão tử đều biết rõ ràng! Người hôm nay nếu còn muốn bao che hung thủ hại chết muội muội ta, Tả Hương Thiên ta cho dù có liều cái mạng này cũng không bỏ qua cho người!”

Tần Dĩ Mạt vừa tới gần cửa thư phòng, liền nghe được âm thanh gào đến kinh thiên động địa từ trong phòng, cùng tiếng đồ vật rơi.

“Đại ca có chuyện gì từ từ nói, có chuyện gì từ từ nói” Một âm thanh khác như của một nam nhân giả hoạt vang lên : “Trước hết nghe thử xem tỷ phụ nói hết đã! Không được nổi giận, không được nổi giận đâu!”

“Phóng người, mẹ nó thí! Còn cái gì để mà nói, lão tử hôm nay nhất định phải giết chết cái tiện nhân kia, báo thù uội muội !”

Tần Dĩ Mạt hơi nghiêng đầu, nghe âm thanh cãi vã tranh chấp cùng âm thanh rơi rớt loạn thành một đoàn ở bên trong.

“Thanh Thảo.” Nửa khắc trôi qua, nàng chậm rãi nói: “Vào trong chuyển lời cho cha ta, ta muốn bái kiến cậu.” .

“Vâng!” Thanh Thảo lên tiếng trả lời.

“Nữ nhi gặp qua cha” – Tần Dĩ Mạt cúi người chào, đại khái là vì nàng đến làm giảm bớt tình cảnh quần bách của Bạch Hi, hẳn liền thanh nói: “Hà nhi mau đứng lên đi!”

Liếc qua cái mặt bầm tím, khóe miệng rách một mảnh của căn bã cha, trong lòng nàng sáng khoái kêu lên một tiếng: “Đáng!”

“Con là nữ nhi của Hương Lan sao!” Chỉ thấy một người khô ngô, sắc mặt ngăm đen, nhìn qua cực giống Lý Quỷ đại hán, mắt hổ rưng rưng hét to.

Tần Dĩ Mạt tâm tư biến đổi, lập tức liền hiểu ra vị đại hán này chỉ e cũng là ca ca của Tả Hương Lan, là cậu ruột của nàng.

“Cậu.” Đôi mắt to của Tần Dĩ Mạt trong khoảnh khắc liền có một tầng nước mắt, chỉ thấy nàng quỳ xuống nói: “Cậu tốt cuộc cũng tới rồi!”

Tả Hường Thiên nhìn cháu gái một thân đồ tang thêm một màu đơn bạc, nhớ tới muối muối hấn thương yêu nuông chiều từ nhỏ lại chết thảm, hấn không khỏi ôm lấy Tần Dĩ Mạt dưới đất, nước mắt cuồn cuộn nói: “Hảo hài tử, hảo hài tử. Cậu tới rồi! Cậu tới rồi! Cậu nhất định sẽ không cho nương con cứ như vậy mà đi, nhất định phải để hồ ly kia nợ máu trả bằng máu”

“Ô ô. Ô ô ô. Cậu.” .

Nhìn nữ nhi đang ôm đầu khóc rống cùng với đại cữu tử, trên mặt Bạch Hi trên mặt không khỏi hiện lên một tầng xấu hổ , không tự chủ vuốt vuốt hai tay, dùng ánh mắt cầu cứu nhìn nam tử còn lại trong phòng.

“Người chính là nữ nhi Hà nhi của Hường Lan muối muối đi! Ta là nhị cữu cữu của ngươi” Nam tử tay cầm quạt, vẻ mặt ngả ngớn nói .

Nhưng mà, Tần Dĩ Mạt cũng không để ý đến hấn, vẫn như cũ ôm lấy Tả Hường Thiên khóc đến tê tâm phế liệt.

Đợi một lát qua đi, tiểu cô nương đang đau lòng mẫu thân cùng đại hấn đau lòng muối muối cuối cùng cũng khóc xong, Tần Dĩ Mạt mới ngược ánh mắt sưng đỏ như hạch đào lên, nghẹn ngào nói: “Cha....cha....xin lỗi, Hà nhi thất thố rồi!”

Nhìn nữ nhi đáng thương như vậy, Bạch Hi tốt cuộc cũng không đành lòng nói gì, chỉ thấy hấn quay qua đại hấn kia, nói: “Đại ca, Hường Lan là thê tử của Bạch mỗ, mất đi nàng, ta đau lòng không kém gì các ngươi, thế nhưng —— chuyện này tuyệt đối là có ẩn tình !”

“Bạch Hi ngươi cái đồ súc sinh này, chuyện tới mức này còn muốn nói láo !” Tả Hường Thiên giơ lên nắm tay, chỉ vài bước đi đến bên cạnh Bạch Hi, rống lên.

“Đại ca, đại ca. Huynh trước hết nghe tỷ phụ nói xong đã!” Đây nhìn qua nam nhân một bộ công tử đang ôm lấy lưng của Tả Hường Thiên, nói to.

“Cậu!” Lúc này âm thanh yếu ớt nhẹ nhàng vang lên, chỉ thấy Tần Dĩ Mạt buồn bã nhìn Bạch Hi, nhẹ giọng nói : “Người không ngại trước thử nghe cha nói xem, rồi kết luận cũng không muộn mà!”

Bạch Hi nhìn nữ nhi “hiểu chuyện”, không khỏi lộ ra một vẻ cảm kích, Tần Dĩ Mạt sắc mặt khó lường lặng lẽ cúi đầu.

Tả Hường Thiên nghe đến ngoại sinh nữ cũng nói như vậy, liền ngừng lại hừ lạnh một tiếng, rất có phong phạm ta nhìn ngươi xem ngươi có thể làm trò gì cho ta xem.

Chỉ thấy lúc này Bạch Hi bỗng nhiên lấy ra một phong thư trong tay áo, cung kính đưa cho Tả Hường Thiên.

Hừ một tiếng, Tả Hường Thiên mở thư bình tĩnh đọc, chỉ chốc lát lại giận tím mặt quát: “Muội muội ta là bị cái tiện nô này hại chết sao?”

Bạch Hi đau lòng trầm thống gật đầu.

Tần Dĩ Mạt cúi người nhặt bức thư Tả Hường Thiên bởi vì kích động đã làm rơi dưới đất, nàng nhanh chóng xem lướt qua, nhưng mà càng xem càng thấy hoang đường.

Thư này chính là từ một nô tài họ Triệu từng hầu hạ Tả Hường Lan viết, trong thư kể lại bởi vì Tả Hường Lan từng trách tội ả, liền quyết định lợi dụng Ngụ Liên Nhi trẻ người non dạ, lừa nàng bỏ hồng hoa vào thuốc bổ của Tả Hường Lan, muốn giết chết Tả Hường Lan mới xóa được nỗi hận trong lòng.

“Cái tiện nô đó đâu? Lão tử muốn lột da nàng ta!” Tả Hường Thiên mắt hổ trừng to, gầm lên tiếng rung trời.

“Nô tỳ kia bởi vì sợ chúng ta tra ra chân tướng, ngày hôm qua đã nuốt bạc tự sát rồi!” Bạch Hi trầm giọng nói.

“Nguyên lai là như vậy.” Nam tử trẻ tuổi lộ ra một vẻ bưng bít hiểu ra, lập tức giọng cảm hận nói: “Thực sự là một nô tài chết tiệt. Nhị tỷ đáng thương của ta! Đột nhiên lại bị tiện nhân này hại chết!”

Tần Dĩ Mạt ngẩng đầu nhìn cái vị “Ngã ngón nam nhân” xướng lên câu nói ấy, lại nhìn cái cận bả cha “vẻ mặt đau lòng”, cuối cùng lại nhìn đến hàm răng của Tả Hường Thiên đang nghiền lại, không khỏi thở dài một hơi, nghĩ thầm: Xem ra chuyện này lại có biến số đây!

“Đây là thực tình cái chết của Hương Lan.” Bạch Hi khàn giọng nói: “Liên Nhi đứa trẻ này tuy đúng là phạm vào lỗi lớn bậc ấy nhưng con bé dù sao cũng vì ngây thơ nhỏ tuổi không hiểu chuyện, đều là bị người khác dụ dỗ mới có thể...có thể...” .

“Mới có thể hại chết lão bà ngươi!” Tần Dĩ Mạt trong lòng lạnh lùng nói.

Lời nói của nam nhân này, nòng một chữ đều không tin được.

Cái chân tướng đầy lỗ hổng, hoang đường buồn cười này chắc chỉ có hai người góc nhất thiên hạ kể bên mới tin được.

“Để ta đi vào, để ta đi vào.” Ngay tại lúc này, Ngu Tâm Nhi mặt đầy nước mắt đột nhiên đẩy cửa chạy vào.

Chỉ nghe nàng ta như khóc như kể lể: “Vô luận thế nào, cái chết của Hương Lan tỷ tỷ cùng với Liên Nhi đều thoát không khỏi liên quan, ta thân là nương của nó lại không dạy dỗ tốt nó, ta không thoát khỏi tội ! Bạch đại ca. Ta thế này liền thay huynh cho ca ca Tả gia cái công đạo!”

Nói xong những lời này, chỉ thấy Ngu Tâm Nhi nâng váy, trong khoảnh khắc liền muốn chạy đến, đụng vào cây cột đỏ trong phòng.

“Tâm Nhi!” Chỉ thấy Bạch Hi sắc mặt đau đớn, thét lên một tiếng.

Trong lòng Tần Dĩ Mạt cũng kinh động, không nghĩ tới nữ nhân này cũng sẽ “dừng mãi” tới mức độ này.

Mắt thấy Ngu Tâm Nhi đang cách cảnh máu chảy tung tóe vài bước chân, không nghĩ tới nam tử trẻ tuổi ấy cư nhiên lại cướp trước một bước đứng trước cái cột đỏ, thân thể Ngu Tâm Nhi liền nằm trong lòng hắn.

“Tâm Nhi. Tâm Nhi. Nàng làm sao thế?” – Bạch Hi đang đứng cách bọn họ rất xa, vội vàng chạy tới, đoạt lại Ngu Tâm Nhi trong lòng nam tử kia, gấp giọng hỏi.

“Ô ô. Bạch đại ca. Bạch đại ca. Ô ô ô.” Ngu Tâm Nhi sà vào người của Bạch Hi, khóc không ngừng nghỉ.

Nhìn thấy người trong lòng thần sắc thống khổ như thế, trong mắt Bạch Hi không tự chủ được xuất hiện một chút thương tiếc đau lòng.

Chỉ thấy hắn đột ngột ôm lấy Ngu Tâm Nhi, đứng dậy quay sang Tả Hường Thiên đang xem xét, thần sắc kiên định nói: “Chân tướng sự việc Bạch mỗ đã nói hết với đại ca rồi, việc này không liên quan tới mẹ con Tâm Nhi, vậy nên dừng lại đi!”

“Ngươi ——!” Tả Hường Thiên trừng mắt muốn lên tiếng chửi mắng.

“Cậu!” Lúc này Tần Dĩ Mạt đột nhiên kéo tay hắn, nhìn hắn lắc đầu.

Bạch Hi cũng không quan tâm ý nghĩ của mọi người trong phòng, ôm lấy Ngu Tâm Nhi đang khóc lóc sụt sùi, đi ra ngoài.

“Đẹp! Thật quá đẹp!” Ánh mắt nam tử trẻ tuổi kia si mê nhìn về phía thân ảnh của bọn họ, phảng phất dư vị quần quýt, thì thầm tự nói: “Không ngờ trên đời này lại có mỹ nhân tuyệt sắc đến như vậy!”

Tần Dĩ Mạt nghiêng nghiêng đầu, ánh mắt yếu ớt nhìn nam tử này, bỗng nhiên khóe miệng nâng lên, lộ ra một nụ cười lạnh lùng.

8. Chương 8: Phượng Hoàng Dữ Phi Bội

“Ái chà! Dương nhi của chúng ta thật là mạnh mẽ!” Bàn tay to của Tả Hường Thiên kéo kéo thân thể nhỏ bé của hài tử, một bộ dạng thích đến không chịu nổi. Nhưng chắc là hắn ôm tiểu hài tử quá thô lỗ, bạn nhỏ Bạch Dương một chút cũng không cho cữu cữu của nó một chút mặt mũi nào, lập tức khóc rống lên.

“Này, này, thế nào lại khóc rồi? Ta cũng không có dùng sức mà!” Tả Hường Thiên chân tay luống cuống nói to.

Tần Dĩ Mạt môi hồng nhếch lên, tiến lên vài bước, ôm lấy tiểu hài tử trong lòng hắn, thành thạo vừa đưa đẩy vừa dỗ dành: “Dương nhi không khóc, Dương nhi không khóc nha! Tỷ tỷ ở đây mà!”

Có thể là cảm giác được mùi vị và âm thanh quen thuộc, bạn nhỏ Bạch Dương mím mím đôi môi mềm mại, do gào khóc mà biến thành thút tha thút thít.

“Chúc ma ma, chắc là Dương nhi đói bụng rồi! Người đem hắn đi xuống uống sữa đi!” Tần Dĩ Mạt trùi mền xoa xoa gương mặt đầy nước mắt của bé, khẽ cười nói.

“Vâng! Tiểu thư”.

Nhìn cháu gái hành vi lời nói làm việc, Tả Hường Thiên không khỏi than thở: “Ai. Nương con vừa đi, thật là khổ cho con rồi!”

Tần Dĩ Mạt mỉm cười, lấy tay rót một chén trà nóng đưa cho Tả Hường Thiên, nhẹ nhàng nói: “Hà nhi không khổ, nương mặc dù mất, nhưng cháu còn có cậu mà! Dù ai có muốn cũng không khi dễ được cháu” .

Tả Hường Thiên được cháu gái không nặng không nhẹ vỗ mông ngựa đến thoải mái cực điểm, chỉ thấy hắn gật đầu mạnh một cái, lên tiếng: “Rất đúng, rất đúng, cậu chắc chắn sẽ bảo hộ tốt cho con và Dương nhi, tuyệt không để kẻ nào khi dễ đến hai tỷ đệ ” .

Tần Dĩ Mạt nhìn Tả Hường Thiên vỗ ngực đến vang âm, không khỏi lặng lẽ thở dài một hơi, cữu cữu tiện nghi này tuy là trong lòng có tỷ đệ bọn họ nhưng nhìn cách hành sự của hắn, thực sự không thể nói là một người có tâm nhân được. Chẳng trách Tả Hường Lan lại dùng “Mãn hán” để hình dung ca ca ruột của nàng !

“Cậu.” Tần Dĩ Mạt nhẹ nhàng nói: “Cực nhọc người một đường bên ba rồi, nên chắc rất là khổ cực! Không biết ngoại tổ phụ thân thể khỏe chứ?”

Tả Hường Thiên thở dài một tiếng, noi: “Từ sau khi nhận được tin nương người qua đời, ngoại tổ phụ liền ngã bệnh, ta cũng bởi vì lo cho thân thể lão nhân gia, mới chậm chạp không có xuất phát, đợi bệnh tình của hắn ổn định mới vội vàng chạy tới, ai. Không nghĩ tới liên lụy Lan nhi đầu thất cách thức đều không được a!”

Tần Dĩ Mạt trong lòng lặng lẽ khẽ động, nàng từng nghe Tả Hường Lan đề cập qua chuyện nhà. Không giống như thời đại kinh thương của Bạch gia, Tả Hường Lan cũng bước ra từ dòng dõi thư hương, phụ thân Tả Lâm Dật là một người học thức uyên bác đọc đủ thứ sách, lại mở ra một “Lộc Minh thư viện” được xưng là thư viện tốt nhất ở Chiết-Châu, danh tiếng vang vọng thiên hạ.

“Vây. Ngoại tổ phụ ông ấy hiện tại không lo lắng chứ?” Tần Dĩ Mạt khẩn trương hỏi.

“Hà nhi yên tâm đi! Ngoại tổ phụ con chỉ là vì quá mức bi thương, một thời gian không tiếp thu được sự thật cho nên mới lâm bệnh, hiện tại đã đỡ rất nhiều, bên người ông lại có cô mẫu chiếu cố, chỉ cần tịnh dưỡng tốt, hoà hoãn tâm tình là được.”

Theo như lời nói của Tả Hường Thiên, cô mẫu chính là muội muội ruột của Tả Lâm Dật, năm ấy cha mẹ nàng cứng chiều nàng, sợ nàng gả ra ngoài bị gia đình chồng khi dễ liền tìm một người con rể ở rể. Vì vậy vị cô nãi nãi cho dù đã thành hôn nhiều năm như vậy rồi , cho dù cha mẹ chồng để đã tạ thế, cũng vẫn như cũ sống với ca ca. Thậm chí sinh ra hài tử để lấy họ Tả. Mà cái vị công tử ca phong lưu vừa nãy tự xưng là nhị cữu cữu của Tần Dĩ Mạt, đó là con trai của nàng ta.

Sau khi hiểu rõ quan hệ trong đó, Tần Dĩ Mạt vỗ nhẹ nhàng vỗ ngực, lộ ra biểu tình thả lỏng: “Ngoại tổ phụ không có việc gì , vậy thật sự quá tốt! Nếu không, nương ở dưới cữu tuyền sẽ không an tâm!”

Tả Hường Thiên nghe ngoại sinh nữ lại nhắc tới muội muội số khổ của hần, trên mặt không khỏi có một tầng bi thương, hần than thở nói: “Ta lần này tới, một là muốn cúng tế nương người, hai là muốn để người hại chết nàng đền mạng, nhưng không nghĩ tới sự tình lại đột nhiên phát sinh thành như vậy, người hại chết mẹ người cư nhiên đã tự sát, ai———” . Tuy nói đồng lõa hại chết muội muội còn có một người, nhưng dù sao chỉ là một nha đầu mới năm sáu tuổi, chẳng lẽ một nam nhân cao bảy thước như hần lại thực sự đi làm khó mọi hải tử?

“Aizzz! ! !”

Nhìn vẻ mặt rạng rỡ của cậu, con người đen láy của Tần Dĩ Mạt khẽ chớp một cái, trong vô thức lặng lẽ nói một câu, sẽ không đơn giản như vậy, trong lòng nàng khẽ nói: “Cũng sẽ có một ngày.” .

Nhóm Tả Hường Thiên hai người ở lại Bạch phủ nhiều tháng liền mới khởi hành về nhà, bên bờ sông, Tần Dĩ Mạt chậm rãi thu hồi ánh nhìn từ xa xa, xoay về bên cạnh nhìn gương mặt như trút được gánh nặng, nói rằng: “Cha.....Hà nhi đã lâu không có ra phố rồi, muốn ra ngoài mua sắm, có được không?”

Bạch Hi cười gật đầu, nói : “Đi tiêu sấu cũng tốt, Bạch Phúc, người phái vài người đi bảo vệ tốt tiểu thư.!”

“Dạ!” Đại tổng quản Bạch gia, Bạch Phúc cúi người đáp.

Ngồi trong kiệu, tâm tư Tần Dĩ Mạt nhanh chóng chuyển động, Tả Hường Lan đã chết, như vậy theo kịch tình Ngu Tâm Nhi cái đoá hoa thánh mẫu kia”lừa dối cha” trong tiểu thuyết nên leo à trở thành Bạch Hi thê tử, mà nữ nhi của nàng Ngu Liên Nhi sẽ trở thành Bạch Liên Nhi, trở thành Bạch phủ Nhị tiểu thư, là muội muội của Bạch Hà nàng.

Tần Dĩ Mạt sau khi nghĩ tới đây, liền thấy trong ngực từng trận bức bách, cái loại cảm giác ghen ỨC biết rõ sẽ bị cái đoá sen trắng đem mình ra làm vật hi sinh, nhưng chỉ có thể trối tay chịu chết, quả thực thật khiến người phát điên.

“Tiểu thư.” Bên ngoài kiệu, Thanh Thảo thì thâm riu rít nói : “Nghe nói Ngọc Túy Hiên vừa mới nhập trang sức tốt nhất, nếu không chúng ta qua xem thử đi?”

Tần Dĩ Mạt lần này đề xuất muốn đi dạo phố, đơn giản cũng để tận mắt xem hương vị “Cổ đại thế giới”, đối với việc muốn đi đâu xem cũng không để ý, chỉ nghe nàng nói: “Đi, chúng ta liền đi qua đó!

“Ôi Bạch tiểu thư, cô đã tới!” Một nam tử trung niên dáng người mập mạp, vẻ mặt nịnh nọt cười nói : “Thực sự là khách quý tới, khách quý tới nha!”

Tần Dĩ Mạt nhàn nhạt gật đầu, Thanh Thảo ở một bên cất giọng cao hăng hái nói: “Vương chương quý, tất cả mặt hàng tốt nhất của các người lên đây” .

Bạch gia ở Tấn Châu ai mà không biết chứ? Đó nhưng là kẻ có rất nhiều tiền nha! Gương mặt đầy thịt của Vương chương quý cười tươi như đoá hoa, chỉ nghe hần liền tục đáp ứng, chỉ chốc lát lấy ra một hộp tử đàn tinh chế không gì sánh được.

“Đây là bạc mạ kim khảm châu bảo điền vĩ, kim điểm thúy khảm đông châu nhĩ hoàn, Kim tương châu thúy biên bức nhĩ hoàn, tử châu mã não hạng liên, Mỗi thứ đều là bản điểm đem cất kĩ, đeo lên người Bạch tiểu thư thật sự rất hợp nha!”

Tần Dĩ Mạt nghe chương quý liên tục thổi phồng, không khỏi cảm thấy có chút buồn cười, nghĩ thầm: mình chỉ mới là tiểu nhi mấy tuổi, căn bản là không thích hợp đeo mấy vật kinh diễm này, tên béo này cũng thật là trợn mắt mà nói dối.

Nhìn Tần Dĩ Mạt hưng trí như vậy , Vương chương quý kia không khỏi có chút nóng nảy, hần chớp chớp mắt, bỗng nhiên nói cái gì với hỏa kế đứng bên cạnh, hỏa kế kia gật đầu tức chạy tới nội đường.

“Bạch đại tiểu thư.” Vương chương quý cười hì hì đích nói : “Tiểu thư con cháu là quý nhân là từ núi vàng núi bạc đi ra, mấy thứ này này có thể là đã từng nhìn thấy qua, cũng không cảm thấy hiếm lạ. Nhưng là vừa hay nha! Bản điểm khoảng thời gian trước nhập vào một kiện trân bảo tinh chế, tiểu nhân liền lấy cho cô cầm xem nha.” .

Lông mày Tần Dĩ Mạt khê hất lên, dường như là có chút hiếu kỳ.

“Đây là ngọc bội?” Nàng nhẹ nhàng cầm lấy ngọc bội kim ti tú trù xa hoa lộng lẫy, có chút nghi hoặc hỏi.

“Đúng vậy! Ngọc bội này tên là Phượng hoàng vu phi, chính là dùng dương chi ngọc tốt nhất thế gian điêu khắc mà thành, cô xem hình dáng của nó và thử chạm vào đi. Tuyệt đối là trân phẩm ngọc thạch đó”

Thực rất đẹp, Tần Dĩ Mạt yêu thích vuốt ve cái ngọc bội trong tay không rời, nàng hỏi: “Cái này bao nhiêu tiền?”

“Ha ha. nếu là Bạch tiểu thư muốn mua, kia tiểu nhân liền cho ngài giá của hàng nhập, cái số này——” Vương chưởng quỹ mặt đầy tươi cười đưa lên năm ngón tay, nói: “Năm nghìn lượng” .

Năm nghìn lượng? Người cái tên mập mập chết tiền này đang mớ dê béo sao! Tần Dĩ Mạt trong lòng liên tiếp co rút, nhất thời ngà cái thứ trong tay này quá nặng rồi. Ngay lúc nàng đang muốn lặng lẽ để nó lại chỗ cũ thì, âm thanh của cái bản điện tử, đột nhiên vang lên bên tai ——

“Người xuyên không số 7474974, thành công thu được đạo cụ của câu chuyện —— Phượng Hoàng dữ phi bội, thưởng khuyến khích 5 điểm sinh tồn, khai mở đầu mỗi câu chuyện —— Mỗi tình đầu của Nam Cung Phong Hoa nếu thành công hoàn thành nhiệm vụ đầu mối, hệ thống sẽ thưởng khuyến khích 50 điểm sinh tồn, nếu nhiệm vụ thất bại, sẽ trừ đi 100 điểm sinh tồn —— nhắc nhở, nhắc nhở, nếu điểm sinh tồn của người xuyên không biến thành số âm, như vậy hệ thống sẽ tự động xóa bỏ lượt chơi của người xuyên không, xin ngài hãy nhớ kĩ” .

“Tiểu thư, cô, cô làm sao vậy?” Thanh Thảo nhìn tiểu thư nhà mình nhất cử nhất động đột nhiên biến đổi, không khỏi lo lắng lay lay tay của nàng.

“Vương chưởng quỹ” Tần Dĩ Mạt đột nhiên ngẩng đầu lên, hai mắt nhìn thẳng, cả người run run từng chữ từng chữ nói: “Vô luận là bao nhiêu tiền ta cũng mua! ! !”

“Được rồi.” – Gương mặt đầy thịt của Vương chưởng quỹ lập tức biến thành đóa hoa cúc lớn, hân cao giọng nói.

“Chưởng quỹ” Đợi đám người Tần Dĩ Mạt rời đi rồi, liền có một hỏa kế lanh lợi bưng lên một cốc trà, tràn đầy kính trọng nói: “Cũng là ngài cao tay nha”

Vương chưởng quỹ kia cười ha ha, mặt đầy vẻ đắc ý nói : “Đó là, đó là.” .

“Thế nhưng chưởng quỹ, Nam Cung thế gia sẽ không phát hiện chúng khẩu trừ nguyên liệu làm ngọc thạch kia chứ?”

“Người biết cái gì, chúng ta chỉ dùng một chút còn thừa lại làm ra cái món phục bội kia, người không nói ta không nói ai có thể biết?”

“Đúng đúng đúng, nếu không phải nhờ thủ đoạn inh của chưởng quỹ ngài, này sẽ không vô cơ liên có được năm nghìn lượng bạc đâu.” .

“Được rồi, đừng ở chỗ này nịnh hót nữa!” Vương chưởng quỹ cười to, nói: “Đi, đi lấy khối Cửu Thiên Đẳng ngọc bội Nam Cung thế gia cần ra đây — ngày hôm nay chính là ngày bọn họ hẹn lấy, a ha ha ha——” .

9. Chương 9: Cửu Cửu Đưa Thư Đến

Tần Dĩ Mạt ngăn người ngồi trên giường thêu, hai mắt đăm đăm nhìn cái khối “Phượng Hoàng dữ phi bội” trên tay.

Thành thật mà nói, lúc này trong lòng nàng thật sự rất rối loạn, từ lúc mặc danh kỳ diệu xuyên không vào một quyển tiểu thuyết, nhân sinh của nàng liền sớm đã trở nên hồng bút, vô số lần nằm mơ thấy được quay về, Tần Dĩ Mạt đều cầu khẩn, ước gì khi nàng mở mắt lần nữa, tất cả đều sẽ trở về như cũ, không phải là nàng không chịu thỏa hiệp với hiện thực, mà là nàng can bản không thể xem đây như một thế giới chân thật để tồn tại.

Cho nên—— cố sức xiết chặt vật trong tay, trong mắt Tần Dĩ hiện lên một sự kiên định, cho dù là cái gì điểm sinh tồn cũng được, kịch tình này nọ cũng được, mình nhất định phải sống, sống để rời khỏi nơi này. Hít sâu một hơi, kìm nén trong lòng sự bất an, tâm tư của nàng bắt đầu nhanh chóng chuyển động..

“Nam Cung Phong Hoa.” Tần Dĩ Mạt thì thầm, bỗng, dường như là nàng nghĩ đến cái gì, nhếch khóe miệng, Nam Cung Phong Hoa này không phải là cùng lão cha lừa gạt làm một trong bốn nam diễn viên chính sao. Trong giới thiệu vẫn tất nhắc tới cái người “Hắn —— một thân bạch y, ôn văn nho nhã, người khác gọi là đệ nhất vô lâm mỹ mạo công tử, nhưng chỉ nguyện thủ hộ sau lưng nàng, chỉ cầu gương mặt mỹ lệ nhỏ nhắn của nàng vĩnh viễn là một đóa hoa vô ưu” kia mà! !

Khóe miệng Tần Dĩ Mạt không phải là nhếch nữa, mà là co rút, co rút điên cuồng~!

“Mối tình đầu của Nam Cung Phong Hoa.” Mối tình đầu của hắn cùng với nàng cái “Vật hi sinh nữ phụ” lại có cái gì quan hệ chứ! ! Tần Dĩ Mạt thật hối hận hôm nay làm sao lại muốn đi dạo phố! Thế nào liền đi vào cái Ngọc Túy Hiên chết tiệt kia, từ đó mà lấy được một cái chết tiệt đạo cụ kịch tình.

“A.” Về mặt châm chọc, nàng cười nói: “Xem ra ta cái vật hi sinh này không thể nào tránh được kịch tình, còn dám gương mặt – trông mong nội tình bên trong nha” .

Nam Cung Phong Hoa, Bạch Liên Nhi. Tần Dĩ Mạt nhìn ngọc bội trong tay một chút, lại lần nữa mắng to: “Mối tình đầu em gái người ấy! !”

Ngày ngày lại thoáng trôi qua, trong chớp mắt đã cách ngày Tả Hương Lan mất đã hơn nửa năm rồi.

Tần Dĩ Mạt nằm nghiêng trên cái gối mềm, lật từng trang từng trang quyển sách trong tay, lúc này một âm thanh thanh thúy lạnh lẽo vang lên.

“Tiểu thư tỉnh rồi?”

Ngẩng đầu nhìn Thanh Bình trên tay bưng một cái khay bằng gỗ lim, Tần Dĩ Mạt tràn đầy chán ghét gật đầu.

Nhìn tiểu thư nhà mình không tỉnh không nguyện, Thanh Bình hé miệng cười, nói: “Người xưa nói thuốc đắng dã tật có lợi cho bệnh mà! Cô mặc dù đã khá hơn nữa, nhưng cũng không được qua loa đâu! Hay là nghe lời đại phu uống hết thuốc đi!”

Đạo lý này làm sao mà Tần Dĩ Mạt không biết, nhưng mà cái thứ đen thui này, đáng đến nỗi mà chỉ cần ngửi mùi cũng có thể nôn ra hết chất dịch trong người, khiêu chiến tới cực hạn vị giác của nàng, bất quá là một trận cảm mạo thôi mà! Tần Dĩ Mạt thầm than một tiếng, vô cùng nhớ tới mấy cái “viên thuốc tây” kia.

Thanh Bình nhìn tiểu thư về mặt “Bi tráng” uống hết chén thuốc, nhanh chóng đưa cho nàng một đĩa mứt, cười an ủi nói: “Bình thường nhìn tiểu thư đều là một bộ đại nhân lòng có suy tính, không nghĩ tới bất quá chỉ là một chén thuốc mà làm cô có thể thành như vậy” .

Tần Dĩ Mạt trừng mắt liếc nàng một cái, khuôn mặt nhăn lại như một cái bánh bao nhỏ.

“Tiểu thư” – Không đợi hai chủ tớ này nói thêm gì đó, Thanh Thảo từ bên ngoài như một trận gió chạy vào.

“Chạy cái gì mà chạy! Không có ra thể thống gì cả!” Thanh Bình nhướn mày nói..

Đối đối Thanh Thảo hoạt bát đáng yêu, ngoại trừ Chúc ma ma, đại khái đáng sợ nhất chính là Thanh Bình, chỉ thấy nàng dừng chân dậm văng cửi người nói: “Tiểu thư, bên cửa giả đưa thư tới cho cô!”

Tần Dĩ Mạt không khỏi vui mừng nói: “Nhanh, nhanh cầm qua đây!”

Sau khi nhận thư trong tay, nàng ngồi dậy vội vàng mở ra xem, nhưng càng xem lông mày càng nhíu chặt, tới cuối cùng là một bộ mặt kinh ngạc.

“Tiểu thư.” Thanh Bình nhìn nàng như vậy, không khỏi hoảng hốt thốt lên: “Chẳng lẽ tiểu thiếu gia có gì không ổn?”

Tần Dĩ Mạt từ từ buông lá thư trong tay, lắc đầu, đột nhiên hỏi : “Tả Hương Tú là ai?”

Thanh Bình ngẩn ra, lại dùng ngữ khí không xác định nói: “Tiểu thư nói Tả Hương Tú là cái vị bên nhà cô nãi nãi kia sao?” Nghe nàng nói như vậy, Tần Dĩ Mạt nhanh chóng hồi tưởng lại, Tả Hương Tú này có lẽ là nữ nhi của muội muội của nàng, dựa theo bối phận mà nói nàng cũng phải kêu một tiếng cô.

“Lão cô nãi nãi này của chúng ta là kén rể nhập phủ, mấy năm gần đây sinh được một nam một nữ, Tả Hương Tú tiểu thư nói chắc là vị này rồi!” Thanh Bình suy nghĩ một chút rồi nói.

Tần Dĩ Mạt lại càng nhúu chặt mày, tràn đầy nghi hoặc hỏi: “Tả Hương Tú này hình như tuổi cũng tương đương với nương! Chẳng lẽ đến nay cũng chưa thành hôn?”

“Xác định là gả cho người đặc biệt! Cũng nghe nói bởi vì phu thê không hợp, thành thân một vài năm hai người đã ly hôn rồi!” Thấy tiểu thư nhà mình lại đi hỏi một cái người thân thích chưa từng gặp mặt, Thanh Bình không khỏi hiếu kỳ hỏi “Tiểu thư, trên thư viết cái gì? Sao lại đột nhiên quan tâm đến người chẳng liên quan?”

“Không liên quan?” Tần Dĩ Mạt lắc đầu, trên mặt có chút hả hê, nàng trào phúng rằng: “Sợ là sau này chính là cú đầu không thấy ngẩng đầu liền thấy rồi!”

Nhìn Thanh Bình Thanh Thảo hai người vẻ mặt nghi hoặc, Tần Dĩ Mạt mở miệng muốn nói gì đó, nhưng một tiểu nha hoàn tiến vào thông báo: “Tiểu thư, cái vị ở Đông viện kia muốn đến thăm cô” .

“Không gặp, không gặp. Tiểu thư của chúng ta đang bị bệnh đấy!” Vừa nghe Ngu Tâm Nhi tới, Thanh Bình đã sớm hận nàng tới thấu xương liền quát to. Nhưng mà, Tần Dĩ Mạt phát tay nói với tiểu nha hoàn: “Đi mời nàng tiến vào” .

“Tiểu thư! !”

“Thanh Bình.” Tần Dĩ Mạt nhìn nàng một cái, nói: “Đi bưng trà” .

Thanh Thảo túm lấy tay áo của Thanh Bình, nhỏ giọng kêu: “Thanh Bình tỷ” .

“Vâng!” – Nàng không cam lòng cúi người đáp.

Nhìn Thanh Bình lui xuống, Tần Dĩ Mạt lắc đầu, suy nghĩ gì đó lại nhanh chóng nhét tờ thư xuống dưới gối nằm, đợi nàng làm xong chuyện này, tiếng bước chân lép cộp cũng từ từ tới gần.

Tần Dĩ Mạt ngẩng đầu nhìn đến, liền thấy Ngu Tâm Nhi một thân bạch sắc thủy tú ngọc lan, thành khăn tiến vào, chỉ thấy nàng cả người thướt tha, da trắng hơn tuyết, từng bước từng bước tràn đầy phong thái mỹ nhân, lại sở hữu một gương mặt chim sa cá lặn, ngay cả chính bản thân nàng cũng không thể không thừa nhận Ngu Tâm Nhi đúng là một mỹ nhân tuyệt đỉnh.

“Chỉ bắt quá.” Tần Dĩ Mạt trong lòng lặng lẽ nói thầm: “Từ xưa đến nay vận mệnh của mỹ nhân tuyệt sắc dường như không có gì tốt!”

“Hà nhi, gần đây thân thể ổn rồi chứ?” Ngu Tâm Nhi đi tới bên người nàng, tràn đầy quan tâm hỏi.

Tần Dĩ Mạt gạt đầu khẽ cười, nói: “Làm phiền Ngu đại nương lo lắng rồi, Thanh Thảo còn không mau đem cho Ngu đại nương cái ghế dựa” .

Cho dù lâu như vậy rồi nhưng mà Ngu Tâm Nhi đối với cái danh Ngu đại nương mà Tần Dĩ Mạt từng câu từng câu nói vẫn thích ứng không được, chỉ thấy nàng gạt đầu, bước đến ngồi cạnh bên giường.

“Đây là bách hoa cao ta tự làm . ” Ngu Tâm Nhi tiếp lấy một cái đĩa xanh từ nha hoàn sau lưng, vừa cười vừa nói: “Thứ này là hái trăm hoa mật mà chế thành, vị vừa mềm vừa ngọt, con bệnh nặng vừa khỏi, không ngại thì dùng một chút” .

Tần Dĩ Mạt nhìn khay bánh xa hoa tráng lệ, gạt đầu vừa cười vừa nói: “Đại phu đều nói bệnh phong hàn của ta đã khỏe tám, chín phần rồi, Ngu đại nương không cần lo lắng!”

Đôi môi đỏ xinh đẹp của Ngu Tâm Nhi khẽ hé, tràn đầy ôn nhu từ ái nói: “Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi. . . . Phụ thân con xuất môn bên ngoài, hiện nay cũng không chăm sóc con, nếu con có cần gì thì nhớ nói với ta nhé!”

“Ngu đại nương đa tâm rồi” Tần Dĩ Mạt đồng dạng mặt cười như ha nói: “Nơi này là nhà của ta, chẳng lẽ còn có người dám khất khe ta?”

Ngu Tâm Nhi khoe miệng cứng đờ, thần sắc không kìm được hiện lên một tầng u oán.

Tần Dĩ Mạt nhưng cũng biết là cái u oán này của nàng từ đâu mà đến, từ sau khi Tả Hương Lan qua đời, trên dưới Bạch phủ trong lòng đều biết rõ Ngu Tâm Nhi này chắc chắn sẽ là Bạch phủ tân phu nhân, mà lần này, đợi Bạch Hi từ Tả gia trở về e là sẽ bắt đầu chuyển bị hỉ sự. Nhưng Ngu Tâm Nhi trái chờ phải chờ chờ đến hơn cả tháng trời cũng không thấy Bạch Hi trở về, làm sao mỹ nhân “Tâm như tuyết trắng, lưu ly chất chất” lại không u oán cho được!

“ Phụ thân con” – Ngu Tâm Nhi lòng đầy hi vọng hỏi: “Chắc có đưa thư đến chứ?”

“Không có ạ!” Tần Dĩ Mạt lắc đầu nói : “Chưa từng có một bức thư nào qua đây” .

Ngu Tâm Nhi mày nhíu một cái, vẻ mặt không tin nói: “Thực sự không có sao?”

Tần Dĩ Mạt nghe xong lời nói của nàng, gương mặt nhỏ nhắn liền xịu xuống, nàng bất mãn nói: “Thế nào? Ngu đại nương cho rằng Hà nhi là người miệng đầy lời nói dối sao?”

“Ta, ta không phải có ý này.” .

“Người nếu không tin, đợi phụ thân trở về hỏi thì biết, hiện tại Hà nhi mệt mỏi rồi, Ngu đại nương vẫn là mời trở về đi!”

Nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Tần Dĩ Mạt, đôi mắt xinh đẹp của Ngu Tâm Nhi giống như là chịu ủy khuất lớn lao hiện ra một lớp hơi nước, chỉ thấy nàng chậm rãi đứng dậy, vẫn ôn nhu như cũ nói: “Ta đây đi trước. Hà, Hà nhi con dưỡng bệnh cho tốt” .

“Thiệt! Giả vờ cái gì” Thấy người vừa đi, Thanh Bình mới từ sau tường đi ra, nàng tràn đầy phẫn hận nói: “Bây giờ ai mà không biết tâm tư ác độc của ả, thật khiến cho người ta chán ghét” . Nàng bước vài bước tới bên giường một tay cầm lấy Diệp bách hoa cao kia, cầm hận nói rằng: “Ai sẽ ăn cái thứ này nọ người hạ độc vào, muốn hại tiểu thư nhà chúng ta, nằm mơ! ! !”

Tần Dĩ Mạt ngược lại không cho rằng Ngu Tâm Nhi sẽ ở chỗ này hạ độc, nhưng nói đi nói lại, nàng cũng không định ăn cái thứ này!

“Vứt đi cũng được, về phần người sao lại nổi giận đến thế?”

“Nô tỳ thị không quen nhìn ả cái dạng khẩn cấp không đợi được”! Thanh Bình xoa xoa hơi nước trong khoe mắt, trong lời nói có một hận ý không kìm được: “Phu nhân mới mất nửa năm thôi!”

Tần Dĩ Mạt khẽ mỉm cười, hướng nàng vẫy tay, đợi nàng đến gần đưa cho nàng cái khăn tay, ôn nhu nói : “Nương ta phải đi cực lạc thế giới hưởng phúc rồi, sẽ không nhìn thấy những cái chuyện xấu xa đen tối này nữa, đối với nàng lại không phải là chuyện may mắn gì.

“Hơn nữa.” Nàng ngẩng đầu, trong mắt hiện lên một tia gì đó khó hiểu, nhẹ giọng nói : “Mộng đẹp của Ngu Tâm Nhi sợ là khó có cơ hội mà thực hiện được !”

Cho nên mới nói từ xưa tới nay hồng nhan đã bạc phận mà!

10. Chương 10: Cạn Bã Cha Tái Thú ~

“Ý của tiểu thư là ?”

Tần Dĩ Mạt lấy bức thư từ dưới gối nằm, quơ quơ trước mặt Thanh Bình, nói: “Cậu gửi thư nói, ngoại công đã làm chủ đem Tả Hương Tú hứa hôn cho cha làm kế thất rồi!”

“Cái gì?” Thanh Bình trờm mắt, biểu tình bất khả tư nghị: “Lão, lão gia đồng ý rồi?” Lấy cái trình độ mê luyến hồ ly tinh kia của lão gia nhà bọn họ, căn bản không có khả năng sẽ đồng ý mà!

Tần Dĩ Mạt khoe miệng cong lên một ý cười trào phúng, lời nói mang theo ý khinh miệt nói: “Chỉ sợ lão cha này của ta, ngay cả động phòng đều làm rồi!”

“Đã bái thiên địa xong ở bên Tả gia rồi?” Nhìn bức thư trong tay, Thanh Bình trờm mắt bất khả tư nghị nói: “Thế, thế nào nhanh như vậy. Lại nói làm sao có chuyện thành thân trực tiếp ở nhà gái! Cũng không phải tuyển con rể tới cửa mà .

“Hừ. Khẳng định là giở thủ đoạn gì rồi!” Nếu không cái người cha si tình như hần làm sao có khả năng sẽ đáp ứng.

“Mặc kệ nàng dùng thủ đoạn gì ép lão gia cưới nàng, nô tỳ đều phải cảm tạ nàng rất nhiều” – Trên mặt Thanh Bình tràn đầy tia hưng phấn, chỉ nghe nàng nói rằng: “Hồ ly tinh kia còn chờ lão gia về thành thân đấy! Lần này được rồi, ta xem ả làm sao có thể bày ra một bộ thánh mẫu bồ tát kia nữa, muốn làm nữ chủ nhân của Bạch phủ chúng ta? Hừ! Kiếp sau đi !”

Nhưng mà, Tần Dĩ Mạt lại không cao hứng bao nhiêu, nàng vừa dựa vào gối mềm vừa thì thầm tự nhủ: “Sợ chính là, cái đóa hoa thánh mẫu kia không đi, lại đến làm một con ong chúa!”

Nửa đêm, Tần Dĩ Mạt nằm trên giường xoay tới xoay lui, khó ngủ!

“Cốt truyện phát sinh biến hóa” – Sau khi nhận được lá thư ấy, trong đầu liền hiện lên một ý nghĩ như vậy, nguyên bản cái người nên trở thành thê tử Bạch Hi là Ngu Tâm Nhi lại biến thành Tả Hương Tú – một người chưa từng xuất hiện trong truyện. Như vậy —— có thể sẽ ảnh hưởng đến cốt truyện sau này nhỉ? Tần Dĩ Mạt lo lắng suy nghĩ, nàng không thể quên được hai cái điều kiện chết tiệt để được về nhà.

Nhưng mà cái âm thanh máy tính kia cũng không có vang lên, nghĩa là chuyện này không ảnh hưởng đến nội dung chính phải không nhỉ?

Trong đầu Tần Dĩ Mạt suy nghĩ loạn thất bát tao, bỗng nhiên nàng cười khổ một tiếng, nói: “E rằng cái cốt truyện này đã sớm bị lệch đi rồi!”

Không sai! Từ sau khi Dương nhi ít ra phải chết cùng Tả Hương Lan lại sống sót, cái kịch bản sớm đã bị viết lại bắt đầu có chỗ không đúng.

Bởi vì Dương nhi còn sống, Tả Lâm Trạch mới có thái độ cường ngạnh muốn nhìn thấy ngoại tôn, Bạch Hi mới không ngại đường xa mà đem nhi tử đến đó thăm hỏi, mới có thể dẫn đến những chuyện... không có trong tiểu thuyết này xuất hiện.

Quả thật là từng vòng lồng vào từng vòng sao? Tần Dĩ Mạt âm thầm thở dài một hơi, chỉ mong một chút thay đổi này có thể nâng ột chút cơ hội sinh tồn bé nhỏ của mình , không cần lại như nguyên bản bị người ta – luân gian – đến chết. Nghĩ đến cái chết không gì thê thảm hơn của mình, Tần Dĩ Mạt rùng mình, lại lần nữa quyết tâm kiên định phải thoát khỏi cái thế giới này.

luân gian – : e hèm, rape đấy

Như vậy, thời gian lại trôi qua thêm nửa tháng, bệnh phong hàn của Tần Dĩ Mạt cũng đã hồi phục hết, một ngày sau giữa trưa, nàng đang ngồi trên tháp tử đàn ngọc la cùng bọn người Thanh Bình nói chuyện phiếm thì, từng đợt âm thanh âm ỉ truyền đến lỗ tai của nàng.

“Bên ngoài có chuyện gì sao?” Tần Dĩ Mạt phe phẩy cây quạt nhỏ trong tay, cau mày hỏi.

Nàng bên này vừa hỏi, thì bên kia cũng có nha hoàn tiến vào thông báo: “Tiểu thư, lão gia bọn họ đã trở về!”

Tần Dĩ Mạt đem cây quạt trong tay ném đi, vội vàng hỏi: “Dương nhi cũng trở lại?”

“Biết ngay tiểu thư người sốt ruột, lão nô đây không phải là đem đại thiếu gia qua chỗ người rồi đây sao!” Liền thấy Chúc ma ma xốc mở tấm rèm trên châu, trên mặt tươi cười bước vào

“Ôi chào, tiểu ngoan ngoan của ta !” Tần Dĩ Mạt hưng phấn không ngừng, nhận lấy đứa bé mập mạp trong lòng bà, dùng sức hôn lấy hôn để hai bên má đầy thịt của hài tử .

“Chắc là nhớ tỷ tỷ lắm rồi!”

Tiểu Bạch Dương nhìn thấy tỷ tỷ một tháng trời không gặp, cũng vui vẻ lắm~! Chỉ thấy hân hân vẫy vẫy hai cánh tay mập mạp, cười đến nước mắt chảy ra.

“Hừ.” Tần Dĩ Mạt ẩn ẩn cái đầu nhỏ của hân, vừa cười vừa nói: “Coi như người có chút lương tâm, không có đem tỷ tỷ người quên mất!”

“Tỷ tỷ lúc đó là bởi vì sinh bệnh mà! Cho nên mới không thể cùng người đi đến nhà ngoại tổ, Dương nhi không được giận ta nha!” Tần Dĩ Mạt lắc lắc tay nhỏ của đệ đệ, cười nói.

Đem tiểu tử trong lòng cho ăn này nọ xong, Tần Dĩ Mạt mới phân phó Thanh Bình mấy người đi chăm sóc hân, để một mình Chúc ma ma ở lại.

“Bệnh tình của tiểu thư chắc là khỏi hân rồi chứ?” Chúc ma ma quan tâm hỏi.

Tần Dĩ Mạt gạt đầu âm thanh nhẹ nhàng vang lên : “Đã không có gì trở ngại rồi, ta cũng không nghĩ tới bất quả chỉ là một cơn phong hàn nhỏ mà lại kéo dài tới bây giờ mới khỏi” .

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi” – Chúc ma ma liên tục nói: “May mà lúc chúng ta khởi hành, tiểu thư không đi theo, nếu không một đường xe ngựa vất vả chẳng phải là làm lỡ bệnh tình của người rồi.” .

Tần Dĩ Mạt hơi gạt đầu, ngược lại hỏi: “ Ở bên nhà ngoại tổ xảy ra chuyện gì? Cha làm sao lại đồng ý thú Tả Hương Tú?”

Chúc ma ma sớm đã biết tiểu thư lưu mình lại để làm gì, lập tức triệt để nói ra hết: “Việc này là ngoại tổ của người đề xuất ra, theo như ý của lão nhân gia hân, thứ nhất hai tỷ đệ người tuổi còn nhỏ, nếu như lão gia tái hôn không chừng đối với hai người không tốt, cho nên kế thất này tốt nhất vẫn là từ Tả gia ra. Thứ hai cái chết của phu nhân chúng ta cùng hai mẹ con kia không thoát khỏi liên can, lão nhân gia hân đau lòng nữ nhi chưa hết, làm sao lại để ả vừa lòng vừa ý ngồi lên cái ghế tận phu nhân, cho nên thừa cơ hội lần này thẳng thắn ép buộc lão gia đồng ý mối hôn sự này” .

“Cha ta làm sao đáp ứng rồi?” Tần Dĩ Mạt bất khả tư nghị hỏi, này không hợp vs cái tính “Si tình” của hân mà!

“Làm sao có thể! Lão gia a, nhưng lại cứ tâm tâm niệm niệm cái ả tiện nhân kia !” Gương mặt già của Chúc ma ma tràn đầy trào phúng cười, chỉ nghe bà nói có chút hả hê: “Nhưng mà ngoại tổ của người là ai chứ! Tất nhiên là có biện pháp để lão gia ngoan ngoãn nghe theo, lão nhân gia hân đầu tiên hiểu là phải cùng lão gia nói ra ả Ngu Tâm Nhi kia xuất thân lai lịch có bao nhiêu không thích hợp làm Bạch gia chủ mẫu, lại chạm đến cảm xúc nước mắt tuôn trào nói bản thân đau lòng vì cái chết của nữ nhi, lão gia của chúng ta năm đó đã chịu đại ơn của tổ phụ người, hơn nữa. Đối với cái chết của phu nhân vẫn là để tâm, cho nên bị bức bách đến rốt cuộc cũng phải đành nhượng bộ” .

Tần Dĩ Mạt nghiêng nghiêng đầu, lại đột nhiên hỏi: “Chính là như vậy...không có gì khác sao?” Nực cười, lão cận bà cha kia làm sao có thể vì cái “ân tình”, vì cái “áy náy” mà buông tha cho cái “ái tình” kinh thiên động địa kia của hân chứ? ?

Sau khi nghe được câu hỏi của nàng, trên mặt Chúc ma ma lộ vẻ do dự.

Tần Dĩ Mạt hai tròng mắt khê chớp, thấp giọng nói: “Mẫu thân đã đi rồi, trong Bạch phủ này ngoại trừ đệ đệ, Hà nhi chỉ còn bà là thân nhất, nhưng mà bà lại.” .

“Tiểu thư ngoan của ta!” – Chúc ma ma nhìn vẻ mặt thương tâm của Tần Dĩ Mạt, vội vàng nói: “Không phải là lão nô không muốn nói, chỉ là sợ bấn tai của người, được rồi được rồi. Bây giờ liền nói, bây giờ liền nói.” – Bà ghé vào tai của Tần Dĩ Mạt, nói nhỏ.

“Người nói cha hần say rượu loạn tính đem Tả Hương Tú ——” Tần Dĩ Mạt mở to mắt hỏi.

Chúc ma ma gật đầu, nói rằng: “Sau khi xảy ra chuyện, có rất nhiều người tận mắt chứng kiến, tuyệt đối không sai!”

Chẳng trách! Tần Dĩ Mạt thầm nghĩ, cái gọi là bắt trộm phải bắt quả tang, bắt kẻ thông dâm phải bắt cả hai, lão cận bã cha này của nàng e là bị người ta phát hiện trên giường rồi!

“Tiểu thư à!” Chúc ma ma thở dài một hơi, nói: “Không cần biết cái chân tướng chuyện này rốt cuộc là như thế nào, để Tả Hương Tú này vào cửa còn hơn để hồ ly tinh kia vào, lại nói nàng dù sao cũng cùng người và đại thiếu gia có quan hệ huyết thống, sau này cũng có thể chiếu cố” .

Tần Dĩ Mạt nhìn bà một chút, trên mặt một vẻ không có ý kiến. Nhưng mà bây giờ không thấy người nàng cũng không muốn bình luận cái gì, chỉ nghe nàng hỏi ngược lại: “Hôn sự này nọ cũng đều làm xong bên nhà ngoại tổ rồi?”

“Đúng vậy, ra cái chuyện mất thể diện như vậy, đương nhiên phải nhanh chóng cho cái vị cô nãi nãi kia một cái công đạo, cho nên ngoại tổ của người mới nắm thời cơ để hai người kia bái đường thành thân” .

Hai người này đều là tái hôn, tất cả lễ nghi đương nhiên không thể long trọng như lần đầu tiên rồi.

“Tiểu thư, tiểu thư.” Ngay lúc hai người đang nói chuyện, Thanh Thảo dùng một bộ mặt thần thần bí bí, hai mắt sáng lên nói: “Đánh nhau rồi, đánh nhau rồi!”

“Nói chậm một chút.” Tần Dĩ Mạt thiêu mi hỏi: “Ai với ai đánh nhau?”

“Là tân phu nhân đem Ngu Tâm Nhi kia ra đánh!”

Tốt lắm! Ra oai phủ đầu ư! Tần Dĩ Mạt trong lòng chuyển động, cười lạnh nói “Xem ra vị mẫu thân mới của ta cũng không phải ngọn đèn đã hết dầu”

11. Chương 11: Kẻ Mẫu Tả Hương Tú

“Tiểu thư, vậy chúng ta?”

“Cha trở về rồi, theo lý mà nói ta làm nữ nhi phải đi vấn an mới đúng, nhưng bây giờ là tình huống này, ngược lại ta qua đó là không tốt, Chúc ma ma.” Tần Dĩ Mạt quay đầu, ung dung nói: “Đành phiền toái bà thay ta đi phía trước xem một chút, đừng để tân mẫu thân của ta xoi mói ra cái gì mới là tốt” .

“Vâng! Tiểu thư” – Chúc ma ma hiểu rõ ý tứ của nàng, gật đầu cúi người đáp lời.

“Tiểu thư. Cô vẫn chưa thấy cái màn kịch vừa nãy đâu!” – Đợi sau khi Chúc ma ma rời đi Thanh Thảo lập tức nhích tới bên người Tần Dĩ Mạt, riu riu rít rít nói: “Ngu Tâm Nhi kia vừa nước mắt lưng tròng đi qua đó cùng lão gia nhìn nhau, tân phu nhân liền tiến lên vài bước, vung tay hung ác cho ả một cái bạt tai, lại còn mắng ả là hồ ly tinh câu dẫn nam nhân, dâm~đăng~phụ~”

“Nàng làm chuyện này ngay trước mặt cha ta sao?”

“Đúng vậy! Đúng vậy! Ngay trước mặt lão gia, cô còn không biết lúc đó lão gia đều bị cái bạt tai này của nàng làm ơ hồ!”

“A.” Tưởng tượng đến tình hình lúc đó, Tần Dĩ Mạt không khỏi bật cười một cái, liền nói “Vậy cha ta nhất định là tức chết rồi !”

“Đâu chỉ vậy!” Thanh Thảo vẻ mặt chấn động, nói “Nô tỳ vẫn chưa từng thấy qua lão gia tức giận như thế này, khi thấy tân phu nhân đánh Ngu Tâm Nhi xong, liền bạo nộ! Nghĩ cũng không nghĩ liền đem tân phu nhân đẩy xuống đất, lúc nô tỳ quay về tân phu nhân vẫn còn ngồi dưới đất gào khóc nói lão gia muốn giết thê đó!”

Xem ra vị tân mẫu thân này của nàng tính tình cực hiểm a! Tần Dĩ Mạt tràn đầy hứng thú nghĩ, từ nay trở đi lão cha cận bã kia mỗi ngày đều không tốt rồi!

Sáng sớm ngày hôm sau, Tần Dĩ Mạt vệ sinh cá nhân xong, liền cùng mấy người Thanh Bình đi đến chỗ ở của cận bã cha~.

“Hi Lan viện.” Nàng ngẩng đầu nhìn cái bảng hiệu này, không tự giác liền nhớ tới âm dung tướng mạo của Tả Hương Lan, một cổ thương cảm kìm nén được liền từ từ tràn ngập trí óc.

“Tiểu thư” – Quản sự Bạch Phúc nhanh chân bước tới, nói : “Ngài là đến tìm lão gia sao?”

Tần Dĩ Mạt phục hồi tinh thần lại, gạt đầu, vừa cười vừa nói: “Ta đến thỉnh an phụ thân” .

Nghe được Tần Dĩ Mạt nói như vậy, trên mặt Bạch Phúc lộ ra vẻ khó xử

“Thế nào? Phụ thân hiện tại không tiện gặp ta sao?” Nàng thử dò hỏi.

“Lão gia kỳ thực không ở Hi Lan viện.” Bạch Phúc liếc mắt nhìn Tần Dĩ Mạt, suy nghĩ một chút liền nói đúng sự thật.

Ta biết, hắc hiện tại đang phải an ủi người trong lòng đang chịu tổn thương của hắc chứ! Tần Dĩ Mạt trong lòng âm thầm nói như vậy, nhưng mà, trên mặt vẫn làm một bộ dáng cái gì cũng không biết, tiếp tục nói: “Nếu phụ thân không ở đây, vậy tân mẫu thân của ta có ở đây chứ?”

Vẻ xấu hổ trên mặt Bạch Phúc ngày càng đậm, chỉ nghe hắc nói : “Tân phu nhân đang ở đây, nhưng là lão gia phân phó rồi” .

“Nếu tân mẫu thân ở đây, ta đây làm nữ nhi không thể bỏ đạo lý đến cửa mà không vào rồi” – Tần Dĩ Mạt không đợi Bạch Phúc nói xong, liền nâng váy nhanh chóng bước vào phòng khách .

“Tiểu thư, tiểu thư. Lão gia phạt tân phu nhân cấm túc, bất luận kẻ nào cũng không được gặp a ! Ngài.”

Tần Dĩ Mạt mới mặc kệ hắc nói cái gì đấy! Thừa dịp nha hoàn thay nàng cản lại, nàng quen thuộc đi vào trong phòng.

“Ai da. Người con tiện tì này, muốn chết à. Hạ thủ sao lại không nhẹ một chút! Người muốn ta đau chết phải không!” Cùng với âm thanh sắc bén này là tiếng bạt tai lớp lớp cũng theo đó vang lên .

“Ô ô. Ô ô ô. Phu nhân tha mạng, phu nhân tha mạng” – Có âm thanh tiếng khóc của tiểu nha hoàn.

“Một đám, đều là phế vật không dùng được!” – Giọng nữ chói tay sắc nhọn lại tiếp tục vang lên.

Tần Dĩ Mạt đi phía trước, cước bộ không khỏi dừng lại, xem ra vị tân mẫu thân này của nàng cũng là một “người đàn bà đánh đấm” ?

“Người là ai?” Bỗng nhiên tiểu nha hoàn đang bưng bồn nước từ trong phòng đi ra, nhìn Tần Dĩ Mạt đang đứng cạnh cửa, kinh ngạc hỏi.

“Người đang hô to gọi nhỏ với ai chứ!” Chỉ thấy Thanh Bình từ sau lưng Tần Dĩ Mạt tiến lên vài bước, trừng to hai mắt nói: “Thực sự là không có mắt, cứ nhiên ngay cả đại tiểu thư Bạch phủ của chúng ta cũng không nhận ra” .

Vừa nghe ra thân phận Tần Dĩ Mạt, tiểu nha hoàn kia hoảng sợ liền lập tức quỳ xuống nói: “Nô tỳ có mắt không trông, mạo phạm đến tiểu thư, xin tiểu thư thứ tội!”

Nhìn bộ dạng sợ hãi của nàng ta, Tần Dĩ Mạt nâng tay, ôn nhu nói : “Được rồi! Đừng dập đầu nữa! Người vào thông truyền một câu nói ta đến bái kiến” .

“Vâng!” Tiểu nha hoàn kia vội vàng đáp, chỉ chốc lát sau, liền đến thông báo cho Tần Dĩ Mạt biết phu nhân để nàng vào.

Chậm rãi đi vào bên trong, Tần Dĩ Mạt nhìn quanh, liền nhìn thấy kẻ mẫu đang ngồi trên giường, một bộ mặt “thương ngàn rầu rĩ”.

Chỉ thấy nàng nhìn khoảng hai mươi tám, hai mươi chín tuổi kỷ, gương mặt nghiêng dài, xương gò má cực cao, một đôi mi dài thẳng tắp, từ tướng mạo mà nói thật sự không thể giống cái gì mà người nhu hòa từ ái.

“Hà nhi bái kiến phu nhân” – Tần Dĩ Mạt hơi cúi người nói.

Tả Hương Tú này tựa hồ đối với nàng cái nữ nhi này một chút hảo cảm cũng không có, chỉ thấy tùy ý phất tay rầm rầm rì rì nói: “Được rồi, đứng lên đi!”

Tần Dĩ Mạt đứng lên xong, nhìn nàng một cái, ra vẻ quan tâm hỏi thăm: “Cái trán của người làm sao vậy?”

Tả Hương Tú biết nàng nói đến cái gì, không khỏi vừa đau vừa tức nói: “Cũng là ả tiện nhân kia làm hại, chờ sau này bản phu nhân tốt lên, nhất định sẽ đem ả đánh giết ra ngoài.” .

Xem ra tân mẫu thân này của nàng không chỉ là một người đàn bà đánh đá mà còn là một người ngu ngốc

Sau khi trong lòng phán đoán qua loa, Tần Dĩ Mạt suy nghĩ kế hoạch trong lòng có mấy phần nắm chắc, chỉ thấy nàng nhấc ống tay áo che lên miệng tràn đầy một bộ không đoái hoài, khúc khích cười nói: “Thật là một nữ nhân ngu ngốc”

“Người nói cái gì.” Tả Hương Tú trừng to hai mắt, bưng bưng giận dữ nói.

Tần Dĩ Mạt sau khi ngồi xuống ghé dựa ngay ngắn xong liền nói: “Người chắc sẽ không thực sự cho rằng, chính mình bước vào cửa lớn Bạch gia liền vạn sự đại cát chứ! Thật là một nữ nhân so với heo còn ngu ngốc hơn!”

Thần sắc Tả Hương Tú bây giờ đã không thể dùng phần nộ để miêu tả nữa, chỉ thấy nàng xóc chần liền muốn đánh tới Tần Dĩ Mạt bên này: “Người cái tiểu biểu tử này. Cũng dám nói với bản phu nhân như thế này.” .

Mấy người Thanh Bình quả nhiên không nghĩ tới, vị tân phu nhân này lại là một người “điên cuồng phong ma” như thế, đúng là không thể nói lý mà ! Nhưng mà, bản năng bảo hộ chủ tử để các nàng trước một giây đem Tần Dĩ Mạt bảo hộ xung quanh.

“Người cũng biết, người cha thích là Ngu Tâm Nhi, cũng không phải người.” Tần Dĩ Mạt tựa hồ còn ngại kích thích chưa đủ, nàng nhìn Tả Hương Tú, cười một bộ không có hảo ý: “Cha hửn có thể lấy người, thì cũng có thể hưu người nha!”

“Đây là có chuyện gì” – Ngay lúc trong phòng đang loạn thành một đoàn, bước chân Bạch Hi đang vội vàng bước vào.

Trên mặt Tần Dĩ Mạt bỗng lộ ra thần sắc ủy khuất đến cực điểm, chỉ thấy nàng bước nhanh đến bên người Bạch Hi, nghẹn ngào nói: “Đều là Hà nhi không tốt, khiến cho tân mẫu thân tức giận!”

“Là kẻ phu nhân không tốt!” Thanh Bình tiến lên một bước, âm thanh tức giận nói: “Tiểu thư của chúng ta hiếu thảo, có ý tốt muốn đến thỉnh an, ai ngờ nàng ta không chỉ không cảm kích, ngược lại một câu mắng tiểu thư là tiểu biểu tử, là tiểu tiện nhân. Thậm chí là nàng còn muốn động thủ đánh tiểu thư chúng ta ” .

“Điên phụ. Thật là một điên phụ.” – Bạch Hi nhìn nữ nhi tràn đầy nước mắt, lại nhìn Tả Hương Tú đang bị các bà tử giữ lại dây dưa không ngừng, ánh mắt chán ghét tràn đầy.

“Bạch Phúc!” Bạch Hi nộ ý trùng trùng nói: “Đem căn phòng này đóng lại cho ta, để ả điên phụ độc ác này một mình ở chỗ này loạn đi!”

“Cha.” Đợi sau khi ra khỏi phòng, Tần Dĩ Mạt cẩn thận nói: “Đều là hà nhi không tốt, mới khiến cho tân mẫu thân tức giận” .

Bạch Hi lắc đầu, thở dài một hơi, nói: “Người đàn bà kia trời sinh tính cách như vậy, cùng Hà nhi con không có can hệ gì đâu” .

Trên mặt Tần Dĩ Mạt vẫn như cũ có vẻ bất an, chỉ nghe trong lời nói mang ý quan tâm hỏi: “Hà nhi hôm qua nghe nói, Ngu đại nương bị thương, không biết hiện tại như thế nào rồi ?”

Nghe nàng nhắc tới người trong lòng của mình, sắc mặt Bạch Hi không chỉ không có chút nhu hòa nào, ngược lại càng thêm tâm sự ngổn ngang..

Tần Dĩ Mạt khẽ chớp hai mắt, cúi đầu dường như đang lẩm bẩm nói: “Hà nhi vẫn cho rằng Ngu đại nương sẽ trở thành tâm mẫu thân của mình, không nghĩ tới” .

Trên mặt Bạch Hi một vẻ đặng chất, tiếng thở dài không ngừng vang lên.

Tần Dĩ Mạt thấy thế khóe miệng cong lên, âm thanh nhỏ nhẹ nói: “Nếu như phụ thân có thể cùng lúc thú hai thê tử thì tốt rồi !”

Hai mắt Bạch Hi bỗng sáng lên, chỉ nghe hần gấp giọng nói: “Không sai! Không sai! Ta có thể thú Tâm Nhi làm bình thê mà!” Mặc dù là ủy khuất nàng ấy, nhưng hần sẽ đem nàng xem như thê tử chân chính, gấp trăm ngàn lần đối tốt với nàng.

“Tiểu thư!” Đợi cước bộ Bạch Hi li khai đi, Thanh Bình phía sau vẻ mặt tức giận nói: “Cô đang làm cái gì vậy, làm sao lại còn nói giúp hồ ly tinh kia! !”

Tần Dĩ Mạt thần nhiên tiêu sái trên đường trở về, nàng nhẹ nhàng nói: “Hôm nay người cũng nhìn thấy vị tân phu nhân của chúng ta, người nghĩ nàng thế nào?”

“Nàng ta đầu óc có bệnh!” Thanh Bình không chút do dự nói.

.

Tần Dĩ Mạt cười nhìn nàng một cái, nói : “Vị tân phu nhân này của chúng ta ngược lại đầu óc không có bệnh, chỉ bất quá tính cách ương ngạnh, con mắt hướng lên trời, không muốn nhường người nửa phần mà thôi!”

“Hừ. . . . Không nghĩ tới cái vị này ở nhà cô nãi nãi lại là như vậy, chẳng trách cùng cô gia trước ly hôn đâu! Cái hình dạng điên cuồng này của nàng, người nào có thể chịu được chứ! Ngoại tổ cô cũng thật là, làm sao lại gả một người như thế này qua đây chứ” .

“Cho nên ta mới có thể tiên hạ thủ vi cường đó!” Tần Dĩ Mạt nhẹ giọng nói.

“Nô tỳ không hiểu ý của tiểu thư” .

“Người ngẫm lại. Tân chủ mẫu này nếu như vào cửa, công việc bên trong Bạch phủ sẽ do ai quản?”

“Tất nhiên là do tân chủ mẫu đến.” .

“Không sai!” Tần Dĩ Mạt gật đầu, nói tiếp: “Không riêng những cái này, đồ ăn y phục của chúng ta sau này, vấn đề nuôi dưỡng Dương e là đều cho Tả Hương Tú này tiếp quản, người hôm nay cũng thấy bản tính của nàng, cũng có thể nhận ra nàng ta sao có thể đối đãi tốt với hai tỷ đệ chúng ta?”

Thanh Bình khúc hiểu khúc không, nói: “Cho nên hôm nay tiểu thư mới cố ý kích thích nàng, để lão gia nhìn thấy cái dạng điên cuồng của nàng ta?”

“Trong lòng cha đã sớm căm ghét nàng!” Tần Dĩ Mạt thông thả nói. Bị người dùng phương thức này bức bách thành hôn, lấy tự tôn của Bạch Hi mà nói đã trăm ngàn lần khó tiếp thu lấy, huống chi nữ nhân này còn ngay lúc hần và người yêu mà chen vào nữa !

“Nô tỳ hiểu rõ rồi ! Tiểu thư là muốn để một núi hai hồ tranh giành?” – Thanh Bình liên thanh nói

” Coi như người còn có chút đầu óc ” Tần Dĩ Mạt cười liếc nàng một cái.

“Không phải nô tì xem nhẹ Ngu Tâm Nhi kia! Nhìn ả ta cái dạng mảnh mai nhu nhược, sợ căn bản không phải là đối thủ của ả điên phụ kia.” .

“Có phải đối thủ hay không, phải để sau này mới biết được” – Tần Dĩ Mạt nói: “Người cũng đừng quên, đứng phía sau Ngu Tâm Nhi kia là lão cha si tình của ta” .

“Nếu như hai người này thật sự đấu nhau, kia tiểu thư cô là muốn giúp đỡ ai?”

“Đương nhiên là ai yếu thì giúp người đó!” Tần Dĩ Mạt thở dài một hơi, giặt mình bỗng nhiên nói rằng: “Cũng phải cho ta cùng Dương nhi một đoạn thời gian an toàn chứ!”

“Tiểu thư. . . .” Nhìn Tần Dĩ Mạt như thế này, Thanh Bình không khỏi đỏ mắt, nói: “Ủy khuất cô rồi!”

12. Chương 12: Nam Cung Phong Hoa Nha~

Ngày mười sáu tháng mười, đại cát, thích hợp cưới gả

Hôm nay Bạch gia có thể nói là hồng trù mạn mạn, tân khách đầy nhà, phàm là những người có mặt mũi có uy tín ở Tấn Châu, đều từng người đến đây chúc mừng, trong nhất thời có thể nói là cực kỳ náo nhiệt, phong cảnh vô hạn.

Tự nhiên tại ngày đại hỷ không ai mà không có mắt nói ra hôm nay Bạch lão gia cưới là “Bình thê” —— mặc dù đây là chuyện mà mọi người đều “tâm tri đồ minh” (lòng biết bụng hiểu)

Trong hi phòng, Ngu Tâm Nhi lặng lẽ thở dài.

Thiếp thân thị nữ Oanh nhi cười nói: “Hôm nay thế nhưng là ngày lành của người, phải nên vui vẻ mới đúng chứ! Thế nào lại thở dài như vậy?”

Ngu Tâm Nhi ngẩng ngốc nhìn chính mình một thân giá y trong ngân hoa kính, trong âm thanh của nàng vừa có một chút vui mừng không kiềm chế được, cùng một chút phiền muộn: “Không nghĩ tới ta còn có ngày có thể mặc được nó” .

Về quá khứ của vị tân “phu nhân” này, trên dưới Bạch phủ đều không phải mười phần rõ ràng, Oanh Nhi cũng không dễ tiếp lời, chỉ nghe nàng ngược lại cười nói: “ Nô tì trước đây nhưng lại nghe trong hí văn có một câu là: Người có tình sẽ trở thành người thân, ngài và lão gia của chúng ta chẳng phải chính là trời đất tạo nên sao, cho nên dù quay đi quay lại bao nhiêu năm, cũng trở về cùng một chỗ, cái này gọi là —— thiên ý” .

Trên gương mặt tuyệt mỹ của Ngu Tâm Nhi liền hiện ngay một vệt điểm hồng, chỉ thấy sóng mắt của nàng liếc Oanh Nhi một cái, e thẹn nói : “Cần người lắm miệng!”

“Phu nhân, giờ lành đã tới, nên bái đường rồi !” Ngoài cửa, hỉ nương như một cành hoa lay động nhanh chân bước vào, bà nâng Ngu Tâm Nhi đứng dậy, cười to nói: “Quan âm bồ tát của ta ơi! Đây là vị tiên nữ nào hạ phàm vậy, thật rất đẹp nha!”

Nhìn thấy bộ dạng khoa trương của bà ta, mọi người trong phòng ai cũng nở nụ cười, vệt đỏ hồng trên mặt Ngu Tâm Nhi lại càng sâu, trong nhất thời nàng ta tựa như một thiếu nữ mười bốn mười lăm tuổi, toàn thân đều tràn ngập một vẻ hạnh phúc.

Lại không nói tới, Ngu Tâm Nhi bên này “Hạnh phúc tràn đầy” như thế nào, Tần Dĩ Mạt bên kia lại đối diện với cái người quan trọng gần như nắm giữ nhân sinh của nàng.

“Tại hạ Nam Cung Phong Hoa, có chỗ nào quấy nhiễu mong tiểu thư thứ lỗi!”

Ngay lúc hắn nói ra bốn chữ Nam Cung Phong Hoa, trong lòng Tần Dĩ Mạt liền rơi cái bộp, nàng nhanh chóng ngẩng đầu nhìn nam tử trước mặt, không! Chắc phải nói là nam hài tử mới thỏa đáng một chút.

Chỉ thấy hắn đại khái khoảng mười hai mười ba tuổi, mi thanh mục tú, khí chất ôn nhuận, quả thật chính là một mỹ thiếu niên.

Nhưng mà, hắn dù là lớn lên sẽ đẹp hơn, động lòng người hơn nữa, đối với Tần Dĩ Mạt mà nói cũng chỉ như một cơn ác mộng, xem đi! Kỳ diệu bao nhiêu, ta hiện tại cư nhiên lại cùng nhân vật trong tiểu thuyết trò chuyện, trên đời này còn có chuyện gì điên cuồng hơn thế này sao?

“Người là tân khách đến tham gia hỉ yến sao? Sao lại chạy tới hậu viện?” Không đợi Tần Dĩ Mạt nói, Thanh Thảo phía sau nàng hỏi trước một bước.

“Tại hạ là cùng gia phụ đến chúc mừng hỉ sự của Bạch lão gia, lại không nghĩ tới làm rơi ngọc bội tùy thân cho nên mới đến tìm, cũng không ngờ ở chỗ này gặp tiểu thư, còn mong tiểu thư lượng thứ.”

Ngọc bội? Tần Dĩ Mạt trong lòng điên cuồng hét: “Tới rồi, tới rồi, kịch tình tới rồi nha! !” Nàng dùng sức nắm chặt vật cứng trong tay áo, nói với Nam Cung Phong Hoa: “Tiểu nữ Bạch Hà gặp qua công tử, không biết ngọc bội đã mất của công tử hình dạng ra sao, tại hạ có thể phái hạ nhân trong nhà giúp công tử tìm kiếm” .

“Thì ra là Bạch tiểu thư” Nam Cung Phong Hoa khoe miệng mỉm cười nhìn thiếu nữ trước mắt, trong mắt hiện lên một vẻ kinh diễm.

Lúc này Tần Dĩ Mạt đã dần dần trở thành một thiếu nữ xinh đẹp, chỉ thấy nàng tóc mai như mực, kiêu nhan như tuyết, lại kết hợp với một thân khí tức trầm ổn, cùng người khác bất đồng, thật là làm cho người khác muốn được gần gũi.

“Ngọc bội kia khoảng chừng. Hình tròn. Toàn thể là từ noãn ngọc”

Tần Dĩ Mạt một vẻ mặt “Cẩn cẩn thận thận” nghe hần miêu tả xong, hơi nghĩ ngợi một chút, đột nhiên biểu lộ một cái biểu tình “Nha.”, nàng nói : “Còn chưa nói, nghe công tử nói như vậy xong, tiểu nữ có lẽ thật biết ngọc bội đó rơi ở đâu” .

“Ồ?” Nam Cung Phong Hoa mày kiếm khẽ nhíu, cao hứng nói: “Tiểu thư, có thật là thế không?”

“Nam Cung công tử, hay là sợ tiểu nữ lừa người?” Tần Dĩ Mạt dường như không vui nói.

Nam Cung Phong Hoa sờ sờ mũi, hơi có chút xấu hổ, nói: “Sao dám, sao dám, chỉ là ngọc bội này là gia tổ mẫu đặc biệt tìm cho ta, nếu như không thấy nó, khó tránh sẽ cô phụ tâm ý của lão nhân gia, cho nên tại hạ mới gấp gáp như vậy, làm cho tiểu thư hiểu lầm!”

“Công tử nhưng thật hiểu thảo” – Trong lòng Tần Dĩ Mạt nhanh chóng sắp xếp đầu vào đấy, mở miệng nói: “Nói đến cũng khéo, ngọc bội của công tử tám chín phần là bị muội muội ta “Liên Nhi” nhặt được rồi, nàng ở hai chữ “Liên Nhi” nhấn mạnh âm thanh.

Đối với một vài tình huống ở Bạch phủ, trước khi tới hần cũng có nghe nói, nghĩ chắc Liên Nhi kia chính là nữ hài mà vị tân phu nhân đem theo rồi!

“Lúc Liên Nhi muội muội đến tìm ta, trong tay cầm một khối ngọc bội, còn nói là ở trong viện nhặt được——” Tần Dĩ Mạt mặt không đổi tâm không động nói :” Cũng không biết cái nàng nhặt được có phải là ngọc bội của công tử hay không” .

Nam Cung Phong Hoa khoe miệng nhíu một cái, nho nhã nói: “Còn mong tiểu thư giúp tại hạ.” .

“Tiểu nữ tự nhiên sẽ giúp, Nam Cung công tử khách khí rồi!” Tần Dĩ Mạt cong mắt cười. Không phải vì người mà vì cái mạng nhỏ của ta! !

“Vậy xin Nam Cung công tử ở đây chờ một chút, tiểu nữ từ liền đi gọi muội muội qua đây! Thanh Thảo——” nàng quay đầu dùng ánh mắt hung hăng, ý tứ “Tuyệt đối đừng để cho người này chạy” nói : “Người ở lại đây chiếu cố Nam Cung công tử” .

Sau lại quay sang Nam Cung Phong Hoa lưu lại một nụ cười “chờ một chút”, Tần Dĩ Mạt đoạn trang đi qua đình viện, hướng ra bên ngoài mà đi. Nam Cung Phong Hoa nhìn bóng lưng của nàng, không biết làm sao trong lòng bỗng nhiên lại có một cảm giác khác lạ.

“Thanh Bích.” Tại nơi không ai thấy được, Tần Dĩ Mạt nghiêng răng nghiêng lợi phân phó: “Nhanh đem Bạch Liên Hoa kia lại đây cho ta! ! !”

Thanh Bích nhìn tiểu thư nhà mình đáng vẻ ô vân tráo đỉnh, trong âm thanh có vẻ cực kì kinh hãi: “Vâng!”

Không quá một khắc, Bạch Liên Nhi một thân phần y, ngọc tuyết đáng yêu nhanh chóng bước đến

“Tỷ tỷ.” Âm thanh nho nhỏ của nàng kêu: “Tỷ tìm ta sao!”

Nhìn bộ dạng con nhỏ nhỏ của nàng ta, Tần Dĩ Mạt khẽ nở một nụ cười thập phần ôn nhu, thập phần bộ dáng của tỷ tỷ tươi cười, chỉ nghe nàng nói: “Hảo muội muội, tỷ tỷ có một việc muốn nhờ người giúp, không biết người có nguyện ý hay không?”

“Nguyện ý! Nguyện ý! Bất luận là chuyện gì, Liên Nhi đều nguyện ý giúp tỷ tỷ” .

Đây là lần đầu tiên tỷ tỷ gọi nàng là muội muội a! Bạch Liên Nhi vui vẻ nghĩ, quả nhiên là giống như nương đã nói, một ngày nào đó tỷ tỷ sẽ tha thứ cho nàng, sẽ thừa nhận muội muội này là nàng!

“Nương người đã gả cho cha ta, từ hôm nay trở đi chúng ta chính là muội muội” – đem táo ngọt cấp xong, Tần Dĩ Mạt ánh mắt hơi thay đổi, từ trong tay áo lấy ra một vật đưa cho Bạch Liên Nhi.

“Ngọc bội này thật xuất sắc, thật xinh đẹp nha!” – Gương mặt Bạch Liên Nhi chứa đầy vẻ kinh hỉ khen ngợi

“Người thích không? Nếu như tỷ tỷ đem cái này tặng cho người thì sao?”

“Thật, thật vậy chăng?” Gương mặt nhỏ nhắn của Bạch Liên Nhi sáng lên một cái, vui vui vẻ vẻ hỏi.

Tần Dĩ Mạt mỉm cười, thân thủ đem cái khối “Phượng hoàng dữ phi” bội đeo ở chỗ dễ nhìn thấy nhất bên thắt lưng Bạch Liên Nhi, chỉ nghe nàng nói: “Coi như là tín vật ta với người chân chính trở thành tỷ muội đi!”

“Tỷ tỷ.”

Nhìn vẻ mặt cảm động không kèm được của nàng, Tần Dĩ Mạt ở trong lòng lặng lẽ nói: “Người cái đoá sen trắng, hiện tại chính là lúc then chốt để người phát huy vai diễn nữ chính, nhất định không được phụ lòng mong mỏi của mọi người, thành công cầu dẫn cái tên Nam Cung tiểu mỹ nam nha ! !”

“Bất quá.” Nàng nói tiếp: “Người cũng không nên nói cho người ngọc bội này là ta tặng người nha! Coi như đây là bí mật của tỷ muội chúng ta, được không?”

“Ân! Ân! Ân!” Cảm giác cùng tỷ tỷ chia sẻ một cái bí mật nhỏ, làm Bạch Liên Nhi vui vẻ cực kỳ, nàng hài lòng nói: “Cảm tạ tỷ tỷ tặng ngọc bội cho Liên Nhi, Liên Nhi thật sự rất cao hứng đó! !”

“Người thích là tốt rồi” Tần Dĩ Mạt giơ tay vuốt ve đầu nàng, ngược lại nói : “Được rồi, vừa rồi còn muốn muội muội người giúp ta một chút!”

Bạch Liên Nhi vừa nghe, liền nói: “Tỷ tỷ muốn Liên Nhi làm chuyện này?”

“Là như thế này, hôm nay là đại hỷ ở Bạch phủ chúng ta, trước trước sau sau đều gấp không chịu được, ở đây phải có ta canh giữ” Tần Dĩ Mạt vừa cười vừa nói: “Cho nên ta muốn phiền muội muội giúp ta đến phòng tư khố, lấy một chút xích kim tuyến qua đây Ta gần đây đang làm cho Dương nhi một kiện đồ lót.” .

“Nguyên lai là như vậy, không thành vấn đề! Liền giao cho Liên Nhi đi!”

Tuy là Tần Dĩ Mạt mượn cái cớ có trăm ngàn chỗ hở, không khỏi có ý sâu xa nhưng Bạch Liên Nhi tuổi còn nhỏ, ngây thơ trong sáng vẫn là một bộ dáng vô ngục, miệng đáp ứng.

“Như vậy, liền phiền muội muội rồi!”

Nhìn nàng vừa đi vừa nhảy ra ngoài, dáng vẻ tươi cười của Tần Dĩ Mạt nhanh chóng biết mất, chỉ nghe nàng nhàn nhạt hỏi: “Này nọ đều chuẩn bị tốt rồi chứ?”

“Hồi tiểu thư, đều chuẩn bị tốt rồi, Liên Nhi tiểu thư nhất định sẽ nhớ được nó!”

Tần Dĩ Mạt gắt gao nắm chặt lòng bàn tay, từ sau khi lấy được khối ngọc bội chết tiệt kia, nàng vẫn vất óc suy nghĩ ra mọi loại tình huống sẽ phát sinh, nhưng mà nửa năm trôi qua mà cái vị Nam Cung Phong Hoa lại một mực không xuất hiện , mà nàng cũng không biết cái yêu cầu “Mối tình đầu” mà mấy tính đã nói phải như thế nào mới có thể hoàn thành, cho nên đối mặt với cái “kinh hỉ” xảy ra bất linh tình hình hôm nay , những gì nàng có thể làm chỉ có như thế này thôi!

“Bạch Liên Hoa ơi là Bạch Liên Hoa! Nhưng là nữ chính đó! Nhất định, tuyệt đối, tất yếu phải xử lý Nam Cung Phong Hoa nhaa!”

Như Lai Phật Tổ, Ngọc Hoàng đại đế, Chúa Jesus, thánh Ala, thần phật trên trời à! Xin cho phù hộ cho đôi cầu nam nữ kia rơi vào bể tình đi !

Thỉnh phù hộ cho ta tiếp tục sống sót đi!

Trong lòng Tần Dĩ Mạt, chân thành cầu khẩn không gì sánh được.

13. Chương 13: Trong Lúc Gian Tình Tiến Hành (1)

“Ồ, đây là cái gì?” – Bạch Liên Nhi dừng bước chân đang vừa đi vừa nhảy, cúi thấp người nhặt lấy cái bao nhỏ dưới đất.

Nàng nghiêng đầu mở cái bao ra, lăm bắm nói “Kỳ quái! Sao lại là ngọc bội?”

“Bạch Liên Hoa. Không phải! Nhị tiểu thư, nhị tiểu thư ở chỗ này ạ!”

Nghe có người gọi tên mình, Bạch Liên Nhi ngược nhìn qua bên đó, chỉ thấy Thanh Thảo, nha hoàn bên người tỷ tỷ đang không ngừng vẫy vẫy tay về phía nàng.

Bạch Liên Nhi tiện tay đem vật vừa nhặt được bỏ vào tay áo, vội vàng chạy đến bên cạnh Thanh Thảo: “Thanh Thảo tỷ tỷ, tỷ gọi Liên nhi có chuyện gì sao?”

Khóe môi Thanh Thảo co rút, đôi mắt chuyển động, dắt tay Bạch Liên Nhi đi đến gốc cây lê trong viện: “Công tử. Vị này chính là Liên Nhi tiểu thư trong phủ ạ!”

Bạch Liên Nhi còn nhỏ, lại bị Thanh Thảo một đường dắt đi, trong bước chân không khỏi có chút lảo đảo, lúc này lại đột nhiên dừng lại, thân thể không tự chủ liền ngã về phía trước, ngay tại lúc nàng hé miệng sợ hãi kêu lên, mọi đôi tay thon dài nâng đỡ nàng lại.

“Ta” – Bạch Liên Nhi ngược đầu lên, vừa muốn nói cảm ơn, nhưng mà, một gương mặt anh tuấn lọt vào trong tầm mắt, trong nháy mắt nàng quên mất lời nói của mình, chỉ còn lại một cái nhìn ngây ngốc, giờ phút này trái tim nhỏ bé của nàng cứ thế mà đập rất nhanh.

“Bạch nhị tiểu thư, nàng không sao chứ?” Nam Cung Phong Hoa nhìn tiểu cô nương ngọc tuyết khả ái trước mắt, không khỏi khẽ cười, hỏi.

Gương mặt nhỏ bé của Bạch Liên Nhi lập tức xuất hiện một vệt hồng, chỉ thấy nàng hơi cúi đầu, nói không thành tiếng: “Đa, đa tạ công tử!”

Tuyết trắng bên cây hoa lê, thiếu niên ôn nhuận như ngọc.

Bên dưới những cánh hoa đang lay động, thiếu nữ (miễn cưỡng là) mặt ngại ngùng má đỏ ửng.

Đây là hình ảnh tuyệt đẹp cỡ nào. Đây là một cảnh sơ ngộ lãng mạn cỡ nào nha.

Lén nhìn bọn họ bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt mẫn mẫn, Tần Dĩ Mạt rất hân hoan.

“Tiểu thư.” Đứng sau cây cột trên hành lang đỏ thẫm cách xa phía sau, không biết lúc nào đã xuất hiện Thanh Thảo đứng phía sau Tần Dĩ Mạt, lăm bắm nói: “Cô rốt cuộc muốn làm gì chứ?”

“Hừ. Dem miệng khép lại, đừng để cho hai người họ phát hiện ra!” Tần Dĩ Mạt khom người lén lút nói, trên mặt nàng tràn ngập kích động cùng khẩn trương, đôi mắt to chớp cũng không chớp, cứ nhìn chăm chăm qua bên kia.

Chỉ thấy Nam Cung Phong Hoa kia tựa hồ đối với tiểu Bạch Liên Hoa nói gì đó, tiểu Bạch Liên Hoa suy nghĩ một chút sau, gương mặt liền đỏ ửng, từ trong tay áo ngại ngùng lấy ra một vật gì đó.

Trên mặt Nam Cung mỹ thiếu niên dường như hiện lên vẻ thất vọng , hân hơi lắc đầu.

Tiểu Bạch Liên Hoa lập tức cúi đầu xuống, vẻ mặt lã chã – chực khóc.

Tần Dĩ Mạt núp ở phía xa xa nhìn thấy cảnh này, không khỏi bắt đầu lẩm bẩm: “Còn đứng ngốc ở đó làm gì chứ! Nhanh tới an ủi tiểu giai nhân của người đi !”

Dường như nghe thấy được âm thanh hô hoán mãnh liệt của Tần Dĩ Mạt, chỉ thấy Nam Cung thiếu niên bỏ qua vẻ do dự, đưa tay nhẹ nhàng vỗ đầu tiểu Bạch Liên Hoa, cùng với vẻ mặt ôn nhu nói gì đó.

Tiểu Bạch Liên Hoa sau khi nghe xong ngừng khóc mỉm cười, để Tần Dĩ Mạt đang nhìn không biết vì sao cả người muốn nổi da gà.

Hai người cứ như thế mà bắt đầu cuộc đối thoại, khoảng chừng nửa khắc sau, nét tươi cười trên gương mặt tiểu Bạch Liên Hoa ngày càng nhiều, Nam Cung thiếu niên cũng là một vẻ mặt ôn nhu. Đến lúc này trái tim đang ở tận trên cao của Tần Dĩ Mạt mới từ từ buông xuống..

“Nhìn tình hình này, tiến triển của hai người chán hẳn cũng không sai!” Nàng âm thầm nghĩ.

“Nam Cung ca ca.” Bạch Liên Nhi e thẹn nói: “Ngọc bội ta nhặt được đều không phải khối ngọc bội mà huynh cần tìm, không giúp đỡ được huynh, thật sự xin lỗi!”

“Liên nhi nói gì thế.” Nam Cung Phong Hoa ôn nhu cười: “Vốn là tại ta bất cẩn, làm sao lại trách muội được” .

“Nhưng mà, khối ngọc bội kia không phải đối với huynh rất trọng yếu sao?” Bạch Liên Nhi nói, vẻ mặt biểu tình “ta – thật – sự – quá – vô – dụng”.

Nhìn tiểu cô nương đáng yêu phiêu lượng như thế, một vẻ mặt phiền não vì người, nụ cười của Nam Cung Phong Hoa không khỏi lại thêm phần ôn nhu .

Bạch Liên Nhi thấy thế, vẻ xấu hổ trên mặt càng sâu, chỉ thấy nàng hơi suy nghĩ một chút, liền cúi xuống khối ngọc bội “phượng hoàng dữ phi” mà Tần Dĩ Mạt vừa tặng cho.

“Nam Cung ca ca, khối ngọc bội này cũng rất đẹp, Liên Nhi đem tặng cho huynh được không?”

Tới rồi, tới rồi, tới rồi Tần Dĩ Mạt nắm chặt tay, trong lòng điên cuồng hò hét: ” Nhận đi! Nhận đi! Người mau nhận đi!”

Nam Cung Phong Hoa nhìn khối ngọc bội trên đôi tay tuyết trắng, không khỏi khẽ : “Nghĩ.?” một chút.

Hắn cầm lấy ngọc bội tỉ mỉ xem xét một hồi, hơi kinh ngạc nói: “Ngọc bội này, chất liệu và cách làm đều tương tự như khối ngọc của ta, chỉ bất qua ngoại hình lại không tương đồng, khối ngọc bội của ta hình rồng, khối này chính là phượng. Như thế này vừa nhìn giống như là một đôi” .

“Long, phượng, một đôi.” Nghe Nam Cung Phong Hoa nói xong, Bạch Liên Nhi dường như e thẹn đến toàn thân đều ửng đỏ, trong lòng nàng ngáy thơ hồn loạn nghĩ : “Chẳng lẽ Nam Cung ca ca đang ám chỉ điều gì với ta sao?”

“Không biết khối ngọc bội này từ đâu mà Liên Nhi muội muội có?”

Bạch Liên Nhi ngắc đầu, vừa muốn nói là tỷ tỷ tặng cho, nhưng mà, ngay tại lúc nhìn đến đôi mắt đang cười của Nam Cung Phong Hoa, không biết vì sao lại đem lời vừa định nói thu vào cổ họng, chỉ nghe nàng nũng nịu nói rằng: “Ngọc bội này là, là, là sinh thần Liên Nhi lúc trước nương đã tặng cho” .

Dù sao tỷ tỷ cũng nói qua không được cho ai biết mà! Nàng nói như vậy là làm theo lời hứa với tỷ tỷ, cũng không phải là nói dối đâu! Trong lòng ình một lý do như vậy xong, Bạch Liên Nhi lập tức an lòng.

“Lẽ vật quý giá như vậy, tại hạ không thể lấy được, đa tạ hảo ý của Liên Nhi muội muội!”

Bạch Liên Nhi vừa nghe hắn cự tuyệt xong, lập tức nước mắt đầm đìa, chỉ thấy nàng vẻ mặt đau xót nói: “Là Liên Nhi làm sai cái gì để Nam Cung đại ca huynh ghét bỏ sao? Liên Nhi, Liên Nhi. Ô ô. Chỉ là muốn để huynh cao hứng một chút thôi!”

“Bạch Liên Hoa này thế nào lại khóc rồi?” Ở chỗ xa, Tần Dĩ Mạt không ngừng cau mày nhìn cảnh này.

“Cái này có gì kì lạ, tiểu thư cô cũng đâu phải không biết!” Thanh Thảo ở phía sau về mặt “cô làm sao đến giờ vẫn chưa rõ” : “Vị kia chính là vị nói không được ba câu, là có thể khóc đến bốn hồi, nàng ta nếu như không khóc mới là chuyện lạ!”

Ngay lúc hai chủ tớ bên này đoán đoán mò mò, Bạch Liên Nhi bên kia bỗng nhiên đem ngọc bội nhét vào trong lòng Nam Cung Phong Hoa, xoay người chạy về hướng khác.

Nam Cung Phong Hoa trên mặt cả kinh, do dự nhìn thân ảnh Bạch Liên Nhi đang chạy xa, tựa hồ không biết chính mình có nên đuổi theo hay không.

“Ai! Đuổi theo đi! Người đứng ngây ngốc ở đó làm gì vậy!” Tần Dĩ Mạt trừng mắt kêu lên.

“Ô ô. Ô ô.” Bạch Liên Nhi ôm mặt chạy về phía trước, nàng không biết vì sao Nam Cung ca ca lại không chịu nhận lấy ngọc bội, chẳng lẽ là chán ghét nàng, không thích nàng hay sao? Người ta rõ ràng cũng chỉ muốn tốt thôi mà!

Trong Bạch phủ lúc này, mọi người đều ở tiền viện tham gia hỉ yến, trong hậu viện không có người, Bạch Liên Nhi tuy nhỏ nhưng lại chạy rất nhanh, không lập tức chạy ra đình viện, nàng một bên khóc lóc, một bên lại có chút hối hận, nàng cùng Nam Cung ca ca chỉ là bèo nước gặp nhau, lại như vậy thô lỗ chạy đi, muốn gặp lại lại không biết là lúc nào nữa?

Ngay lúc nàng đang do dự có nên trở lại hay không, một đôi bàn tay to bỗng nhiên che miệng nàng. Bạch Liên Nhi mở to hai mắt, tay chân lơ lửng quơ loạn xạ, trong miệng cũng không ngừng phát ra âm thanh ô ô.

“Người cái tiện nhân này sinh ra cái tiểu tiện nhân!” Chỉ nghe một giọng nữ sắc nhọn vang lên: “Đè tay chân của ả lại cho ta, đừng để cho cái tiểu tiện chủng này chạy mất!”

Bạch Liên Nhi sợ hãi đến cả người run rẩy, đôi mắt to tràn đầy hoảng sợ, trong lòng nàng liên tục gào thét: “Nương. Nương, cứu Liên Nhi với! Liên Nhi rất sợ!”

Một đôi tay mang lưu kim hộ giáp chậm rãi vuốt mặt Bạch Liên Nhi, chỉ nghe âm thanh sắc nhọn ấy vang lên: “Mẹ là hồ ly tinh, sinh ra nữ nhi quả nhiên cũng mang bộ mặt hồ ly tinh!”

Bạch Liên Nhi sợ hãi nhìn nữ nhân trước mắt, nàng biết bà ta, chính là nữ nhân thường khi dễ nương, đánh nương, khiến cho nương khóc rất nhiều,

Trên mặt Tả Hương Tú lộ ra một vẻ khoái ý tươi cười, trong ngực bắt đầu phần hận, đều chỉ tại có ả Ngưu Tâm Nhi kia tướng công mới lạnh nhạt với mình, nàng ta đợi nhiều năm như vậy, mong chờ nhiều năm như vậy mới có thể trở thành chủ mẫu Bạch gia, nhưng tiên nhân kia dám để tướng công lập ả làm bình thê, quả thật không xem mình ra gì.

“Ta ngược lại muốn biết tiện nhân kia thấy nữ nhi mình bị như thế này, còn có thể cười ngọt ngào như vậy nữa hay không” – Tả Hương Tú vừa dứt lời, những ngón tay mang theo hộ giáp liền tàn nhẫn rạch xuống, chỉ một chốc, một dòng máu tràn ra từ gương mặt nhỏ nhắn của Bạch Liên Nhi.

Tiếng kêu thảm thiết không khống chế được từ trong miệng nàng trào ra, thế nhưng lại bị người phía sau bịt miệng lại mất, chỉ có thể phát ra âm thanh thống khổ không gì đau hơn.

Tả Hương Tú thấy thế liền hưng phấn không chịu được, chỉ thấy đôi mắt sâu trũng của bà ta lóe lên một tia sáng, trên mặt cũng là một màu sắc điên cuồng không kìm được.

Ngay tại lúc Bạch Liên Nhi vừa đau vừa sợ đến mất hồn, Tả Hương Tú lại giơ tay hướng đến má còn lại của nàng mà rạch xuống.

“Dừng tay ——” – Chính tại lúc này, sau lưng nàng đột nhiên vang lên một âm thanh giận dữ.

Tả Hương Tú xoay người, nhưng mà, còn chưa đợi nàng nhìn rõ cái gì đã cảm thấy trong bụng truyền tới một cảm giác đau, nàng thảm thiết kêu: “A ——”, cả người đều bị một cước đá ra ngoài.

Một đạo bạch sắc thân ảnh phong trì điện siết cấp tốc mà đến, chỉ thấy hần bất quá thi triển mấy chiêu, liền dễ dàng đồn ngã nanh vuốt của Tả Hương Tú.

“Liên nhi muội muội, muội không sao chứ?” Hần nhìn vẻ mặt đầy máu của Bạch Liên Nhi, gấp giọng hỏi

Ngây ngốc nhìn nam nhân tựa như thiên thần từ trên trời hạ xuống này, Bạch Liên nhẹ nhàng kêu một tiếng: “Nam Cung ca ca” .

14. Chương 14: Trong Lúc Gian Tình Tiến Hành (2)

Tần Dĩ Mạt khẩn hoảng che miệng lại, kinh ngạc không gì sánh được nhìn một màn này, nàng thật sự không nghĩ là : Tả Hương Tú cái nữ nhân kia cứ nhiên lại xuất hiện ở chỗ này, lại còn làm một chuyện điên cuồng như vậy, cũng bất chấp cái gì kịch vui, nàng xoay người phân phó Thanh Thảo bên người: “Nhanh, nhanh đi thỉnh đại phu!”

Tần Dĩ Mạt một đường chạy nhanh đến bên cạnh hai người, nhanh chóng lấy chiếc khăn từ trong tay áo ra bịt kín miệng vết thương của Bạch Liên Nhi, lại nhìn thấy trong chớp mắt chiếc khăn gấm bị nhiễm đỏ, nàng không khỏi gấp giọng nói với Nam Cung Phong Hoa: “Mau nâng muội ấy vào trong phòng” .

“Nam, Nam Cung ca ca.” Bạch Liên Nhi tựa trước ngực Nam Cung Phong Hoa, yếu ớt không xuể: “ Xin, xin lỗi, Liên Nhi không phải cố ý chọc huynh tức giận Xin lỗi” .

“Liên Nhi muội muội” – Nam Cung Phong Hoa thần sắc kích động nhìn gương mặt nhỏ đang rờn rờn chảy máu trong lòng, không biết vì sao trong thâm tâm lại có cảm giác chấn động tâm thần.

Tại lúc hai người đang “Thâm tình đôi diện”, Tần Dĩ Mạt ở một bên thật sự là nhìn không nổi, nàng thâm nghĩ, bây giờ là lúc nào rồi mà hai người còn có thể ở đây diễn Quỳnh Dao, mặt của người không cần nữa có phải hay không.

“Nam Cung công tử” Tần Dĩ Mạt nặng nề nói: “Muội muội ta hiện tại cần trị thương” .

“A! Ngà!” – Nam Cung Phong Hoa nghe xong mới sực tỉnh, cấp bách ôm lấy Bạch Liên Nhi nhanh chân bước vào trong phòng.

“Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Bạch Hi một thân tâm lang hỷ phục còn chưa kịp thay, nhìn mấy người trong phòng, đầy tức giận hỏi.

Không đợi Tần Dĩ Mạt nói cái gì, một bên Nam Cung Phong Hoa thâm trầm đem chuyện Tả Hương Tú như thế nào làm hại Liên Nhi một hồi kể ra.

Bạch Hi nghe xong, trên mặt một bộ dạng giận dữ nặng nề, chỉ thấy hần run người chỉ Tả Hương Tú đang bị trói chặt dưới sàn, cảm hận nói: “Điên phụ, điên phụ. Người quả là một điên phụ, Liên Nhi còn nhỏ như vậy người cứ nhiên cũng dám hạ thủ.”

“Ta chính là hạ thủ như thế thì làm sao!” Tả Hương Tú gương mặt tím bầm, tay ôm lấy ngực, đôi mắt lóe lên một trận khoái ý: “Người đừng quên! Ta mới là thê tử của người, ta mới là chủ nhân chân chính của Bạch phủ, bất quá chỉ là gương mặt của một tiểu tiện chủng mà cũng đáng để người âm ỹ với ta, còn có. Khụ khụ khụ.” Nàng đem tay chỉ về phía Nam Cung Phong Hoa: “Tiểu súc sinh này không biết là ai dám dả thương bốn phu nhân, tướng công —— người mau phái người giết hắn, giết hắn!”

“Người, người, người.” – Bạch Hi tức giận sôi người, ý nghĩ muốn một chưởng đánh chết ả đàn bà này..

“Cha” – Lúc này, Tần Dĩ Mạt lại tiến lên : “Hiện tại nên lấy thương thể của Liên Nhi muội muội làm trọng a!”

Nhìn đại nữ nhi một bộ dạng “chuyện xấu trong nhà không nên đem ra ngoài”, Bạch Hi tức giận đến hồ đồ mới hơi thanh tỉnh lại, chỉ thấy hắt hắt sâu một hơi, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Bạch Phúc, phu nhân bị bệnh! Người tự mình đem nàng trở về”.

Bạch Phúc đã hầu hạ Bạch Hi nhiều năm, đương nhiên biết ý tứ của lão gia nhà mình ra sao, hắt hắt người tiến lên vài bước, cùng mấy gia đình kéo Tả Hương Tú ra khỏi cửa, Tả Hương Tú chính là mặc kệ, một đường liên tục điên cuồng chửi bới.

“Tướng công. Tướng công. Người nhanh thay ta giết cái tiểu súc sinh kia đi! Mấy người các người không muốn sống sao Buông bản phu nhân ra, buông bản phu nhân ra mau!”

Tần Dĩ Mạt nhìn Tả Hương Tú thế này thật sự là không còn gì để nói, nàng chính là không hiểu nổi một người làm sao lại trở nên ngu ngốc đến như vậy? Lẽ nào nói ngoại công của nàng nhất định đem bà ta vào Bạch gia là để dẫn vật Bạch Hi, để báo thù cho nữ nhi của hắt?

“Liên Nhi, Liên Nhi.” Tả Hương Tú bên này vừa bị kéo đi, Ngu Tâm Nhi bên kia liền kinh hoảng chạy đến, nhìn cũng không nhìn mấy người trong phòng liền nhào đến bên giường, thống khổ kêu lên: “Ô ô, Liên Nhi a! Con làm sao vậy, con tỉnh lại đi! Không nên dọa nường đâu!”

“Tâm nhi, Liên Nhi chỉ là đang ngủ!” Bạch Hi đau đớn ôm lấy Ngu Tâm Nhi an ủi.

“Mặt, gương mặt của con ta.”.

“Không có việc gì, không có việc gì, nàng yên tâm, ta nhất định sẽ tìm ra đại phu tốt nhất trên đời, nhất định sẽ chữa tốt mặt của Liên Nhi.”

Tần Dĩ Mạt đứng một bên, lông mày nhăn lại một chỗ, nàng nhìn Bạch Liên Nhi đang nằm trên giường vô tri vô giác, thành thật mà nói thì nàng không thích cái tiểu cô nương này, bởi vì nàng biết một ngày nào đó mình sẽ bị cái nha đầu này hại rất thảm, cho nên mỗi lần nghĩ tới đây, nàng không có cách nào đối với cái người này sinh ra cái gì thích thú được.

Thế nhưng nhìn một đứa bé nhỏ lại bị người khác rạch phá mặt, Tần Dĩ Mạt trong lòng không khỏi sinh ra một cỗ lo lắng.

“Bạch bá phụ, Bạch bá mẫu.” Nam Cung Phong Hoa vẫn chưa lên tiếng này giờ bây giờ mới mở miệng nói: “Xin hai vị không cần quá mức lo lắng, Liên Nhi muội muội cả người chỉ có mặt bị thương mà thôi.”.

“Cái gì mà thôi!” Không đợi Nam Cung nói xong, Ngu Tâm Nhi đầy mặt kích động nói: “Người có biết đối với nữ tử mà nói, gương mặt xinh đẹp có bao nhiêu trọng yếu không?”

“Bạch bá mẫu hiểu lầm rồi, ý tại hạ là nói: Nam Cung gia ta vừa mới có một linh dược gọi là Bách Hoa Tán, thứ thuốc này có một tác dụng thần kì đối với những vết sẹo này, nhất định sẽ làm cho Liên Nhi muội muội khôi phục dung nhan như cũ”.

“Thật, thật vậy sao?” Ngu Tâm Nhi cùng Bạch Hi trầm miệng một lời hỏi.

Nam Cung Phong Hoa gật đầu.

Tần Dĩ Mạt lúc này mới thở phào nhõm, âm thầm cười chính mình lo lắng thừa thãi, người ta lúc lớn chính là tuyệt thế hồng nhan, thiên hạ đệ nhất mỹ nữ đó. Làm sao có khả năng cứ như thế mà bị phá dung! Nghĩ tới đây, nàng không khỏi lại chuyển ánh mắt lên người của Nam Cung thiếu niên, nhìn vẻ mặt hắt hắt lo lắng liên tục nhìn về phía giường, trong lòng Tần Dĩ Mạt mừng rỡ, xem ra đường về nhà của mình lại gần một chút rồi!

Bảy, tám ngày sau

Tần Dĩ Mạt vì biểu lộ tấm lòng người tỷ tỷ ôn nhu, mỗi ngày đều sẽ rút ra một chút thời gian qua thăm Bạch Liên Nhi, hôm nay cũng như vậy.

“Tiểu thư, Nam Cung công tử còn ở bên trong” – Trước cửa, Thanh Thảo lặng lẽ báo cáo.

Tần Dĩ Mạt gật đầu, trên mặt biểu lộ ý cười, cả người thông thả tiến vào,

“Đừng mà! Nam Cung ca ca thật xấu. Không cần nhìn người ta, rất xấu!”

Nghe câu hờn dỗi có hàm lượng đường có thể giết chết người này, Tần Dĩ Mạt lần thứ hai cả người không khỏi nổi da gà, có lúc nghĩ lại cũng thấy kì lạ, người nói một nha đầu tuổi chưa vượt quá hai con số, một con nhóc bình thường thiên chân vô tà không biết chuyện đời, làm thế nào gặp gỡ Nam Cung ca ca này liền thay đổi hết thấy vậy.

“Quả nhiên cái loại tiểu thuyết hại cha này đều không thể dùng lẽ thường mà phán đoán được!” Tần Dĩ Mạt cảm khái thật sâu.

Tuy Nam Cung Phong Hoa có tướng mạo công tử như ngọc, nhưng xuất thân là từ võ lâm thế gia, đương nhiên công phu không kém, làm sao lại không nghe ra tiếng bước chân của Tần Dĩ Mạt được?

“Hà nhi cô nương” Nam Cung Phong Hoa gọi, khóe miệng mỉm cười. Tần Dĩ Mạt tự nhiên hồi đáp: “Nam Cung công tử”.

“Tỷ tỷ!” Bạch Liên Nhi đột nhiên quát to một tiếng.

Tần Dĩ Mạt kinh ngạc nhìn về phía nàng.

“Ân. Ân.” Bạch Liên Nhi cũng ý thức được chính mình gọi quá đột ngột, không khỏi có chút không tốt, thế nhưng —— nàng lén mắt nhìn Nam Cung Phong Hoa, sau đó cười với Tần Dĩ Mạt: “Tỷ tỷ hôm nay lại tới thăm muội ạ!”

Chứ không phải là tiểu Bạch Liên Hoa này nghi ta “ngọt ngọt ngào ngào” cùng Nam Cung thiếu niên sao? Tần Dĩ Mạt ở trong lòng đảo cặp mắt trắng dã thầm nghĩ: người làm ta thấy thật hiếm có nha!

“Ân!” Gật đầu, Tần Dĩ Mạt vẻ mặt ôn nhu hỏi: “Hôm nay cảm thấy thế nào? Vết thương trên mặt còn đau không?”

“Bởi vì dùng được Nam Cung ca ca uội cho nên Liên Nhi hiện tại một chút cũng không đau!” – Bạch Liên Nhi ngẩng đầu tình ý miên miên nhìn Nam Cung Phong Hoa nói.

Bởi vì cảm thấy mình có trách nhiệm không thể trách trong chuyện Bạch Liên Nhi bị thương, hơn nữa lại lấy thuốc từ Nam Cung gia, cho nên Nam Cung Phong Hoa này liền tại thời ở lại trong Bạch phủ.

Tục ngữ nói không sai! Gian tình luôn cần thời gian để bồi dưỡng! Lúc này thật tốt tạo cơ hội cho bọn họ bồi dưỡng tình cảm!

Cái kịch tình “Nam Cung Phong Hoa mối tình đầu” cũng nên viên mãn hoàn thành rồi! Tần Dĩ Mạt vui sướng không gì sánh được nghĩ.

15. Chương 15: Năm Tháng Nhàn Nhã Trôi Qua

“Nô tài đã nói như thế nào, quả nhiên là có nương như thế nào thì nữ nhi cũng như thế ấy!” Thanh Bình một bên lột vỏ quýt, một bên mặt trào phúng nói: “Hai mẹ còn đều là hồ ly tinh chỉ biết câu dẫn nam nhân”.

Tần Dĩ Mạt dựa trên Ngọc La tháp, nghiêng đầu buồn cười liếc nàng một cái, nói: “Được rồi, được rồi, ta không phải chỉ đi xem nàng ta một vài lần sao? Cũng đáng cho người lái nhai không ngừng!”

“Tiểu thư, cô chính là quá thiện tâm rồi!” Thanh Bình tiện tay đem quýt đã lột đến bên miệng Tần Dĩ Mạt, lẩm bầm nói rằng: “Cô cũng không phải không phát hiện ra, tiểu hồ ly tinh kia làm gì có nửa phần bị thương nào, cả ngày cũng chỉ biết quần quýt lấy nam nhân, một câu Nam Cung ca ca dài một câu Nam Cung ca ca ngắn, thật làm người ta ác tâm!”

“Thế nào, Thanh Bình tỷ tỷ của chúng ta tức giận như vậy chắc không phải là cũng động tâm với Nam Cung công tử kia chứ, cho nên mới ăn giấm?”

Thanh Bình nghe Tần Dĩ Mạt trêu ghẹo xong, trên mặt bỗng đỏ lên, lập tức không chịu, nói : “Tiểu thư, cô nói cái gì vậy! Cái gì động tâm chứ ! Nô tỳ mới không có” .

Tần Dĩ Mạt không có ý tốt cười khanh khách, nét đỏ ửng trên mặt Thanh Bình lại càng sâu, nàng đứng dậy giậm chân chạy ra ngoài.

“Ai u.” Thanh Thảo đang bước vào phòng bị đụng trúng có chút lảo đảo, nàng quay đầu nhìn Thanh Bình đang vội vã chạy ra ngoài, nghiêng đầu nghi hoặc, Thanh Bình tỷ làm sao vậy chứ?

“Tiểu thư” – Thanh Thảo bước đến bên cạnh Tần Dĩ Mạt, nói: “Nam Cung công tử, thỉnh kiến” .

Tần Dĩ Mạt sửng sốt, nghĩ thầm: thật đúng là vừa nhắc Tào Tháo Tào Tháo tới nha!

“Không biết Nam Cung công tử đến, tiểu nữ thật là không có chuẩn bị tiếp đón từ xa” – Tần Dĩ Mạt bước vào phòng khách, tràn đầy tươi cười nói với Nam Cung Phong Hoa.

“Hà nhi cô nương nói gì vậy, đều là tại hạ tới đường đột rồi!”

Hai người chào qua đáp lại một hồi xong, Nam Cung Phong Hoa bắt đầu lên tiếng: “Lần này tại hạ là tới là muốn cáo từ!”

Nhìn đôi mắt chứa ý cười của hần, Tần Dĩ Mạt hơi lo âu: “Nam Cung công tử muốn đi ngay bây giờ sao?”

Nam Cung Phong Hoa gật đầu: “Vết thương của Liên Nhi muội muội sau nửa tháng trị thương cũng đã không còn gì trở ngại, tại hạ cũng có thể yên tâm rồi đi” .

Tần Dĩ Mạt trong lòng khẽ động, thầm nghĩ nhưng cũng là như vậy.

Chỉ thấy nàng chậm rãi đứng dậy, hành lễ cùng Nam Cung Phong Hoa, biểu tình chân thành nói : “Lần này cũng may là có Nam Cung công tử trợ giúp đỡ, bằng không, Liên Nhi muội muội nằng.” .

“Hà nhi cô nương không cần đa lễ, đây là điều tại hạ phải làm” – Nam Cung Phong Hoa nhìn Tần Dĩ Mạt dung mạo yêu kiều, cử chỉ hữu lễ trước mắt, thầm nghĩ : “ Hai tỷ muội trong Bạch phủ này, một người dịu dàng khuê chất, một người ngọc tuyết khả ái trọng tình trọng nghĩa, thoát nhìn đều là làm người ta thích.

“Nam Cung ca ca. Nam Cung ca ca.” Khi trong lòng hai người đang có hai luồng suy nghĩ khác nhau, một âm thanh lo lắng đột nhiên vang lên, chỉ thấy thân ảnh nhỏ bé của Bạch Liên Nhi như một cơn gió thổi vào trong phòng, nàng nhào vào trong lòng Nam Cung Phong Hoa, liên tục khóc lóc hỏi : “Liên Nhi nghe nói Nam Cung ca ca huynh phải đi rồi? Là thật sao?”

“Đúng là như vậy, ta đang định nhanh chóng khởi hành về nhà” – Nam Cung Phong Hoa vỗ đầu Bạch Liên Nhi, ôn nhu nói.

“Không cần, không cần, không cần.....” – Bạch Liên Nhi ngược gương mặt đầy nước mắt, đau lòng thốt lên: “ Nam Cung ca ca huynh không cần đi, không cần đi....Liên Nhi không muốn huynh đi!”

“Liên Nhi ngoan.” – Trên mặt Nam Cung Phong Hoa hiện lên vẻ bất đắc dĩ, ánh mắt nhìn về phía Tần Dĩ Mạt cầu cứu.

Nhưng mà Tần tiểu thư của chúng ta chính là đang xem trò hay đó! Nàng ước gì hai người cứ “ triền miên” lợi hại thêm một chút nữa mà! Làm sao lại đi làm mình cụt hứng chứ, đương nhiên là chớp chớp mắt xem như không thấy.

Nam Cung Phong Hoa hết cách, không làm được gì khác hơn là nhấn nại dỗ dành thân ảnh bé nhỏ trong lòng.

Nhưng dường như tiểu Bạch Liên Hoa bị tin tức hần muốn đi kích thích đến mơ hồ, nên hoàng toàn không nghe hần giải thích, lại còn kích động thêm, chỉ thấy nàng trên không nghe dưới không nghe tức giận nói: “Muội, muội biết, là huynh thấy vết thương trên mặt Liên Nhi sắp khỏi rồi, cho nên mới đi đúng không! Nếu như là như vậy, muội thả vết thương trên mặt muội vĩnh viễn không khỏi...” – Nàng nói xong, bắt đầu lấy tay cào lấy mặt mình, dường như quyết tâm muốn phá mặt mình một lần nữa.

“Liên Nhi muội muội, Liên Nhi muội muội, muội đừng như vậy.” – Nam Cung Phong Hoa nắm lấy tay của Bạch Liên Nhi, lo lắng kêu lên.

“Nhưng muội không muốn xa Nam Cung ca ca!” – Bạch Liên Nhi kích động không gì sánh được thốt lên.

“Liên Nhi muội muội.”

“Nam Cung ca ca.”

Khóe mắt Tần Dĩ Mạt điên cuồng co rút, trong đầu thực ra cực kì khâm phục, hai người kia quả nhiên là thời khác nào cũng có thể biểu diễn kịch Quỳnh Dao nha! Được rồi, chính mình không cần làm chậm trễ cặp đôi người ta nói chuyện yêu đương đâu, nhanh chóng rút đi! Nàng hơi hơi cúi người, bước chân nhanh chóng bước về phía cửa.

“Ai u, mẹ của ta ơ!” Ra ngoài cửa, Thanh Thảo bên cạnh khâm phục thề lưỡi: “Liên Nhi tiểu thư này cũng không biết xấu hổ nha! Cư nhiên lại nhào vào trong lòng nam nhân như thế này” .

Hừ! Đây thì tính gì, người ta sau này đóng vai một chân đạp bốn thuyền đó.

Tần Dĩ Mạt lại quay đầu nhìn vào phòng, thầm nghĩ : “ Hai người này gặp mặt e cũng là lúc kịch tình chân chính bắt đầu, cũng không biết lúc đó có thể hay không thoát được số phận vật hi sinh, có thể hay không trở lại thế giới cũ.

Nam Cung Phong Hoa cuối cùng vẫn đi, dưới biểu tình cảm tạ của phu phụ Bạch phủ, dưới ánh mắt lưu luyến không rời của Bạch Liên Nhi, bắt đầu lên đường trở về nhà.

Buổi chiều, Tần Dĩ Mạt dùng bữa xong, hỏi Thanh Bình : “ Đây nọ đã đem đi hết chưa?”

” Hồi tiểu thư, nô tỳ đã tự tay đem khối long đằng ngọc bội kia giao đến cho tiểu hồ ly tinh rồi” – Thanh Bình tức giận không nguôi nói: “Tiểu thư, cô sao lại giúp đỡ ả chứ!”

“Được rồi, đừng nói lời vô ích!” Tần Dĩ Mạt nhẹ nhàng trừng nàng một cái, lại nói tiếp: “Người nghe rõ cho ta, Bạch phủ chúng ta hôm nay không thể so với ngày xưa, hai vị phu nhân nếu đã vào cửa, thì các nàng là thê tử của lão gia, là chủ tử của các người, sau này không được một tiếng hồ ly tinh, hai tiếng hồ ly tinh, có nghe thấy không?”

“Vâng!” Thanh Bình bĩu môi, không tình nguyện đáp.

Tần Dĩ Mạt biết nàng vì chuyện Tả Hương Lan mới hận mẹ con họ, nhưng nếu ván đã đóng thuyền, vẫn là nghĩ đến sau này mới là đúng đường chứ!

“Để ta tiếp tục sử dụng nhân thủ nương lưu lại” Tần Dĩ Mạt ánh mắt quyết định, lạnh lùng nói: “Tất cả mọi chuyện xảy ra trong Bạch phủ này, người đầu tiên biết phải là ta, ân?”

“Tiểu thư, cô yên tâm đi!” Thanh Bình đáp: “Chúng ta đã sắp xếp người theo dõi họ, nhất cử nhất động của bọn họ sau này, tiểu thư cô đều sẽ rõ như lòng bàn tay.”

“Cẩn thận mọi chuyện, tuyệt đối không thể khinh thường! Đặc biệt là bên cạnh Dương nhi,, phải bảo vệ đồng tường thiết bích!”

“Vâng!” – Thanh Bình cuối người đáp.

“Chỉ mong mọi chuyện thuận lợi!” Tần Dĩ Mạt âm thầm thở dài.

Thời gian trôi qua, năm tháng lưu chuyển, trong nháy đã trôi qua bảy năm.

Thiên Nguyên năm thứ ba mươi lăm, đầu tháng sáu, sắc trời âm u, hai thân ảnh tinh tế mặc vải bố y lén lén lút lút trốn ở dưới gốc tường Bạch phủ.

“Tiểu thư, cô thực sự muốn rời nhà trốn đi ạ?” – Một người giống như nha hoàn lo lắng hỏi.

“Hừ...Bản tiểu thư mới không cần gả cho cái gì Mã thiếu gia kia!” – Một người khác, âm thanh như tiếng chim hoàng anh thánh thót vang lên :” Cha và nương không nghe ý của ta, không để ý hạnh phúc của ta”.

“Lão gia cùng phu nhân đều là vì tốt cho cô thôi!”

“Được rồi, được rồi, người không cần nói nhiều nữa! Dù sao hôm nay ta nhất định phải rời đi, người nếu nói thêm một câu nữa, ta sẽ không mang theo người đâu!”

“Được rồi! Được rồi! Tiểu Tinh Đình biết rồi ạ! Kia tiểu thư...chúng ta là muốn chạy tới chỗ nào chứ?”

“Khụ khụ...Không biết người đã nghe nói qua thiên hạ đệ nhất vô lâm đại hội chưa?”

“Vô lâm đại hội?”

“Đây chính là chuyện lớn nhất trong giang hồ đó! Việc lớn hiếm có như vậy, chúng ta đương nhiên là muốn đi mở rộng tầm mắt rồi”

Lại nói, vô lâm đại hội năm nay là tại “Vô Ưu sơn trang” ở Nam Cung gia mời dự họp, trong lòng nàng tràn đầy ngại ngùng cùng vui mừng nghĩ : Không biết Nam Cung ca ca thấy nàng qua đó, có vui vẻ hay không nhỉ?

“Hai người các nàng đi? – Trời quang mây tạnh, ở trong phòng, Tần Dĩ Mạt thờ ơ hỏi.

“Vâng! Người của chúng ta chi phối thị vệ tuần phủ, hai người các nàng thuận lợi chạy rồi.”

“Tiểu thư...” – Bên ngoài màn, Thanh Bình nghi hoặc hỏi: “Cô làm sao biết trước Bạch Liên Nhi muốn chạy chứ?” – Tiểu thư của các nàng chẳng lẽ còn có thể tiên tri?

Hừ...Tần Dĩ Mạt khẩy môi cười, kia đương nhiên là bởi vì cái máy tính lúc nào cũng giám thị nàng rồi.

“Đình, hệ thống thông báo : kịch tình chương “Giang Hồ” —— Chính thức bắt đầu.

16. Chương 16: Nam Nhân Ở Trong Rừng.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ.” – Tiếng bước chân đang vang lên từ bên ngoài tiến vào.

Tần Dĩ Mạt buông cái lược khắc ngọc hoa trong tay, trên mặt buông xuống bộ dạng tươi cười, chỉ nghe nàng tức giận nói : “ Còn reo hò, kêu lớn như vậy để làm gì!”

“Hi hi, Dương nhi vẫn an tử tỷ tỷ xinh đẹp nhất thiên hạ” – Một hài tử thoát nhìn mới bảy, tám tuổi tím tím nói.

“Ôi ôi ôi, Dương nhi nhà chúng ta sao lại dẻo miệng như vậy “ – Tần Dĩ Mạt mắt mím cười, gơ tay nhéo nhéo gương mặt bánh bao trắng nõn của nam hài tử.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ” – Nam hài chuyển động đôi mắt to tròn, có chút hưng phấn nói : “Tỷ nghe nói gì chưa? Bạch Liên Hoa kia chạy trốn rồi!”

“Cái gì Bạch Liên Hoa, đó là nhị tỷ của đệ đó” – Tần Dĩ Mạt khẽ trềng hấn một cái.

“Mới không phải, chỉ có tỷ mới là tỷ tỷ của Dương nhi thôi.” – Khuôn mặt của Bạch Dương nhăn một cái, cường điệu nói.

Nhìn vẻ âm trầm trên mặt hài tử, Tần Dĩ Mạt âm thầm thở dài, đứa bé này có thể nói do chính nàng cùng Chúc ma ma một tay nuôi lớn.

Lấy thái độ của Chúc ma ma đối với hai mẫu nữ kia cùng với mấy người Thanh Bình liên tục truyền rót, tuy Dương nhi tuổi còn nhỏ nhưng cũng hiểu rõ người khiến mình sinh ra không có mẹ là ai, tự nhiên như thể mà trong trái tim nhỏ nhỏ cũng sinh ra một cỗ hận thù.

Tần Dĩ Mạt dù biết nói với tiểu hài tử như thế là không tốt, nhưng nghĩ lại dù sao hài tử này cũng là thân tử của Tả Hương Lan, là huyết mạch cuối cùng nàng lưu lại trên thế giới này, theo lý cũng nên để hắn biết được mẫu thân hắn phải nỗ lực cỡ nào mới có thể sinh hắn ra.

“Được rồi, được rồi...Chúng ta không nhắc tới chuyện này nữa.” – Tần Dĩ Mạt chuyển chủ đề,vừa cười vừa nói: “Đệ vừa nói Liên Nhi chạy mất rồi là chuyện gì xảy ra?”

Bạch Dương là tiểu hài tử, thoáng qua liền để chuyện không vui quăng đi, chỉ thấy hắn tràn đầy hả hê nói: “Hừ hừ...Bây giờ bên ngoài đều loạn thành một mảnh rồi, còn ai mà không biết chứ. “

Nhìn tiểu hài tử biểu tình “tỷ tỷ, tỷ thật sự quá quê mùa?!” , Tần Dĩ Mạt không khỏi lại lần nữa cười ra tiếng.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ, hay là hai chúng ta qua đó xem đi?” – Bạch Dương ánh mắt lấp lánh nói.

“Làm sao? Lại muốn đi xem náo nhiệt à?”

“Hi hi, đi mà, đi mà, có được không tỷ tỷ!”

“Ai nha, đừng lắc nữa, đừng lắc nữa” – Biết rằng thằng nhóc này quẩn người rất lợi hại, Tần Dĩ Mạt cười xoa đầu hắn, nói: “Theo ý người, đều theo ý người vậy.”

“Hi hi, tỷ tỷ tốt với Dương nhi nhất!”

Khi Tần Dĩ Mạt đang nắm tay đệ đệ bước vào phòng khách, liền thấy được một màn kịch hỗn loạn.

Chỉ thấy lúc này ở đây có bốn người.

Lão liên hoa (hoa sen già? =))) cầm một phong thư liên tục khóc.

Bạch tra cha (căn bã cha) vẻ mặt lo lắng liên tục an ủi người trong lòng.

Tả hoàng phong (Tả ong vàng =))) trên mặt đỏ kị cùng hận thù

Còn có bên cạnh Tả hoàng phong, con mắt giống như ruồi dính trên người lão liên hoa là phong lưu nam.

Tần Dĩ Mạt trong lòng mừng thầm: “Tốt lắm! Đây thật đúng là hai nam hai nữ, một hồi kịch lớn nha.”

“Gặp qua cha, nhị nương, tam nương, tiểu cửu.” – Tỷ đệ hai người cực kì ngoan ngoãn cúi người nói.

“Ôi —— Hà nhi, Dương nhi, hai người các con tới rồi” – Một âm thanh khoa trương đến cực điểm vang lên, chỉ thấy Tả Hương Tú nâng tay đặc ý nói rằng: “Hài tử ngoan, mau đứng lên đi!”

Tần Dĩ Mạt mỉm cười, chậm rãi đứng dậy, Dương nhi bên cạnh giống như kỳ quái hỏi: “Cha, tam nương sao lại khóc đến như vậy? Là có chuyện gì không tốt sao?”

“Ai ô ô, Dương nhi con không biết đâu!” Tả Hương Tú vẻ mặt chanh chua khắc nghiệt nói: “Còn không phải là hảo nhị tỷ của con rời nhà trốn đi! Cần ta nói chắc nằng cùng đã nam nhân bỏ trốn rồi, quả nhiên là nương thế nào thì nữ nhi thế ấy ” .

“Được rồi!” Bạch Hi sắc mặt cực kì không vui, tức giận nói “Người đem miệng ngậm lại cho ta, còn e mọi chuyện chưa đủ loạn sao!”

“Người.” Đôi mi thanh tú của Tả Hương Tú chớp một cái, vừa muốn bắt đầu ầm ỹ, phong lưu nam bên cạnh cũng là ca ca ruột của nàng, Tả Hương Lưu tùm tùm khuyên nhủ: “Tỷ phụ, tỷ tỷ cũng là lo lắng cho Liên nhi mất tích! Nàng hay nói bừa như thế, huynh tha thứ cho nàng đi!”

Tả Hương Tú thở phì phì nhìn đệ đệ, nhưng dưới ánh mắt nghiêm khắc của đối phương, dù không cam lòng cũng đành ngậm miệng.

“Liên nhi muội muội rời nhà đi?” Tần Dĩ Mạt bộ dạng thất kinh hỏi

Bạch Hi thần sắc xấu hổ liếc mắt nhìn đại nữ nhi, gật đầu.

“Ô ô. Lão gia, Liên nhi của chúng ta không biết chạy đi đâu rồi, nàng một mình bên ngoài sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?” – Ngu Tâm Nhi khóc lóc thảm thiết nói.

“Nhị tỷ tỷ không phải là đều nữ phần nam trang chạy ra ngoài sao?” Dương nhi bộ dạng tiểu đại nhân, vẻ mặt “an ủi” nói: “Nói vậy, bây giờ cũng như mọi lúc, sẽ mau chóng trở về thôi” .

Âm thanh khóc lóc của Ngu Tâm Nhi bỗng nhiên dừng lại, nàng lập tức ngẩng đầu nhìn Bạch Hi, tràn đầy áy náy: “Tướng công, đều là thiếp thân đem Liên nhi nha đầu chiều đến hư rồi, đều là thiếp thân sai lầm.”

Cùng đại nữ nhi dịu dàng ngoan ngoãn bất đồng, tiểu nữ nhi lạnh lợi cổ quái, từ nhỏ đến lớn không biết là gây ra biết bao nhiêu họa, thật sự làm Bạch Hi cảm thấy rất đau đầu.

“Được rồi, được rồi, Liên nhi thông minh như vậy sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, ta sẽ phái thêm người ra ngoài tìm nó, Tâm Nhi nàng không cần sốt ruột nữa!”

“Hừ, hồ mị tử!” – Tả Hương Tú nghiêng răng nghiêng lợi thốt ra câu khinh miệt.

Bạch Hi trên mặt bắt đầu tức giận, Tả Hương Lưu nhìn thấy không tốt, liền chuyển sang chuyện khác : “Được rồi, tỷ phụ, Hà Nhi, Dương nhi bọn họ cũng nên khởi hành rồi chứ?”

Cay nghiệt trừng Tả Hương Tú, Bạch Hi nói rằng : “Hai tỷ đệ nàng sau này liền phiền nhọc phụ đại nhân rồi!”

Dương nhi năm nay bảy tuổi, đã tới tuổi học hành, trước đó không lâu Tả Lâm Trật gửi thư mệnh mẽ yêu cầu đem bảo bối ngoại tôn của hắn đến bên mình, để chính mình bồi dưỡng một phen.

Bạch Hi biết rõ trình độ học thức của cha vợ, hơn nữa lại còn là một trong những học viện tốt nhất thiên hạ, vì suy nghĩ cho tiền đồ của nhi tử, cho dù hắn không muốn cũng phải đồng ý.

Mà Hà nhi, hắn nhìn nữ nhi năm nay đã mười lăm tuổi, trở mã như hoa như ngọc, hắn mong cha vợ tài năng ở Chiết Châu sẽ tìm được mối lương duyên cho nàng.

Tần Dĩ Mạt nhìn cận bã cha trên mặt có một vẻ xấu hổ, nhúu mày, âm thầm cười nhạt.

Như thế nửa tháng trôi qua, khi đóa sen trắng kia vẫn chưa thấy tin tức, tỷ đệ Tần Dĩ Mạt thiên thời địa lợi lên thuyền đi Chiết Châu.

Oa lạp lạp, oa lạp lạp Nước sông cuồn cuộn, gió sông liệt liệt.

Tần Dĩ Mạt nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, trong một khoảnh khắc cả mấthy thật thoải mái, dường như toàn thân ba vạn năm ngàn lỗ chân lông đều mở ra, thoải mái cực điểm.

Tần Dĩ Mạt nhắm mắt lại, thật sâu hút khẩu khí, trong khoảng thời gian ngắn cảm thấy phá lệ thư sướng, coi như toàn thân tam vạn năm nghìn một lỗ chân lông song song mở, thoải mái cực kỳ.

“Tiểu thư, trên boong tàu gió lớn, chúng ta vào phòng thôi!” – Thanh Thảo ở phía sau run rẩy nói.

Tần Dĩ Mạt biết nàng chưa bao giờ đi thuyền nên không khỏi có chút sợ, liền vừa cười vừa nói: “Đã biết, đã biết, ta bây giờ liền vào.” .

Nhưng mà, hai người vừa bước đến cửa phòng, liền nghe bên trong có một âm thanh kinh hoảng hét lên.

“Là Thanh Bình tỷ” – Thanh Thảo gấp giọng thốt lên.

Tần Dĩ Mạt nhúu mày, bất chấp cái khác, đẩy cửa bước vào, liền thấy Thanh Bình tay ôm ngực, tay kia chỉ vào cái rương gỗ lớn, liên tục thở hồng hộc.

“Tiểu, tiểu thư.” – Thanh Bình kinh hoảng kêu lên.

Thoạt nhìn không giống như có chuyện gì lớn, Tần Dĩ Mạt hơi yên lòng, hỏi: “Người làm sao vậy?”

Thanh Bình bĩu môi, lại chỉ chỉ cái rương gỗ.

Tần Dĩ Mạt nhúu mày, chậm rãi đi đến bên cạnh cái rương, giơ tay xốc lên cái màn che.

Sau đó —— hai mắt nàng mở to, khóe miệng co rút.

Bởi vì trong rương không hề có chuyện gì, cũng không phải châu báu trang sức.

Mà là một người, một người cuộn tròn mình ngủ ngon lành như một đứa trẻ —— Nam nhân.

Tần Dĩ Mạt chỉ cảm thấy một ngọn lửa phừng phực cháy trong lòng, chỉ thấy nàng giơ bàn tay nhỏ bé trắng thuần, nắm cái lỗ tai của nam nhân, dùng âm thanh có thể làm cho từ đầu thuyền tới cuối thuyền đều run, quát : “ Ai cho huynh đi theo tới đây.”

17. Chương 17: Hà Hoa Cùng Tam Mao

*Tam Mao gọi Tần Dĩ Mạt = Hà Hoa a.k.a hoa sen nhé. Cho mình mình sẽ để là hoa sen đó.

Tại lúc Tần Dĩ Mạt đối đãi hung tàn như vậy, nam nhân ở trong ruộng từ từ mở mắt, mà làm người ta thấy kinh dị chính là : ánh mắt không giống như người thường, hẳn là một đôi mắt xanh biếc như phi thủy, ánh mắt trong suốt.

“Ta đói bụng rồi!” Cho dù đang bị néo lỗ tai, nam nhân này vẫn như cũ mặt không đổi sắc yêu cầu: “Muốn ăn” .

Khóe mắt Tần Dĩ Mạt co rút nhìn hẳn, tận sau một lúc lâu, mới giống như hết khí lực, bất đắc dĩ nói: “Tam Mao, huynh trở về từ lúc nào”

Lại là lúc nào vào trong ruộng nữa vậy? Người vụn vụn lần nói cho ta biết, một thanh niên hai mươi mấy tuổi làm cái gì lại còn chơi trốn tìm.

“Tam Mao đại ca!” Không đợi nam nhân trả lời, chỉ nghe một trận âm thanh giẫm tới, bạn nhỏ Bạch Dương vẻ mặt kích động từ ngoài cửa chạy vào, không chút nào ngó ngày đầy tử tử ruột của mình ra, nép sát vào người nam nhân, trong mắt tràn đầy sùng bái.

“Tam Mao đại ca, Tam Mao đại ca” – Bạch Dương vui vẻ, chỉ kém không có đuôi để vẫy: “Đúng là huynh, đúng là huynh nha! Dương nhi rất nhớ huynh! Huynh thế nào lâu như vậy không có đến thăm đệ chứ!”

Nam nhân được gọi là Tam Mao giơ tay, trêu mếu sờ đầu Bạch Dương, giống như là đang sờ đầu một con chó nhỏ khả ái =)) .

Tần Dĩ Mạt hít sâu nhìn hai nam nhân một lớn một nhỏ tùm lại một chỗ, đột nhiên nàng cảm thấy lần này xuất hành có một dự cảm không tốt.

“Tam Mao đại ca, huynh ném thử cánh gà mật ong này, nó da mỏng thịt giòn, ăn rất ngon đó!”

“Còn có, bích vũ yêu hoa, tử phù thái, thanh ba thang.”

Nhìn đệ đệ chính mình thương yêu từ nhỏ, nhưng cứ thế nịnh nọt nịnh bợ người khác, tâm tình Tần Dĩ Mạt thật là có chút phức tạp.

“Người lại bỏ thêm vào bát hẳn nữa, sẽ tràn ra ngoài đó!” Nàng chua chát nổi, tiểu hài nhi chết tiệt, ai mới là thân nhân của đệ chứ!

Nam nhân từ cái chén đầy thức ăn ngược lên, bỏ vế do dự nhìn thoáng qua Tần Dĩ Mạt, cuối cùng hẳn dùng đũa lấy khúc xương từ trong cái chén cao như đỉnh núi nhỏ của mình, bỏ vào chén nàng.

“Ngoan!” Hắn mặt không biểu tình nói.

Tần Dĩ Mạt: “.” .

Hành vi giống như ném xương cho cầu ăn này của người, thật sự làm cho người ta khó chịu đó! Nàng nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ.

Một bữa ăn làm cho Tần Dĩ Mạt cảm thấy đau dạ dày, nàng nhìn đệ đệ đang quần quýt lấy nam nhân kia, lắc đầu nhìn Thanh Thảo, Thanh Bình hầu hạ một bên, nói : “Ta muốn đi tắm, hai người các người vào giúp ta.”.

“Vâng! Tiểu thư” – Hai người đồng thanh..

Thanh Bình một bên chà lưng cho tiểu thư nhà mình, một bên nhin không được lải nhải oán giận: “Hôm nay thật là hù chết nô tỳ rồi, cô nói mở cái ruộng ra, đột nhiên lại thấy một người lớn Tim của nô tỳ ơi! Suýt chút nữa là bay ra ngoài! Tam Mao công tử này cũng thật là! Lại từ cái chỗ quỷ quái này mà ra.” .

“Hi hi. . . Nô tỳ ngược lại cảm thấy rất thú vị!” – Thanh Thảo ở một bên không có việc gì nói: “Hơn nữa. . . . Tam Mao công tử rất lâu rồi không có đến, như vậy hiện tại trong lòng tiểu thư rất vui vẻ, đúng không? Tiểu thư?”

“Đúng đúng đúng cái đầu người ấy !” Tần Dĩ Mạt trừng mắt nhìn Thanh Thảo tự quyết định.

Thanh Bình thấy Thanh Thảo bị mắng đến im miệng, vừa cười vừa nói: “Nói đi cũng phải nói lại, chúng ta đúng là lâu rồi không có gặp công tử đó! Tiểu thư, tiểu thư. . . .” Nàng dường như nhớ đến cái gì, vẻ mặt nhiều chuyện hỏi: “Cô rốt cuộc có hỏi công tử khi nào hắn đến cầu thân hay không?”

“Khụ khụ. . . .” Tần Dĩ Mạt bị sắc một ngụm nước rửa tay, sống chết ho lên.

“Nha! Bình tỷ tỷ tỷ thật là!” – Thanh Thảo một bên liên tục vỗ vỗ lưng nàng, một bên có vẻ trách cứ: “Tỷ làm tiểu thư xấu hổ đến sắc nước rồi kìa!”

Tần Dĩ Mạt nhìn người này, lại nhìn người kia, bỗng nhiên hiện lên một cảm giác không nói thành lời, nàng thật sự muốn lắc lắc bọn họ, lớn tiếng hỏi: Rốt cuộc là cái gì, làm các người sinh ra cái loại nghi ngờ vừa khủng bố vừa không thiết thực này vậy ?

“Muội, muội không phải là tại vì sốt ruột sao!” Thanh Bình cẩn thận nhìn Tần Dĩ Mạt, lầm bầm lầm bầm nói: “ Cô cũng không phải không biết, tiểu thư nhà chúng ta vì hắn mới suy nghĩ bao nhiêu biện pháp, bao nhiêu thủ đoạn mới đem hôn sự để xuống. Ngay cả lời đồn mệnh khắc phu đều có rồi. Nếu như Tam Mao công tử không cưới tiểu thư, kia phải làm sao đây!

“Được rồi, chuyện của ta không cần các người quan tâm!” Tần Dĩ Mạt vỗ vỗ mặt nước, khó chịu nói.

Thanh Bình Thanh Thảo hai người liếc nhìn nhau, cúi đầu, đều không dám nói thêm nữa.

Một bữa ăn làm đau dạ dày lại thêm một lần tắm rửa làm đau đầu, Tần Dĩ Mạt đứng ở đầu giường hai mắt vô thần nghĩ: Chẳng lẽ còn muốn thêm một người làm đau cả đêm

Bộp bộp Có tiếng vỗ tay từ trong chăn vang lên, nam nhân nằm nghiêng trên giường, cọ cọ sát vào bên trong, nhường lại một chỗ thật lớn.

“Thật chậm!” Hắn tràn đầy ghét bỏ nói.

Tần Dĩ Mạt thông thả bước lên vài bước, xóc chăn lên, lông mày dựng thẳng, cong miệng nói: “Đi xuống” .

Tam Mao bình tĩnh nhìn nàng một lúc, trong cặp mắt xanh biết tựa hồ hiện lên một tia ủy khuất, chỉ thấy hắn chậm rãi từ trên giường đứng lên, dưới cái nhìn bức người của Tần Dĩ Mạt, chân trần ngồi xổm trên giường.

Hít vào, thở ra, hít vào, thở ra. Ta phải bình tĩnh, người kia không phải cố ý muốn chiếm tiện nghi này nọ, hắn chỉ là quá tự nhiên, quá nào tàn thôi, đối với gia hỏa không bình thường này người nhất định phải bình tâm!

Đề xuống dao động trong lòng, Tần Dĩ Mạt ho khan hai tiếng nói: “Ta đã gọi người chuẩn bị phòng tốt nhất cho huynh, huynh đi vào trong đó mà ngủ.” .

“Không muốn” Tam Mao không chút nghĩ ngợi cự tuyệt.

Tần Dĩ Mạt trên đầu hiện một tia gân xanh, tha thở phì phì nói: “Không muốn không được, dù sao huynh cũng không thể ngủ trong phòng ta!”

Buồn cười, này nếu như người ta thấy trong phòng ngủ của mình có nam nhân, nàng còn có cần mặt mũi, danh tiếng hay không chứ!

“Vì sao, chúng ta trước đây điều không phải cũng ngủ. Ngủ.” .

Tần Dĩ Mạt thở hổn hển che miệng nam nhân, vẻ mặt như đe dọa nói: “Không cho nói, không cho nói, ta điều không phải với huynh đem chuyện kia quên hết cho ta rồi hay sao?”

Tam Mao nhìn nhặt nhìn nàng một cái, dường như muốn nói: ký ức khắc sâu đẹp đẽ không gì sánh được đó, ta làm sao có thể quên được.

Cúi người đem bàn tay nhỏ bé đang che miệng mình, ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng, hẳn cực kì tự nhiên vươn đầu lưỡi liếm lòng bàn tay trắng nõn một cái.

Tần Dĩ Mạt vò một cái liền buông tay, sắc mặt khó có lúc đó ửng lên, lấp bắp hỏi : “Huynh, huynh muốn làm gì?”

“Thật ngọt!” Tam Mao gật đầu, cuối cùng tổng kết.

Ta không có hỏi cái này! ! ! Tần Dĩ Mạt trong lòng tiều tụy nhủ.

“Ta mặc kệ ngươi !” Nàng hét lớn một tiếng, trèo lên giường chui vào chăn.

Tam Mao nhìn nàng đưa lưng về phía mình, nghiêng đầu dường như không hiểu vì sao nàng tức giận, “Tiểu hoa sen, tiểu hoa sen. . . .” Hắn nhẹ nhàng kêu hai tiếng.

Đáng tiếc người trên giường ngược lại không có ý muốn trả lời, trái lại lôi kéo chăn, đem chính mình từ đầu đến chân tạo thành một cái kén.

Mắt nhắm lại, nghiêng người, Tam Mao đặt chân cạnh giường, một lần nữa cuộn tròn người mà ngủ.

Mặc dù đêm khuya, nhưng thuyền vẫn cứ chậm rãi đi, cảm giác lác lác theo sóng rõ ràng đến nỗi Tần Dĩ Mạt nằm trên giường vẫn có thể cảm giác được.

Một lúc lâu sau, nàng chậm rãi mở mắt.

Vượt qua chướng ngại vật hình người kia, Tần Dĩ Mạt đi tới trước tủ quần áo, từ bên trong lựa ra một cái áo khoác da cừu.

“Hừ...Y phục tốt như vậy che cho huynh, đúng là lãng phí mà. . . . Thật là, đây là ở trên mặt nước đó! Người thật đúng là ở đâu cũng ngủ được!” Mặc dù ngoài miệng tràn đầy oán giận, nhưng hành động của nàng dường như rất cẩn thận.

Có lẽ là do Thanh Bình các nàng lúc này nói lung tung hoặc là vì nguyên nhân nào đó không rõ, nhìn gương mặt ngủ say của hắn, Tần Dĩ Mạt không khỏi nhú mày, thầm nghĩ: người này, dường như là trở nên suât một chút rồi.

Vừa nghĩ đến, nàng không khỏi quan sát tỷ mỹ, không giống như những người Trung Nguyên khác, ngũ quan Tam Mao thâm thúy lại thêm cặp mắt xanh kia, này nếu như ở thế giới kia của Tần Dĩ Mạt, trăm phần trăm là tiêu chuẩn của mỹ nam hỗn huyết nha!

“Hừ. . . . Lớn lên ngược lại có một chút tư sắc!” Nàng bĩu môi, tức giận nhìn hắn nói: “Nếu như để người khác phát hiện huynh ngủ trong phòng ta, ta liền giết huynh, biết chưa?”

“Ân! Biết rồi!” Nam nhân đang nhắm mắt, lạnh lợi nói.

Tần Dĩ Mạt tiểu tâm can run lên, đứng dậy, dùng sức đá hắn một cái, lại trèo lên giường, giả chết đi!

Sáng sớm hôm sau, lúc nàng mở mắt ra, nam tử vốn nằm bên giường đã không còn thấy bóng dáng!

“Tiểu thư, cô tỉnh rồi!” – Nghe thấy động tĩnh bên trong, Thanh Bình Thanh Thảo cùng bốn năm nha hoàn cầm chậu rửa mặt, khăn che mặt, ồng nhỏ bước vào.

Tần Dĩ Mạt để các nàng hầu hạ, sau khi thân thể sạch sẽ liền đứng trước lưu ly kính, thể Thanh Bình chăm sóc nàng.

“Mắt ngươi làm sao vậy?” Nhìn thấy mắt nàng có một vòng tròn đen, Tần Dĩ Mạt không khỏi lo lắng hỏi: “Là bởi vì ngủ trên thuyền nên không quen sao?”

Thanh Bình nghe vậy ngẩn ra, lập tức ánh mắt liếc tới liếc lui, cắn môi: “Ô, ô tỳ chỉ là đêm qua ngủ không tốt thôi, ha hã a. . . .” .

Có quý! Tần Dĩ Mạt ở trong lòng lảo lảo hai tiếng, đem ánh mắt chuyển đến bên người Thanh Thảo, nhưng lại phát hiện đôi mắt nha đầu kia cũng là một mảnh xám xịt.

Ngay lại lúc đó, dường như nghĩ đến cái gì, trên mặt nhẵn lại thành một đóa hoa cúc, chỉ nghe nàng âm trầm nói : “Nghe vách tường hết một đêm, đúng là cực khổ cho các người!”

Ô ô ô.... Tiểu thư! Thấy Tần Dĩ Mạt đáng sợ như vậy, hai người không khỏi trong lòng cùng kêu to : “Chúng nó tỳ đều là muốn tốt cho cô mà!”

18. Chương 18: Đi Thuyền Nhiều Chuyện Vui

“Câu cá?” Tần Dĩ Mạt nhướng mày, nhìn bạn nhỏ Bạch Dương mặt đầy hưng phấn, lắc đầu nói rằng: “Không được, trên boong tàu quá nguy hiểm, gió trên sông lớn như vậy, tiểu hài tử như đệ vạn nhất bị cuốn vào trong nước thì phải làm sao đây! Không được, ta tuyệt đối không đồng ý.”

Không đạt được nguyện vọng của mình, Bạch Dương mất hứng chu miệng, Tần Dĩ Mạt hơi nghi ngờ, thâm nghĩ : nam hài tử quả nhiên đều rất bướng bỉnh, nên coi chừng hấn.

“Phu tử chuẩn bị khóa học xong hết cả rồi?” Nàng ôn nhu hỏi.

Bạch Dương không vui gật đầu.

Hài tử này thường luôn rất hiểu chuyện, cũng không yêu cầu cái gì quá trớn, như ngày hôm nay đúng là thật hiếm thấy.

Tần Dĩ Mạt vừa nghĩ vậy, trong lòng không khỏi có chút đau lòng, đại khái gia trưởng của thiên hạ đều có tấm lòng như thế này đi! Than nhẹ một tiếng, nàng nói: “Đã biết, đã biết, tỷ tỷ sẽ thay đệ an bài, được chưa?”

“Thật sao? Dương nhi thực sự có thể đi câu cá sao?” – Bạn nhỏ Bạch Dương mắt long lanh, kích động không gì sánh bằng hỏi.

Tần Dĩ Mạt vỗ vỗ đầu hấn: “Chỉ một lần thôi, không có lần sao” .

“Ân, ân! Cảm ơn tỷ tỷ” – Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch Dương liên tục phát sáng, hấn tràn đầy hưng phấn nghĩ: Tam Mao đại ca nói quả nhiên không sai, chỉ cần ta làm bộ thất vọng, khổ sở thì tỷ tỷ sẽ đồng ý. Ô Tam Mao đại ca Dương nhi thật sự rất sùng bái huynh nha.

Lúc này Tần Dĩ Mạt một chút cũng không biết, đệ đệ nhu thuận, tính cách thuần lương trong lòng nàng đã bất tri bất giác bị người nào đó dạy hư mất rồi.

Đương nhiên, tục ngữ nói không sai, người có Trương Lương kế ta có thang leo tường, hay nói đạo ột thước ma ột trượng, nói tóm lại, giờ ngọ ngày hôm sau, lúc bạn nhỏ Bạch Dương leo lên boong tàu, thấy tỷ tỷ của mình cùng với một cái thùng gỗ đường kính khoảng 2 thước.

“Tối rồi sao.” Tần Dĩ Mạt đưa cho hấn một cái cần câu, chỉ chỉ thùng gỗ, nói: “Đệ câu đi!”

Phịch, phịch, bên trong thùng gỗ có tám mươi con cá đang vẫy đuôi, phát ra âm thanh ào ào.

Bạch Dương nhìn tỷ tỷ một cái, rồi lại nhìn một loạt hộ vệ đứng trên lan can gần đó, dùng sắc lắc lắc cái cần câu trong tay, tràn đầy không nguyện nói: “Cái này mà tính là câu cá gì chứ! Tỷ tỷ thật là xấu xa” .

“Ân? Hình như đệ muốn nói gì sao?” Tần Dĩ Mạt hí mắt một cái, ngữ khí chứa đầy đáng sợ hỏi.

Lông mày của Bạch Dương nhăn lại, con mắt xoay một vòng, rồi nhìn phía sau lưng Tần Dĩ Mạt kêu lên một tiếng : “Tam Mao đại ca, huynh cũng tối rồi!”

“Chào!” – Tam Mao giờ tay lên, mặt không biểu tình chào một tiếng.

Tần Dĩ Mạt dùng sức ôm ngực mình, nhìn nam nhân này, tức giận nói : “Huynh cái người này, vì sao luôn xuất quỷ nhập thần như thế chứ! Huynh là u hồn sao?”

Không biết nữ hài nhi này vì sao lại sinh khí, Tao Mao nghi hoặc gãi gãi trán, bất quá, trong lòng hẳn thâm nghĩ : nàng tức giận nhìn cũng rất dễ nhìn nha!

Trùng mắt cái nam nhân không biết gì này, Tần Dĩ Mạt xoay người nói với Bạch Dương : “Nói tóm lại, yêu cầu của đệ ta đã thỏa mãn đệ rồi, không được tùy hứng nữa, biết chưa?”

“Tam Mao đại ca..” – Không để ý đến tỷ tỷ đang nói gì, Bạch Dương nhìn đến trên người nam tử, trong lời nói mang ý làm nũng cùng bất mãn nói : “Huynh xem tỷ tỷ kìa”.

“Ân?” – Không đợi Tam Mao nói gì, Tần Dĩ Mạt liếc mắt nhìn qua.

Nam tử rất thức thời nói : “Đều là cá, cũng giống nhau.”

Dù sao cũng đều là từ trên sông mà ra, câu cá ở đâu đều giống nhau. Cư nhiên lại lấy được cái giải thích như vậy từ miệng ca ca mình luôn sùng bái, bạn nhỏ Bạch Dương không khỏi lăm lăm bằm trong miệng một câu : thê nô.

Vì thế trước mắt biết bao nhiêu người, đại thiếu gia Bạch phủ Bạch Dương, bắt đầu lần đầu tiên câu cá của chính mình, mặt dù, cá câu được đầu là từ trong thùng gỗ mà câu ra.

Tần Dĩ Mạt ngồi ở một bên xem, trên đầu còn đặc biệt có lọng che, mỗi khi gió thổi thổi, lọng che theo đó mà rung theo, thực sự rất thú vị.

Mà bạn nhỏ Bạch Dương sau khi câu được con cá đầu tiên sau, cũng không ngại chán mà hăng hái bừa bừa chuẩn bị câu con cá tiếp theo, tiểu hài tử quả nhiên rất dễ dụ, Tần Dĩ Mạt âm thầm cười trộm.

“Cạc cạc.....” – Lúc này bỗng nhiên có tiếng chim kêu vang lên, Tần Dĩ Mạt ngẩng đầu nhìn lên trời, phát hiện giữa bầu trời có một đàn chim trắng đang bay, hình dáng rất giống hay âu, nhưng mà lớn hơn hải âu một chút, chỉ thấy những...con chim này rơi xuống nước, dùng đôi chân sắc nhọn của mình bắt cá dưới nước.

“Nó là Hải Vân điều.” – Tam Mao ở bên cạnh thấy vẻ mặt hiếu kỳ của Tần Dĩ Mạt, không khỏi thốt lên.

“Tiểu hoa sen muốn sao?”

“A?”

Không đợi Tần Dĩ Mạt nói gì, chỉ thấy Tam Mao bỗng nhiên bay lên trời, trong nháy mắt liền đến trên mặt nước bên ngoài thuyền, cứ như đang giẫm trên đất bằng phẳng, hẳn hướng đến nơi một con hải vân điều đang bắt cá.

Ở trên thuyền không chỉ Tần Dĩ Mạt mà tất cả mọi người nhìn động tĩnh của Tam Mao mà ngây người, họ trùng mắt nhìn nam nhân này làm sao mà như sét thoát cái đã đến bên cạnh con chim. Đường như là cảm thấy nguy hiểm tới gần, hải vân điều uốn mình một cái, đến cá cũng không cần, hai cánh bắt đầu đập hướng tới không trung bay đi. Nhưng mà nam nhân ra tay tốc độ còn nhanh hơn đôi cánh của nó.

Chỉ thấy hần giơ tay, không biết là xuất ra chiêu gì, con chim vừa bay đến giữa không trung lại như uống say lão đảo lão đảo rơi xuống.

Thân hình Tam Mao lại chuyển động, một tay bắt lấy con chim, chân giẫm lên mặt nước, phảng phất chỉ để lại vài đạo huyền ảnh, đợi đến lúc Tần Dĩ Mạt chớp mắt, hần cũng đã xuất hiện trước mặt.

“Cho” – Hần nói.

Mỗi nữ đang bị vây trong khiếp sợ, một bên mơ hồ nhận cái gì đó trong tay hần, một bên bắt khả tư nghị lăm lăm : “cái này không hợp với nguyên lý cơ học mà! Quá không khoa học, quá huyền huyền rồi!”

“Tam Mao đại ca.” – Khi Tần Dĩ Mạt đang bị chiêu thủy thượng phiêu của Tam Mao làm cho choáng váng, Bạch Dương ở một bên vèo một cái bỏ cần câu trong tay mà chạy tụt, chỉ nhìn thấy hai mắt hần lấp lánh không gì sánh được nói : “Dạy đệ, dạy đệ, đệ muốn học, đệ muốn học.....”

“Học cái gì mà học!” – Tần Dĩ Mạt phục hồi tinh thần, đôi mắt mỹ lệ trừng hần, thâm trách hần dạy hư đệ đệ.

Tiện tay đem con chim nhỏ đáng thương đang bất tỉnh nhét vào trong tay Thanh Thảo, nàng quay sang Bạch Dương nói : “ Đi câu cá của đệ đi.”

Quệt quệt miệng, một dù đối với cường quyền của tỷ tỷ cảm thấy phi thường bất mãn, nhưng bạn nhỏ Bạch Dương trường kỳ sinh hoạt lại dưới quyền của người nào đó, cho nên chỉ có thể chờ về chơi với cá mà thôi.

Để lại một ánh mắt “Tam Mao đại ca hôm nào đệ sẽ lên tới tìm huynh”, hần xám xịt lui về.

“Này....Ta nói cho ngươi biết không được dạy cho Dương nhi cái gì kỳ quái, cũng không được đem hắn đi làm những chuyện nguy hiểm, biết chưa?”

Tam Mao nghiêng đầu nhìn Tần Dĩ Mạt hai tay chống nạnh, vẻ mặt hung hãn.

Bị nhìn có chút sợ hãi, nàng ngược cổ nói : “Huynh nhìn cái gì chứ?”

Cặp mắt xanh biếc của Tam Mao dường như có một nét vui vẻ, chỉ nghe hần mơ hồ nói : “Tiểu hoa sen thật xinh đẹp!”

Thật sự là cái gì với cái gì vậy? Tần Dĩ Mạt nhut chí lá người, thầm nghĩ vì sao ta không thể theo kịp ý nghĩ của nam nhân này vậy chứ.

Nàng lắc đầu nói : “Ta mệt rồi, trước vào trong khoang đi, Chúc ma ma chăm sóc đại thiếu gia.”

“Vâng!”.

“Tiểu thư, tiểu thư, con chim này làm gì bây giờ?” – Thanh Thảo không biết làm sao thốt lên.

Tần Dĩ Mạt xoay người nhìn nàng, môi đỏ khê nhếch nói : “Nấu canh.”

19. Chương 19: Cửu Mẫu Trầm Lệ An

Đi thuyền hơn nửa tháng, đám người Tần Dĩ Mạt cuối cùng cũng đến Chiết Châu.

“Hà nhi, Dương nhi.” – Trên bến tàu có người cao giọng kêu.

Tần Dĩ Mạt nghe được âm thanh, liền quay sang nhìn. Chỉ thấy một nam nhân mặc áo choàng thạch thanh sắc.

Một bên cười to, một bên đi tới bên bọn họ.

Tựa vào tay Thanh Bình, nàng nhìn gương mặt của nam nhân, bắt giác lộ ra một nụ cười thân thiết.

“Cửu cửu!” – Bạch Dương một đường chạy tới, nhào vào trong lòng Tả Hưởng Thiên.

“Ai u, cháu trai của ta!” – Tả Hưởng Thiên nâng cơ thể nho nhỏ của Bạch Dương, cười ha ha.

“Hà nhi, các con một đường vất vả rồi, mau, mau lên xe ngựa về nhà nghỉ ngơi, nghỉ ngơi.”

Tả Dĩ Mạt khê cười, liên tục nói được.

Nắm lấy bàn tay nhỏ bé của đệ đệ, Tần Dĩ Mạt đi vào một cư thất có bảng hiệu : “Chính Khí Hạo Nhiên”, nàng nhanh chóng quan sát một chút xung quanh. Chỉ thấy gian nhà này rất dài, trên mặt đất phô ra thảm hoa khai phú quý, bên trái đặt bát bảo tử kim các, bên trên đầy các loại ngoạn thạch ngọc khí này nọ nàng căn bản chưa gặp qua. Bên phải là chỗ đặt một cái bàn sắt, mặt trên đầy thẻ tre, sách vở..

Mà đối diện với cửa, một lão giả ngồi ngay ngắn trên ghế thái sư, vuốt râu mỉm cười nhìn các nàng. Nàng trong lòng liền biến ngay lão gia tử này e là phụ thân của Tả Hưởng Lan, là ngoại công của nàng rồi.

“Hà nhi, Dương nhi, gặp qua ngoại tổ.” – Tỷ đệ hai người bước lên bái nói.

“Tốt, tốt, tốt.” – Lão giả này cười to, đứng dậy, đôi mắt không ngừng nhìn về phía hai người.

Chỉ thấy ngoại tôn nữ nhi của hắn lớn lên xinh đẹp thướt tha tuyệt trần, chúc chúc kỳ hoa, trên đầu nàng tóc thành búi.

Một đôi trâm linh lung linh điểm thúy được cài nghiêng nghiêng phía sau tóc mai, để lộ ra một hạt trân châu bạch sắc, trên người là váy bạch nguyệt tán hoa yên la, khi nàng thướt tha cúi người, chỉ có thể nói một câu : “Yếu điệu thực nữ”, mà đứa bé trai bên cạnh nàng thoạt nhìn linh động đáng yêu, cơ mẫn phi phàm.

Hai hài tử này là cốt nhục của Lan nhi a! Nghĩ đến nữ nhi đã đi quá sớm của mình, trong lòng Tả Lâm Dật vừa chua xót vừa an ủi.

“Mới chớp mắt, các con đã lớn như vậy rồi!” Hẩn tự tay nâng hai người đứng dậy, vô vàn cảm thán.

Tần Dĩ Mạt nhìn lão giả thân hình gầy còm, râu trắng xóa, thần tình kích động vừa quen thuộc vừa xa lạ này, nhận ra đây là ngoại tổ của mình, đối với bọn họ lại thêm phần thân thuộc sâu sắc.

Nàng không khỏi khẽ nhìn Dương nhi bên cạnh, thầm nghĩ: Có một trường bối như thế này chiếu cố, cuối cùng mình cũng có thể yên tâm rồi.

“Ôi —— Hai hài tử này là Bạch Hà và Dương đi đây! Coi bộ dạng lớn lên như thế này, ngược lại rất hiếm có, đột nhiên, một tiếng cười giả vờ rụt rè từ ngoài cửa truyền đến.

Tần Dĩ Mạt xoay người lại nhìn lại, chỉ thấy một phụ nhân khoảng năm mươi mấy tuổi được nha hoàn đỡ lấy, chậm chạp bước tới. Thân hình bà béo lùn mặc một bộ diêm phục đỏ thẫm, trên đầu lại đầy rẫy trang sắc, nhìn từ xa như một bao tiền di động, rất là lập lòe sáng chói.

Tả Lâm Trật cười ha ha, chỉ vào phụ nhân này, nói : “Hà nhi, Dương như. Vị này chính là cô tổ mẫu của các con.”

Tỷ đệ Tần Dĩ Mạt cúi người hành lễ, lanh lợi kêu một tiếng : “Cô tổ mẫu”.

“Được rồi, được rồi, mau đứng lên đi!” – Phụ nhân này đi lướt qua bọn họ, trực tiếp ngồi lên ghế ở một bên.

“Ai...” – Bà giả vờ như đang thở dài, nhìn hai tỷ đệ nàng, nói : “Cũng là hai đứa nhỏ đáng thương, còn nhỏ như vậy đã không có nương rồi, tục ngữ nói không sai, hài tử không mẹ như cỏ dại, ở nơi này không khỏi có chút ủy khuất nhĩ! Bất quá...” – Bà âm thanh thay đổi, lại nói : “Mệnh hai người cũng còn rất tốt, dù là mẹ ruột đã mất, nhưng còn kế mẫu là dì ruột của các người, đối với các người cũng giống như là thân sinh, thật sự là ngoại tâm oạt phế mà.”

Tỷ đệ Tần Dĩ Mạt nhìn nhau một cái, trên mặt đều hiện ra một dạng nhu thuận nghe lời, chăm chú lắng nghe. Bất quả trong lòng nghĩ gì cũng chỉ có bọn họ mới biết.

“.....Tú nhi đáng thương của ta, hiền lương thực đức như vậy, tú ngoại tề trung nhưng lại bị một cái tiện thiếp áp chế không làm gì được, đại ca a! Huynh phải cấp một phong thư cho tiểu tử Bạch Hi kia, mắng hấn thật đau, phải cho hắn biết lợi hại của Tả phủ chúng ta.”

“Người đủ rồi!” – Tả Lâm Trật hung hăng trừng bà một cái. Cảnh cáo bà không nên nói bậy trước mặt ọn nhỏ.

Tần Dĩ Mạt giống như đang xem kịch, buồn cười nhìn phụ nhân đang còn lải nhải trước mắt, tục ngữ nói thật đúng, long sinh long phượng sinh phượng, nhi tử của chuột sẽ đào ra động, quả nhiên phải có cực phẩm nương như thế này mới sinh ra được cực phẩm nữ nhi như Tả Hương Tú vậy.

“Khụ khụ...” – Tả Hương Thiên đứng một bên nhìn thấy tình hình không tốt, vội nói : “Cha, Hà nhi bọn chúng một đường xa đã mệt mỏi, đầu tiên hãy để chúng nghỉ ngơi thật tốt một chút đi!”

“Đúng, đúng!” – Tả Lâm Trật công phu cũng quả nhiên không sai, biểu tình trên mặt dường như trong nháy mắt liền trở lại như cũ. Chỉ nghe hắn vừa cười, nói : “Phòng của các con, ngoại tổ đã cho người chuẩn bị tốt rồi, nếu như có gì không hài lòng hoặc thiếu thứ gì, chỉ cần nói cho ta biết.”

“Vâng!” – Tỷ đệ hai người cùng đáp.

Đây là một cái viện nằm ở Bắc Triều Nam. Nhìn khắp sân tổng cộng có bảy gian phòng lớn. Từ cửa viện ra bên phòng đây khắp các loại cây trái. Chính giữa viện có một cái ao, trong ao sóng nước trong suốt, cho nên có thể nhìn thấy rõ ràng có rất nhiều cá chép bơi lội trong đó.

“Hương các.” – Tần Dĩ Mạt ngược lên nhìn cái bảng hiệu trên cửa chính, thì thào lẩm bẩm.

“Tỷ tỷ” – Trên gương mặt nhỏ của Bạch Dương xuất hiện một vẻ buồn bã, hần nhẹ nhàng hỏi : “Đây là nơi lúc trước nương ở sao?”

Tần Dĩ Mạt sững sốt, nàng vỗ vỗ đầu Dương nhi, ôn nhu nói : “Mẫu thân nếu như biết chúng ta trở về đây nhất định sẽ rất cao hứng”.

Bạch Dương nhìn tỷ tỷ một cái, lập tức gật đầu thật mạnh.

Tần Dĩ Mạt rửa mặt chải đầu xong, cũng không vội vàng nghỉ ngơi, nàng thay y phục, phân phó Chúc ma ma trông coi Dương nhi, liền dẫn Thanh Thảo, Thanh Bình hai nha hoàn xuất môn.

“Hà nhi, Dương nhi bọn họ đều sắp xếp tốt rồi chứ?” – Một âm thanh nữ nhân nhu hòa hỏi.

“Âm! Để cho bọn họ đi nghỉ ngơi rồi”

“Chàng làm cậu thật là sơ ý, làm sao lại không nhìn bọn họ sắp xếp xong hẵng trở về, nếu như hạ nhân trong phủ chúng ta làm chậm trễ bọn chúng thì làm sao bây giờ”

“Bọn họ dám, lão tử liền lột da bọn họ!” – Giọng nam nổi giận ùng ùng nói.

“Chàng nha...”

“Đại thiếu nãi nãi” – Có nha hoàn từ ngoài cửa tiến vào, bẩm báo nói Tần Dĩ Mạt cầu kiến.

“Hắc hắc...Ngoại sinh nữ của nàng vội vàng tới thỉnh an nàng đấy, thật không hổ là nữ nhi của Hương Lan, đúng là rất hiểu cấp bậc lễ nghĩa.” – Nam tử mở miệng, lộ ra một hàm răng trắng.

Hồn dỗi trừng hần một cái, nữ tử gấp giọng nói : “Nhanh, nhanh cho nàng tiếng vào.”

“Hà nhi gặp qua cữu cữu, gặp qua cữu mẫu.” – Tần Dĩ Mạt mỉm cười nói.

“Hảo cô nương của ta, mau đứng lên để cữu mẫu nhìn.” – Nữ tử trong mắt chứa lệ, nhìn Tần Dĩ Mạt nói.

Tần Dĩ Mạt vẻ mặt thân thiết, nhu thuận đứng dậy, lúc nàng ấy đang đánh giá mình, cũng tỷ mỉ quan sát đối phương.

Đây là một nữ tử thoát nhìn khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu, gương mặt nàng thanh lệ dịu dàng, vạt áo sắc vàng, mặc một bộ y phục bạch sắc tú kim. Tuy không có cái gì trân ngọc, nhưng vừa ngồi xuống, liền có một loại gió xuân lướt qua mặt làm con người sinh ra hảo cảm.

Trong lòng Tần Dĩ Mạt thầm khen một tiếng, thật là một nữ tử ưu nhã! Chẳng trách mãng phu cữu cữu của nàng lại “Khăng khăng một mực, nói gì nghe nấy”!

Trong lòng nàng cứ vậy mà âm thầm ca ngợi người ta, lại không biết trong lòng cái người được ca ngợi kia liên tục cảm thán đầu.

Trầm Lệ An trong mắt chứa khen ngợi nhìn nữ hài nhi trước mắt, nàng thật không nghĩ tới ngoại sinh nữ nhi của mình lại sinh đẹp quốc sắc thiên hương như vậy.

“Cữu mẫu” – Tần Dĩ Mạt khẽ cười một tiếng, từ trong tay Thanh Bình cầm lấy một cái hộp gấm bằng gỗ lim, âm thanh nhẹ nhàng nói : “Đây là một chút tâm ý nho nhỏ của cháu gái, mặt dù không phải là vật hiếm thấy gì, nhưng con nghĩ đối với cữu mẫu bây giờ vẫn có một chút tác dụng.”

Trầm Lệ An sững sốt, vội từ chối, Tả Hương Thiên ở một bên nhanh chóng bước qua, hần tùy tiện nói : “Ta đến xem xem cháu gái của chúng ta tặng cho nàng thứ gì tốt đây?”

“Ồ?” – Thấy vật gì đó bên trong, hần phát ra một âm thanh khen ngợi.

Trầm Lệ An cũng hiếu kì liếc qua một cái, chỉ thấy trong cái hộp gấm đặt một củ nhân sâm. Theo lời Tần Dĩ Mạt nhân sâm này cũng không có gì ngạc nhiên, dài khoảng bằng cánh tay, giống như một đứa trẻ, nhân sâm rễ cây đầy đủ như vậy thật đáng ngạc nhiên mà.

“Nhân sâm ngàn năm” – Tả Hương Thiên thì thầm.

Trầm Lệ An cạnh một tiếng, đẩy hộp lại, nhìn Tần Dĩ Mạt nói : “Hà nhi, lễ vật này quá quý giá, chúng ta không thể nhận.”

Nhìn thấy trân bảo mà vẫn có thể chủ định, hảo cảm của Tần Dĩ Mạt đối với nữ nhân trước mắt không khỏi tăng lên, chỉ thấy nàng mắt vừa chuyển động, vừa cười vừa nói : “Cữu mẫu tốt của con, cái này không phải là đưa cho người, mà là cho đường đệ bảo bối chưa được sinh ra của con.”

Trầm Lệ An đỏ mặt, hai tay không tự chủ đặt lên bụng mình.

“Được rồi, đây cũng là một mảnh hiếu tâm của Hà nhi, ta cứ nhận đi!” – Tả Hưởng Thiên cười to.

Trầm Lệ An lại trừng trừng phụ vô tâm vô phế này một cái nữa, nhưng cũng biết Tả gia bọn họ là dòng dõi thanh lưu, không bằng cự phú như Bạch gia có thể tìm được kỳ trân dị bảo. Hơn nữa mình tuổi cũng đã cao, mong trắng mong sao mới có thể mong được một cái thai này. Bất luận sự trợ giúp nào nếu có thể bình an sinh hạ hài tử, bọn họ đều không muốn từ bỏ.

“Như vậy, mợ nên cảm ơn Hà nhi rồi!” Trầm Lệ An vẻ mặt biết ơn, nói.

Tần Dĩ Mạt lắc đầu, vừa cười vừa nói: “Sao lại nói thế, mợ là cữu mẫu của Hà nhi, Dương nhi mà!”

20. Chương 20: Chuyện Trước Đây Của Tả Phủ

Đối với Tần Dĩ Mạt mà nói, sinh hoạt tại Tả phủ có chút nhàn nhã tự tại, đương nhiên có lẽ cũng liên quan tới việc rời xa mẫu nữ Bạch Liên Hoa kia.

Mà Tả Lâm Trật đối với tỷ đệ hai nàng vô cùng tốt, trải qua một thời gian ở chung, không chỉ Tần Dĩ Mạt mà cả Dương nhi cũng đều thật lòng thật ý thích gần gũi với lão đầu nhìn như nghiêm túc cứng nhắc này.

Ánh nắng ấm áp lưu loát nghiêng nghiêng hạ xuống, chiếu vào trong phòng một mảnh sáng rực, Tần Dĩ Mạt rửa sạch mặt, liền từ tay Thanh Bình lấy kiện váy vân yên thủy la mà thay. Nhìn tiểu thư nhà mình đang ngồi trước bàn trang điểm, Thanh Bình nói : “Tiểu thư, người đang lo lắng cho thiếu gia phải không?”

Tần Dĩ Mạt khẽ cau mày, nghi hoặc nói : “Rõ ràng như thế sao?”

Thanh Bình trầm nghĩ : Nhìn dưới mắt cô một mảnh xanh đen như vậy liền biết rồi.

“Aiiii...” – Tần Dĩ Mạt thở dài một hơi, u u xuất thần nói : “Dương nhi còn nhỏ như thế, không biết có thích ứng được cuộc sống ở thư viện hay không, có bị bạn bè bắt nạt hay không.”

Thanh Bình liền cười, nói : “Như nô tỳ đã nói đó, cô không cần lo lắng như vậy, thư viện này là nhà chúng ta mở, mặc kệ là ai cũng không dám bắt nạt thiếu gia”

Tần Dĩ Mạt đến Chiết Châu này chủ yếu cũng chỉ có một mục đích, đó là đưa Dương nhi đến thư viện học tập.

Tục ngữ nói rất đúng : Cái gì cũng đều là hạ phẩm, chỉ có đọc sách cao. Vì hấn trưởng thành sau này, Tần Dĩ Mạt không thể không cố buông lòng, với lại đối với chuyện Dương nhi đọc sách, lo lắng nhất không phải là nàng cũng không phải căn bản cha, ngược lại chính là ngoại tổ của bọn họ Tả Lâm Trật.

Nghĩ tới vẻ mặt của lão đầu kia hưng phấn, cuồng nhiệt nhìn Dương nhi có thể lưu loát đọc thuộc lòng bản Luận ngữ, Tần Dĩ Mạt không thể không nghi ngờ suy luận : Sợ là hấn đem hi vọng đối với nhi tử “bất thành tài” của mình chuyển lên người ngoại tôn rồi.

Thanh Bình lấy chiếc trâm san hô biên bức gắn vào tóc Tần Dĩ Mạt, trái phải nhìn một chút, cười nói : “Dù sao thư viện này cũng bảy ngày một ngày nghỉ, tiểu thư cô cứ đợi thêm hai ngày nữa liền có thể nhìn thấy thiếu gia anh tuấn tiêu soái nhà chúng ta rồi!”

Tần Dĩ Mạt nghe xong lời trêu chọc của nàng, liền trừng mắt nói : “Cần người nói nhiều.”

“Tiểu thư...” – Lúc này, Thanh Thảo lắc lắc bím tóc bước vào, nàng líu ríu nói : “ Tiểu Mai tỷ tỷ trong phòng cữu phu nhân đến truyền lời, nói cữu phu nhân hỏi cô đã ăn sáng chưa? Nếu chưa liền đến phòng bà ăn sáng.”

Tần Dĩ Mạt suy nghĩ một chút, gật đầu nói : “Người đi nói với nàng, ta lập tức đến”.

“Phủ chúng ta mới có một vị trù nương xuất thân từ Vân Châu đến, làm dưa chua bột cá cực kì thành thạo, Hà nhi con mau đến nếm thử xem” – Trầm Lệ An vẻ mặt tươi cười gấp một miếng cá, để lên cái chén trước mặt Tần Dĩ Mạt.

Tần Dĩ Mạt cúi đầu, hé miệng nếm một cái, không khỏi hơi nheo mắt, cười nói : “Cửu mẫu nói quả nhiên không sai, dưa này ăn rất ngon” – Nàng nhìn bụng Trầm Lệ An đã sắp đến ngày lâm bồn, không khỏi trêu chọc nói : “Đều nói chua nam cay nữ, xem ra trong bụng mợ khẳng định là một tiểu đệ đệ rồi.”

Đối với Trầm Lệ An mà nói, cho dù nghe câu này một nghìn lần, một vạn lần, cũng không cảm thấy chán chút nào, chỉ thấy nàng vẻ mặt nhu hòa vuốt ve bụng mình, toàn thân tỏa ra một ánh sáng hạnh phúc.

Tần Dĩ Mạt thấy nàng như vậy, không khỏi nhớ đến Tả Hương Lan, nhớ rõ thời gian ấy của nàng trên mặt cũng tỏa ra tia sáng này đi! Nhưng bất đồng là, nam nhân mà Trầm Lệ An gặp được là một người cho dù thê tử mười mấy năm qua chưa sinh ra một hài tử nào, cũng không chịu nạp thiếp, còn người mà nàng gặp phải lại là một nam nhân vẫn nhớ mãi tình cũ không quên.

Cho nên hai người các nàng kết cục bất đồng, thật sự không thể không cảm thán một câu tạo hóa trêu người a!

Ăn sáng xong, Tần Dĩ Mạt cũng không gấp gáp trở về, nàng bồi bên người Trầm Lệ An, ha người trò chuyện vừa nói vừa cười. Đang lúc vui vẻ, có nha hoàn cước bộ vội vàng đi đến, Tần Dĩ Mạt nhìn nàng ta đi đến bên tai Trầm Lệ An nói gì đó, sắc mặt Trầm Lệ An bỗng nhiên biến đổi.

Tần Dĩ Mạt nhìn Trầm Lệ An nắm chặt hai tay, mặt đầy hận ý, cả người run run, không khỏi lo lắng hỏi : “Cửu mẫu, mợ không có chuyện gì chứ?”

“Ô...Ô ô...” – Một giọt nước mắt bỗng nhiên rơi xuống từ khóe mắt của Trầm Lệ An, nàng lấy khăn tay gạt gao che miệng, thất thanh bật khóc.

“Cửu mẫu, cửu mẫu...” – Tần Dĩ Mạt gấp gáp, nàng đứng lên nhanh chóng phân phó : “Nhanh, Thanh Bình người trước đi thỉnh đại phu, Tiểu Mai người lập tức đi tìm cày trở về”

Bất quá chỉ trong chớp lát, Tả Hương Thiên từ luyện võ trường trước viện vội vàng chạy về.

“An An, An An, nàng làm sao vậy? Làm sao vậy? Có phải muốn sinh rồi hay không? – Hấn run rẩy hỏi.

Lúc này, tâm tình Trầm Lệ An hơi bình tĩnh xuống, liền thấy nàng khóe mắt đỏ hoe phát tay, nhìn chúng nô tài hầu hạ trong phòng nói : “Các người đều lui xuống đi”.

Tần Dĩ Mạt biết nàng có lời cần nói, mình ở đây cũng có chút không tiện, liền đứng dậy cáo từ. Trầm Lệ An ánh mắt áy náy nhìn nàng. Tần Dĩ Mạt mỉm cười gật đầu, liền đi về phía cửa, khi bước qua bình phong Tế Hàn Tứ Hữu Đồ, trong tai nàng nghe được một vài âm thanh linh tinh, có thể nghe ra âm thanh này là của Trầm Lệ An.

“Trượt chân....trù phòng.....hạ độc.....Muốn hại chết...báo thù....lưu sản...”

Nghe được những từ ngữ kinh khủng này, trong lòng Tần Dĩ Mạt nhanh chóng chuyển động. Đợi sau khi trở về phòng, việc đầu tiên nàng làm là gọi Chúc ma ma.

“Chúc ma ma, bà là người theo nương ta từ lúc xuất giá, nói vậy rất hiểu rõ việc trong Tả phủ, hiện tại ta có vài vấn đề vừa muốn hỏi bà.” – Tần Dĩ Mạt đi thẳng vào vấn đề nói.

“Lão nô nhất định tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẩn” – Chúc ma ma thấy vẻ mặt nghiêm túc của Tần Dĩ Mạt, không khỏi cũng thay đổi sắc mặt mình.

“Cửu cửu cùng cửu mẫu thành thân nhiều năm như vậy rồi lẽ nào vẫn chưa có hài tử sao?”

“Hồi tiểu thư, nô tỳ nhớ rõ đại thiếu phu nhân hình như sau khi thành thân năm thứ hai từng có thai, đáng tiếc là hà tử kia vừa được bốn tháng thì sinh non”

Tần Dĩ Mạt gật đầu, lại liên tưởng những từ nghĩ lúc nãy của Trầm Lệ An, một ý niệm trong đầu không tự chủ được liền nói ra : “Chứ không phải là vì có người hại cho nên nàng mới lưu sản sao?”

Có thể động tay động chân trong phủ, lại muốn hại một nữ tử đang hoài thai, hung thủ này nhất định là người trong phủ, người này cùng Trầm Lệ An nhất định có xung đột rất lớn.

Vừa nghĩ như vậy, trong đầu Tần Dĩ Mạt liền xuất hiện gương mặt của một nữ nhân.

“Cô tổ mẫu cùng cữu mẫu quan hệ tốt chứ?” – Tần Dĩ Mạt ánh mắt chuyển động, hỏi.

“A a...Tiểu thư cô có điều không biết đó!” – Chúc ma ma vẻ mặt cười nhạo nói : “Cô tổ mẫu của cô cùng lão phu nhân đã mất, đương nhiên là cực kì không hợp nhau, gần như có thể nói là thủy hỏa bất dung, mà đại thiếu phu nhân còn là chất nữ của ngoại tổ mẫu cô, liền có thể biết bà ta sẽ không thích đại thiếu phu nhân rồi!”

Tần Dĩ Mạt không nghĩ đến trong này còn có một tầng quan hệ như thế, nàng nghe vậy gật đầu, có chút suy nghĩ nói : “Cô tổ mẫu của ta e rằng không chỉ không thích cữu mẫu, mà còn phi thường không hi vọng nàng sinh hạ hài tử đi!”

Nhưng dù sao bà ta vẫn còn một nhi tử họ Tả mà!

Nhưng mà những điều này bất quá chỉ là bản thân Tần Dĩ Mạt suy đoán mà thôi, cũng chỉ có thể để nàng trong lòng thầm nhắc nhở bản thân mình phải “cẩn thận”

“Chúc ma ma, bà nói cho ta biết một vài chuyện của cô tổ mẫu đi!”

Chúc ma ma mặc dù không biết tại sao tiểu thư lại đột nhiên hứng thú những chuyện này, nhưng vẫn từ từ nhớ lại những hồi ức chậm rãi kể.

“Cô tổ mẫu của cô gọi là Tả Mỹ Hoa, bà ——”

Đối với từng câu nói của Chúc ma ma, Tần Dĩ Mạt đều tỉ mỉ mà nghe, cũng may là trí nhớ của bà tốt, miệng cũng tốt, bà vừa trần thuật lại những chuyện cũ, vừa nghe giống như là mọi chuyện đang phát sinh ở trước mắt.

Từ xuất thân của Tả Mỹ Hoa, lại đến đôi nữ nhi của bà, Tả ma ma nói xong một canh giờ, miệng lưỡi khô đi mới ngừng lại.

“Nói đến cái này, nô tỳ còn nghe được một lời đồn, là về kế phu nhân, không biết là thật hay giả” – Chúc ma ma hơi do dự nói.

Tả Hương Tú?

Tần Dĩ Mạt nhìn chúc ma ma bộ dạng xấu hổ khó nói, không khỏi nhíu mày : “Nói ra nghe thử”

Chúc ma ma nói : “Chuyện này là lời đồn từ hạ nhân trong phủ truyền đi, nói là kế phu nhân từng bị người Hồ bắt đi...bắt đi làm nhục qua”.

Tần Dĩ Mạt trong lòng cả kinh : “Thật sao?”

Chúc ma ma gật đầu tiếp tục nói : “Dù sao tất cả mọi người đều truyền như thế, hơn nữa, không chỉ vậy, nghe nói khi kế phu nhân trở về đã mang thai, nghĩ chắc là đã chủng của người Hồ rồi”

Tần Dĩ Mạt chớp chớp mắt, lại mở miệng nói : “Hài tử kia vẫn sinh ra, hay là...”

“Cái này nô tỳ cũng không biết, bất quá sau này kế phu nhân lại gả vào một nhà họ Điền. Lại không lâu sau liền cùng đại thiếu gia Điền gia li hôn rồi.”

Tần Dĩ Mạt gật đầu, nói : “Thì ra là như vậy”.

Cũng không biết Trầm Lệ An nói gì với Tả Hương Thiên, đợi đến chạng vạng chỉ nghe ngoài sân truyền đến một trận ồn ào.

“Tiểu thư cô không nhìn thấy đâu!” – Thanh Thảo được nàng giao ột sứ mệnh thần thánh là đi hỏi thăm tin tức, lúc này vẻ mặt kích động kêu to : “Cữu gia hung hãn mặt giống như là Diêm La Vương vậy, hắc trong tay đem theo một cái ghế gỗ, tiếng vào trong phòng không nói hai lời liền bắt đầu điên cuồng đập phá, lão thái bà kia bên trong liền khiếp sợ, liên tục hét đến chói tai, cuối cùng hôn mê bất tỉnh rồi.”

Cửu cửu này của nàng thật là trước sau như một “thô lỗ” mà, Tần Dĩ Mạt khoe môi co rút nghĩ.

Câu chuyện Tả Hường Thiên đại nháo lão yêu tinh nhanh chóng được truyền khắp phủ, đương nhiên cũng rất nhanh chóng truyền tới tai Tả Lâm Trật, đợi đến lúc hắn bắt chắp một năng hai sương từ thư viện trở về, thì cũng không quan chuyện này nữa, bởi vì đại thiếu nữ nãi của Tả phủ Trầm Lệ An —— muốn sinh rồi !

21. Chương 21: Bất Chính Dưới Cây Mai

Tần Dĩ Mạt ngẩng đầu, mắt nhìn cửu cửu vừa bắt đầu hóa thành tượng đá ngay ngóc đứng ở đó. Nhìn về mặt trắng toát của hắn, cả người cứng ngắc, liền có thể biết bây giờ trong lòng hắn bị dày vò như thế nào.

“A —— a ——” – Ở trong phòng, âm thanh kêu la đau đớn của Trầm Lệ An không ngừng truyền tới, mà thân hình của Tả Hường Thiên đang cứng đờ lại thêm cứng.

“Cửu mẫu sẽ không có chuyện gì đâu” – Tần Dĩ Mạt nhẹ nhàng khuyên nhủ.

Tả Hường Thiên miễn cưỡng gật đầu, đôi mắt như cũ vẫn không chớp, sống chết nhìn chăm chăm vào cửa phòng.

Lúc này sắc trời đã tối, Tần Dĩ Mạt ước tính hài tử này e là lăn lộn đến sáng sớm mới chịu đi ra.

“Nơi này có ta và cửu cửu con canh chừng rồi” – Tả Lâm Trật nói: “Hà nhi con trở về nghỉ ngơi đi! Có tin tức gì lão phu sẽ phái người báo cho con” .

Tần Dĩ Mạt lắc đầu, biểu tình kiên định chính mình nhất định phải canh ở đây đến khi nào cửu mẫu sinh xong.

Nàng suy đoán quả nhiên không sai, sau khi chờ đợi một thời gian dài dằng dặc, vào giờ Mẹo, Trầm Lệ An cuối cùng cũng sinh hạ một tiểu tử nam cân. Tả phủ lập tức sôi nổi hẳn lên, Tả Lâm Trật, Tả Hường Thiên vừa được lên chức gia gia và cha, vui mừng muốn điên, đến nỗi quên mất mọi thứ.

Trong lòng Tần Dĩ Mạt cũng thở dài thật to, thầm nghĩ : Ông trời phù hộ. Cửa ải chết người này cuối cùng cũng qua rồi.

Sáng sớm hôm sau, nàng dậy thật sớm đi thăm Trầm Lệ An.

“Cửu mẫu, hiện tại mợ cảm thấy thế nào?” – Nàng lo lắng hỏi Trầm Lệ An cả người yếu ớt.

Lắc lắc đầu, âm thanh Trầm Lệ An khan khan lên tiếng : “Ta không sao, may mà có khối nhân sâm Hà nhi đem tặng, ta mới có sức đem đứa bé dày vò này sinh ra được” – Nàng nhìn đứa bé đỏ hồng bao bọc trong chăn thêu mà mình đang ôm trong lòng, khoe mắt không khỏi lóe lên một tia hạnh phúc mỹ mãn.

Tần Dĩ Mạt khẽ cười, cũng không khỏi tiến lên vài bước. Ngược cổ nhìn đứa bé nhỏ xíu kia, chỉ thấy nó cả người nhảm nhí giống như một con khỉ con, đang nhếch nhếch cái miệng nhỏ hít thở mà ngủ.

“Nó thật sự rất đáng yêu!” – Tần Dĩ Mạt yêu thương sờ sờ gương mặt nhỏ.

Trầm Lệ An nở nụ cười, trong âm thanh tràn đầy vui sướng cùng mỹ mãn.

Mỗi ngày liền cứ vậy từng giờ từng giờ trôi qua, trong nháy mắt cũng đã nửa năm từ lúc bọn họ đi đến Chiết Châu rồi.

Dương nhi đã thích ứng được cuộc sống ở thư viện, mà Tần Dĩ Mạt cũng bắt đầu thích ứng với chuỗi ngày bình yên này. Những ngày này nàng luôn ở trong phòng Trầm Lệ An một bên cùng trò chuyện, một bên chơi đùa cùng Dật nhi.

“Được rồi...” – Trầm Lệ An giống như là nghĩ đến cái gì, nhìn Tần Dĩ Mạt vừa cười vừa nói : “Phu nhân của Tiên đại nhân ở Chiết Giang vừa mới gửi cho ta một bài thiếp, muốn mời ta ngày mai qua phủ xum họp, Hà nhi đi cùng ta đi!”

Nhìn nụ cười chân thành của Trầm Lệ An, Tần Dĩ Mạt đột nhiên nhớ đến : mục đích thứ hai khi đến Chiết Châu là muốn tìm “lương nhân” chung thân của nàng a!

“Cái này, không tốt đâu!” – Tần Dĩ Mạt liền mở miệng muốn thoái thác.

Nhưng mà Trầm Lệ An quyết tâm muốn dẫn nàng đi theo, Tần Dĩ Mạt mở miệng vài lần đều bị cản lại, để nàng cuối cùng đành phải gật đầu đồng ý.

Hai ngày sau.

Trước cửa lớn đỏ thắm có một cỗ xe ngựa đơn giản, Tần Dĩ Mạt cách thật xa đã nhìn thấy được Trầm Lệ An đang nhìn mình cười.

Bước ra phía trước, nhẹ nhàng cúi người, nàng nói : “Cháu ngoại đến muộn rồi!”

“Không muộn, không muộn, là ta đến sớm thôi!” – Gương mặt Trầm Lệ An kinh thán* nhìn thiếu nữ trước mắt, lóe lên nét mãn ý cùng kinh hỉ. Tần Dĩ Mạt hạ mắt, hơi không thoải mái với cái tay áo dài như thế này, vốn là nàng cũng không muốn ăn mặc “khoa trương” như vậy, nhưng Trầm Lệ An dường như biết suy nghĩ của nàng, đã phái hai ma ma đem y phục đến cho nàng, cho nên liền biến thành cái dạng khoa trương như bây giờ.

Xe ngựa cứ đi thẳng về phía tay, khoảng nửa khắc sau liền ngừng lại.

Nhìn thấy trước cửa một hàng xe ngựa dài, Tần Dĩ Mạt thầm nghĩ : Yến hội này ngược lại thật náo nhiệt. Trong chốc lát, liền có quân sự trong Tiễn phủ dẫn bọn họ đi vào phòng. Còn chưa đi đến, đã nghe bên trong truyền đến từng trận cười to, Trầm Lệ An khẽ bước chậm lại, nhỏ giọng nói : “ Không cần khẩn trương đâu”

Tần Dĩ Mạt gật đầu, nhìn gương mặt ung dung tự tại của nàng, Trầm Lệ An cũng hơi yên tâm.

“Ôi, Lệ An, muội đến rồi sao!” – Hai người vừa bước qua ngưỡng cửa, liền nghe có người cao giọng kêu. Tần Dĩ Mạt ngẩng đầu nhìn qua, chỉ thấy một vị phu nhân ngồi ở giữa một nhóm nữ tử, khoảng chừng ba mươi tuổi, vóc người hơi béo, nụ cười hòa ái vẫy vẫy tay với bọn họ.

Trầm Lệ An cười cười bước lên phía trước, nói : “Vinh Lăng tỷ tỷ gần đây khỏe chứ?”

“Khỏe, khỏe, khỏe!” – Phu nhân này cũng chính là người tổ chức yến hội này, dường như cùng Trầm Lệ An rất thân, hai người cứ như vậy vút những nữ tử đang ngồi kia qua một bên, hoan hoan hỉ hỉ nói chuyện.

Tần Dĩ Mạt cúi đầu yên lặng lắng nghe hai người trò chuyện, đôi mắt nhìn một vòng tình huống xung quanh, trong phòng có khoảng mười mấy vị nữ tử, từ trang phục bên ngoài mà nhìn, khoảng chừng còn năm, sáu vị chưa thành hôn. Mà trong đó có một vị thiếu nữ mặc váy bách điệp như ý nguyệt vô cùng gây chú ý.

Lúc này, chỉ nghe Tiễn phu nhân kia cười nói : “Lệ An a, tiểu cô nương phía sau muội là ai thế? Đúng là một người giống như tiên nha!”

Theo sau lời nói của nàng ta, là tầm mắt của mọi người lần nữa rơi xuống người nàng.

Nàng, một thân váy dài nhu quyên duệ địa, bên ngoài là một thân sa mỏng trắng bạc, thêu những bông hoa lan thướt tha, vô vàn sợi tóc đen được buộc lên, chỉ dùng một cây trâm ngọc bích để giữ, nhưng gương mặt kiều mỹ kia cùng cả người khí chất xuất chúng, sớm đã để các vị ở đây để tâm rồi.

“Đây chính là cháu ngoại của ta, Bạch Hà” – Trầm Lệ An vừa cười vừa giới thiệu.

Tần Dĩ Mạt bước lên một bước, quy củ thỉnh an một cái. Dưới những tầm mắt nóng bỏng kia của mọi người, trong lòng nàng chỉ có thể cười khổ mong rằng cái yến hội phiền phức này có thể nhanh chóng kết thúc.

Trầm Lệ An để nàng nhận thức những người này xong, liền để nàng trò chuyện cùng đám thiếu nữ tuổi cũng không kém nàng, Tần Dĩ Mạt “hai kiếp làm người” xử sự đương nhiên khéo léo, cho nên nàng không cần nói nhiều lời, liền rất nhanh gia nhập vào cái nhóm nhỏ này, không lâu liền được chúng tiểu thư này nhận làm tri âm.

Giống như là không quen nhìn Tần Dĩ Mạt được hoan nghênh như thế, một giọng nữ tràn đầy coi thường truyền đến.

“Bất quá chỉ là một nữ nhi của thương hộ, đắc ý cái gì?” – Nàng ta tràn đầy cao ngạo nói.

Tần Dĩ Mạt khẽ ngẩn ra, thấy vị thiếu nữ nói câu này cư nhiên chính là cái vị váy như ý nguyệt kia. Nhưng mà, còn không đợi nàng nói cái gì, chúng tiểu thư ở một bên đã tranh nhau mà nói.

“Lý Thiển, ngươi đắc ý cái gì?”

“Đúng vậy, Hà nhi tỷ tỷ là cháu ngoại của Tả viện trưởng, Bạch gia lại là Tần Châu thủ phủ, mà ngươi bất quá chỉ là con gái của một huyện lệnh sắp sửa phá sản, có cái gì đáng ngạo mạn chứ” .

“Hừ, chỉ e là có người không được tốt đẹp như Hà nhi tỷ tỷ, cho nên trong lòng ghen ghét đi!”

“A ha ha ha ha ——”

Nghe âm thanh tràn đầy cười nhạo của mọi người, thiếu nữ tên Lý Thiển này đứng vụt dậy, chỉ thấy trên mặt nàng ta vừa đỏ vừa trắng, tràn đầy hận ý trừng mắt nhìn Tần Dĩ Mạt, nàng ta giậm chân, liền chạy ra ngoài.

Tần Dĩ Mạt mặc danh kỳ diệu đã bị người ta oán hận, không biết nên khóc hay cười, nàng thầm nghĩ : “ Xem ra vị Lý tiểu thư này ngày thường đắc tội không ít người rồi!”

Hoa khai lưỡng xứ các biểu nhất chi, trước không nói Tần Dĩ Mạt cùng các tiểu thư bên này một câu nói, một câu đáp, chỉ nói cái vị Lý Thiển kia mặt mày phần nộ chạy ra bên ngoài, ầm ứ nắm chặt khăn tay. Nghĩ đến mọi người giễu cợt, ngọn lửa đố kị với Tần Dĩ Mạt mà nàng ta vẫn chưa phát giát ra kia, đang bùng bùng bốc lên. Sẽ có một ngày, nàng ta sống chết nắm chặt tay, thề ở trong lòng : “Nhất định sẽ để những người xem thường ta hôm nay phải trả giá.”

Nàng ta hít sâu một hơi, tự nhủ rằng bây giờ mình vẫn cần phải nhẫn nại. Nhưng mà vừa mới gắt gỏng chạy ra, bây giờ mình quay vào cũng không tốt lắm. Suy nghĩ một lúc, nàng ta vẫy tay với tiểu nha hoàn gần đó, nói : “Bổn tiểu thư ở trong phòng có chút ngột ngạt, muốn ra ngoài đi dạo, gần đây có chỗ nào có thể dạo một chút không?”

Tiểu nha hoàn nói: ” Hồi tiểu thư, cô men theo tảng đá này mà đi thẳng, hậu viện phía sau phòng này có một vườn hoa mai, bây giờ là tháng mười một rồi, hoa mai cũng nở rất nhiều, cô có thể đến đó ngắm cảnh” .

Lý Thiển Nhi gật đầu, liền cứ như thế một thân đơn độc đi về phía mai viên.

Quả nhiên, sau khi đi một lúc, liền nhìn thấy từng phiến cây hồng mai kia. Tuy là tháng mười một, hoa mai đã thơm ngát ngào ngạt, mùi hương lan xa. Lý Thiển Nhi nhìn thấy cảnh này không khỏi khẽ nhắm mắt, ngẩng đầu hít thật sâu mùi hương này.

Một trận gió nhẹ phát qua, những cánh hoa mai tán loạn rơi xuống, Lý Thiển mở mắt, nhìn những cánh hoa mai trong chớp mắt rơi xuống bùn đất kia, trong nhất thời cảm thấy chính mình cũng những cánh hoa kia thật giống nhau.

Rõ ràng trời sinh nên là nở trên cành cây, vĩnh viễn nở rộ, nhưng bởi vì cái vận mệnh chết tiệt này mà không thể không héo tàn dưới mặt đất, mặc người chà đạp, cái này tàn khốc cỡ nào, bất công cỡ nào chứ!

Nghĩ đến đây, từng hàng nước mắt liền không ngừng rơi xuống.

Lúc nàng ta ở bên này tự oán tự trách thương tâm dục tuyệt, thì một âm thanh nam tử tràn đầy phong lưu trên chọc vang lên, chỉ nghe hắn nói : “Mỹ nhân rơi lệ, quả nhiên đẹp thay, đẹp thay a!”.

Lý Thiển Nhi trong lòng cả kinh, miễn cưỡng ổn định tinh thần, âm thầm đánh giá nam tử trước mặt. Nam tử này khoảng chừng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, thân thể ngang nhiên, tướng mạo đường đường. Mà hấp dẫn người nhất chính là nụ cười xấu xa trên gương mặt cực kì tuấn mỹ ấy.

Lý Thiển Nhi dù sao cũng là một thiếu nữ khuê các, lại vừa nhìn thấy nam nhân tuấn mỹ như thế. Lúc này, gương mặt không khỏi đỏ lên, nhưng vẫn cường ngạnh chân vắn : “Ngươi là người nào?”

“Lớn mật, dám vô lý với Mẫn vương gia” – Không đợi nam tử này lên tiếng, thiếu niên người hầu sau lưng y tràn đầy giận dữ nói..

Vương gia? Trong lòng Lý Thiển kinh sợ, nàng ta bình tĩnh nhìn, quả nhiên bên hông y phục bạch sắc của y liền nhìn thấy một khối ngọc bội mà chỉ người trong hoàng thất mới có.

Người này quả thật là Vương gia —— Hạ Lan Mẫn.

Trong lòng Lý Thiển Nhi lúc đó vừa sợ vừa mừng, chớp mắt trong lòng liền nghĩ ra vô số ý niệm.

“Tiểu nữ Lý Thiển Nhi gặp qua vương gia” – Thân hình mảnh mai yêu kiều muốn quỳ xuống, liền bị Hạ Lan Mẫn ngăn lại, tức thời nàng ta liền rơi vào trong lòng ngực đầy sung mãn của nam tử.

“Vương gia, mau buông tiểu nữ ra, không nên như vậy!” Nàng ta vẻ mặt đỏ bừng chống cự, nhưng mà đôi mắt long lanh đang nhìn Hạ Lan Mẫn, đúng thật là diễm lệ không thể tả.

Nắm lấy cái cảm tình vi của nàng ta, trên mặt Hạ Lan Mẫn tràn đầy vẻ trêu chọc, chỉ nghe y hỏi: “Mỹ nhân còn chưa nói cho bốn vương biết, vì sao lại rơi lệ? Ân?” Vừa nói, hắn liền giơ đầu lưỡi liếm đi nước mắt trên mặt Lý Thiển Nhi.

“Tiểu nữ. Tiểu nữ chỉ là nhìn thấy hoa mai rơi rụng kia, nhất thời có chút xúc động. A.” – Nàng ta cắn chặt môi hồng, gương mặt hiện lên vẻ cực kỳ nhẫn nại.

Hạ Lan Mẫn đem nàng ta ôm vào ngực, tha hồ xoa nắn, trên mặt y nồng đậm ý dâm dục, nhưng mà trong đôi mắt kia vẫn như cũ lạnh như băng.

Người hầu phía sau lưng y đã sớm cúi đầu lui xuống, hắn bước ra canh cửa, không thể làm cho người khác đến phá hủy hưng trí của chủ tử hầnha! Nghe âm thanh nam nữ hoan ái từ xa từ từ vang lên, trong lòng hắn thầm nghĩ : Xem ra chúng mỹ cơ trong vương phủ lại muốn tăng thêm một tỷ muội rồi.

22. Chương 22: Hoa Đăng Tiểu Lão Hồ

Tần Dĩ Mạt cùng Trầm Lệ An ở Tiền phủ ngây ngốc đến khi mặt trời rơi về phía tây, mới cáo từ trở về.

Đối với một chuyến đi mà bản thân nàng cực kỳ không cho là đúng, chỉ xem đây là một chuyến xuất môn du ngoạn thôi, nhưng đối với Trầm Lệ An mà nói thì phi thường mãn ý, nàng âm thầm tính toán trong lòng, hôm nay đến cuộc gặp gỡ giữa các vị phu nhân đã có mấy vị thăm nhắc đến chuyện của Hà nhi, xem ra lần này đem nó theo là chuyện rất chính xác nha!

Trầm Lệ An tâm tư chuyển động, lại không biết mình trước lo nghĩ ăn uống bát đũa, đương sự người ta một chút ý tứ cũng không có, theo như lời Tần Dĩ Mạt mà nói, sớm muộn gì nàng cũng rời khỏi thế giới này, làm sao có thể kết hôn cái gì, cưới gả cái gì chứ.

Xe ngựa lộc cộc đi về phía trước, Tần Dĩ Mạt không lắng nghe tí mĩ, nhưng âm thanh mua bán, bước chân người đi đường cùng tiếng cười của bọn hài tử ồn ào ngoài xe sớm lọt vào lỗ tai nàng rồi. Không kìm được hiếu kỳ, nàng giơ tay kéo rèm cửa, rơi vào mắt là khung cảnh “chợ đêm” của cổ đại.

Trầm Lệ An nhìn gương mặt nàng đang hưng trí bừng bừng, không khỏi cười nói : “Mỗi khi mặt trăng to nhất, mười lăm, từ phố lớn phía đông đến cửa chu tước bên này liền sẽ có tụ họp đêm, đến giờ giới nghiêm mới kết thúc.”

Tần Dĩ Mạt gật gật đầu, nàng nhìn đám người vui vui vẻ vẻ bên ngoài, trong vô thức liền nhớ đến lúc mình học đại học, lúc đó nàng học cũng có một chỗ là “đường phố chợ đêm”, mỗi lúc kết thúc khóa nàng cùng đám bạn thân đến đó ăn uống, hôm nay ăn gà rán, ngày mai ăn cơm đĩa, hôm sau lại đến ăn thịt dê, mỗi ngày lúc đó có bao nhiêu vui vẻ, bao nhiêu tự do.

Nhưng mà, bây giờ, lại ——.

Đột nhiên, một cảm giác thương cảm không thể nói nên lời bao trùm trong lòng nàng, nàng nhìn những người hoặc bước chân thong thả hoặc vội vàng, bọn họ đều có nhà của chính mình, đều biết làm sao để về được nhà. Còn nàng thì sao? Đến khi nào nàng mới có thể về nhà, có thể gặp lại người thân của mình đây.

Một giọt nước mắt yếu ớt ở nơi không ai thấy được từ khóe mắt rơi xuống, Tần Dĩ Mạt cảm thấy một cổ cô độc cùng bi thương thật sâu. Ngay tại lúc tâm tình nàng không có cách nào kìm chế được, một thân ảnh quen thuộc liền rơi vào mắt.

Tần Dĩ Mạt ngây ngốc, đầu tự động nhìn sang phía đó, chỉ thấy nhìn xuyên qua đám người vui vẻ nhộn nhịp này, bên cạnh một gian hàng bán các loại hoa đăng, có một nam nhân đôi mắt lục bích vậy vậy tay với nàng.

Gương mặt đó, thân hình đó, Tần Dĩ Mạt không kìm được cắn cắn môi dưới của mình.

“Đúng là, vứt chết người rồi!” – Một nam tử tuổi trẻ mặt không biểu tình đứng trong đám người, giọng cao tay không biết là vậy vậy về chỗ nào. Một động tác siêu cấp ấu trĩ, siêu cấp ngu ngốc như vậy đã hấp dẫn chú ý của những người xung quanh, nhưng trong thâm tâm Tần Dĩ Mạt liền biết : Nam nhân kia hoàn toàn không quan tâm đến ý tứ trong những ánh mắt kia.

“Hà nhi con làm sao vậy?” – Trầm Lệ An nghi hoặc hỏi.

Tần Dĩ Mạt giống như là tiểu hài tử làm chuyện xấu bị phát hiện, buông rèm xuống, dời đi ánh mắt nói : “Không có gì!”

Trầm Lệ An nghi hoặc nhíu nhíu mi, nhưng cũng không hỏi thêm gì.

Trở về Tả phủ, Tần Dĩ Mạt lập tức tháo hết trang sức trên người, giống như những con cá chạch chui vào trong túi thêu.

“Tiểu thư, đã muốn nghỉ ngơi chưa?” – Thanh Bình hỏi.

Tần Dĩ Mạt gật đầu nói : “Ta mệt mỏi rồi! À, đúng rồi!” – Nàng giống như nghĩ đến cái gì, tiếp tục nói : “Người và Thanh Thảo đêm nay không cần trực đêm, trở về ngủ một đêm thật tốt đi!”

“Nhưng mà, tiểu thư!”

“Được rồi, liền làm như vậy đi!”

Thanh Bình nghe xong không còn cách nào chỉ đành sửa góc chăn, đốt nến khắc hoa hồng lên rồi mới lui xuống.

Trong màn trướng tối tăm, Tần Dĩ Mạt dần dần nhắm mắt lại.

Trăng lên giữa trời, mọi âm thanh đều yên ắng, một thân ảnh nhanh như chớp nhảy vào trong Tả phủ, chỉ thấy hần giống như đang cấp tốc chạy về phía tây.

“Phanh phanh phanh ——” – Hần tối lửa tắt đèn gõ gõ cửa.

Không bao lâu, chỉ nghe bên trong có một giọng nữ lười biếng hỏi : “Thiên Vương cái địa hồ?”

Hần vẻ mặt nghiêm túc trả lời : “Tháp tháp trấn yêu yêu”.

“Ngu ngốc, là bảo tháp trấn hà yêu mà, đúng là! Nói với huynh bao nhiêu lần rồi chứ, sao lại luôn không nhớ được!” – Cửa sổ được mở ra, nam tử khinh thân nhảy vào trong phòng, nhìn cái tư thế thành thạo của hắn, liền biết cái loại ban đêm xông vào khuê phòng người khác này nhất định làm không ít lần. =))

Tần Dĩ Mạt ngáp một cái, hơn nửa đêm bị đánh thức làm tâm tình nàng hiện tại không tốt lắm.

Nàng nhìn cũng không nhìn nam nhân, lại quay về giường chuẩn bị trùm đầu ngủ tiếp.

“Nếu như làm ra tiếng động nào ta liền làm thịt huynh!” – Nàng thì thầm nói.

Nam tử bước nhanh đến bên giường, nhìn đôi chân trên chân đệm giày, trên mặt hắn không khỏi xuất hiện một vẻ hài lòng.

“Tiểu hoa sen, tiểu hoa sen” – Hắn nhẹ nhàng vén cái chăn kia lên.

“Làm sao?” – Tần Dĩ Mạt gương mặt chán ghét nói.

“Cái này cho nàng.”

Cầm lấy cái vật gì đó hắt đem vào, Tần Dĩ Mạt một mắt mở mắt nhìn một cái, nhưng mà trong màn mây giờ quá tối đen, chỉ nhìn được đây là một cái vành rộng, nhưng sau đó, nam tử dường như lấy trong tay áo ra cái gì đó, chỉ nghe một âm thanh “sạt”trôi qua, trong trường lập tức rực rỡ lên.

“Ôi chào!” Một mắt của Tần Dĩ Mạt nhất thời toàn bộ bay hết, nàng nửa ngồi ngạc nhiên nhìn cái vật trong tay mình.

“Đây là hoa đăng?” – Nàng khen ngợi nói : “Thật đẹp!”

Chỉ thấy lúc nàng đang nâng vật trong tay, một bộ dạng thật mê người, hoa đăng hình con hổ nhỏ phát ra từng tia sáng lập lòe, nam nhân dường như phi thường mãn ý với phản ứng của nàng, sau khi ánh nến yếu ớt tắt, đôi mắt song bích lục sắc của hắn phát ra một tia nhu hòa.

“Cái này là hôm nay huynh mua được ở chợ đêm sao?” – Tần Dĩ Mạt ngẩng đầu, liếc hắn một cái, hỏi.

Nam nhân gật đầu.

Nhẹ nhàng vỗ vỗ đèn con hổ, Tần Dĩ Mạt nhìn hắn khẽ cười : “Cảm ơn, món quà của huynh ta rất thích.”

Nam nhân đưa tay dùng ngón tay xoa xoa cái trán nàng.

Tần Dĩ Mạt không vui lắm bầm : “Huynh làm cái gì chứ!”

“Vì sao không vui?” – Hắn hỏi.

Tần Dĩ Mạt ngây ngốc, liền nhanh chóng phản bác : “Ta làm sao không vui chứ.”

“Tiểu hoa sen, lúc không cao hứng, chỗ này...” – Hắn chỉ chỉ trán nàng : “ Sẽ nhăn rất chặt, mà như thế cả gương mặt đều sẽ rất xấu.”

“Kia đúng là không thú vị, để huynh nhìn thấy gương mặt khó coi này rồi” – Tần Dĩ Mạt *bộp* một cái đánh rơi tay hắn xuống, hờn giận nói.

“Cho nên, rốt cuộc là vì sao? Có phải có người khi dễ nàng hay không?” – Ánh sáng yếu ớt tắt, gương mặt hắn bỗng nhiên trở nên âm trầm.

“Này, này...Bày ra gương mặt đáng sợ đó để làm gì chứ?” – Tần Dĩ Mạt cái miệng nhỏ cong lên thật cao, đầy bất mãn nói : “Huynh làm ta sợ đó!”

“Nàng rõ ràng biết ta sẽ không tức giận với nàng.” – Nam tử thấy nàng như vậy, bỗng nhiên liền giống như nhụt chí bất đắc dĩ.

“Ta mặc kệ, ta mặc kệ.” – Ở trước mặt hắn, dường như Tần Dĩ Mạt sẽ biến thành một tiểu thư chỉ biết làm nũng và trêu đùa, chỉ thấy nàng lắc mạnh đầu, liên tục kêu : “Huynh chính là làm ta sợ, huynh chính là khi dễ ta! Ô ô.....”.

Nhìn Tần Dĩ Mạt đang yên đang lành động nhiên khóc lóc, nam nhân bỗng chốc biến sắc thất thố, chỉ thấy trên gương mặt hắn xuất hiện vẻ hoảng hốt dường như không biết nên làm gì, lại không biết phải nói gì, cuối cùng dứt khoát tiến lên vài bước, đem cả người nàng ôm chặt vào lòng.

Tần Dĩ Mạt giãy dụa thân thể. Nhưng mà cánh tay nam nhân cứng như thép, không thể lay động được. Nàng vùng vẫy một lúc một lúc lâu, cuối cùng dường như là dùng hết khí lực, cúi vào trong ngực nghẹn ngào khóc.

Nam nhân do dự giờ một ngón tay chậm rãi vuốt ve tóc nàng.

“Hôm nay....” – Tần Dĩ Mạt lẩm bẩm nói : “Là sinh nhật của mẹ ta..”

Nam nhân mặc dù không biết “mẹ” mà người nào, nhưng vẫn như cũ yên lặng lắng nghe.

“Từ nhỏ đến lớn, ta luôn không nhớ được sinh nhật của bà, mỗi lần đều là bà gọi điện thoại hoặc là người khác nhắc ta nhớ, nhưng mà mỗi năm sinh nhật ta, mẹ luôn nhớ đến, bà sẽ nấu cho ta những món ăn rất ngon. Sẽ đưa ta đi mua bánh sinh nhật, sẽ mua món quà mà ta đã ước ao rất lâu. Nhưng mà——ta chưa

từng làm được gì cho bà, ta rất hối hận....ô ô....tại sao ta bất hiếu như vậy, tại sao ta chưa từng làm gì cho bà.”

“Hiện tại nàng muốn, cũng có thể làm” – Nam nhân nhẹ nhàng nói.

Gương mặt Tần Dĩ Mạt đầy nước mắt, lắc lắc đầu: “Không kịp nữa rồi, không kịp nữa rồi, ta không thấy bà nữa rồi, cũng không tìm được bà nữa, ô ô....”

Lúc trước nàng luôn cảm thấy mình là một đứa con gái hiếu thuận, luôn cho rằng mình còn rất nhiều rất nhiều thời gian để hiếu thuận cha mẹ, nhưng lại đột nhiên xuyên không hoang đường như thế này, triệt để thay đổi cuộc sống của nàng.

Nàng thậm chí không dám tưởng tượng, khi tin nàng biến mất truyền về nhà, phụ thân cùng mẫu thân sẽ có phản ứng ra sao, bọn họ sẽ đau khổ đến mức nào đây!

“Tiểu hoa sen...” – Nam nhân cầm lấy hai tay của nàng, nhìn vào mắt nàng : “Nàng còn có ta..”.

Cho nên đừng khóc nữa!

Tần Dĩ Mạt nước mắt lưng tròng bất động nhìn nam nhân trước mắt, đôi mắt song bích lục sắc kia toát lên nét kiên định như đá.

Đột nhiên, trong lòng nàng lại càng thêm đau, vì sao huynh lại nói với ta những lời ôn nhu như thế, vì sao huynh phải ôm chặt ta như vậy, vì sao chúng ta lại gặp nhau ở cái thế giới chết tiệt này chứ?

“Ta cần huynh có tác dụng gì chứ! Một đại phôi đản không chiếu cố được chính mình, đồ đại ngốc, cần đến có ích lợi gì đâu!”

“Quá tốt rồi, tiểu hoa sen cuối cùng cũng có tinh thần, thật giống hoa đăng”

Tần Dĩ Mạt giơ tay dùng sức nhéo mặt hắn, hung hãn nói : “Huynh đang mắng ta là cọp mẹ sao?”

“Ngoan!”

Nàng bị vỗ đầu rồi.

Tần Dĩ Mạt cũng không phải nữ nhân có thể nhường người ta, nếu người ta dám bắt nạt từ trên “đầu”, vậy nàng nhất định phải đánh trả rồi.

“Ô ô.” Có âm thanh rên rỉ vang lên, dường như có thứ gì đó chạm vào nhau.

Hương thơm ngọt ngào, nhẹ nhàng mê hoặc người, trong cái giường nhỏ lập tức nóng lên.

“Tiểu hoa sen.” Nam nhân dường như say mê thì thầm gọi.

Hoa đăng tiểu lão hồ không biết từ lúc nào đã tắt mất rồi, nhưng mà, đôi nam nữ đang vội vàng “yêu tình đánh nhau” kia, lại không còn tâm tình mà để ý tới nó nữa.

23. Chương 23: Sóng Gió Dần Dần Nổi Lên

Ánh nắng ban mai xuyên qua góc cửa sổ thẳng tắp tiến vào trong phòng, Tần Dĩ Mạt nằm trên giường gỗ nam khắc hoa mơ hồ từ từ mở mắt, cảm giác đầu tiên của nàng chính là toàn thân có chút đau, đặc biệt phần eo rất là ê ẩm. Sau đó, cảm giác thứ hai của nàng liền là, trên giường của mình rất là không thích hợp, tựa hồ.... Đầu của Tần Dĩ Mạt giống như cây gỗ bắm rễ cọt kết cọt kết nhìn sang bên cạnh, sau đó—— không có sau đó rồi, bởi vì nàng đã bị sét đánh vang trời.

Tại, tại sao Tam Mao lại xuất hiện ở đây, Tần Dĩ Mạt trở mắt nhìn nam nhân vẫn đang ngủ say. Nàng dụi dụi mắt, lại dụi mắt, nam nhân vẫn như cũ nằm bên người nàng.

Bình tĩnh, bình tĩnh, bình tĩnh, Tần Dĩ Mạt liều mạng áp xuống trái tim đang nhảy không ngừng kia, bắt đầu nhanh chóng nhớ lại trong đầu.

“Ân....Tối hôm qua....Hoa đăng... Ta dường như khóc rất nhiều..” – Nghĩ đến, nghĩ đến, mặt nàng đột nhiên xanh lên một mảnh, bởi vì nàng nhớ ra rồi, thủ phạm tạo ra hết thảy không phải ai khác mà chính là nàng a!

Cái người giống như nữ hài nhi úp trong ngực hân khóc oa oa là ai chứ?

Cái người dùng lực giữ đầu nam nhân, đem môi mình dính trên miệng người ta lại là ai?

Tần Dĩ Mạt không hồn không phách đứng dậy, chần thêu từ trên người nàng rơi xuống, cúi đầu nhìn vết tích ái muội trên người mình, Tần Dĩ Mạt bất khả tư nghị nghĩ : “Thì ra mình là nữ nhân buông thả như vậy! Đến tình một đêm cũng dám chơi!”

Ngay lúc nàng đang ngây ngây ngốc ngốc không biết làm sao mới tốt, từng đợt bước chân từ xa đang đến gần.

Gương mặt Tần Dĩ Mạt biến sắc, nàng cũng bất chấp cái khác, xoay người điên cuồng lắc lắc người nam nhân.

Nàng nghiêng rằng nghiêng lợi nói : “Tỉnh dậy, tỉnh dậy, huynh mau tỉnh dậy cho ta!”

Nam nhân mở to đôi mắt song bích lục sắc, đưa tay ra, cả người nàng liền lần nữa rơi vào lòng hân. Nhẹ nhàng xoa xoa đầu, trong âm thanh của hân có chúng mơ hồ : “Ngoan, đừng nháo!”

Giờ đã là lúc nào rồi còn muốn ta ngủ giống như heo, Tần Dĩ Mạt nghe tiếng bước chân ngày càng đến gần, gấp đến nỗi nước mắt muốn rơi.

“Trốn đi, trốn đi, mau trốn đi chứ!” – Nàng liên tục kéo hân, gấp đến nỗi chỉ kém chưa có cắn miệng hân.

“Tiểu hoa sen?” – Nam nhân nghi hoặc nghiêng đầu, còn đặc biệt vui vẻ áp vào mặt nàng.

“Lại trốn ra từ cửa sổ, không được, không được, bây giờ là ban ngày sẽ bị người ta nhìn thấy....giấu đâu đây? Giấu đâu đây?” – Đột nhiên, nàng giống như là nghĩ đến cái gì, đôi mắt phát sáng lấp lánh.

“Chui xuống gầm giường!” – Nàng nhìn hân dụ dỗ nói.

“ ” .

“Ai nha —— nhanh đi chứ!” – Tần Dĩ Mạt sống chết đánh đánh Tam Mao, hận không được nam nhân này lập tức biến mất mới tốt.

“Tiểu thư, cô tỉnh rồi!” – Thanh Thảo bưng ngân bồn, khăn thêu chờ, cười tủm tỉm bước đến. “Ai?” – Nàng nhìn Tần Dĩ Mạt nửa người ngồi xổm ngoài giường, giống như đang bắt cái gì, nghi hoặc hỏi : “Tiểu thư, cô tìm cái thì thế?”

Nhanh chóng rút tay lại, Tần Dĩ Mạt thuận thế nằm dưới chăn, chăn bông dày làm âm thanh của nàng có chút ồ ồ, : “Khụ khụ, không có gì, chỉ...chỉ bất quá là một chiếc khăn tay rơi xuống đất, ta...ta nhặt lên là được.”

“Ồ!” – Thanh Thảo không chút nghi ngờ gạt đầu.

Trái tim Tần Dĩ Mạt đập nhanh không ngừng, nhưng mạnh mẽ trấn định nói : “Cái kia..Thanh Thảo a! Hôm nay ta muốn mặc kiện váy thêu hồng bĩ dực liên chi kia, người nhanh thay ta đi lấy đi!”

“Tiểu thư không phải một mực ghét nó quá diêm dúa không thích mặc sao? Làm sao hôm nay đột nhiên lại thay đổi chủ ý?”

Thanh Thảo một bên nói một bên liền muốn đến bên giường, Tần Dĩ Mạt lập tức run giọng nói : “Lải nhải cái gì, còn không mau đi!”

“Vâng!” – Thanh Thảo miệng lắm bà lắm bằm, buông thứ gì đó trong tay, đi đến tủ quần áo đàn mộc.

Trong lớp sa trướng kia, Tần Dĩ Mạt nhanh chóng liếc mắt về phía y phục sau lưng, lập tức giống như một con thỏ đang hoảng sợ bắt đầu tìm “nội y” trên giường.

Cả người đầy “vết tích” của nàng vạn vạn không được gặp người a!

“Tiểu thư, cần nô tỳ nói nha! Cô mặc bộ này vào nhất định nhìn rất đẹp.”

Tần Dĩ Mạt trên giường giống như con ruồi không đầu loạn khắp nơi, nào có tâm tư nghe nàng nói cái gì, nhưng lại sợ nàng nghe ra âm thành gì không đúng, chỉ có thể lơ đãng ừ ừ hai tiếng.

Giờ này phút này, đối với thế nào “hỗn loạn” thế nào “bất gian tại giường” hai từ này, nàng có một cảm giác hiểu rất sâu....

Sau một buổi sáng để nàng cả đời không quên qua đi, Tần Dĩ Mạt bước vào trong phòng, sau khi chắc chắn rồi bốn phía không có ai nữa, nàng mới vội vàng hấp tấp cúi người xuống, muốn gọi người kia đi ra.

Nhưng mà ————.

“Không thấy rồi?” – Thì ra hần sớm đi rồi, mệt ta một mực lo lắng hoảng sợ, sợ bị người ta phát hiện. Tần Dĩ Mạt dùng sức lắm bầm, trong lòng không biết vì sao lại đột nhiên sinh ra cảm giác tịch mịch.

“Hừ, không phải là ý vào võ công của mình sao! Cả ngày đến vô ảnh đi vô tung. Có bản lĩnh sau này đừng nửa đêm gõ cửa sổ nhà ta nữa!” – Nhẹ nhàng vuốt ve hoa đăng lão hổ trên tay, Tần Dĩ Mạt oán hận nói.

“Tiểu thư...” – Lúc này, Thanh Bình đã tiến vào, trên tay còn cầm một thiệp mời hồng sắc.

Tần Dĩ Mạt xoàn xạt đứng dậy, vỗ vỗ váy thêu, cau mày hiểu kỳ hỏi : “Đây là cái gì?”

“Hỏi tiểu thư, là thiệp trong phủ Lý đại nhân gửi thiệp mời cho cô!”

Tiểu thư trong phủ Lý đại nhân là ai? Tần Dĩ Mạt trong lòng thầm cảm thấy kì quái, nàng nhận thiệp nhanh chóng lướt qua.

“Thì ra là nàng ta!” – Trong lòng nhanh chóng xuất hiện một gương mặt nữ nhi tuy lớn lên rất xinh đẹp, nhưng tỉ mỉ không ít, Tần Dĩ Mạt thật không nghĩ đến, bất quá hôm qua chỉ có duyên gặp một lần, Lý Thiên Nhi này liền gửi thiệp mời cho nàng, mời nàng tham gia cái hội “Chỉ Lan” gì đó.

“Người đi cho người trả về đi!” – Tần Dĩ Mạt tay đem thiệp mời ném lên bàn, hoàn toàn vô cảm nói.

Nàng không có tâm tình đi tham gia cái gì thi hội, đặc biệt người tổ chức còn là có địch ý với nàng mời nữa.

“Nhưng mà...” – Thanh Bình do dự nói : “Cứu phủ nhân thay cô đáp ứng rồi!”

Tần Dĩ Mạt trong lòng nổi sóng, không khỏi trở nên không vui. Cái loại việc làm thay người khác này, một chút cũng không hợp ý kiến nàng, làm nàng phi thường, phi thường không cao hứng.

Nhìn sắc mặt tiểu thư nhà mình trầm xuống, Thanh Bình không khỏi cẩn thận nói : “Cứu phủ nhân nói rồi, Chỉ Lan thi hội này đối với các tiểu thư quan lại ở Chiết Châu cũng có chút danh tiếng, nói tiểu thư ra ngoài kết vài bằng hữu, đối với cô mà nói là một chuyện tốt!”

Tần Dĩ Mạt làm sao không biết đây là ý tốt của Trầm Lệ An, nhưng dù sao cũng là do người khác tự ý quyết định, trong lòng khó tránh khỏi một chút khó chịu. Quên đi, ai bảo nàng xuyên qua cái nơi quái quỷ này chứ! Thầm thở dài một hơi, nàng nói : “Ta đã biết, người đi kêu người chuẩn bị xe ngựa đi!”

“Vâng!” – Thanh Bình nhanh chóng đáp : “Tiểu thư, cô sẽ mặc như thế này đi sao?”

“Làm sao? Có chỗ nào không thích hợp?”

“Không có, nô tỳ chỉ e mỹ mạo hôm nay của tiểu thư, sẽ khiến cho các thiên kim tiểu thư kia xấu hổ vô cùng”.

Được người khen xinh đẹp, nữ nhi ai mà không thích, chỉ thấy Tần Dĩ Mạt khẽ trưng mắt một cái, giận dữ nói : “Được rồi, còn không mau đi chuẩn bị!”

“Vâng, vâng, vâng...”

Tần Dĩ Mạt nâng váy, dưới sự hầu hạ của Thanh Bình, bước xuống xe ngựa, nàng ngẩng đầu nhìn kiến trúc kim bích huy hoàng trước mắt, không khỏi khẽ đọc : “Phù Dung Các”.

Không nghĩ đến Lý Thiển Nhi lại đem địa điểm tụ hội đến tửu lâu tốt nhất Chiết Châu này. Tần Dĩ Mạt chớp mắt, trong lòng không biết vì sao sinh ra một cảm giác không tốt.

Lúc này cũng gần đến buổi trưa, Tần Dĩ Mạt nghĩ đến thời gian trên thiệp mời kia, liền lắc đầu, chân bước vào bên trong, chỉ là nàng vừa bước vào trong, liền rất kinh ngạc, nhìn bên trong Phù Dung Lâu đã biến đổi lớn, nhưng bàn gỗ trong đại sảnh lâu một lúc trước đều đã biến mất không thấy. Giữa lâu là một thảm hồng rất dài, hơn nữa càng xa xỉ hơn là : “Bây giờ rõ ràng là ban ngày, nhưng trong lâu lại dùng hắc sa che khuất cửa sổ, hàng trăm ngũ thủy liên đăng treo đầy trong phòng khách.

Đặt mình trong hoàn cảnh hải đăng giữa biển, thần sắc Tần Dĩ Mạt trở nên khó coi, đặc biệt vừa nghe đến âm thanh mơ hồ truyền từ lầu hai.

Âm thanh đàn và sáo hòa cùng tiếng vui cười của nam nữ, đều làm nàng sinh ra một dự cảm đại sự không ổn.

Mặc dù không rõ đây rốt cuộc là chuyện gì, nhưng hiển nhiên lúc này vẫn là nhanh chóng rời đi mới tốt.

“Bạch tiểu thư” – Bỗng nhiên, một thiếu nữ mặc váy hồng bước đến cúi người nói: “Tiểu thư nhà chúng ta đợi đã lâu rồi!” .

Trên mặt Tần Dĩ Mạt mang theo nụ cười, thần tình thản nhiên nói : “Tiểu thư nhà các người là?”

“Ai nha, cô thực sự là quý nhân hay quên chuyện, cái này không phải là thiệp mời tiểu thư nhà chúng ta gửi cho cô, mời cô đến đây hay sao?”

Nga, là nha hoàn của Lý Thiển Nhi, Tần Dĩ Mạt nhanh chóng quan sát nàng ta một cái, trong lòng thầm nghĩ : Không nghĩ đến tiểu nha hoàn của Lý gia cũng ăn mặc tinh xảo như thế. Không phải nói cha nàng ta chỉ là một huyện lệnh sao?

“Bạch tiểu thư” – Nha hoàn này cười một cái, trong mắt có đắc ý không nói nên lời: “Cô vẫn là nhanh theo Kiều Đào lên đi! Đừng để chủ tử của chúng tôi đợi lâu!”

Bị người bức đến chạy trốn trước mắt, không phải là tính cách của Tần Dĩ Mạt. Chỉ thấy nàng khoe miệng khê nhếch, cực kỳ khinh miệt nói : “Ồn ào!”

Gương mặt Kiều Đào trắng bệch, rốt cuộc nhớ đến thân phận của Tần Dĩ Mạt cùng tư thái nghiêm nghị lúc này, không dám lại càng vọng nữa.

Tần Dĩ Mạt thông thả đi phía sau nàng ta lúc này còn không biết, cái “thi hội” mà nàng cho là không có gì hứng thú này sẽ làm cho nhân sinh của nàng thay đổi rất lớn.

Cũng vĩnh viễn sẽ không nghĩ đến, cái nam nhân mà nàng vừa nhìn đã cảm thấy sợ hãi kia, dù bận rộn vẫn ung dung đứng nơi lan can tầng hai kia —— nhìn nàng.

24. Chương 24: Nguy Cơ Của Tần Dĩ Mạt (1)

Giẫm lên thảm Ba Tư tốt nhất, Tần Dĩ Mạt chậm rãi bước lên lầu hai, nàng ngẩng đầu đưa mắt nhìn một cái, chỉ thấy lầu hai này quả nhiên cũng thay đổi rất lớn.

Bốn dãy bàn tửu đàn khắc hoa được bố trí thành hàng, trên mặt bày đầy những món ăn mỹ vị, rượu ngon nước ngọt. Mỗi cái chiếu đặt ba bốn cái đệm cói thêu được ngăn cách bởi một cái trụ thủy tinh cao nửa người, trên mặt là một viên dạ minh châu bằng nắm tay. Lại thêm vô số tấm vải được treo lơ lửng đan chéo nhau. Nhìn một cái, làm cho người ta có cảm giác như đang đặt mình trong mê huyễn tiên cảnh.

Trong chiếu gần như đã đầy người, tân khách hoặc cùng người quen kẻ đầu sát tai, hoặc, hoặc là cùng những người trong chiếu nâng ly chuyện trò. Bữa tiệc linh đình này vạn phần náo nhiệt.

Nhìn thấy cảnh này, trong lòng Tần Dĩ Mạt càng thêm nghi ngờ, đồng thời lại càng cẩn thận hơn.

“Tiểu thư.....” – Kiều Đào dẫn Tần Dĩ Mạt đến bên người một vị nữ tử, trong âm thanh có phần nịnh hót không rõ : “Bạch tiểu thư đến rồi!”

Hai mắt Tần Dĩ Mạt khẽ híp lại, nhìn nữ tử đang ngồi trên đệm cúi trước mắt này, chỉ thấy nàng ta cả người là một bộ váy chạm vàng bách điệp xuyên hoa, búi tóc hoa lệ đến phi thiên vọng tiên, một đôi mắt phượng chứa đầy sóng nước lóng lánh, cả người phát ra một thần thái chói lóa.

Người này chính là nữ tử ngày hôm qua tuy vẻ mặt cao ngạo nhưng không giấu nổi một tia tự ti sao? Bất quá chỉ mới có một ngày, sự thay đổi này nhưng cũng quá lớn đi!

“Ôi, người đến rồi nha!” – Lý Thiển Nhi phe phẩy cái quạt đàn mộc chạm vàng kia lười biếng nói, giống như người đứng trước mặt không phải là nàng đã gửi thiệp mời đến mà là một người không da không mặt bằng mình.

“Lý tỷ tỷ, đây là người nào?” – Không đợi Tần Dĩ Mạt nói gì, một hoa y thiếu nữ ngồi bên cạnh Lý Thiển Nhi khẽ lắc lắc cái cốc dạ quang trong tay, làm như hiếu kỳ cao giọng hỏi.

Trong khoảnh khắc, tân khách sớm đã chú ý đến bên này đồng loạt đem tầm mắt đặt trên người Tần Dĩ Mạt.

Chỉ thấy thiếu nữ kia lặng lẽ đứng giữa gian nhà, thân mặc một hồng tú quần bĩ dực liên chi cùng với áo ngoài là tơ tuyết tằm, đầu cài trâm hồ điệp, một mớ tóc xõa trước ngực, nhìn kĩ là một mỹ thiếu nữ tuyệt đỉnh a!

Cái nhìn như lửa nóng của mọi người không chỉ Tần Dĩ Mạt cảm giác được, mà ngay cả Lý Thiển Nhi cũng cảm thụ tới, hôm nay Bạch Hà này cả người váy đều màu đỏ, lẽ nào Bạch Hà này mặc một thân đỏ thắm phát ra một cảm giác xuất trần, hai người đứng bên cạnh nhau càng hiển rõ mình “hết sức thô tục” sao?

Lý Thiển Nhi không nhận được nghĩ đến Hạ Lan Mẫn, nếu Vương gia nhìn thấy Bạch Hà hoa dung nguyệt mạo như vậy, có phải sẽ——. Nghĩ đến đây, sắc mặt nàng ta âm trầm lên, ý nghĩ muốn giáo huấn nữ nhân này thật tốt cũng nhạt đi vài phần, thật là thất sách!

“Chẳng qua chỉ là một nữ nhi của thương hộ mà thôi!” – Lý Thiển Nhi tâm tư chuyển động, trong miệng đầy khinh miệt nói với thiếu nữ bên cạnh : “Chẳng qua là thấy nàng ta đáng thương, để nàng đến đại khai nhãn giới thôi!”

“Nga! Thì ra là như vậy, Lý tỷ tỷ tỷ đúng là một người thiện tâm nha!” – Thiếu nữ kia mặt đầy trào phúng nhìn Tần Dĩ Mạt nói : “Chẳng qua người này, nên biết thân phận của mình, trăm ngàn lần không cần đi sai chỗ, để người ta che cười nha!”

Chắc chắn chắc, xem hai người này diễn tuồng, sớm đã chuẩn bị để sỉ nhục ta rồi! Trong lòng Tần Dĩ Mạt cười lạnh không ngừng, trên mặt vẫn là một mảnh bình tĩnh, giống như không nghe được tiếng cười rì rào ở xung quanh. Trong đôi mắt thủy tinh của nàng không có một tia xấu hổ hay giận dữ, cũng không thấy chút khó xử nào. Gương mặt khẽ cười nhạt một tiếng, chỉ nghe nàng nói : “Không ngờ Lý tiểu thư là người không biết lễ giáo như vậy, tiểu nữ đúng là sóng sau không bằng sóng trước như người!”

Sắc mặt Lý Thiển Nhi bị phá vỡ, vừa muốn nói gì đó. Tần Dĩ Mạt liền từ trong tay áo lấy ra một cái thiệp mời hôm nay nhận được, dùng âm thanh không dứt gây khiến xung quanh nghe được, nói : “Thiệp mời này là người tự mình mời, mời ta đến tham gia Chỉ Lan thi hội, ta để ý tình nghĩa nên mới đến, người lại làm bộ dạng ngang ngược cay nghiệt này, chẳng lẽ đây là cách đãi khách của Lý gia nhà người? Còn nói cái gì người nhà quan lại, sợ là ngay cả lễ giáo của người phố chợ cũng không bằng!”

“Ha ha ha ha ha ha ha” – Xung quanh vừa nghe lời Tần Dĩ Mạt vừa nói, người nào không biết đây là Lý Thiển Nhi bố trí muốn để tiểu cô nương này khó xử, thấy tiểu cô nương này không một chút nào quần bách, ngược lại còn phản bác lại, mọi người không khỏi nhìn nàng bằng cặp mắt khác.

Trên mặt Lý Thiển Nhi vừa trắng vừa hồng cực kỳ khó coi, nàng ta không ngờ rằng Bạch Hà thật sự dám ở chỗ này khiến mình trở nên khó coi nhưng vậy, chỉ thấy nàng ta đứng vụt dậy, giơ một tay lên hướng về phía mặt Tần Dĩ Mạt.

Tần Dĩ Mạt cau mày, trong mắt lạnh lẽo, trong lòng không khỏi nổi lên một cỗ kiên quyết. Ngay tại lúc nàng âm thầm chuẩn bị muốn giáo huấn nữ nhân này cả đời không thể quên được, một cánh tay dài xương cốt rõ ràng vươn ra từ phía sau Lý Thiển Nhi.

“Vương, vương gia.....” – Trên mặt Lý Thiển Nhi trắng nhợt, sợ rằng hành động đánh đá của mình lúc này sẽ lưu lại ấn tượng xấu cho nam nhân này.

“Thiển Nhi tốt của ta” – Hạ Lan Mẫn đặt cằm lên vai nàng ta, hé cái lưỡi hồng ra nhẹ nhàng liếm đôi tai nhỏ bạch ngọc kia, nhưng mà, đôi mắt đỏ, đôi mắt dài hẹp đỏ lại giống như một con rắn nhốt Tần Dĩ Mạt ở một chỗ.

“Làm sao? Mỹ nhân này chọc nàng tức giận sao?” – Y cười hi hi, nói.

Cả người Lý Thiển Nhi đột nhiên giống như không còn xương cốt nữa, cả người đều dựa vào Hạ Lan Mẫn, nghe đến y gọi Tần Dĩ Mạt là tiểu mỹ nhân, trong lòng Lý Thiển Nhi không khỏi lại càng thêm đổ kỵ. Chỉ nghe âm thanh yêu kiều của nàng ta vang lên : “Vương gia... Người ta chỉ là hảo tâm mời Bạch tiểu thư đến mở rộng kiến thức thôi, không ngờ rằng nàng lại không biết tốt xấu, không chỉ không cảm ơn mà còn hô to gọi nhỏ với người ta....anh anh....Vương gia, ngài phải làm chủ cho thiếp....”

Tai Tần Dĩ Mạt nghe đến âm thanh giả ngốc giả điên này của nàng ta, nhưng đôi mắt luôn nhìn thẳng vào nam tử trước mặt, lúc đó trong lòng nàng là một cảm giác cuồng phong bạo vũ, sầm chớp ầm ầm.

Tuổi nhỏ như vậy mà được gọi là vương gia, cử chỉ lại đầy ắp dâm mỹ, những điều đó không nghi ngờ gì đã nói cho Tần Dĩ Mạt biết nam nhân trước mặt này là ai.....Trong vô thức, gương mặt nàng hiện lên một cổ sợ hãi tràn trề, giống như bị một con độc xà quấn chặt cổ, sợ đến nỗi hô hấp đều không cảm giác được.

Nhìn thấy Tần Dĩ Mạt trên mặt sợ hãi, cả người bắt đầu run run, trong mắt Lý Thiển Nhi có một cảm giác đặc ý cùng thống khoái. Mà trên mặt Hạ Lan Mẫn kia là một vẻ nghiền ngẫm, dường như đối với biểu tình của nàng cảm thấy rất hứng thú.

“Đây là tiểu mỹ nhân nàng không đúng nha!” Hạ Lan Mẫn cười xinh đẹp vạn phần, y cầm lấy cốc rượu trên bàn dài, giơ tay lên thật cao, cứ như vậy từ từ đổ xuống đầu Tần Dĩ Mạt. Căn phòng vừa mới ăn uống linh đình thoáng chốc trở nên lặng ngắt, yên lặng đến nỗi chỉ có thể nghe được tiếng rượu kia đổ xuống đầu. Dưới các loại ánh mắt đều là đồng tình, có giống như xem kịch vui, còn có nhiều người giống như vui sướng khi thấy người gặp họa.

Khi dịch thể mang theo dày đặc mùi rượu lạnh lẽo kia chảy xuống trên mặt và đầu tóc, Tần Dĩ Mạt đang sợ hãi kia mới bắt đầu tính toán phản ứng lại, một cổ nộ hỏa trong lòng không hề nén được đột nhiên bốc lên. Cái loại ánh mắt khinh miệt này, vũ nhục này, căn bản đem nàng coi trong mắt người khác.

“Ba.” Chén rượu trong tay Hạ Lan Mẫn hung hăng bay ra ngoài.

Tần Dĩ Mạt mặt không biểu tình nhìn hắn, đôi mắt to kia tràn ngập phần nộ cùng khiêu khích”Người khi dễ ai khi dễ đến nghiện sao”

“Lớn mật———làm càn———người tới!” – Hạ Lan Mẫn còn chưa nói gì, mọi người xung quanh giống như ruồi nhặng vang loạn. Đặc biệt là Lý Thiển Nhi kia giống như là bị cái gì kích thích, liền nắm chặt tay nam nhân, đầu lòng đến rơi nước mắt.

Tần Dĩ Mạt vuốt vuốt những giọt nước trên trán, một chút cũng không cảm thấy hành động của mình có gì không đúng. Nàng không có trực tiếp tát một cái lên mặt nam nhân này đã là “lòng dạ rộng rãi” rồi.

“Chậm đã” – Hạ Lan Mẫn đối với tình huống này đột nhiên vẫy tay với đám người, nói : “Các người lui xuống”.

“Vương gia!” – Lý Thiển Nhi nhìn thấy y không chỉ không tức giận mà còn thêm hưng trí, trong lòng không khỏi xẹt qua một dự cảm không tốt.

Quả nhiên, chỉ nghe Hạ Lan Mẫn không để ý, cười nói : “Tiểu mỹ nhân tì khí thật lớn!” – Bộ dạng nghiền ngẫm này giống như cái người vừa mới đổ rượu lên người người ta căn bản không phải y.

“Người tới!” – Y không có ý khác gọi : “Đi dọn chỗ cho Bạch tiểu thư, ân ——an vị ở đây đi!” – Lý Thiển Nhi nhìn y đem chỗ ngồi an bài bên cạnh, sắc mặt lại càng thêm đại biến.

Tần Dĩ Mạt lúc này cơn giận vẫn chưa hết, nhưng lý trí cũng bình tâm lại, biết rằng nếu chính mình còn có hành vi nào quá trớn, chỉ sợ mạng nhỏ khó bảo toàn. Chỉ nhìn, khoảng một lát trôi qua, nàng mới cả người

cứng ngắt cúi người, chậm rãi ngồi xuống bồ đoàn sau bàn dài.

Mọi người nhìn Hạ Lan Mẫn bỗng nhiên cười to, thêm lúc này bên cạnh y một trái một phải là hai người Tần Dĩ Mạt, Lý Nhi, không khỏi mặt mặt nhìn nhau, cuối cùng giống như cùng nghĩ đến cái gì, ánh mắt đều lộ ra một vẻ thì ra là vậy.

Trong chốc lát, lâu hai lại trở lại một vẻ hoan hoan hỉ hỉ, ca múa thăng bình.

“Tiểu thư, cô không cần khẩn trương!” – Thanh Bình quỳ phía sau Tần Dĩ Mạt, âm thanh nho nhỏ mang theo tiếng thút thít nói.

Tần Dĩ Mạt lắc đầu, ý bảo nàng không cần nói nữa, lặng lẽ đem ánh mắt lên người nam tử bên cạnh đang nâng chén kia.

Bởi vì đối với thân phận người này quá mức khiếp sợ, cho nên cũng không có nhìn kĩ tướng mạo của y, bây giờ hơi hơi bình tĩnh lại rồi, mới phát hiện nam nhân này lớn lên cũng không xấu.

Chỉ thấy y diện nhược ngọc quan, thân hình tinh thể, toàn thân tỏa ra một loại cảm giác phong lưu phóng khoáng. Thành thật mà nói trong những nam nhân Tần Dĩ Mạt từng gặp qua, ngoại trừ Tam Mao ra thì không có ai giống như vậy. Hưng mà, y có anh tuấn hơn nữa, có mị lực hơn nữa, đối với Tần Dĩ Mạt mà nói cũng sẽ không có chút lực hấp dẫn nào.

Ai sẽ có hảo cảm với nam nhân nhất định hại chết mình chứ?

Nàng không tự giác giơ tay lên nhẹ nhàng vuốt ve thân thể mình, trong lòng không gì sánh được cười lạnh : “Bạch Hà a! Bạch Hà, chính là cái nam nhân này, nam nhân trong sách nên bầm vằm trăm ngàn lần này, khiến người yêu một đời, đau một đời, tương phu tương lai của người đó”

Tần Dĩ Mạt nắm chặt bàn tay, trong mắt có kiên định không thể dao động.

Ta cũng không phải là người dẫu!

25. Chương 25: Nguy Cơ Của Tần Dĩ Mạt (2)

Hạ Lan Mẫn là vương gia chi tôn, mọi người đương nhiên sẽ trở hết mọi sở trường nịnh hót xu nịnh. Trong nhất thời, tình cảnh này lại càng thêm náo nhiệt hân hoan.

Tần Dĩ Mạt tuy là ngồi bên cạnh y, nhưng ở giữa hai cánh tay có một khoảng cách nhất định. Tất nhiên nàng sẽ không chủ động nhích tới, mà Hạ Lan Mẫn này cũng không liếc mắt qua bên này nhìn một lần nào nữa, giống như là quên mất sự tồn tại của nàng. Trái tim đang thắt chặt của Tần Dĩ Mạt không khỏi từ từ thả lỏng một chút. Nàng thầm cầu mong cái yến hội xui xẻo này có thể kết thúc nhanh một chút.

“Hôm nay là sinh thần hai mươi ba tuổi của bốn vương, có thể cùng chúc mừng với các vị thật là một chuyện vui của đời người!” – Chỉ thấy không biết từ lúc nào mà Hạ Lan Mẫn kia đã đứng dậy, cười to nói.

Y vừa dứt lời, tân khách đang ngồi toàn bộ đứng dậy, giơ chén rượu trong tay, đồng thanh vang lên : “Hạ vương gia thiên thu”.

Hạ Lan Mẫn cười ha ha, liền đem rượu trong cốc một hơi uống sạch. Mọi người tự nhiên cũng giống như vậy, chính là ngay cả Tần Dĩ Mạt cũng phải đứng dậy làm như thế.

Lúc này, người hầu sau lưng Hạ Lan Mẫn vỗ nhẹ hai tay, chỉ nghe âm thanh cầm sắt cổ minh kia liền bỗng nhiên vang lên, theo đó là âm thanh của chuông nhạc, hai hàng vũ nữ yểu điệu giống như hồ điệp uyển chuyển đi ra.

Tần Dĩ Mạt liếc mắt nhìn, toàn bộ tân khách đang ngồi ở đây đều không chớp mắt nhìn những vũ nữ dung mạo tuyệt sắc này, đương nhiên cũng có người mặt đỏ tía tai, ngay cả nhìn cũng không dám nhìn. Nàng quay đầu nhìn về phía những thiếu nữ ngồi trong góc, liếc nhìn đồng tình, chắc hẳn bọn họ chịu không ít nhục nhã của Lý Thiên Nhi nha.

Đoạn vũ đạo này được nhảy hơn nửa khắc, mọi người cũng đã nhìn không chớp mắt hơn nửa khắc, sau một trận xoay vòng khiến người ta hoa mắt, đám vũ nữ này cuối cùng cũng làm trận hình mẫu đơn hoa khai, hoàn toàn kết thúc biểu diễn.

Mọi người rượu đến vui vẻ, lại xem một trận “mỹ cảnh” này, từng người từng người đương nhiên hứng thú tăng cao, liên tục trầm trồ khen ngợi.

Hạ Lan Mẫn há miệng ngậm lấy nho thạch anh Lý Thiên Nhi đưa đến miệng y, không để ý đến lời hoan hô reo hò của mọi người, đôi mắt phượng nhãn của y từ từ chuyển động, ánh sáng nơi khóe mắt nhìn về chỗ Tần Dĩ Mạt. Chỉ thấy hồng y thiếu nữ mỹ lệ phi phàm này gương mặt lơ đãng. Đôi mắt cực kỳ dễ nhìn của nàng khẽ nhú, giống như là đang phiền não về chuyện gì đó.

“Mỹ cơ của phủ vương gia quả nhiên đều là quốc sắc thiên hương, vũ kỹ phi phàm nha!” – Lúc này, có một vị trung niên nam tử thân hình béo mập mặt đầy hòa khí đứng dậy cung kính nói với Hạ Lan Mẫn.

“Hàn đại nhân quá khen rồi, bất quá chỉ là vài món đồ chơi thôi, nếu là đại nhân thấy vừa mắt, có thể đem vài người về cũng được!” – Hạ Lan Mẫn cười to nói.

Nam tử họ Hàn này nhưng lại lắc đầu, cũng cười nói : “Ban thưởng của vương gia, hạ quan không có vinh hạnh, chỉ là——” – Lời nói của y ngừng lại, một bộ dạng không biết nói thế nào.

“Chỉ là cái gì?” – Hạ Lan Mẫn cau mày, đầy hứng thú nói.

“Chỉ là những vũ cơ này tuy đẹp, nhưng chỉ có thể đạt được hai chữ mỹ nhân, lại làm sao sánh bằng tiên tử trên trời, Hằng Nga trong trăng chứ?”

“Ha ha ha ha ha... Những mỹ nhân này bốn vương xem nhiều rồi, ngược lại vẫn chưa thấy qua cái gì tiên tử trên trời, chẳng lẽ nói hôm nay Hàn đại nhân sẽ cho bốn vương đại khai nhãn giới?”

Tần Dĩ Mạt nghe hai người này một hỏi một đáp, trong lòng đã rõ tên béo họ Hàn này là muốn “hiển mỹ” rồi. Nhưng không biết vì sao một dự cảm không tốt đột nhiên tràn đầy trong lòng. Ngay tại lúc nàng lo sợ bất an, một cái rương gỗ to lớn được người khiêng vào. Cái rương này dài khoảng một trượng, bên trên khắc hình một trăm thị nữ, không có nắp đậy, từ trên mặt nhìn vào trong chỉ có thể nhìn thấy cái rương đầy những cánh hoa ngũ sắc.

Không phải muốn hiển mỹ sao? Sao lại khiêng một cái rương hoa đến. Cái loại cổ làm ra vẻ huyền bí này, không chỉ mọi người mà ngay cả Hạ Lan Mẫn sắc mặt cũng bắt đầu khó coi.

Có lẽ đối với các vị đang ngồi mà nói, đều không biết trong hồ lô của lão béo họ Hàn này chứa thuốc gì, nhưng mà Tần Dĩ Mạt biết nha! Nàng đối với cái cảnh trước mắt này thật sự là quá quen rồi, chỉ thấy nàng liêu liêu mang nuốt nước bọt, đôi mắt cũng trợn trừng. Mà cũng ngay lúc này một âm thanh điện tử lại lần nữa vang lên bên tai nàng : “Người xuyên không số 7474974, khởi động nhiệm vụ chính tuyến “Nhất Vũ Thiên Hạ Kinh”, nếu nhiệm vụ thành công, thưởng 100 điểm sinh tồn, nếu nhiệm vụ thất bại.....”.

Lúc này Tần Dĩ Mạt giống như là một miếng gỗ bị sét đánh, năng lực tự hồi một chút cũng không có, hiện tại trong lòng nàng chỉ có một nghi vấn điên cuồng thét gào : Vì sao nàng ta lại xuất hiện ở đây, vì sao nàng ta lại xuất hiện ở đây! Vì sao, vì sao!

Nhưng mà mặc kệ trong lòng nàng đang gào thét cái gì, cái loại vận mệnh này vẫn như cũ dựa theo quỹ đạo cố định của nàng mà vận hành.

Chỉ nghe tiếng nhạc đang khoan khoái kéo dài thay đổi, trở nên vang dội, giống như thiên quân vạn mã hoặc là tiếng sấm sét trời trước giờ chưa từng có.

Lúc này, một bàn tay trần trụi giống như bạch chi quỳnh ngọc thuộc về nữ nhân, từ trong cái rương gỗ tràn đầy hoa kia đột nhiên xuất hiện, mọi người không khỏi phát ra tiếng trầm trồ, giống như không ngờ được rằng trong rương kia giấu một người.

Lúc âm thanh của tiếng chuông nhạc đang đạt đến đỉnh điểm, chỉ thấy mưa hoa đầy trời đột nhiên tung khắp không trung, một thân ảnh mỹ lệ không gì sánh được từ trong rương nhảy ra.

Mọi người đều mở to mắt chăm chăm nhìn nữ tử dưới mưa hoa đầy trời này, vừa nhìn một cái, mỗi người đều mắt tròng miệng há, lộ ra một vẻ mặt mất hồn. Ngay cả Hạ Lan Mẫn kia cũng làm rơi chén rượu trong tay, hai mắt kinh ngạc nhìn nàng ta.

Đây là một tuyệt đại giai nhân thanh tú cỡ nào, mỹ lệ cỡ nào chứ!

Chỉ thấy cả người nàng như bạch sắc mẫu đơn, vẩy kim ti màu hoa đỏ tía, trên đầu búi một búi tóc đơn giản. Lại nhìn gương mặt của nàng là một ngọc nhan mỹ lệ không có cách nào hình dung được. Dưới sự nổi bật của nàng, đám vũ cơ vừa rồi hay là Tần Dĩ Mạt, Lý Thiên Nhi đang ở đây biến thành mất cá với trần châu, khiến người ta nhìn thấy nhạt nhẽo.

Quả nhiên là nàng ta——Tần Dĩ Mạt gắt gao cắn chặt môi dưới, giống như dùng âm thanh nghiến răng nghiến lợi nói : “Bạch Liên Nhi!” – Vì sao nàng lại không thoát khỏi đóa Bạch Liên Hoa này chứ?

Nữ tử này cũng chính là Bạch Liên Nhi chỉ thấy dưới các loại ánh mắt của mọi người, bắt đầu nhảy múa. Không giống như những vũ điệu nhẹ nhàng lúc này của đám vũ cơ, trong điệu múa của nàng ta có một cảm giác như đang luyện kiếm, nếu nói là vũ đạo không bằng nói là đang múa kiếm bằng tay không.

Kỳ thực bản lĩnh vũ đạo của Bạch Liên Nhi làm sao bằng với đám vũ cơ môn từ nhỏ đã tiếp xúc với âm nhạc chứ, nhưng mà người ta đẹp đó! Đẹp đến kinh tâm động phách, đẹp đến “hoắc loạn thiên hạ”. Dưới những ánh mắt si mê của nam nhân, kiếm vũ của Bạch Liên Nhi cuối cùng cũng biểu diễn xong, dưới căn phòng đầy nam nhân đang say mê này, Bạch Liên Nhi bắt đầu hát —— Bắc phương hữu giai nhân, tuyệt thế nhi độc lập, nhất cổ khuynh nhân thành, tái cổ khuynh nhân quốc, ninh bất tri, khuynh thành dữ khuynh quốc, giai nhân nan tái đắc!*

Chỉ thấy nàng ta đôi mắt trong suốt, thất lưng tinh thể nhỏ mà dài, gương mặt không biết nên nói là thanh diễm hay là phủ mị xuất hiện một nỗi thương nhớ nhạt nhòa, cho dù là Tần Dĩ Mạt cũng không thể không thừa nhận Bạch Liên Nhi này cực kì có kinh nghiệm. Gương mặt mỹ lệ như thế này, dáng vẻ khiến người yêu mến này đúng thật mà nói, nàng ta quả là một tuyệt đại giai nhân khuynh quốc khuynh thành a!

“Tên nàng là gì?” – Hạ Lan Mẫn một bên giữ lấy nữ hài nhi, sống chết nắm lấy cảm của nàng.

“Ta không biết.....” – Bạch Liên Nhi giống như một con nai hồn nhiên không nghĩ ngợi nhu thuận tựa vào trong lòng y, đôi mắt to bỗng nhiên nổi lên một tầng nước mắt, dường như vấn đề mà Hạ Lan Mẫn hỏi đã cắm vào chỗ đau lòng của nàng ta.

Tần Dĩ Mạt cách hai người bọn họ không tính là quá xa, đương nhiên là nghe rõ ràng đối thoại của hai người, trong lòng nàng không khỏi thất kinh, hai mắt càng thêm nghi hoặc nhìn Bạch Liên Nhi dường như có gì đó khác với trước đây.

“Chẳng lẽ là.” Dường như là nghĩ đến cái gì, trong đầu Tần Dĩ Mạt liêu mạng hồi tưởng cái kịch tình chết tiệt kia.

Chẳng lẽ là Bạch Liên Hoa này —— mất trí nhớ rồi?

*Đây là bài Giai nhân ca đó, nếu ai có xem Thập Diện Mai Phục chắc biết bài này, tui là tui thích bài này lắm luôn.

Phương Bắc có giai nhân.

Tuyệt thế mà độc lập.

Nhìn một cái khuynh thành.

Nhìn lần hai khuynh quốc.

Nhưng không biết, khuynh thành cùng khuynh quốc.

Giai nhân khó gặp lại.

26. Chương 26: Nguy Cơ Của Tần Dĩ Mạt (3)

Thời gian đã hơn nửa năm, Tần Dĩ Mạt căn bản chưa từng dự liệu trước rằng nàng và Bạch Liên Nhi sẽ gặp lại ở chỗ này.

Nhìn nàng ta dựa vào trước ngực Hạ Lan Mẫn, Tần Dĩ Mạt có một cảm giác thiên lôi cuốn cuộn. Trong lòng nàng thầm nghĩ : Được lắm! Nam nhân này thật sự đúng là cái tên “Y, yêu diễm tuyệt luân, tính cách âm ngoan, không đem nữ nhân nào bỏ vào trong mắt nhưng chỉ vì mình nàng mà dụng tình thật sâu, vì muốn dung mạo cùng nàng xứng đôi, không tiếc biến thiên hạ trở thành máu chảy thành sông” kia.

Mẫn vương gia, một trong tứ đại nam chủ, Tần Dĩ Mạt cười nhạo, thật sự là không giống như người thường nha!

“Vương ra cho rằng nàng ấy thế nào?” – Họ Hàn mập mập kia mặt mang vẻ đắc ý hỏi.

Hạ Lan Mẫn cười to nói : “Nàng ấy có thể xứng là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân.

Lúc này mọi người nghe được đối thoại của hai người này, tất cả đều từ từ hồi thần lại, đều dùng một ánh mắt thưởng thức hoặc hâm mộ nhìn Bạch Liên Nhi trong lòng Hạ Lan Mẫn.

Giống như cảm giác được những tầm mắt cường ngạnh này, Bạch Liên Nhi co người lại, trong biểu tình có một vẻ bất an vô tội. Hạ Lan Mẫn không khỏi đem nàng ôm sâu trong lòng, ánh mắt nhìn xung quanh cũng trở nên âm ngoan.

Vừa mới gặp mặt đã yêu thương như thế này rồi a! Cái loại nhất kiến chung tình này nọ đúng là cực kỳ huyền diệu.

Mọi người thấy biểu tình của hắn như thế, làm sao lại không biết nữ tử này đã định trước là độc chiếm của vương gia rồi, không khỏi cả đám đành thu hồi ánh mắt, không dám nhìn về bên đó nữa.

“Tiểu mỹ nhân, nàng có nguyện ý theo bản vương hay không?” – Hạ Lan Mẫn khẽ nâng gương mặt của Bạch Liên Nhi, âm thanh ái muội hỏi.

“Vương gia!” – Có một âm thanh sắc nhọn của nữ tử đột nhiên vang lên. Tần Dĩ Mạt theo tiếng động mà nhìn qua, chỉ thấy gương mặt co rút của Lý Thiển Nhi kia, hai mắt phun hỏa nhìn hai người kia đang ôm ấp một chỗ.

Trong lòng nàng không khỏi căng thẳng, thậm chí hai chữ : Ngu ngốc.

Sắc triền miên trên mặt Hạ Lan Mẫn lập tức biến mất hơn nửa, mày kiếm khẽ nhíu, tràn đầy không vui hỏi : “Chuyện gì?”

Lý Thiển Nhi này từ hôm qua cùng hắn thân thiết da thịt đã sớm đem chính mình trở thành thê tử của y, Mẫn vương phi tương lai, nàng ta làm sao có thể trừng mắt nhìn trượng phu của mình bị một hồ ly tinh không biết từ nơi nào tới câu dẫn hồn phách được!

Dùng sức giậm chân, nàng tràn đầy không chịu, nói : “Bản thân không đồng ý”.

Tân khách ngồi đây khi nghe được lời của nàng, toàn bộ cười rộ lên.

Hạ Lan Mẫn từ nhỏ đến lớn chưa từng bị người ta chê cười như vậy, chỉ thấy hai mắt y trở nên âm trầm, trùng một âm thanh như băng hoàng tuyền, từng chữ từng chữ nói : “Nói nhảm, bản vương sao lại cần người đồng ý”.

Nhìn thấy y như vậy, Lý Thiển Nhi đang bị đổ kị tràn đầy trong đầu kia mới từ từ thanh tỉnh lại, chỉ thấy nàng phốc một cái quỳ xuống đất, liên tục nói : “Thiếp thân lỗi, thiếp thân lỗi, xin vương gia thứ tội, xin vương gia thứ tội!”

Hạ Lan Mẫn nhìn cũng không nhìn nàng ta, ngược lại nhìn tên mập họ Hàn kia, nói : “Mỹ nhân Hàn đại nhân dân, bốn vương thu nhận, chỉ là tục ngữ có nói, đến mà không đi thì cũng rất phi lễ, để ta lễ bốn vương tặng người nữ nhân này, người xem thế nào?”

Lý Thiến Nhi bị hấn chỉ vào, cả người mềm nhũn sập trên đất, trên mặt lộ ra vẻ không thể tin được cùng thương tâm tuyệt vọng. Chỉ nghe nàng ta vừa khóc vừa cầu xin : “Đừng, đừng, thiếp thân không muốn, thiếp thân là người của vương gia mà! Xin ngài, xin ngài, đừng đem thiếp thân đưa cho người khác!

Tần Dĩ Mạt nhìn Lý Thiến Nhi vừa rồi còn một bộ dạng vênh váo hung hãn, bây giờ lại như chó nhà có tang, trong lòng trở nên ngũ vị câu tạp.

Đột nhiên ngay tại lúc này, một âm thanh nhẹ nhàng mê mông vang lên, chỉ thấy gương mặt nhỏ nhắn của Bạch Liên Nhi ở trong lòng Hạ Lan Mẫn khẽ hỏi : Tỷ tỷ này tại sao lại khóc vậy? Có liên quan đến ta sao?

Nhìn biểu tình tràn đầy bất an cùng thống khổ, vẻ thương yêu trên mặt Hạ Lan Mẫn lại càng tăng thêm.

Bạch Liên Nhi kia lại nắm lấy tay áo y, cầu xin nói : “Xin ngài buông tha cho tỷ tỷ này đi! Ngài đừng đem nàng cho người khác được không? Thoạt nhìn nàng ấy thật sự rất đáng thương đó!”

Trên mặt Hạ Lan Mẫn kia lập tức xuất hiện một vẻ do dự, cuối cùng không đỡ được đau khổ cầu xin của tiểu mỹ nhân, rốt cuộc chỉ là trừng lạnh Lý Thiến Nhi một cái, mở miệng nói : “Còn không mau cút đi!”

Hôm qua vẫn là lang quân thân mật tay áp má kề, trong nháy mắt đã ôm lấy một nữ nhân khác triền miên, Tần Dĩ Mạt nhìn Lý Thiến Nhi đang thất hồn lạc phách kia, trong lòng không biết vì sao lại sinh ra một chút đồng tình, đến cả phần nộ bị nàng ta nhục nhã cũng giảm đi một chút.

“Đây là vận mệnh của nữ phụ ngăn trở nam nữ chính a!” – Tần Dĩ Mạt cười khổ một tiếng, quả nhiên vật hi sinh không thể lại là vật hi sinh, đến khi ca vũ lại bắt đầu vang lên, yến hội lại khôi phục náo nhiệt cực độ, mà điều bất đồng, chính là người ngồi trong lòng Hạ Lan Mẫn lúc này đã là Bạch Liên Nhi mà không phải là Lý Thiến Nhi nữa.

Sắc trời gần lúc hoàng hôn, Tần Dĩ Mạt trở về Tả phủ, Trầm Lệ An từ sớm đã nghe tiếng mà đến bước chân nhanh chóng tiến đến, lo lắng nắm lấy tay nàng hỏi đông hỏi tây.

“Lúc đầu cứ cho rằng chỉ là một cái thi hội, con đi chơi cũng tốt, lại không ngờ tới có quan hệ đến Mẫn vương gia, lúc ta vừa nghe tin thì gấp muốn chết!” – Trầm Lệ An áy náy hỏi : “Hà nhi, con có bị ủy khuất gì không?” – Còn không đợi Tần Dĩ Mạt nói câu nào, Thanh Bình sau lưng nàng sớm đã không nhịn được lập tức biết lên đem chuyện nàng bị Lý Thiến Nhi sỉ nhục như thế nào, Mẫn vương gia đem rượu đổ lên đầu nàng ra sao đều nói ra.

Trầm Lệ An hung hăng đánh lên cái bàn, tràn đầy giận dữ nói : “Khinh người quá đáng, khinh người quá đáng mà!”

Tần Dĩ Mạt thấy nàng như vậy, ngược lại không nói gì nhiều, ai bảo người ta là Vương gia chứ?

“Lý Thiến Nhi kia chỉ là nữ nhi của một tri huyện, cho dù dựa vào Vương gia, cũng chỉ leo lên được cơ thiếp, lại dám không xem ai ra gì như thế mà khi dễ con, chuyện này ta nhất định phải nói cho cha chồng, để lão nhân gia làm chủ cho con!”

Tả Lâm Trật là thiên hạ đại nho, môn sinh khắp nơi, tất nhiên là lời nói có trọng lượng. Nhưng Tần Dĩ Mạt lại không muốn vì nàng mà làm cho Tả phủ gặp phiền phức gì.

“Không cần như vậy, Lý Thiến Nhi kia chỉ sợ bây giờ mỗi ngày cũng không tốt lành gì đâu!”

Khi Trầm Lệ An nghe được nữ nhân trong rương kia là Bạch Liên Nhi, trên mặt lập tức tràn đầy sắc vị, chỉ thấy nàng ta mở to hai mắt, bất khả tư nghị kinh hô : “Con nói là, mỹ nhân ở trong rương là muội muội con—— Bạch Liên Nhi?”

Tần Dĩ Mạt đầy nghiêm trọng gật đầu : “Không chỉ như thế, nàng còn nói ngay cả tên của mình cũng không nhớ rõ là gì. Trên bữa tiệc ánh mắt của chúng con cũng có lướt qua nhau, mà trên mặt nàng cũng là một vẻ không quen biết, xem rồi a hoàn toàn quên mất con rồi! Giống như là nơi này....” – Nàng chỉ chỉ vào đầu : “Có vấn đề.”

“Ý của con là?”

“Àn!” – Tần Dĩ Mạt khẳng định gật đầu : “Hình như là nàng mất trí nhớ rồi!”

“Lúc đó con không xác định được tình hình chính xác, cho nên không dám để lộ, muốn trở về thương lượng với các trưởng bối rồi mới tính tiếp!”

“Con làm rất đúng!” – Trần Lệ An vỗ vỗ tay nàng, trên mặt vẫn là một vẻ ngạc nhiên cùng suy tư, chỉ nghe nàng thì thào : “Ta phải nói chuyện này cho cha chồng, Hà nhi...” – Nàng nói rồi : “Con cũng phải đưa một phong thư đem chuyện nói với cha con, phải để ông ấy đến Chiết Châu một chuyến”.

Tần Dĩ Mạt gật đầu, biểu thị chính mình biết rồi, trong nhất thời trong phòng lại đột nhiên yên tĩnh, giống như hai nữ nhân này đều đang trầm suy nghĩ, Bạch Liên Nhi kia sao lại biến thành “lề vạt”, lại thế nào “mất trí nhớ” rồi? Trong nửa năm nàng ta rời nhà trốn đi rồi cuộc là gặp phải chuyện gì?

Buổi chiều, Tần Dĩ Mạt nằm trên giường trần trọc, nàng vừa nghĩ chuyện hôm nay vừa cố gắng nhớ đến kịch tình trong cuốn sách kia. Nàng khẳng định nói : Bạch Liên Nhi là mất trí nhớ rồi, chính là bởi vì ở trong kịch tình thực sự là có cái tình tiết nữ chính “mất trí nhớ” kia.

Vậy rồi cuộc là vì sao nàng ta mất trí nhớ đây? Tần Dĩ Mạt cố gắng nhớ lại. Nàng nhớ kĩ trong quyển sách, ban đầu là Bạch Liên Nhi rời nhà trốn đi, đi tìm mối tình đầu lúc nhỏ——Nam Cung Phong Hoa, từ đó mà bắt đầu. Tình tiết câu chuyện lại khái là, nữ chính phần nam trang một đường “trừng gian diệt ác” chạy đến “Bích Liễu sơn trang” của Nam Cung gia, nơi đang mở ra đại hội võ lâm gì đó.

Mà đại hội võ lâm này, đề tài chủ yếu là “Làm sao giết được Ma Giáo giáo chủ Thi Hình Thiên”. Mà hơn nữa, càng thêm cầu huyết là, Bạch Liên Nhi này khi cơ duyên đến từng cứu giáo chủ đại nhân đang bị thương nặng, vì thế mà giáo chủ đại nhân lại “Yêu nàng muốn chết”. Nhưng mà! Trong lòng nữ chính của chúng ta chỉ yêu có Nam Cung ca ca của nàng.

Cuối cùng nàng lặng lẽ đi, đi đến bên cạnh Nam Cung Phong Hoa. Sau đó là những trần thiên lôi cầu huyết bắt đầu, ngắn gọn là Nam Cung Phong Hoa nhận ra nàng, hai người thân thân tương tái. Nhưng mà——tình yêu lại cần có khúc khuỷu cùng đau thương! Lúc này trong truyện ngoại trừ Tần Dĩ Mạt nàng còn có một vật hi sinh nữ phụ lại xuất hiện.

Người này là Ngô Thu Thủy, trong chốn võ lâm có biệt danh là “Thủy tiên tử”, nàng ta đối với phong thái của Nam Cung Phong Hoa chính là ước muốn đã lâu nha! Vì thế mà bị kịch bắt đầu, nữ chính thuần khiết không biết thế sự làm sao đấu được với “nữ ma đầu” tâm cơ thâm trầm này, thiên lôi lại càng kéo đến, các loại hiểu lầm cầu huyết lại kéo đến bên hai người hần.

Cuối cùng khi tận mắt nhìn thấy nữ nhân kia cùng Nam Cung ca ca của nàng nằm trên một giường, Bạch Liên Nhi tuyệt vọng!

Trong lúc đau lòng muốn chết, nàng ta chỉ để lại một phong thư tình gì đó cho Nam Cung Phong Hoa, sau đó chính mình rời đi.

Đương nhiên là, kịch tình tiếp theo tất cả mọi người đều biết, đơn giản là Nam Cung Phong Hoa đau lòng ra sao, tìm kiếm nữ chính ra sao đó.

Mà tiểu nữ phụ hung ác kia cũng không chỉ như thế, càng phái người suốt đêm truy sát Bạch Liên Nhi. Nghĩ đến đây, Tần Dĩ Mạt lại cảm thấy dạ dày của mình lại trở nên rất đau.

Tục cữ nói không sai, trong các quyển truyện thường là xuất hiện hắc y nhân, truy sát này nọ kế tiếp nhất định sẽ gặp phải một cái——vách núi.

Vì thế Bạch Liên Nhi nàng cứ như thế ván đã đóng thuyền “Rơi xuống núi” rồi.

Vì thế mà đầu nàng ta lại bị động chạm mà——mất trí nhớ luôn.

Đây là toàn bộ nguyên nhân trong quyển sách khi nhắc đến chuyện nàng ta mất trí nhớ.

27. Chương 27: Mọi Nơi Đều Có Bí Mật

Mười tám ngày sau Bạch Hi đến Chiết Châu, cùng đến còn có Tả Hương Tú và Ngu Tâm Nhi.

Tần Dĩ Mạt thần sắc khó lường nhìn cái bụng đang nhô lên kia của Ngu Tâm Nhi, trong đầu nhanh chóng ngổn ngang các loại suy nghĩ.

“Bởi vì Tâm Nhi có thai, cho nên không dám để thuyền đi quá nhanh, nhọc nhạc phụ đại nhân đợi lâu rồi!” – Bạch Hi thần sắc cung kính nói.

Nàng ta quả nhiên có thai rồi, trong lòng Tần Dĩ Mạt bỗng nhiên co chặt, trong khoảnh khắc, tầm mắt của mọi người trong phòng đều đặt lên người Ngu Tâm Nhi, không biết có phải là bởi vì có thai hay không, dung nhan của nàng ta lại cực kỳ tiêu tụy, trên đôi mi cũng không giấu nổi nét u sầu, giống như hoàn toàn không có cảm giác hạnh phúc khi làm mẹ.

“Hừ...Bất quá chỉ là một thiếp thất có thai thôi, có cái gì.....” – Nhìn thấy cảnh này, trong lòng Tả Mỹ Hoa đã sớm nổi trận lôi đình, dùng ánh mắt hận không thể lột từng lớp da của ả nhìn Ngu Tâm Nhi. Nhưng mà, lời nói của bà ta còn chưa xong, có một âm thanh sắc nhọn lại đột nhiên cắt lời.

“Nương.....” – Để mọi người mở rộng tầm mắt chính là, người ngăn lời nói của bà lại chính là Tả Hương Tú. Chỉ thấy nàng ta giơ khăn tay lên, ra vẻ nói : “Muội muội có thai, đây chính là chuyện vui của chúng ta, người đừng dong dài như vậy!”

Từ lúc nào mà Tả Hương Tú này lại cùng Ngu Tâm Nhi tỷ tỷ muội muội rồi, trên mặt Tần Dĩ Mạt lộ vẻ bất khả tư nghị, sau đó, sau đó, tầm nhìn của nàng lại hướng về phía Ngu Tâm Nhi sắc mặt bỗng nhiên trắng nhợt kia. Nhìn đến bộ dạng sợ hãi rụt rè của nàng ta, nghi ngờ trong lòng Tần Dĩ Mạt lại càng tăng thêm.

“Nha đầu chết tiệt người, nương còn không phải là vì” – Hai mắt Tả Mỹ Hoa trừng to hét lên một tiếng, giơ tay muốn đánh Tả Hương Tú.

“Đủ rồi! Nhìn cái bộ dáng người thành thế nào đi!” – Tả Lâm Trật giận dữ quát, liếc bà ta một cái.

Sau đó, mấy người Bạch Hi đi ngủ ngơi không nói đến. Trong phòng, gương mặt nhỏ của Bạch Dương lạnh như một khối băng, đôi mắt to đen láy kia có gì đó lóe lên.

“Tỷ——“ – Một lúc sau đó, nó dựa đầu vào vai Tần Dĩ Mạt, yếu ớt nói : “Nữ nhân kia mang thai rồi đó!”

Tần Dĩ Mạt vuốt đầu hần, nhàn nhạt : “Àn!” một tiếng.

“Đệ đừng nghĩ lung tung, học thật tốt ở thư viện mới là chuyện chính! Còn chuyện khác còn có tỷ tỷ mà!”

“Đệ biết!” – Trong âm thanh của Bạch Dương mang theo mấy phần thất bại : “Chỉ là trong lòng không thoải mái mà thôi!”

Không giống như Tần Dĩ Mạt, Bạch Dương sinh ra đã không có mẹ, cho dù hần cực kì không thích Ngu Tâm Nhi, nhưng vẫn xem Bạch Hi rất quan trọng, căn bã cha mặt dù căn bã, nhưng đối với nhi tử duy nhất của hần cũng rất tốt. Bỗng dưng lại nghe được nữ nhân nó ghét nhất có thai, lại còn có thai đứa con rất có khả năng sẽ cướp đi “phụ thân” của nó, trong lòng Bạch Dương tất nhiên là không chịu được.

Tần Dĩ Mạt thở dài một hơi, trầm nghĩ : Chuyện Bạch Liên Hoa kia còn chưa xong, lại có thêm một cái chuyện khó chịu nữa, đúng là nhất ba vị bình, nhất ba hựu khởi* mà!

*sóng gió dập dồn, chuyện này chưa xong chuyện khác đã tới.

Buổi chiều, tiệc tiếp phong* kết thúc, Tả Lâm Trật lập tức gọi Bạch Hi vào phòng, hai người đóng cửa nói chuyện đến tận đêm khuya. Ở một nơi khác cũng có người đang nói “chuyện bí mật” không để cho ai biết.

*tiệc đón khách từ xa tới.

“Nha đầu thiếu tâm nhân chết tiệt người, sao lại gọi tiểu tiện nhân kia, ả vốn đã được sủng, còn có dã chủng kia, ta xem Bạch phủ này còn chỗ nào để người dung thân!” – Tả Mỹ Hoa hung hăng nắm lấy lỗ tai Tả Hương Tú, tức giận mắng.

“Ai nha, nương..... Người gấp cái gì!” – Tả Hương Tú không thềm để ý gạt tay bà ta ra, trên mặt có một loại hưng phấn quý dị, nàng ta cười hi hi nói : “Lời thật nói với mẹ nha! Trong bụng Ngu Tâm Nhi kia không phải cái gì dã chủng đâu, mà là giống của Tả gia chúng ta!”

Đôi mắt của Tả Mỹ Hoa trong chốc lát bỗng trừng thật to, bà ta chấn động la to : “Nha đầu chết tiệt này người nói bậy bạ gì đó, tiểu tiện nhân kia làm sao lại có Tả gia.....” –Bỗng chốc, giống như là nghĩ đến cái gì, sắc mặt diên cuồng biến đổi : “Người là nói... Lưu nhi?”

Từ sau khi Tả Hương Tú gả cho Bạch Hi, Tả Hương Lưu thân là đệ đệ ruột của nàng ta, hầu như quanh năm đều ở Bạch gia, nhi tử phong lưu cá tính thế nào, bà làm mẹ tất nhiên là rõ nhất. Cái chuyện tình ngay lý gian này khó tránh khỏi là thật.

“Chuyện này, xác định sao?” – Bà thì thầm hỏi.

Tả Hương Tú cong môi, gò má cao cao lộ ra một vẻ đắc ý : “Là chính miệng đệ đệ nói cho con biết, không thể sai được!”

“Vậy, vậy cô gia.....”

“Lão ga đương nhiên là không biết chuyện” – Tả Hương Tú đem ánh mắt cái này còn phải hỏi liếc bà ta một cái, lại đầy trào phúng nói : “Nếu hần biết được tâm can bảo bối của mình là một người bối phu thâm*, lòng sẽ vỡ vụn thành thế nào chứ!

*ngoại tình

Tả Mỹ Hoa trăm ngàn không ngờ đến mọi chuyện sẽ trở thành thế này, trong nhất thời cũng không biết làm sao mới tốt.

“Nương! Việc này người đừng quản, cũng đừng làm khó dễ tiểu tiện nhân kia nữa, con muốn để ả thuận lợi sinh hài tử ra!”

Nhìn vẻ mặt bà không biết thế nào, khoe miệng Tả Hương Tú nở ra một nụ cười lạnh : “Từ lúc tiện nhân kia bị con nắm được thóp, cũng không dám la hét ầm ỹ với con nữa, ngược lại còn lấy lý do mang thai, thường bảo lão gia đến phòng con” – Nàng ta tràn đầy đắc ý nói : “Có cái này, tiện nhân kia cả đời đừng mong xoay người, ha ha ha ha”

“Đúng, đúng, đúng!” – Ánh mắt Tả Mỹ Hoa sáng lên, nói : “Ngu Tâm Nhi kia mang thai hài tử của người, gia sản của Bạch gia sau này chẳng phải đều là của chúng ta rồi” – Bà ta hưng phấn đến thiếu điều muốn thét chói tai.

“Vậy ngày mai ta kêu trù phòng làm đồ bổ thượng phẩm đem cho ả ta” – Không cần biết thế nào, trong bụng nữ nhân kia có thể là tôn tử của bà mà!

Tả Hương Tú lạnh lùng nhìn nương nàng ta một cái, không tự giác xoa xoa cái bụng mình, người kế thừa Bạch gia chỉ có thể từ trong bụng mình ra thôi, những người khác.... Hừ...

Không nói tới trong Tả phủ này, hai nhóm người đang “âm mưu” cái gì, cuối cùng đến ngày thứ hai, Tần Dĩ Mạt nhìn thấy Bạch Liên Hoa mặt tràn đầy kinh hoàng đang bị Ngu Tâm Nhi ôm trong lòng.

“Người, người thật sự là nương của ta sao?” – Gương mặt tuyệt mỹ của nàng ta tràn đầy vẻ lo sợ bất an.

Ngu Tâm Nhi khóc đến đứt từng khúc ruột, không kiềm chế được. Bạch Hi đương nhiên là đau lòng bước đến an ủi, cam đoan nhất định sẽ tìm đại phu giỏi nhất trị khỏi chứng mất trí cho nàng. Nhìn thấy màn kịch loạn thất bát tao này, Tần Dĩ Mạt quay đầu nhìn Tả Lâm Trật, hỏi : “Mẫn vương gia thật sự là cú thế mà thả muội muội về sao?”

Tả Lâm Trật vuốt râu, thở dài một tiếng : “Làm sao dễ dàng như thế, Mẫn vương có lệnh, muốn đầu tháng sau cưới nó làm trắc phi!”

Tần Dĩ Mạt nghe thấy, trong lòng không khỏi kinh động, hai chữ “kịch tình” không tự chủ thốt ra từ trong đầu, lần này cuối cùng nàng cũng biết cái máy tính chết tiệt kia muốn để nàng làm cái gì rồi!

“Chỉ là.....Nhìn kiểu này, Mẫn vương gia nhất định rất thích nó, cứ gả qua như thế cũng coi như nó trào cao rồi!” – Vấn đề này dễ giải quyết hơn so với trong tưởng tượng, Tả Lâm Trật cũng thở phào một hơi.

Tục ngữ nói rất đúng, thiên hạ không có bức tường nào không có khe hở, thân phận của Bạch Liên Nhi sớm muộn gì cũng bị tra ra, hơn nữa hôm nay Mẫn vương gia đến đây, y có bộ dạng như đã có dự liệu sẵn, e

rằng sớm biết rồi. Lấy thân phận trắc phi qua đó lớn hơn là cái danh vũ cơ, cũng là tính cho Tả gia và Bạch gia mấy phần mặt mũi, tính toán thật sự lưỡng toàn kì mỹ.

Cái gọi là lưỡng toàn kì mỹ của Tả Lâm Trật trong mắt Tần Dĩ Mạt chính là sét giữa trời quang. Chỉ thấy sắc mặt nàng đột nhiên tái nhợt, cả người đều giống như lung lay sắp ngã.

“Hà nhi, con không sao chứ?” – Trầm Lệ An đứng bên cạnh, nhanh tay nhanh mắt đỡ lấy Tần Dĩ Mạt đang lung lay sắp ngã kia, lo lắng hỏi.

“Chắc hẳn đại tỷ của chúng ta là nhìn thấy muội muội của mình tốt số như vậy, cho nên cao hứng đến không chịu nổi đi!” – Tả Hương Tú nhìn thấy tình hình như vậy, lập tức tạm dừng thời cơ châm chọc nói.

Muội muội này lại được gả đi trước tỷ tỷ, chẳng phải chính là nói rõ Tần Dĩ Mạt nàng không được xem trọng, là bà cô không gả được sao!

Trầm Lệ An luôn luôn bị mẹ con Tả Mỹ Hoa sai phò, hai bên hiềm khích sâu nặng. Nàng lại thật sự đem Tần Dĩ Mạt thành cháu ngoại của mình, tất nhiên là không thể nghe được lời lăng mạ của Tả Hương Tú lúc này. Chỉ thấy đôi mày nàng dựng đứng, mở miệng muốn đáp trả. Tần Dĩ Mạt lại đột nhiên túm lấy tay áo của nàng, khẽ lắc đầu.

Tả Lâm Trật bên này thu tất cả vào đáy mắt, ông có chút suy tư liếc nhìn Tần Dĩ Mạt, chậm rãi vuốt râu.

28. Chương 28: Tính Toán Của Tần Dĩ Mạt

Nền điêu hoa hương bốc cháy khê kêu đom đóm, nửa đêm vắng vẻ nghe được rất rõ ràng. Tần Dĩ Mạt ngồi đó, mày cau chặt, vẻ mặt trầm tư.

“Cộc cộc cộc.....” – Có người khẽ gõ cửa sổ, thần sắc Tần Dĩ Mạt chấn động, lập tức giống như một con thỏ cấp tốc chạy qua bên đó.

“Rất nhớ nàng, tiểu hoa sen” – Tam Mao giống như một con đại khuyển, toàn bộ cơ thể đều dề lên người nàng, đầu liên tục cọ cọ vào cổ nàng!”

“Được rồi, đừng làm nũng nữa!” – Tần Dĩ Mạt ôn nhu đẩy hắn ra, lập tức nhìn đôi mắt hắn, tràn đầy nghiêm túc hỏi : “Tam Mao, ta hỏi huynh, lừa hứa của huynh với ta còn tính hay không?”

Đôi mắt lục sắc của Tam Mao khẽ bất động, nhẹ nhàng hỏi : “Làm sao vậy?”

“Huynh đừng quan tâm cái gì” – Tần Dĩ Mạt phát tay, gấp gáp nói : “Bảy năm trước lúc chúng ta vừa mới nhận thức, là ta cứu huynh một mạng, mà huynh cũng đồng ý làm cho ta ba chuyện, trả nợ ân tình, lời hứa này còn giữ hay không?”

Nhìn Tần Dĩ Mạt cả người đều phát ra một khí tức gấp gáp, Tam Mao gật đầu nói : “Giữ đúng!”

“Tốt lắm!” – Nghe hắn đồng ý giữ lời hứa, trong nháy mắt Tần Dĩ Mạt có một cảm giác trút được gánh nặng, chỉ thấy nàng lấy cái gì đó từ trong tay áo ra : “Ta muốn huynh đem phong thư này tự tay giao cho Nam Cung công tử của Bích Liễu sơn trang, nhớ rõ——nhất định phải trước mười lăm tháng sau đưa đến tay hắn”.

Tam Mao nhận thư, yên lặng nhìn nàng một cái, nói : “Ta biết rồi!”

Tần Dĩ Mạt chậm rãi thở một hơi.

“Xảy ra chuyện gì rồi?” – Không để ý tới tiếng kinh hô của nàng, Tam Mao tự nhiên ôm lấy thân thể mềm mại của nàng, đặt lên đùi mình.

“.....Bạch Liên Nhi phải gả cho Mẫn vương” – Tần Dĩ Mạt thấp giọng nói : “Ta không thể để hai người này thành thân!”

“Ân!”

“Huynh...huynh không hỏi ta nguyên nhân sao?”

“Nàng thích là tốt rồi!”

Tần Dĩ Mạt khẽ tựa đầu vào ngực hắn, một lúc lâu sau, nàng nói : “Cám ơn!”

Tại sao nàng lúc nào cũng lộ vẻ không vui như thế chứ?

Rốt cuộc nàng có phiền não gì, tại sao lại không thể nói cho ta biết? Rõ ràng không cần biết là chuyện gì, ta đều nguyện ý giúp nàng mà!

Trong đêm tối, hai người yên lặng ôm nhau, thân thể bọn họ gần đến như vậy, nhưng mà tâm hồn lại cách xa cách xa như thế.

Lúc bình minh, Tam Mao đem thư rời đi, mắt nhìn theo thân ảnh đang xa dần của hắn, Tần Dĩ Mạt khó kiềm chế thở dài một hơi. Nàng không biết bước đi này của mình là đúng hay sai.

“Chỉ mong tất cả vẫn còn kịp” – Nàng lẩm bẩm tự nhủ.

Cả đêm không ngủ, sắc mặt của Tần Dĩ Mạt đương nhiên không tốt lắm, dưới ánh mắt lo lắng của Thanh Bình, Thanh Thảo, nàng vẫn cứ tự mình đi qua chỗ Bạch Liên Nhi kia một chuyến.

“Tiểu thư để ý tới hồ ly tinh kia làm chi!” – Thanh Bình tức giận bất bình nói : “Tuy nói là giả cho Vương gia làm trắc phi cái gì, nhưng nói thế nào cũng chỉ là một thiếp thất mà thôi! Có cái gì để đặc ý chứ, hừ——”

“Đúng đó, đúng đó, chờ sau này Tam Mao công tử cưới tiểu thư rồi, đó đường đường là thân phận chính thê, nhất định sẽ hạnh phúc hơn Bạch Liên Hoa kia gấp trăm ngàn lần” – Thanh Thảo ở một bên cũng xen miệng nói.

Tần Dĩ Mạt nghiêng đầu, có chút nghi hoặc nhìn hai người này : “Hai người các ngươi hôm nay uống nhầm thuốc sao, lời nói sao vớ vẩn như thế”.

Thanh Bình, Thanh Thảo liếc mắt nhìn nhau một cái, vâng dạ không dám nói lời nào nữa. Cả đầu Tần Dĩ Mạt đang phải tính toán kế sách, cũng không quản hai nha đầu này rớt cuộc trong lòng nghĩ cái gì, lắc đầu, nàng nói : “Chúng ta đi thôi!”

Bạch Liên Nhi sắp trở thành Mẫn vương trắc phi, thân phận đương nhiên là “Cao quý không gì sánh được”, Tả Lâm Trật tự mình an bài nàng ta ở trạch viện tốt nhất trong phủ, nhưng mà, lúc Tần Dĩ Mạt vừa bước đến sân, còn chưa bước vào phòng thì đã nghe từng cơn khóc đến tâm tê phế liệt vang lên từ bên trong.

“Tam nương, đây là làm sao vậy? Vì sao lại khóc đến như thế?” – Tần Dĩ Mạt nhìn Ngu Tâm Nhi buồn bã tuyệt vọng bên cạnh giường thêu tử trúc, hỏi.

“Là, là Hà nhi à! Con đến rồi sao?” – Nhìn thấy Tần Dĩ Mạt đột nhiên xuất hiện, Ngu Tâm Nhi giống như là chịu phải kinh sợ gì, trên mặt bỗng nhiên trắng nhợt.

Tần Dĩ Mạt nhíu mày, tầm mắt lại chuyển lên người Bạch Liên Nhi đang nằm trên giường, chỉ thấy nàng ta mặc một bộ bạch y, tóc đen rũ xuống, thần tình ngơ ngẩn, cũng đồng dạng mặt đầy nước mắt.

“Liên Nhi, con vẫn nhớ rõ sao? Đây là tỷ tỷ con!” – Ngu Tâm Nhi ghen ngào hỏi.

“Không nhớ rõ, không nhớ rõ, cái gì ta cũng không nhớ được, cái gì cũng không nghĩ ra được.....Ô ô.....Tại sao, tại sao cái gì ta cũng không nhớ chứ!” – Bạch Liên Nhi dường như đã bị kích thích cái gì, liên tục khóc thét.

“Hài tử đáng thương của ta!” – Ngu Tâm Nhi đau lòng hô một tiếng, ôm chặt nàng ta.

Tần Dĩ Mạt khóe mắt co rút nhìn hai nữ nhân vừa khóc lại khóc, lại lần nữa bị bản lĩnh khóc thành sông của hai người này chinh phục.

“Có thể tìm được muối muối trở về, đã là vạn hạnh rồi, Tam nương nên cao hứng mới đúng!” – Cố sức mặc kệ không kiên nhẫn trong lòng, Tần Dĩ Mạt lại lộ ra một biểu tình thân thiết : “Hơn nữa, người bây giờ lại đang mang thai đó! Trăm ngàn lần không nên thương tâm!”

Ngư Tâm Nhi nghe được lời của nàng, gương mặt trắng bệch kia lại càng thêm tái nhợt, ngay cả thân thể cũng lung lay muốn ngã.

Ta, thân thể có chút không khỏe, trở về trước, hai tỷ muội các con trò chuyện đi!” – Nàng ta vội vàng hấp tấp nói.

Nhìn bóng lưng lão đảo của Ngư Tâm Nhi, trong mắt Tần Dĩ Mạt hiện lên vẻ suy nghĩ. Nhưng chuyện quan trọng nhất của nàng bây giờ không phải là cái này, trước đành để trong lòng, đợi sau này lại tính tiếp đi!

“Tỷ, tỷ tỷ? – Bạch Liên Nhi trên giường thêu do dự gọi.

Tần Dĩ Mạt hồi thần, đi đến bên giường nàng ta, mỉm cười nói : “Chúng ta từng gặp qua ở Phù Dung lâu ——nhớ không?”

Trên mặt Bạch Liên Nhi lộ ra vẻ bình tĩnh, nhưng lập tức vẻ mặt ấy lại trở nên sợ hãi, chỉ nghe nàng ta thì thào : “Là tỷ sao!”

Nhìn bộ dạng run rẩy của nàng ta, Tần Dĩ Mạt càng thêm khẳng định suy đoán trong lòng, chỉ thấy nàng khẽ giơ tay vuốt ve tóc của nàng ta, ôn nhu không gì sánh được than thở : “Muội chịu khổ rồi!”

Nhận thấy được thiện ý của nữ tử trước mắt, vẻ sợ hãi trên mặt Bạch Liên Nhi dần tan, nhưng nước mắt vẫn cứ tách tách rơi xuống.

“Mẫn vương gia.....Y...” – Tần Dĩ Mạt nhẹ nhàng thăm dò hỏi : “Hành hạ muội, đúng không?”

Không biết là có phải là vì nghe đến tên Mẫn vương gia, thân thể Bạch Liên Nhi lại càng run rẩy thêm.

Nam nhân Hạ Lan Mẫn này bất luận trong đánh giá của người khác, hay là trong quyển sách thói tha kia, với Tần Dĩ Mạt nhìn thấy đều là một nam nhân cận kề đến không thể cận kề hơn nữa.

Cho dù hấn tuần mỹ vô song.

Cho dù hấn có quyền có thế.

Cho dù hấn là một trong những nam chính của quyển sách thói tha kia, đều không thể che giấu một sự thật, đó chính là trong chuyện nam nữ, Hạ Lan Mẫn kia là một tên biến thái triệt để.

Nghĩ lại, một nam nhân có thể đem thê tử ỉn ném cho bọn nam nhân khác lần lượt cưỡng gian, còn có thể ở một bên say sưa hưởng thụ, không phải biến thái cầm thú thì là cái gì?

Bạch Liên Nhi ra sức run rẩy, gương mặt nhỏ tràn đầy nước mắt giống như là nhớ đến gì đó, nàng ta thì thào nói : “Vương gia kỳ thật rất tốt với muội, y gọi muội là tiểu mỹ nhân, uội mặc y phục đẹp nhất, ăn cơm ngon nhất, nhưng mà, nhưng mà muội thật sự rất sợ hấn! !”

Tần Dĩ Mạt nhìn bộ dạng nàng ta sợ hãi, cho dù trong lòng vẫn như cũ chán ghét, nhưng suy nghĩ lại chuyện nàng ta đã gặp phải, không khỏi sinh ra một cỗ thương hại.

“Hấn làm gì muội?”

Bạch Liên Nhi lắc đầu, khóc thút thít : “Thị Kỳ tỷ tỷ...chết...chết rồi....bị trói trên cây cột trong sân...Y phục đều bị cởi hết....Từng phiến thịt đều bị Ô ô ô ô”

Từ trong lời nói gián đoạn của nàng ta, Tần Dĩ Mạt nghe đã hiểu rõ, liền tưởng đến cảnh mà nàng ta miêu tả, lập tức lông tóc đều dựng đứng.

“Rất nhiều, rất nhiều máu...” – Thần sắc Bạch Liên Nhi sụp đổ nói : “Hấn còn đem thịt đến bên miệng muội, muốn muội ăn...Đó là thịt của Thị Kỳ tỷ tỷ mà! Ta rất sợ, rất sợ... ô ô ô.....”.

Lại có thể để nàng ta ăn “thịt người”, mồ hôi cả người Tần Dĩ Mạt cứ tuôn, cái cảnh này cho dù mới nghĩ một chút đã làm cho người ta chịu không nổi, huống chi Bạch Liên Nhi lại từng tự trải nghiệm lấy.

“Được rồi! Không sao nữa! Đều qua rồi!” – Tần Dĩ Mạt vỗ lưng nàng ta, thần sắc kinh khủng nói.

“Muội muốn trốn, muội rất muốn chạy trốn.....Nhưng mà Vương gia dùng dây xích trói muội trên giường, muội không động đậy được....Muội mỗi ngày hi vọng sẽ có người đến cứu muội!” – Bạch Liên Nhi đau xót

nói : “Muội không muốn quay lại, muội không muốn gả cho y, van xin tỷ, tỷ là tỷ tỷ của muội mà! Giúp muội, giúp muội đi!” – Nàng ta sống chết nắm lấy Tần Dĩ Mạt, giống như là nắm lấy cọng rơm cứu mạng cuối cùng.

“Muội, thực sự không muốn gả cho Mẫn vương gia sao?” – Tần Dĩ Mạt nhẹ nhàng hỏi.

“Y là ma quỷ, muội không thích y, muội sợ y” – Bạch Liên Nhi giống như từ trong lời của nàng nghe ra được cái gì, nhanh chóng nói.

“Hạ Lan Mẫn là vương gia, y nói muốn cưới muội, cho dù là muội hay Bạch gia chúng ta đều không có cách nào chống lại.”

“.....Muội biết, muội biết” – Thần sắc Bạch Liên Nhi dần dần trở nên tuyệt vọng.

“Nhưng mà, nếu muội thật sự không muốn gả cho y, cũng không phải là không có cách khác”.

“Cách, cách gì?”

Nhìn đôi mắt tràn đầy khát vọng của nàng ta, Tần Dĩ Mạt nói : “Biện pháp chính là, có người nguyện ý đem người cao bay xa chạy”.

“Nhưng mà, có ai nguyện ý đem muội đi, lại có thể đem muội đi được chứ?”

“Muội cũng biết, phủ chúng ta bốn phía đều bị Hạ Lan Mẫn phái người bao vây, có thể nói là chạy đằng trời, cho nên người có thể cứu muội ra phải có võ công cao cường, lại phải là người tâm tư tỉ mỉ, mà vừa may có một người hoàn toàn phù hợp với hai điều này!”

“Ai?” – Bạch Liên Nhi mở lớn hai mắt nói.

Tần Dĩ Mạt chậm chậm nói : “Nam nhân muội yêu nhất——Nam Cung Phong Hoa”.

29. Chương 29: Lúc Tiến Hành Cướp Hôn

Kết hợp kịch tình trong sách cùng với một vài chuyện bản thân có thể biết được, Tần Dĩ Mạt diễn một tuồng Quỳnh Dao “chân ái vô địch” nửa thật nửa giả nhìn Bạch Liên Nhi một bộ dạng chán kinh cùng cảm động không gì sánh được. Trong tâm tưởng nàng cảm thấy chính mình có lẽ rất có tài diễn kịch.

“Nam Cung công tử đối với người một mảnh tình thâm, mà muội đối với hắn cũng tình sâu như nước, hai người bọn muội mới thật sự là một đôi đó!” – Hai mắt Tần Dĩ Mạt rưng rưng, thanh tình kể ra.

“Nếu như hai người bởi vì những chuyện hiểu lầm không đâu này mà lỡ mất lương duyên, thật sự khiến cho nhiều người đau lòng! Cho nên —— muội muội!” – Tần Dĩ Mạt Tần nắm lấy hai tay của nàng ta, hai mắt kích động nói: “Cho nên muội không thể có lỗi với Nam cung công tử, nhất định không thể thành thân cùng Mẫn vương gia!”

Nếu hai người các người thành hôn rồi! Ta đây TM* không thể quay về nhà được rồi!

*mẹ nó

“Nam Cung, Nam Cung.....” –Trên mặt Bạch Liên Nhi lộ ra vẻ thống khổ, liên tục túm lấy tóc của mình.

Tần Dĩ Mạt không biết nàng ta rốt cuộc có nhớ ra Nam Cung Phong Hoa được hay không, nhưng đối với nàng mà nói thì cũng không còn đường quay lại nữa rồi, mặc kệ phải trả giá như thế nào, nàng nhất định phải để kịch tình thuận lợi tiến thành.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, thoáng cái đã đến ngày đại hôn của Bạch Liên Nhi. Hôm nay, sắc trời sáng sủa. Toàn bộ Tả phủ liền bắt đầu trở nên náo nhiệt. Tần Dĩ Mạt qua loa uống hai hộp canh táo đỏ, liền đi về phía phòng cưới.

“Tỷ tỷ.....” – Trong phòng xa hoa tráng lệ, Bạch Liên Nhi mặt một bộ tiết y, bị ba bốn bà tử vây quanh, nhìn ra là đang trang điểm. Tần Dĩ Mạt gật đầu nhìn nàng ta, ánh mắt lướt qua xung quanh, chỉ thấy chỗ này ngoài Bạch Liên Nhi, Ngu Tâm Nhi, Tả Hương Tú, Trầm Lệ An ra, còn có đám phụ nhân mặt hoa y. Đại khái là bởi vì nhiệm Bạch Liên Nhi, vẻ trấn định của nàng lại giống như trở nên hoảng hốt.

“Hà nhi, con đến rồi sao!” – Ánh mắt Ngu Tâm Nhi đang mang thai năm tháng lóe lên.

“Ân! Hôm nay là đại hỷ của muội muội, con đến xem có thể giúp được gì không”.

“Ôi – đây là tiểu thư của Bạch phủ đi! Nhìn đôi tỷ muội này lớn lên đều giống như thần tiên, Bạch phu nhân thật là có phúc khí nha!” – Một trung niên phụ nhân mặt bộ y phục xanh, tràn đầy hứng thú nói.

Tần Dĩ Mạt lập tức cúi đầu, làm như xấu hổ, mọi người nhìn thấy không khỏi buồn cười.

“Được rồi, được rồi...” – Rất rõ là so với Ngu Tâm Nhi hay Tả Hương Tú, Trầm Lệ An càng giống như một “Chủ mẫu”. Chỉ nghe nàng vừa cười vừa nói : “Thời gian không sai biệt lắm, nên chải đầu cho Liên Nhi rồi!”

“Nghĩ?” – Lúc này lông mi Tả Hương Tú dựng thẳng : “Con làm sao thế, sắc mặt tái nhợt như vậy?”

“Con, con...” – Bạch Liên Nhi vâng dạ vài tiếng, không biết phải làm sao.

“Muội muội như vậy chắc là vì khẩn trương!” – Tần Dĩ Mạt mở miệng giải vây.

“Đứa nhỏ, con có thể gả cho Mẫn vương gia chính là tám đời tích đức, nên hài lòng mới phải chứ!” – Tả Hương Tú giờ chiếc khăn trong tay nhẹ nhàng che miệng cười, cười rất “ôn nhu”.

Người ở đây ít ít nhiều nhiều đều đã từng nghe phong thanh “kiệt tác” của vương gia trong quá khứ, lúc này lại thấy Tả Hương Tú bộ dạng có chút hả hê, không khỏi đều đem tầm nhìn lên người Ngu Tâm Nhi.

Nhìn Ngu Tâm Nhi không hề vui vẻ mà trái lại còn đau khổ, mọi người trong lòng thầm thở dài.

Rửa tay trong bồn xong, Ngu Tâm Nhi cầm lấy lược sừng tê giác, từ đầu tới đuôi bắt đầu chải.

“Một chải, phú quý bất dụng sầu, hai chải, vô bệnh lại không lo, ba chải, vĩnh kết đồng tâm, có đầu có đuôi, phú phú quý quý...” – Lộp bộp, lộp bộp có những giọt nước mắt long lanh từ trên mặt nàng ta rơi xuống.

Tần Dĩ Mạt nhìn nàng ta tràn đầy bi thương cùng thống khổ, lần đầu tiên cảm thấy nước mắt của nữ nhân này thì ra cũng không phải đều là khiến người khác buồn nôn.

“Được rồi, được rồi, hôm nay là ngày đại hỉ, trăm ngàn lần đừng khóc!” – Trầm Lệ An nhìn thấy không khí không đúng, nhanh chóng lên tiếng.

“Hương Tú mau gọi mấy vị phu nhân ra ngoài ngồi đi, ta đến trang điểm cho Liên Nhi” – Nói xong, Trầm Lệ An liếc mắt nhìn Tần Dĩ Mạt một cái, muốn nàng cũng theo hỗ trợ. Nhưng Tần Dĩ Mạt chớp mắt, giả vờ như không phát hiện.

Đợi mọi người rời khỏi, trong phòng lập tức trở nên an tĩnh. Trầm Lệ An mất một lúc lâu mới trang điểm cho Bạch Liên Nhi hoàn chỉnh, lại đem vòng, trâm cài lên người nàng ta.

“Con lấy thân phận trắc phi bước vào vương phủ, không giống như người khác, chỉ cần con cung kính hầu hạ vương gia chu đáo, ngày sau sẽ tốt thôi!” – Nhìn Bạch Liên Nhi trầm lặng rơi lệ, Trầm Lệ An không khỏi an ủi, nói, đồng thời trong tâm lý cũng không thể không thở dài : Bộ dạng này đâu giống như người được gả, ngược lại giống như qua đó tìm cái chết mới đúng.

Chỉ là nàng lại nghĩ đến những lời đồn về vị vương gia kia....ai, chuyện này thật sự là không dễ nói đâu!

“Cửu mẫu...” – Tần Dĩ Mạt nhẹ nhàng gọi : “ Chắc là Tam nương vẫn còn một vài lời muốn nói với muội muội, chúng ta vẫn là...”

“Đúng, đúng, đúng, hai mẹ con muội mượn dịp này mà nói chuyện đi! Ta đi xem bên ngoài ra sao rồi!” – Trầm Lệ An cười nói.

Mắt nhìn nàng ấy rời đi, Bạch Liên Nhi vốn dĩ đang cúi đầu rơi lệ giống như là nhịn không nổi nữa, đột nhiên đứng vụt dậy đi nhanh đến bên cạnh Tần Dĩ Mạt, sốt ruột hỏi : “Tỷ tỷ, thế nào rồi, Nam Cung công tử kia nguyện ý đến cứu muội sao?”

“Đến lúc đó hiện trường sẽ rất hỗn loạn, muội phải nhìn thời mà hành sự mới tốt!”

“Thật, thật sao? Có thể thành công sao?” – Bạch Liên Nhi vừa lo, vừa vui lại vừa bất an hỏi.

Kỳ thật thời cơ để đem Bạch Liên Nhi đi tốt nhất chính là trước khi thành hôn, nhưng nếu như nàng ta cứ vậy mà biến mất ở Tả phủ, Mẫn vương nhất định sẽ đem mọi tội tội đổ lên đầu Tả Lâm Trật, đến lúc đó Tả phủ nhất định sẽ gặp tai họa. Tần Dĩ Mạt tuyệt đối không thể để cho chuyện này xảy ra.

Cho này ngày Bạch Liên Nhi xuất giá chính là lựa chọn tốt nhất. Trắc phi yêu quý của Mẫn vương gia trên đường đón dâu bị một nhân sĩ bất minh cướp đi, cái này đã có thể không liên quan đến Tả gia hay Bạch gia nữa.

“Hà nhi, cảm tạ, cảm tạ con!” – Cả người Ngu Tâm Nhi mềm nhũn, định quỳ xuống.

Tần Dĩ Mạt vội đỡ lấy, nàng nhìn Ngu Tâm Nhi ngày càng tiêu tụy, sắc đẹp của ngày xưa chỉ còn có bốn năm phần kia, cũng không khỏi hơi yếu lòng.

Chắc hẳn khoảng thời gian này mỗi ngày của nàng ta cũng không tốt lắm đâu!

Bên đây ba người Tần Dĩ Mạt vừa lập xong kế hoạch, thì có tiếng nhạc cùng tiếng pháo truyền đến từ ngoài sân.

Lúc này có người đẩy cửa, bẩm báo : “Phu nhân, đội ngũ đón dâu đã đến cửa rồi”.

Nghe những lời này, ba người đều biết, thời điểm quan trọng nhất đã đến rồi.

Đội qua một chén trà nhỏ, các vị phu nhân lại lần nữa bước vào phòng, mọi người vừa nói các lời cát tường, vây quanh Bạch Liên Nhi bước ra ngoài.

“Ra bên ngoài thông báo một tiếng, tân nương muốn lên kiệu rồi.”

“Vâng.”

Lần này là Hạ Lan Mẫn lấy nghi lễ trắc phi đến đón Bạch Liên Nhi, cho nên cảnh tượng rất lớn, không giống với bình thường. Chỉ thấy đội nhân mã từ sớm đã vây chặt Tả phủ, những người tạp vụ đương nhiên là muốn vào cũng không được.

“Làm sao vậy? Hắn đến sao?” – Tần Dĩ Mạt khẩn trương hỏi.

Thanh Thảo lắc đầu nói : “Vương gia không có tự mình đến, đến là một quan viên lễ bộ đầy râu.”

Tần Dĩ Mạt nghe thấy những lời này không khỏi thở phào nhẹ nhõm, lần này Hạ Lan Mẫn nạp là tiểu thiếp, theo luật thì không cần tự mình đến.

Hiện giờ bên ngoài Tả phủ là một màn huyền ảo âm ỹ, cho đến khi cái thân ảnh mảnh ami được người ta ôm lấy bước trên thảm đỏ, đoàn người bỗng nhiên im lặng. Theo lời đồn, vị Bạch cô nương này thế mà lại được Mẫn vương gia tự mình khen là “Khuynh quốc giai nhân”, đặc biệt là đám nam nhân lại càng hiếu kì đến tột cùng là nữ nhân thế nào mới xứng với hai chữ “Khuynh quốc” này.

Chỉ thấy nàng ta cả người thắm sắc đỏ của ánh bình minh. Cơ thể thướt tha, bước đi chậm rãi lại giống như đang bước trên mây, giống như rất mềm mại. Bất quá chỉ vì khăn trùm đầu, khiến người ta không thể thấy được dung nhan.

“Đến rồi, đến rồi, mau nhìn đi, nhìn đi”.

“Ai, rốt cuộc cũng không nhìn được nàng ta lớn lên như thế nào.”

“Có thể khiến vương gia hồn điên phách đảo, người nói nàng có thể lớn lên thế nào chứ, haha..”

“Cái đó cũng không nhất định, có thể là vị Bạch tiểu thư này có chút vận động khác người a!”

Trong đám người tất nhiên là xem náo nhiệt rất nhiều, mọi người hi hi ha ha tránh không khỏi sẽ nói những lời ô ngôn uế ngữ, mà những lời này từng chữ từng chữ đều truyền đến bên tai một nam nhân.

Gương mặt của Nam Cung Phong Hoa sau đấu lập bỗng trắng nhợt, hắn ngẩng ngốc nhìn thân ảnh kia, trong mắt cũng lộ ra vẻ thương tiếc, hổ thẹn, là hắn không bảo vệ Liên Nhi cho tốt, mới có thể khiến nàng chịu nhiều thống khổ như vậy

“Liên Nhi, Liên Nhi. . . .” Trên môi hần lẩm bẩm: “Muội là của ta, tuyệt đối không thể gả cho người khác!”

Đến khi Bạch Liên Nhi từng bước cẩn thận bước vào trong kiệu vàng kia, dàn đón dâu cùng với những tiếng nhạc lại ầm ầm vang lên.

Tần Dĩ Mạt là tỷ tỷ của Bạch Liên Nhi đương nhiên là có thể cùng đi, ngồi trong một chiếc kiệu trong đội ngũ, nàng có vẻ cực kỳ nôn nóng.

Kế hoạch “cướp hôn” lần này đến tột cùng có thể thành công hay không cũng có liên quan đến việc nàng có thể thuận lợi về nhà hay không.

Ngay khi trong lòng Tần Dĩ Mạt như nổi trống, càng lúc càng khó nhẫn nhịn, bên ngoài mã xa đột nhiên vang lên từng trận kinh hô. Lập tức đoàn mã xa đang nhanh chóng di chuyển bỗng ngừng lại.

Tần Dĩ Mạt không tự chủ liền ngã xuống ghế mềm trong xe, nhưng mà, đôi mắt hơi mở kia hiện ra một ánh sáng, nàng biết : Có người động thủ rồi.

30. Chương 30: Ai Là Tân Nương Tử?

Tần Dĩ Mạt thở sâu một hơi, tự ổn định lại tâm thần. Nàng yên lặng mở một góc cửa xe nhìn ra bên ngoài. Chỉ thấy lúc này đội ngũ đón dâu đã loạn thành một mảnh, tiếng kinh hô cùng với tiếng nổ cùng vang lên.

“Tiểu thư, tiểu thư, cô không sao chứ!” – Thanh Bình ở bên ngoài gấp gấp hỏi.

Tần Dĩ Mạt gật đầu, ý bảo không cần lo. Sau đó lại cố ý hỏi : “Chuyện gì xảy ra?”

“Hồi tiểu thư!” – Về mặt Thanh Bình kinh hồn bất định nói : “Vừa có rất nhiều trâu điên chạy đến bên đây, người bị thương rất nhiều, bây giờ cực kỳ hỗn loạn, tiểu thư nghìn vạn lần phải cẩn thận đó!”

Tần Dĩ Mạt nhíu mày, lập tức làm như không có việc gì. Chỉ nghe nàng nói : “Đã biết, người cũng cẩn thận một chút!”

Trụ Đào là thống lĩnh thị vệ của phủ Mẫn vương gia, đón tân nương tử bình an đến vương phủ là sứ mệnh hần phải hoàn thành, nhưng mà, khi đội ngũ đón dâu đi đến Tây Cống nhai, một con trâu điên lại bỗng nhiên chạy đến. Bằng những kinh nghiệm đao phong kiếm vũ của hần mà nói, trong nháy mắt liền đoán việc này không bình thường.

Khi cả đoàn xe đột nhiên bị một con trâu điên làm đến loạn thất bát tao, hơn mười bóng đen thân mặc y phục dạ hành, lại như sấm chớp phóng về phía hỉ kiệu.

Ánh mắt Trụ Đào trở nên tinh tường, chỉ nghe hần nổi giận hét lên : “Bảo hộ trác phi!” – Bọn hộ vệ từ trong phủ Mẫn vương gia ngay lập tức rút đao ra khỏi vỏ nghênh đón đám hắc y nhân.

Chỉ một chốc mà cảnh tượng liền trở nên không thể khống chế, những quý tộc hàng ngày sống trong an nhàn sung sướng chưa từng gặp qua chuyện này, nghe từ trong những chiếc xe phát ra những âm thanh sợ hãi, liền biết các nàng hiện tại sợ hãi không thôi, ngay cả Tần Dĩ Mạt, sắc mặt cũng trắng bệch.

Thị vệ vương phủ có khoảng ba mươi mấy người, mỗi người đều có võ công cao cường, thế nhưng đám hắc y nhân này võ công lại cao hơn, chỉ qua một hồi liền bị giết đến từ từ lùi lại.

“Liên Nhi...” – Đột nhiên có một hắc y nhân phi thân đến trước hỉ kiệu, xóc màn kiệu lên.

Bạch Liên Nhi tìm không được kinh hô một tiếng, mở to hai mắt nhìn hần.

Hắc y nhân đem mặt nạ kéo xuống, lộ ra một khuôn mặt tao nhã tuấn tú. Bạch Liên Nhi giống như bị sét đánh, thoáng chốc quên mất lời nói, hai người cứ như vậy mà si ngốc nhìn nhau.

Nếu như Tần Dĩ Mạt nhìn thấy tình cảnh này, chắc chắn sẽ mắng, đây là lúc nào rồi mà còn thâm tình, chạy mau lên đi!

Quả nhiên, lãng phí thời gian nhất định sẽ gặp báo ứng.

Ngay lúc thị vệ vương gia không biết làm thế nào, từng tiếng vó ngựa từ đằng xa vang lên. Ánh mắt Nam Cung Phong Hoa cứng lại, nhanh chóng ôm lấy Bạch Liên Nhi ở trong kiệu.

Lúc này một mũi tên mang theo sát ý bắn ra, chỉ nghe đing một cái, mũi tên ấy liền cắm vào lòng đất.

Chỉ thấy một nam tử cười bạch mã, càng thêm xuất chúng. Y mặc một bộ hồng y, gương mặt tuấn mỹ tuyệt luân, lúc này đang ngồi trên lưng ngựa nhìn hai người kia.

“Bổn vương không quản là ai” – Âm thanh của Hạ Lan Mẫn âm lãnh không gì sánh được : “Hôm nay đều phải chết!”

Cảm nhận được thân thể trong lòng bỗng dưng run rẩy không ngừng, lại nghĩ đến những gì nàng có thể bị, Nam Cung Phong Hoa không khỏi hận đến run người.

Chỉ nghe hần cười lạnh một tiếng, , cũng không nhiều lời giơ lên thanh ngọc kiếm trong tay, một đạo kiếm bay đến bên Hạ Lan Mẫn.

“Vương gia, cẩn thận!” – Trữ Đào kia hô lớn một tiếng, cầm đao đứng trước người Hạ Lan Mẫn, kiếm kia sắc bén ra sao liền nghe răng rắc một tiếng, đao của hần đã gãy.

Nhìn Trữ Đào nằm trên mặt đất, ngực bị một vết thương lớn, đồng tử của Hạ Lan Mẫn co rút lại, có thể phát ra kiếm khi, trong chốn giang hồ đều là những cao thủ, không nghĩ ra hắc y nhân này lại lợi hại như vậy.

Hạ Lan Mẫn là vương gia, từ nhỏ sống trong an nhàn sung sướng, cho dù biết một chúng công phu nhưng làm sao có thể là đối thủ của Nam Cung Phong Hoa xuất thân từ võ lâm thế gia.

Chỉ thấy đôi mắt hẹp dài kia của hần lại càng thêm độc ác, y nhìn Bạch Liên Nhi một thân giá y đỏ thẫm nằm úp trong lòng Nam Cung Phong Hoa, trên đầu lại trùm khăn voan, ngược lại không rõ biểu tình bây giờ.

Nhưng —————

Hạ Lan Mẫn vươn lưỡi liếm môi, toàn thân bắt đầu tản ra một loại khí tức tà ác.

Nam Cung Phong Hoa mất thấy quân lính Hạ Lan Mẫn đem đến bắt đầu vây xung quanh, biết nếu không đột phá vòng vây sẽ chậm trễ.

Hai tay hần ôm lấy Bạch Liên Nhi, giống như một con đại bàng, dùng khinh công tuyệt hảo chạy về phía xa. Mà đám hắc y nhân hần mang đến từ trong ngực lấy ra một ống trủng, thổi vào xung quanh, chỉ thấy từng đợt khói xanh đỏ bỗng nhiên tràn đầy, nhất thời khiến người nước mắt chảy ròng.

“Nhanh chóng đuổi theo!” – Sắc mặt Hạ Lan Mẫn trước đây chưa từng xấu như vậy, chỉ nghe âm thanh hần khàn khàn nói : “Bất luận sống chết!”

Tần Dĩ Mạt ngồi trong xe sợ hãi nghe đủ âm thanh bên ngoài, đến khi Thanh Bình sắc mặt trắng bệch tiến vào, nàng mới nuốt nước bọt hỏi : “Thế nào rồi?”

“Hồi, hồi tiểu thư...Hình như phía trước đánh nhau!” – Thanh Bình kinh hồn bất định nói.

Xe ngựa của những nữ quyến ở rất xa hỉ kiệu, cho nên mặc dù phía trước đánh nhau, thật ra các nàng không gặp nguy hiểm đến sinh mạng, thế nhưng kinh hách tất nhiên là không thiếu.

“Vậy, hiện giờ? Hiện giờ thế nào rồi? – Tần Dĩ Mạt gấp giọng hỏi.

“Nô tỳ thất ở rất xa, những hắc y nhân đều bị người vương gia mang đến dọa chạy!”

“Vương gia?” – Tần Dĩ Mạt trong lòng kinh hãi, Hạ Lan Mẫn làm sao lại đến?

Vậy Bạch Liên Nhi? Có thành công bị cứu đi hay không? Khi tìm Tần Dĩ Mạt đang đập bịch bịch, thì âm thanh của một người làm nàng sợ hãi nhất vang lên.

“Ôi, tiểu mỹ nhân, đã lâu không gặp!” – Bên ngoài cửa xe, âm thanh nam tử đều đều vang lên.

“Tiểu nữ, Bạch Hà tham kiến vương gia!” – Nàng cúi người quỳ xuống.

Hạ Lan Mẫn ngồi trên ngựa, dường như không giống như vẻ “âm lãnh” vừa nãy, lại hồi phục hình ảnh phong lưu công tử kia.

Tần Dĩ Mạt nhìn hần thể này, ngực không khỏi trầm xuống, chẳng lẽ am Cung Phong Hoa thất bại rồi?

Nhưng mà, câu tiếp theo của y, làm lòng nàng lâm vào cảnh băng hỏa lưỡng trọng thiên.

“Vừa rồi trác phi nương nương đáng yêu bị người không rõ cướp đi rồi!” – Y hoàn toàn không phần nộ gì cả, ngược lại nói.

Tần Dĩ Mạt cố gắng áp đi cảm giác trong lòng, trên mặt làm ra một bộ dạng khiếp sợ, chỉ thấy hai tay nàng che đi cái miệng, không gì sánh được kinh hô : “Ngài nói cái gì, Liên, Liên nhi...Muội ấy.....”

Nhân thần Hạ Lan Mẫn hơi lóe lên, nhưng đột nhiên lại nói với Tần Dĩ Mạt : “ Cho nên bản vương nghĩ muốn mời tiểu mỹ nhân giúp một chút, không biết tiểu mỹ nhân có nguyện ý hay không?”

Không biết vì sao trong lòng Tần Dĩ Mạt lại sinh ra một dự cảm không tốt, nhưng dưới tầm nhìn áp lực của Hạ Lan Mẫn, nàng phải cúi đầu nhẹ nhàng nói : “Không biết vương gia muốn tiểu nữ làm gì?”

Hạ Lan Mẫn cười lớn một tiếng, lấy tay nâng cằm Tần Dĩ Mạt.

Bị ép phải ngẩng đầu, nhìn bộ dạng đùa giỡn của hần, cổ dự cảm không tốt trong lòng Tần Dĩ Mạt càng trở nên mạnh mẽ.

“Tiểu mỹ nhân...” – Hần dùng âm thanh như thuốc phiện nói : “Liên thay thế muội muội gả cho bản vương đi!”

Oanh———Tần Dĩ Mạt cảm thấy ngũ lôi oanh đỉnh, trong đầu nàng trống rỗng, đánh mất năng lực tự hỏi.

“Vương, vương gia.....” – Một lúc lâu sau nàng run rẩy nói : “Ha ha, ngài, ngài thật sự nói giỡn sao, ta làm sao có thể thay thế muội muội...”

“Bản vương nói được là được” – Hạ Lan Mẫn cười nói. Nhưng tuy trên mặt hần có ý cười, nhưng trong ánh mắt lóe ra một ánh lạnh lẽo. .

“Bản vương ở biệt viện chờ” – Y nhẹ nhàng nói.

“Tiểu thư, tiểu thư, vậy phải làm sao bây giờ!” – Đợi hần cưỡi ngựa rời đi rồi, Thanh Bình đỡ sớm sợ đến choáng váng lay lay thân thể tiểu thư mình.

Tần Dĩ Mạt ngàn tính vạn tính, nhưng lại không tính đến, Hạ Lan Mẫn lại dưới tình huống Bạch Liên Nhi bị cướp đi, lại sinh ra ý nghĩ muốn thế nàng vào?

Bạch Liên Nhi không muốn gả cho Hạ biến thái, chẳng lẽ Tần Dĩ Mạt nàng muốn?

Tần Dĩ Mạt thật sâu đích rùng mình một cái, sợ hãi như biển rộng như nhau hướng tha tuôn ra mà đến.

Vừa nghĩ vậy, nàng không khỏi sinh ra một cổ hồi hận. Có thể nói trong thế giới chết tiệt này, người nàng sợ nhất chính là Hạ Lan Mẫn. Càng cực lực muốn tránh chính là số phận vật hi sinh kia.

Thế nhưng bất tri bất giác, dưới tình huống hoang đường thế này, nàng cư nhiên thật sự phải gả cho Hạ Lan Mẫn rồi?

Tần Dĩ Mạt rùng mình một cái, sợ hãi cứ như nước biển tuôn ra.

Thế nhưng, không để cho nàng thời gian tự hỏi. Một thị nữ mặc cung trang, vẻ mặt nghiêm túc mở cửa xe bước vào.

Nhìn bộ giá y đồ thắm trong tay nàng ta, Tần Dĩ Mạt gần như đã nghĩ không quản gì mà muốn chạy đi.

“Bạch tiểu thư.” – Thị nữ kia diện vô biểu tình nói : “Mời đổi y phục”.

Tần Dĩ Mạt làm sao đáp ứng, nhưng dường như thị nữ kia đã tính trước, ngón tay như đau, nhanh chóng vươn ra điểm vài cái.

“Nô tỳ thất lễ rồi!” – Thị nữ kia thuận miệng nói xong, liền dưới ánh mắt của Tần Dĩ Mạt, nhanh chóng đổi ý phục nàng.

Tần Dĩ Mạt bên này vừa xong xuôi, đội ngũ đón dâu đột nhiên giống như chưa từng xảy ra chuyện gì, tiếng chiêng trống, tiếng nhạc lại lần nữa vang lên.

Nhưng điều duy nhất không giống như lúc nãy, lúc này tân nương ngồi trong kiệu đã không phải là Bạch Liên Nhi, mà là nàng Tần Dĩ Mat.

“Lam sơn biệt viện” chiếm khoảng ba trăm mẫu, trong đó có đình dài lâu các, tranh hoa thủy tạ, đèn không hết, là nơi mà lần này Ha Lan Mẫn thú phi, lúc này tân khách tập hợp, náo nhiệt không ngớt.

Chỉ nhìn na ngọc thạch phở thành đích trong viện tử trưng bày đích một loạt cai trác hòa trên bàn na hoa mỹ tinh chế đích rượu và thức ăn, liền biết trận này tiệc cưới ra sao chờ đích xa hoa.

“Nghe nói vị này trác phi nường nường lớn lên cực kỳ mỹ lệ, mê đích mẫn Vương gia thị thần hồn điên đảo
nì!”

“Hur. . . . Nói nhỏ chút, không muốn sống nữa! Lời này nếu như truyền tới Vương gia trong tai, sẽ chờ trứ chết đi!”

“Bất quá nói cũng kỳ quái, giá đều lúc nào liễu, kiều hoa thế nào còn chưa tới?”

Tựu các vị tân khách mặt ngoài cao hứng bùng bùng, nội bộ oán thăm không ngớt đích thời gian, lễ bộ quan viên na đây đích thanh âm đột nhiên vang lên: “Tân nương tử —— đáo” .

Bọn họ đám khom người dựng lên, khóe mắt nhưng không hện mà cùng đích đều lạc cái kia tông kiêu hoa trung đi ra đích bóng hình xinh đẹp. Chỉ nhìn tha một thân hoa lệ hỉ phục đang bị hai người thị nữ tả hữu đỡ, chậm rãi đích bước trên khả nổi thẳng lễ phòng đích hồng thảm.

Tần Dĩ Mạt thân bắt do kỳ đích về phía trước đi tới, tha mặc dù nhìn không thấy chu vi đích tình huống, nhưng này vô số mang theo các loại ý tứ hàm xúc đích đường nhìn, nhưng phảng phất thiên châm vạn nhận bàn hướng tha trát lại. Sợ dữ mờ mịt chiếm lĩnh tha toàn bộ trong óc, bị chế trụ đích thân thể nhưng dường như khô lồi bàn về phía trước đi tới.

87

“Cô dâu báỉ phu!” Hữu lễ quan thanh âm to đích xướng a nói .

Tần Dĩ Mạt nhưng giác chính tất oa chỗ đau xót, hai chân liền không tự chủ được đích quỳ xuống. Giá nhất quý, của nàng nước mắt liền không tự chủ được đích điệu rơi xuống. Thị sợ hãi, thị không cam lòng, thị khúất nhục, hữu nhiều lắm đích tình tự tràn ngập liễu của nàng trong óc, bức đích tha muốn rồ.

“Đứng lên đi!” Trên đỉnh đầu, cái kia nam khỏe miệng cao gầy đích kêu lên.

“Két thúc buổi lễ, đưa vào động phòng!”

Hạ lan mẫn đại khái thị không muốn sinh thêm nhiều sự cố, sở dĩ Tần Dĩ Mạt bị đưa lên hỉ phía sau giường, giá trong phòng sở hữu hầu hạ đích hạ toàn bộ lui xuống. Tha vẫn không nhúc nhích đích tọa nơi nào, liễu mạng đích tưởng sử chính tỉnh táo lại.

Thế nhưng tha phát hiện chính hiện căn bản làm không được lãnh tĩnh giá hai chữ, đối với một hồi khả năng hội chuyển đã xảy ra. Đối với chính na vị đích”Số phận” những ... này đều nhượng tha cảm thấy sợ hãi không ngớt.

“Tam Mao, Tam Mao.” Tha rơi lệ đầy mặt đích khê gọi: “Tên hồn đản này chạy đi nơi đâu liễu, đại hồn đản. Không phải nói bất luận cái gì thời gian đô hội bảo hộ đích mạ? Phiến tử, đại phiến tử!”

Thời gian một điểm một điểm tiêu sái quá, bên ngoài âm ỉ đích rầm rĩ thanh cũng dần dần rơi xuống, mà Tần Dĩ Mạt nhưng vẫn như cũ không có chờ lai tha tối muốn gặp đích cái kia. Tự tha càng ngày càng tuyệt vọng là lúc, một tiếng môn bị đẩy ra thì đích”Hất xì” thanh, bỗng nhiên vang lên.

Cả người mang theo nồng hậu tửu khí chính là nam hướng tha đã đi tới, Tần Dĩ Mạt chỉ cảm thấy đảo chính trên đầu nhất khinh. Tái trọng mắt thì cái kia nam tự đứng thân thể của hắn tiền.

Hạ lan mẫn khỏe miệng mang theo một cổ tà nịnh đích tiểu ý, dùng trứ miêu cật con chuột tiền đích ánh mắt, dò xét trứ Tần Dĩ Mạt na trương tràn đầy lệ ngân đích khuôn mặt nhỏ nhắn.

“Tắm tặc sách. Tiểu mỹ thế nào khóc ni?” Hạ lan mẫn nắm Tần Dĩ Mạt đích cảm, dù bận vẫn ung dung đích đùa giỡn nói: “Có biết hay không, như vậy sẽ làm bản vương yêu thương đích a!”

Số chết đích căn chính đích môi dưới, Tần Dĩ Mạt ngữ phải không cú đích nói rằng: “Năm như vậy cường thú tiểu nữ, dữ lễ không hợp, môn bạch gia hòa tả gia tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ đích” .

Hạ lan mẫn nghe được lời của nàng hậu, lại đột nhiên nở nụ cười, chỉ nghe hắn tràn đầy châm chọc đích nói rằng: “Bạch gia? Tả gia” hắn ha ha cười: “Nếu là bản vương nguyện ý, khả dĩ toàn bộ bắt bọn nó biến thành tử gia” .

Tần Dĩ Mạt trong lòng run lên, nhưng nhưng tràn đầy không cam lòng đích nói rằng: “Vương gia, năm thích chính là muội muội Bạch Liên Nhi, điều không phải a!”

“Ha hã.” Hạ lan mẫn vươn hồng lưỡi, tràn đầy dâm mỹ đích nhẹ nhàng liếm liếm của nàng gương mặt, trong thanh âm trong nháy mắt tự mang cho liễu một tầng âm lãnh, chích nghe hắn nói nói: “Tiểu mỹ thật đúng là ngây thơ a!”

Cảm thụ được na thấp hoạt đích đầu lưỡi chính giáp biên đích niêm nị xúc cảm, Tần Dĩ Mạt đích trong đôi mắt tái khó có thể áp chế đích lộ ra phần nộ dữ cừ hận vẻ.

“Thật là thái đẹp!” Hạ lan mẫn đích hô hấp đột nhiên làm sâu sắc lên, hắn giơ lên thân thể, giống như là tán thán nhất kiện tác phẩm nghệ thuật bàn thì thào nói rằng: “Giá ánh mắt, giá song tòng lần đầu tiên nhìn thấy thì, tự hận không thể giết đích con mắt, thực sự là dường như hỏa điểm bàn mỹ lệ a!”

Nhìn hắn”Biến thái” đích toàn bộ quá trình, Tần Dĩ Mạt ngực đích sợ hãi càng phát ra nồng nặc, tha thế nhưng không có quên nhớ, cái này nam một ngày biến thái đứng lên, sẽ thị cỡ nào tàn nhẫn.

Đồ thăm hiểu rõ long phượng chúc đài cấm nền thượng hơi chấp chờn trứ, hạ lan mẫn lại đột nhiên đứng lên tử, chỉ thấy hắn hai tay vỗ, hô: “Lai a! Thủ lễ hợp cần rượu lai” .

Chỉ thấy na trên mã xa cấp Tần Dĩ Mạt hoá trang đích thị nữ, chẳng bao thuở hựu xuất hiện liễu ở đây. Tay nàng trung bưng một người gỗ lim khay bàn trung cái đĩa trang rượu đích đồ vật.

Hạ lan miễn cầm lấy rượu tràn, đầu ngón tay hơi tới lui. Hẳn dù bạn vẫn ung dung đích đối Tần Dĩ Mạt nói rằng: “Uống giá bồi rượu, chúng ta nhưng chỉ có phu thê liễu!”

Tần Dĩ Mạt gắt gao địa cắn răng quan, nhâm thị na cứng rắn đích đồ uống rượu đánh vỡ liễu môi, cũng không chịu uống xong cho dù là một chút đích dịch thể.

Hạ lan miễn khán tha nhất phó liễu chết bất tông đích tư thế, trong mắt dực vọng ánh sáng càng sâu. Hẳn ôm đồm khởi Tần Dĩ Mạt đích mái tóc, khiến cho tha ngẩng đầu lên lai, cũng không lại dùng cái gì chén rượu, mà là trực tiếp cầm lấy bầu rượu, quay Tần Dĩ Mạt đích trong miệng tự cuồng quán liễu xuống phía dưới.

“Khái khái khái ——” Tần Dĩ Mạt kịch liệt đích ho khan lên, rượu thủy làm ướt tha toàn bộ vạt áo trước, nhượng tha thoát nhìn chặt vật không gì sánh được.

Thế nhưng tha giá phiên bảo đã bị”Làm nhục” đích dáng dấp hạ lan miễn xem ra cũng tú sắc khả xan, mỹ vị không gì sánh được đích. Na trắng nõn mảnh khảnh cảnh tử, na tinh xảo khéo léo đích xương quai xanh, na lả lướt có hứng thú đích tư thái, còn có na vẻ mặt khuất nhục dữ không thể tránh được đích biểu tình, đều nhượng hạ lan miễn cảm thụ được liễu trước nay chưa có vui vẻ.

Thế nhưng —— đối với hẩn lai giảng, càng là thú vị gì đó, lại càng yếu từ từ sẽ đến. Bả loại này hứng thú bảo lưu đảo tối cao điểm thế nhưng hẩn nhất quán đích trò chơi chuẩn tắc.

Trên đầu đích sai hoàn một trận đình đương giòn hưởng hậu, Tần Dĩ Mạt đích vừa... vừa mái tóc tựa như thác nước bàn thù liễu xuống tới. Hạ lan miễn nóng rực đích hô hấp phun của nàng cảnh bộ.

Tần Dĩ Mạt thị một người nữ, hơn nữa thị một người từng có”Kinh nghiệm” đích nữ, tất nhiên là minh bạch cái này nam muốn tố ta cái gì, của nàng trên mặt xuất hiện một chút cũng không có bỉ thống khổ vẻ.

“Vương gia, Vương gia, van cầu, không nên như vậy, van cầu, buông tha ba!” Rốt cục, gần bị xâm phạm đích cường đại sợ hãi nhượng Tần Dĩ Mạt cúi đầu ló, hèn mọn đích khẩn cầu trứ.

Thế nhưng hạ lan miễn căn bản để ý chưa từng để ý.

Rượu hương hỗn trứ huân hương Tần Dĩ Mạt đích thần gian một trận trở mình giảo, hẩn hoàn toàn không để ý của nàng khóc hảm, bạo lực đích đùa bỡn trứ thân thể của hẩn.

Tần Dĩ Mạt bị hẩn áp đảo trên giường, ngực nhưng tuôn ra trứ lay trời chấn địa đích hận ý.

Tha không hề khóc, cũng không tái khẩn cầu trứ, phảng phất đột nhiên trong lúc đó mất đi sở hữu tri giác, giống như là một con rối bàn mở to hai mắt, lẳng lẳng đích nhìn hẩn.

“Hẩn là còn có cần lưỡi tự sát đích khí lực ba!” Hạ lan miễn một bả miễn ngăn của nàng đai lưng, tha tuyết trắng đích trên đầu vai tràn đầy dâm mỹ đích liếm nói rằng.

Tần Dĩ Mạt nghe được hẩn nói hậu nhưng khóe miệng nhất câu, lộ ra nhàn nhạt địa mỉm cười, na dáng tươi cười băng lãnh đến cực điểm, trào phúng đến cực điểm. Coi như hơn nữa chỉ bằng cũng phối nhượng đáp thượng một cái mệnh?

Hạ lan miễn sở hữu đích động tác bỗng nhiên dừng lại, một loại thốt nhiên tức giận tông đáy lòng thẳng thẳng dựng lên.

Chỉ nghe hẩn cười lạnh nói: “Một hồi cũng khóc cầu bản vương kiên, a!”

Khóe môi Tần Dĩ Mạt đã bị nàng cắn đến bật máu, trong miệng chứa một ngụm máu, nàng “phi ——” một cái liền phun lên mặt Hạ Lan Miễn.

“Cặn bã!” Nàng oán hận nói.

Thế nhưng, Hạ Lan Miễn giống như nghĩ cái gì, thật sự ngừng động tác lại. Hẩn cứ như thế mà phủ lên người Tần Dĩ Mạt, giống như đang đợi cái gì.

Hơn mười giây sau, Tần Dĩ Mạt đột nhiên cảm thấy một cảm giác khó hình dung được ào ào trong cơ thể nàng, giống như một ngọn lửa cuồng loạn.

“Bên trong rượu có cái gì ?” Tha ngữ phải không điều đích hỏi.

Nhìn Tần Dĩ Mạt na mị hồng đích khuôn mặt hòa bắt đầu trở nên ngập nước đích mắt to, hạ lan miễn tắc dù bận vẫn ung dung đích nói rằng: “Đoàn tụ lộ, chỉ có một chút điểm, có thể nhượng nữ tòng trình tiết liệt phụ biến thành thanh lâu . Thế nào? Cảm giác không sai ba?”

Tần Dĩ Mạt đích lý trí dần dần ly tha đi, đoàn tụ lộ sở mang đến đích thôi tình hiệu quả, bắt đầu như thủy triều bàn vọt tới.

Nhìn dưới thân dần dần bắt đầu lộ ra mị thái đích Tần Dĩ Mạt, hạ lan miễn lại đột nhiên tòng mắng-sét chỗ xuất ra như nhau tử sắc đích thủy tinh dạng đích tiểu hoàn.

“Cái này vốn là dự định cấp của nàng, bất quá bản vương hiện nhưng nghĩ cấp mang cho, cũng nhất định hội rất không thác” hạ lan miễn đích ánh mắt tràn ngập dâm ô đích nhìn Tần Dĩ Mạt hạ nửa người.

“Um tùm phương cây cỏ hạ cất dấu đích chi hoàn, tiểu mỹ nhất định sẽ thích đích, đúng hay không?”

Nhưng mà, lúc đó thì một loại cực độ nguy hiểm đích cảm giác lại đột nhiên hấn trong lòng mọc lên .

Lúc này Tần Dĩ Mạt không thể trả lời vấn đề nào của y, có lẽ là nàng đã không còn tư duy để nghĩ bất kỳ chuyện gì nữa.

Nàng giống như một con mèo động dụng, trên giường kiều mị cọ cọ thân thể mình.

Hạ Lan Miễn vốn là muốn chờ nàng mở miệng cầu xin tha thứ, nhưng nhìn Tần Dĩ Mạt dự vọng khó nhin như vậy, lại xuất hiện ý đồ khiến tâm tình y cao hứng, ngăn lấy vạt áo của nàng, nhìn cái yếm vàng kia, Hạ Lan Miễn cúi đầu chồm đến.

Thế nhưng, ngay lúc đó một cảm giác nguy hiểm cực độ lại đột nhiên nổi lên trong lòng y.

“Từ trên người nàng lặn xuống đi” – Có tiếng nam tử đột nhiên vang lên.

Có một chuỗi kiếm hàn quang tứ phía chỉ vào sau ót y.

32. Chương 32: Quyết Định Chạy Trốn

Có một chuỗi kiếm hàn quang tứ phía chỉ vào sau ót y.

Đôi mắt Hạ Lan Miễn bỗng nhiên co lại, gương mặt vốn đang tràn đầy dự vọng kia lập tức trở nên âm lãnh ngoan độc.

Cả người y cứng ngắt đứng lên, nhúu mày hỏi : “Người là ai?”

Thế nhưng, người phía sau không có ý muốn trò chuyện với y, Hạ Lan Miễn chỉ cảm thấy vai đau một cái, cả người liền giống như Tần Dĩ Mạt, trở nên không thể động đậy. Giống như những cái bàn đầy bụi, hấn ngã sấp trên mặt đất.

“Tiểu hoa sen, tiểu hoa sen.....” – Nam nhân, không, phải nói là Tam Mao. Khẩn trương lắc lắc cơ thể Tần Dĩ Mạt, đầy lo lắng hỏi : “Nàng làm sao vậy?”

Lúc này Tần Dĩ Mạt đang trúng “Hợp hoan lộ”, vừa xoay người, nhìn thấy gương mặt nam nhân của nàng, trên mặt Tần Dĩ Mạt lộ ra một nụ cười câu dẫn, nụ cười ấy rất đẹp, rất quyến rũ, khiến cho Tam Mao nhìn cũng không khỏi ngây ngốc.

“Tiểu hoa sen?”

Tam Mao nhúu mày, giơ tay đặt xuống mạch môn của Tần Dĩ Mạt.

Thế nhưng, động tác của Tần Dĩ Mạt còn nhanh hơn hấn, cả người mang theo hơi rượu ép sát vào người Tam Mao. Cái cổ bị một đôi tay mềm mại ôm lấy, cũng bức hấn ép chặt vào người nàng.

“Tam Mao, Tam Mao.....” – Một tiếng nói cấp bách, mang theo tiếng nói nỉ non nóng bỏng vang lên bên tai hấn. Đôi mắt lục sắc của Tam Mao trong chớp mắt liền trở nên ôn nhu.

“Ta ở đây” – Tam Mao cúi đầu nhẹ nhàng liếm đi nước mắt trên khóe mắt Tần Dĩ Mạt, động tác này giống như một tín hiệu, châm lên nhiệt tình của hai người.

Không lâu sau, trong hồng sa trường liền vang lên từng trận thanh hoan ngâm.

Gương mặt tuần mỹ của Hạ Lan Mẫn áp sát dưới mặt đất lạnh, cho dù toàn thân y không thể động đậy, nhưng cũng không thể ngăn y nghe được những tiếng hoan du kia, chỉ cần nghĩ đến có người ở trên giường tùy ý xâm phạm nữ nhân thuộc về y, trong lòng Hạ Lan Mẫn liền muốn bạo nộ, hận không thể giết chết người đó.

Chịu một nỗi nhục từ trước đến nay chưa từng có, trong lòng Hạ Lan Mẫn âm thầm thề, hẳn nhất định sẽ đem nam nhân chết tiệt này ——băm thành trăm mảnh.

Một hồi tham hoan, bao nhiêu thâm tình. Đợi đến khi lý trí Tần Dĩ Mạt trở về, trời cũng đã gần sáng.

“Tam, Tam Mao?” – Cơ thể bị nam nhân ôm trong lòng, nàng không tự chủ hô ra một tiếng.

“Nàng tỉnh rồi sao?” – Nam nhân giống như một con đại khuyển, cọ cọ trên cổ nàng, gương mặt thỏa mãn nói.

Cảnh tượng quá mức kích tình làm Tần Dĩ Mạt cũng không biết tình huống bây giờ là như thế nào. Nàng vươn tay đẩy Tam Mao đang có ý muốn hôn nàng, trong đầu nhanh chóng hồi tưởng lại.

Một lúc trôi qua, sắc mặt của nàng đột nhiên trở nên tái nhợt.

Tam Mao ôm lấy cơ thể không ngừng run rẩy của nàng, vuốt ve mái tóc nàng, ôn nhu nói : “Không sao rồi, ta sẽ mang nàng đi!”

Tần Dĩ Mạt liều mạng gạt đầu, nhìn bộ dạng sợ hãi của nàng liền biết lần này nàng thật sự bị dọa đến sợ hãi.

Tam Mao đau lòng xoa đầu nàng, trong mắt hiện lên vẻ ảo não. Điều tại hắn đến trễ, mới làm tiểu hoa sen bị tổn thương như thế này.

Có lẽ là bởi vì có hắn ở bên cạnh, Tần Dĩ Mạt bắt đầu từ từ bình tĩnh lại, nàng nhìn xung quanh một vòng, đột nhiên gấp giọng hỏi : “Chúng ta đang ở đâu?”

“Lam Sơn biệt viện” – Tam Mao ngoan ngoãn trả lời.

Trái tim Tần Dĩ Mạt bỗng nhiên nhảy một cái, cũng bắt chập chuyện khác, nàng nhanh chóng nói : “Nhanh, chúng ta nhanh rời khỏi đây!”

Ba chân bốn cẳng mặc xong y phục, Tần Dĩ Mạt rời khỏi giường mới nhìn thấy Hạ Lan Mẫn nằm đó. Trong phút chốc, thù mới hận cũ tuôn trào trong lòng nàng, mang theo một loại ác ý, Tần Dĩ Mạt nắm tóc y lên.

“Bốp——” – Ngay khi Hạ Lan Mẫn còn chưa kịp nói ra cái gì, Tần Dĩ Mạt liền tát một cái tát thật lớn.

“Bốp——bốp” – Giống như một cây cung bắn, dưới đôi mắt đang trừng lớn của Hạ Lan Mẫn, Tần Dĩ Mạt tát đủ mười cái.

Cho đến khi tay nàng kiệt sức, cho đến khi Hạ Lan Mẫn giống như một cái đầu heo, Tần Dĩ Mạt mới cảm thấy nghiêng lợi, không thể không hận mà mắng : “Biến thái, cầm thú, cặn bã...Cư nhiên muốn ép buộc nữ nhi khuất phục, nam nhân như ngươi nên xuống địa ngục đi!”

Cho dù bị Tần Dĩ Mạt đánh thành như vậy, trên mặt Hạ Lan Mẫn vẫn như cũ mang một nụ cười tà âm lãnh. Ánh mắt giống như độc xà kia sống chết nhìn lên người Tần Dĩ Mạt.

Nỗi sợ hãi tột độ của đêm qua, lúc này Tần Dĩ Mạt nghĩ lại còn thấy rùng mình, lúc này nhìn bộ dạng y vẫn còn vênh váo hung hăng như vậy, Tần Dĩ Mạt làm sao có thể bỏ qua được.

“Tam Mao, đem thứ kia qua đây!” – Tần Dĩ Mạt đột nhiên nói.

Mày kiếm Tam Mao nhíu một cái, liền từ ống tay áo lấy ra một cái hộp vuông.

Tần Dĩ Mạt mở hộp ra, một con trùng giống như cái kén đang nằm trong đó.

Sắc mặt của Hạ Lan Mẫn cũng bắt đầu biến đổi.

Nhìn y như thế, trong lòng Tần Dĩ Mạt càng thêm hả giận, người không phải là vương gia sao? Người không phải cao cao tại thượng, tùy ý đùa giỡn người khác sao? Bây giờ cuối cùng cũng ném được tư vị bị quả báo rồi đi.

Dưới ánh mắt của Hạ Lan Mẫn, Tần Dĩ Mạt mặt không đổi sắc đem trùng đặt lên cánh tay y. Nhìn nó nhúc nhích tiến vào huyết quản của y, mặc dù Tần Dĩ Mạt cảm thấy thật độc ác, nhưng vẫn cảm nhận dâng trào khoái cảm được báo thù.

“Con sâu này làm từ mẫu cổ, trên người người chỉ là sâu con, còn mẫu trùng ở trong tay ta...Người nghe rõ cho ta!” – Nàng độc địa nói : “Nếu người còn muốn sống thì tuyệt đối đừng phiền đến ta, còn có...nếu như để ta biết được những người ta quan tâm có bất trắc gì, đến lúc đó ta sẽ phát động mẫu trùng, trực tiếp đưa người đến tây thiên!”

Nói xong những lời này, oán giận của Tần Dĩ Mạt vẫn chưa nguôi hết, hai tay nàng đem đầu Hạ Lan Mẫn đập mạnh xuống đất, chỉ nghe một tiếng kêu đau đớn, Hạ Lan Mẫn ót đầy máu liền mất trắng ngất đi.

Lại đập y thêm một cái nữa, Tần Dĩ Mạt nhanh chóng đứng dậy bay đến bên tủ quần áo.

Từ trong tủ lấy ra một bộ quần áo nam, Tần Dĩ Mạt nhanh chóng nói : “Tam Mao, thay nhanh lên đi!”

Tam Mao nghiêng đầu, không hiểu gì nhìn nàng.

Tần Dĩ Mạt tức giận nói : “Bản thân huynh là đại hiệp, đi vô ảnh đến vô tung tất nhiên là có thể, nhưng mang theo ta thì không có cách nào đi! Bây giờ lại là ban ngày, nếu bị đám hộ vệ bên ngoài phát hiện, hai ta đều sẽ biến thành tổ ong vò vẽ! Cho nên...” – Nàng nói : “Bây giờ chính là lúc huynh biểu diễn tuyệt kỹ!”

“.....” – Tam Mao.

“Thay đổi mặt, dịch dung đó!” – Tần Dĩ Mạt hung hăng trừng mắt : “Không phải bình thường huynh đều làm thế sao? Trước đây ta từng thấy qua, đừng nghĩ lừa ta!”

“Nàng muốn để ta dịch dung thành Hạ Lan Mẫn?”

“Không sai!” – Tần Dĩ Mạt nói : “Huynh biến thành y, sau đó quang minh chính đại rời khỏi nơi này!”

Nửa khắc sau, “Hạ Lan Mẫn” một thân huyền y hoàn hảo không tổn hại gì lại lần nữa xuất hiện.

“Thật sự không giết y sao?” – Trong âm thanh của Tam Mao khó có được vài phần không cam tâm.

Cái tên Hạ Lan Mẫn này cho dù có cặn bã hơn, hay hư hỏng hơn thì y cũng là một trong những nam chính của cuốn truyện kia. Nếu như chết thật, thì kịch tình phải làm sao tiến hành nữa, nàng làm sao quay về nhà được chứ!

Kế sách của Tần Dĩ Mạt quả nhiên hữu dụng, hai người cứ thế thoải mái từ cửa trước biệt viện mà bước ra, dù là ai cũng không nhìn ra chỗ không đúng.

“Không trở về sao?” – Tam Mao nhìn nàng rõ ràng đang do dự, hỏi.

Trước cửa Tả phủ, nhưng Tần Dĩ Mạt chậm chạp không tiến vào, suy nghĩ một lúc lâu, trên mặt nàng lộ ra vẻ kiên định. Quay đầu đi về phía cửa thành.

“Tam Mao!” – Tần Dĩ Mạt cúi đầu, cùng nắm lấy tay hắn.

“Cho dù ta đi đến nơi nào, huynh đều theo ta, bảo hộ ta phải không?”

Tam Mao vươn cánh tay to lớn xoa đầu Tần Dĩ Mạt : “Đó là đương nhiên!”

Thừa lúc sáng sớm, cửa thành mở rộng, Tần Dĩ Mạt cùng Tam Mao thay một bộ y phục mới, rồi thuê một xe ngựa, men theo dòng người đông đúc thuận lợi ra khỏi thành.

“Giá, giá...” – Trên con đường đất vàng, một chiếc xe ngựa phóng như bay.

“Hu...” – Xe ngựa đột nhiên ngừng lại, một nam nhân mở cửa xe từ bên ngoài chui vào.

“Nàng vẫn ổn chứ?” – Tam Mao nhìn Tần Dĩ Mạt cả người yếu ớt, lo lắng hỏi.

Tần Dĩ Mạt lắc đầu, ý bảo mình có thể chịu được. Nhận lấy túi nước Tam Mao đưa đến, nàng miễn cưỡng uống một ngụm.

“Nàng quá yếu!” – Tam Mao nhíu mày nói.

Tần Dĩ Mạt nghe xong, mày nhăn lại. Được lắm! Bây giờ vừa mới rời khỏi đã bắt đầu ghét bỏ ta rồi!

Hơn nữa ta cực khổ như thế này, cũng không phải bởi vì cùng người —————

Sắc mặt nàng bỗng đỏ lên, hung hăng liếc mắt Tam Mao thối một cái.

“Nàng yếu như thế, sau này sinh cực cũng cho ta sẽ rất cực khổ!”

Ngụm nước cứ như thế mà nuốt xuống cổ họng, Tam Mao cực kỳ hiểu ý người vươn tay vỗ sau lưng nàng.

“Đây là cái gì với cái gì chứ!” – Tần Dĩ Mạt vừa thẹn vừa giận đánh lên đầu hấn một cái, quả thực không biết nam nhân này cả ngày suy nghĩ linh tinh gì!

“Đi đánh xe ngựa của huynh đi!” – Nàng tràn đầy không dễ chịu nói.

Tam Mao cực kỳ hiểu tính cách dã man của người trong lòng, biết rằng nếu mình không biến mất, người nào đó không chừng sẽ thật sự phát điên.

Tuy là hấn cũng không biết lo lắng của mình có chỗ nào không đúng.

33. Chương 33: Nơi Thế Ngoại Đào Viên

Hai người Tần Dĩ Mạt một đường thẳng hướng tây mà đi, kỳ thật nàng rất lo lắng cái tên Hạ Lan Mẫn điên khùng kia sẽ không từ thủ đoạn mà làm ra chuyện gì, nhưng có thể là Tần Dĩ Mạt uy hiếp hấn có hiệu quả rồi. Tính đến nay, trên đường “đào vong” của hai người hoàn toàn cực kỳ thuận lợi.

“Này...” – Tần Dĩ Mạt lắc lắc cây cỏ đuôi chó trong tay, hỏi Tam Mao : “Chúng ta kế tiếp phải đi đâu đây?”

Tam Mao suy nghĩ một chút rồi nói : “Tiểu hoa sen muốn đi đâu?”

Tần Dĩ Mạt lắc đầu, biểu thị mình cũng không muốn đi đến nơi nào cả.

“Tiểu hoa sen, có muốn đến nhà hay không?” – Hấn đột nhiên nói.

Tần Dĩ Mạt sửng sốt, lập tức bất khả tư nghị kinh hô : “Cư nhiên cũng có nhà?”

“.....”

Ý thức được mình dùng từ không đúng, Tần Dĩ Mạt thè lưỡi, nhưng trong lòng càng lúc càng hiếu kỳ. Dù sao từ trước đến nay nàng đều cho rằng nam nhân này cô đơn một mình.

“Nhà ở đâu? Trong nhà còn có người khác sao? Vì sao trước đây chưa từng nhắc đến?”

“Bởi vì trước đây chưa từng hỏi qua” – Âm thanh của Tam Mao đột nhiên trầm xuống.

Một cảm giác chột dạ nổi lên trong lòng Tần Dĩ Mạt, chỉ nghe nàng lẩm bẩm nói : “Không hỏi, liền không biết nói sao!”

Bất đắc dĩ nhìn nàng một cái, Tam Mao phất roi ngựa trong tay, nói tiếp : “Nhà ở trong một ngọn núi, là sự phụ chăm sóc, chỉ là lão nhân gia hấn mười năm trước đã về cõi tiên rồi!”

Nhìn sắc mặt hấn đột nhiên ảm đạm, Tần Dĩ Mạt nhẹ nhàng nói : “Sự phụ thấy hôm nay sống tốt như thế, ở dưới cửu tuyền cũng sẽ hài lòng!”

“Ân!” – Tam Mao gật đầu : “Lão nhân gia hấn lúc còn sống chuyện mong chờ nhất chính là có thể đem một thê tử* trở về, cho nên lần này hấn nhất định sẽ rất vui!”

*Ở đây anh dùng tức phụ = vợ nên mình để thế tử cho nó cổ đại =))

“Ai là thế tử chứ?” – Tần Dĩ Mạt đỏ mặt cãi.

“Thích, yêu, liền muốn để làm thế tử!” – Về mặt Tam Mao nghiêm túc nói.

Nam nhân này vì sao luôn có thể mặt không đỏ tim không đập nói ra những lời này chứ?

Thế nhưng, Tần Dĩ Mạt nhìn đôi mắt tràn đầy nghiêm túc kia của hắn, lại không thể bình tĩnh mà ngây ngốc, bầu không khí tế nhị bắt đầu chuyển động.

Dường như không chịu nổi nữa, Tần Dĩ Mạt nhìn sang hướng khác. Nàng lung túng nói : “Một mỗi, muốn ngủ một giấc, đợi đến nơi rồi lại gọi dậy!”

Nhìn Tần Dĩ Mạt như một con thỏ nhanh chóng nhảy vào trong xe, Tam Mao chỉ nhẹ nhàng, nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Cứ vậy một đường mà đi, sau khi thay đổi nhiều loại phương tiện, cuối cùng ngày thứ tám rốt cuộc cũng đi đến “nhà” trong lời Tam Mao.

“Chỗ này thật sự có đường sao?” – Tần Dĩ Mạt nhìn cánh rừng mê mông trước mắt, không khỏi hoài nghi hỏi : “Lúc chúng ta lên núi cũng đã hơn một canh giờ rồi! Nhưng mà, vì sao ta có cảm giác như chúng ta vẫn đi vòng vòng chứ?”

“Rừng rậm trong này là mê cung trần thiên nhiên, ngoại trừ thợ săn có kinh nghiệm, còn lại người xông vào nếu không phải đạn tấn lương tuyệt thì cũng chết đói, hoặc là bị dã thú ở đây ăn tươi”.

“Dã, dã thú?” – Tần Dĩ Mạt trừng mắt, bắt đầu nghi thần nghi quỷ nhìn xung quanh : “Chẳng lẽ ở đây còn có hổ, hay là gấu bò cạp này ọ sao?”

Tam Mao cười phốc một tiếng, gương mặt nhỏ của Tần Dĩ Mạt nhăn lại, trong lòng cho rằng chính mình bị cười nhạo rồi. Nhìn Tam Mao từ lúc bước vào nơi này dường như ung dung không ít, Tần Dĩ Mạt nhếch cái mũi, dùng sức cắn cánh tay hắn một cái.

Sau một chuyến đi vòng vòng, Tần Dĩ Mạt mệt đến nỗi hoàn toàn không bước nổi nữa, một cái gì đó giống như đường đi bỗng xuất hiện trước mắt. Nằm sấp trên lưng Tam Mao, nàng ngẩng đầu nhìn xung quanh, nơi này giống như nằm giữa hai ngọc núi, cực kỳ hẹp, chiều rộng chỉ có thể chứa được một người, nhưng nó cực kỳ cực kỳ dài, dài đến nỗi dường như không nhìn được nơi cuối con đường đâu cả.

Tần Dĩ Mạt đột nhiên cảm thấy thú vị, cứ thế này đem chính mình giao cho một nam nhân, mặc hắn mang mình đi đến nơi nào không biết. Nơi đó sẽ có cái gì, chờ đợi nàng là cái gì.... Những thứ đó, nàng toàn bộ, toàn bộ đều không biết. Nhưng cứ yên tĩnh nằm trên lưng hắn như vậy, được bao trùm bởi hương vị của hắn, đối với Tần Dĩ Mạt mà nói lại cảm thấy một cảm giác hơi hạnh phúc, nhẹ nhàng nhưng không thể nào diễn tả được.

Nhưng mà, còn đường dài cuối cùng cũng sẽ có lối ra, khi Tần Dĩ Mạt nhìn thấy cảnh sắc biến đổi hoàn toàn trước mắt, không khỏi kinh ngạc đến liên tục đánh vào má.

Sơn trọng thủy phục nghi vô lộ.

Liều ám hoa minh hựu nhất thôn.

Tần Dĩ Mạt cảm thấy dùng câu này để hình dung mọi thứ trước mắt, thật sự quá thích hợp rồi.

“Oa a...” – Lúc này Tần Dĩ Mạt không còn thấy mệt mỏi nữa, nàng từ trên lưng Tam Mao nhảy xuống, chạy thật nhanh đến căn phòng không xa phía trước.

Đây là một căn phòng hoàn toàn được làm từ rơm, trong phòng có ba gian, gian giữa lớn, hai bên hơi nhỏ. Tần Dĩ Mạt đẩy hàng rào ra, một đàn gà con vàng liền bị dọa đến chạy loạn xạ. Nhìn bộ dạng run rẩy của chúng, Tần Dĩ Mạt không hề cảm thấy xấu hổ mà cười lớn.

Tam Mao đi phía sau này lắc đầu, giữ lấy tay nàng vừa cười, nói : “Mang vào xem thử!”

“Ấn!” – Tần Dĩ Mạt hưng phấn gật đầu.

“Uông uông uông....” – Đột nhiên, có tiếng chó sủa vang lên.

Tần Dĩ Mạt đang ngây ngốc trong phòng nhất thời sáng mắt, chó con đáng yêu, nhu thuận nha...! Đến!

“Tiểu hoa....” – Tam Mao hé miệng muốn nói gì đó, nhưng Tần Dĩ Mạt hiện đang trong trạng thái hưng phấn cực độ, căn bản không có chú ý đến hắn.

Kết quả là vài giây trôi qua, một tiếng khóc thảm thiết đột nhiên vang lên.

“Ô ô ô... Ô ô.....Tam Mao, Tam Mao, tới nhanh một chút đi! Cứu mạng đi!!”

Khóe miệng vui vẻ cong lên, hắn đặc biệt có ý xấu mà giảm cước bộ.

Tần Dĩ Mạt bị hơn mười cân đè trên đất, nàng sợ phát khiếp nhìn con gì đó vừa giống sư tử lại vừa giống chó kia. Gương mặt dữ tợn đó, đầu lưỡi dài liên tục vươn ra, hàm răng nhọn sắc bén kia dường như có thể cắn đứt thiết. Ô ô ô... Đến a! Cứu mạng với! Sắp bị nuốt sống rồi!

“Tứ Mao! Không được khi dễ nàng!” Có âm thanh cười lớn nói.

34. Chương 34: Tam Mao Cùng Tứ Mao (1)

“Chắc chắn nó là chó sao?” Tần Dĩ Mạt hoàn toàn không có tiền đề trốn sau lưng ai đó, run lấy bảy hỏi.

Cái thể hình này, cái hình dạng này, nhìn kiểu nào cũng là mãnh thú đi chứ!

Tam Mao buồn cười nhìn nàng một cái, sau đó hơi ngồi xổm xuống, giơ tay vuốt ve “mãnh thú khổng lồ” đang vẫy vẫy đuôi cọ vào quần hắn.

“Tứ Mao rất ngoan, trước giờ nó không cắn!”

Tần Dĩ Mạt hoài nghi nhìn hắn một cái, tràn đầy không tin tưởng hỏi ngược lại : “Thật sao?”

“Đến, Tứ Mao, đây là tiểu hoa sen, chào hỏi một cái đi!”

Chỉ thấy con chó khổng lồ gọi là “Tứ Mao” này, gương mặt hung dữ kia đột nhiên lộ ra vẻ nịnh nọt, nó đứng thẳng người há cá lưỡi dài ra, cái đuôi to lớn vẫy qua vẫy lại.

Tần Dĩ Mạt nhìn nó giơ tay chân trước vẫy vẫy không ngừng, đột nhiên cảm thấy con “chó” này dường như cũng không có cái gì đáng sợ nữa.

“Gọi Tam Mao, nó gọi Tứ Mao, hai người chẳng lẽ là huynh đệ?” – Cẩn thận vuốt ve bộ lông đen của nó, Tần Dĩ Mạt buồn cười hỏi.

“Ân! Là trước được sư phụ nhặt về, cho nên gọi là Tam Mao. Mà nó được nhặt về sau, cho nên gọi Tứ Mao.”

Tần Dĩ Mạt hắc tuyến

~cái này rốt cuộc có quan hệ gì chứ!

“Chẳng lẽ nói trước các ngươi còn có cái gì Đại Mao? Nhị Mao?” – Nàng bất khả tư nghị hỏi.

“Ân!” – Nam nhân tâm tình vui vẻ gật đầu.

“.....”

Buổi tối, trăng sáng lên cao.

Tần Dĩ Mạt không có rảnh để thưởng thức không gian trong cốc, leo núi hết một ngày, lúc này nàng đã kiệt sức rồi. Dùng nước Tam Mao đưa đến tắm rửa qua, nàng liền chui vào trong chăn.

“A ————” – Nàng khó kìm chế hét lên một tiếng, dùng tốc độ nhanh nhất lăn từ trên giường xuống.

“Làm sao vậy?” – Tam Mao vừa tắm xong, nhắc màn bước vào.

Gương mặt nhỏ của Tần Dĩ Mạt nhăn thành cái bánh bao thịt. Nàng chỉ vào giường, nói : “Rất lạnh đó!”

Tam Mao nghiêng đầu suy nghĩ một chút, bỗng nhiên tay trái nắm lại hạ xuống lòng bàn tay phải, dùng biểu tình “A!” mà nói : “Cái giường này là dùng hàn trúc chế thành, không có nội lực hộ thân, khó tránh khỏi cảm thấy lạnh!”

Khóe miệng Tần Dĩ Mạt co rút, không biết vì sao lại nhớ tới trong “Thần Điều Hiệp Lữ”, cái giường thiên niên hàn ngọc của Tiểu Long Nữ kia.

“Cái giường này có loại ngủ một đêm, sáng ra tăng được mười năm tu vi chứ!” – Nàng trừng mắt, tràn đầy bất khả tư nghị lắm lắm.

“A...” – Tam Mao buồn cười nhìn nàng một cái, nói : “Vô công trong thế gian này đều là mỗi ngày mỗi đêm khổ luyện mà thành, làm sao có thể có chuyện đó chứ”.

“Cũng chưa chắc đâu!” – Tần Dĩ Mạt đi đến bên giường, xốc lên chăn nệm trên đó, lăm lăm tự nhủ : “Ngay cả gậy trúc đều có thể nhiễm hàn khí, có chuyện đó hay không còn chưa biết đâu!”

Nàng tò mò sờ lên giường, quả nhiên là một cảm giác râm mát.

“Cái giường này không ngủ được rồi!” – Tần Dĩ Mạt quệt miệng, oán giận hỏi : “Còn có cái khác không, giường có thể cho người bình thường ngủ?”

“Giường ở đây đều là làm từ hàn trúc” – Đôi mắt sắc của Tam Mao hiện ra một vẻ vô tội.

“Vậy gia đêm nay ngủ ở đâu chứ!” – Tần Dĩ Mạt giậm chân một cái, nhăn mặt, tính tình tiểu thư lại nổi lên.

Nhưng mà, bộ dạng “làm nũng” của nàng trong mắt Tam Mao cũng rất khả ái, rất thích.

Chỉ thấy bộ dạng của hắc vấn đề này hoàn toàn không cần lo lắng, sau đó bắt đầu trước mặt Tần Dĩ Mạt——cởi quần áo.

“Muốn làm gì?” – Tần Dĩ Mạt sư một cái ôm chặt thân thể mình, tràn đầy đề phòng cảnh cáo : “Không được giở trò lưu manh a!”

Trên mặt Tam Mao lộ ra một vẻ ngờ nghệch, giống như hoàn toàn không rõ Tần Dĩ Mạt nói gì.

Nhìn hắc như vậy, Tần Dĩ Mạt không khỏi sinh ra cảm giác chính mình lấy lòng tiểu nhân đo bụng quân tử.

“Không có nội lực, để không chạm vào hàn khí của giường trúc, vẫn là ôm ngủ đi!”

Tần Dĩ Mạt nghe thấy mặt liền đỏ lên, tuy rằng nàng cùng nam nhân này từng có vài lần tiếp xúc da thịt, nhưng nghe hắc thản nhiên nói ra như thế, làm nàng cảm thấy rất xấu hổ.

“Khụ, khụ....Không không có chỗ khác có thể ngủ sao?” – Nàng cuối cùng vùng vẫy nói.

“Bốn phía nơi này núi vây quanh, buổi tối âm khí rất nặng, nhất định sẽ lạnh!” – Về mặt Tam Mao cho là đúng.

Lòng tự tôn ít ỏi của mình cùng với nửa đêm bị đông tĩnh, Tần Dĩ Mạt không chút do dự từ bỏ về trước.

Dựa trên người Tam Mao, quả nhiên cảm giác được một cỗ nhiệt ấm áp truyền đến trên người nàng. Tần Dĩ Mạt thoải mái ngáp một cái, lưỡi biếng nói : “Vô công của các huynh đều là đông ấm hạ mát như vậy sao?”

Tam Mao giơ một tay nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, từng sợi tóc rơi xuống trong khe hở.

“Là tiểu hoa sen quá yếu!” – Hắc nói.

“Đừng đem một thiếu nữ mười sáu tuổi bình thường yếu đuối so với những nhân sĩ giang hồ!” – Tần Dĩ Mạt vươn tay dùng sức捏 ngực hắc. Nhưng là, cánh tay to của nam nhân giống như đợi đến lúc này, thoáng cái đã bắt được cánh tay nhỏ bé của nàng.

Hắc một bên nhẹ nhàng hôn cánh tay nhỏ bé trắng nõn này một bên dùng giọng điệu ôn nhu triền miên nói : “Cho dù tiểu hoa sen yếu ớt như một con sâu, cũng không cần lo lắng, bởi vì sẽ bảo hộ!”

Trên mặt Tần Dĩ Mạt lập tức đỏ rực, đừng hiểu lầm! Nàng đỏ mặt không phải vì cảm động hay xấu hổ như tình ý tiểu nữ hài nhi, mà là vì tức giận.

“Vậy thật là có lỗi a!” – Nàng ngẩng đầu cắn răng nghiêng lợi nói : “Giống như một con sâu yếu ớt vô dụng! Thật là cho quá nhiều phiền toái rồi!”

* (em chả hiểu vì sao hai anh chị ngại ngần gì mà không dùng đại từ xưng hô gì cả =v=)

“Không quan hệ!” – Về mặt nam nhân ôn nhu nói : “Không để bụng!”

Rốt cuộc hẳn vẫn tự nhiên rất phúc hắc a!

Tần Dĩ Mạt tức đến sắc mặt xám xịt, không hề nghĩ ngợi, há cái miệng nhỏ cắn lên mặt hắc.

Phải nói là sâu.

Gương mặt tuần tú của Tam Mao lập tức bị cắn thành một dấu răng, hẳn có lúc tuy rất ngây ngốc, thế nhưng lúc bị “công kích”, nhất định bản năng sẽ trỗi dậy, hơn nữa còn hoàn toàn nguyên ý, phản kích trở lại.

“Ngô ngô————”- Cái miệng của Tần Dĩ Mạt bị ngăn lại chỉ có thể phát ra âm thanh nức nở. Cái loại chuyện đó nàng không phải là đối thủ của nam nhân này. Cho nên rất nhanh mặt bị hôn đến đỏ rực, thở hổn hển.

“Tiểu hoa sen, tiểu hoa sen...” – Bên cạnh vành tai kia, có một âm thanh nóng bỏng kiên tục gọi.

Say mê chìm vào âm thanh ôn nhu này, lại phảng phất chìm sâu vào cái ôm của nam nhân này, lý trí của Tần Dĩ Mạt bắt đầu sụp đổ.

Thế nhưng, khi hai người đang rơi vào cảnh đẹp, ngay lúc đồng chí Tam Mao một lần nữa dắc thủ, thì bên ngoài phòng lại vang lên từng tiếng chó sủa.

Tần Dĩ Mạt lập tức giật mình, mặt nàng như làm nũng liếc hắc một cái, nhưng cũng không nói gì.

Biết đây là nàng ngằm đồng ý, gương mặt Tam Mao sáng lên một cái, tâm hoa nộ phóng. Đôi nam nữ ôm nhau một chỗ nhìn trong tầm mắt của nhau tràn đầy triển miên cùng ngọt ngào.

Đầu hai người dần dần đến gần nhau, hầu như ngay khoảnh khắc đó có thể chạm tới môi của đối phương.

“Ưông ương ương.....” – Tiếng chó sủa bên ngoài lại vang lên, âm thanh kia cực kỳ lớn, càng ngày lại càng nhanh.

Dưới tiếng động này, Tần Dĩ Mạt làm sao có thể không biết xấu hổ mà làm tiếp.

“Đi xem...Tứ Mao làm sao?” – Nàng dùng sức đẩy hắc, về mặt thẹn thùng.

Tam Mao khẽ thở dài, bộ dạng tiếc nuối.

“Rất nhanh sẽ quay lại, phải đợi đó!” – Hắc đặc biệt lo lắng dặn dò.

Tần Dĩ Mạt dùng sức trừng hắc một cái : “Lò sưởi di động không trở lại làm sao mà ngủ được!”

Trên mặt Tam Mao lập tức hiện ra vẻ đi nhanh sẽ trở về.

Nhìn bóng lưng hắc rời khỏi phòng, Tần Dĩ Mạt dùng sức vỗ vỗ mặt mình, nàng mới không có xấu hổ, mới không có kì vọng đâu! Tuyệt đối, tuyệt đối không có!

Chỉ là vài khắc qua đi, về mặt Tam Mao nghi hoặc trở lại.

“Làm sao vậy? Là xảy ra chuyện gì sao?”

Sơn cốc bí mật như vậy, ngoại trừ bọn họ hẳn là không có ai! Vậy có phải là có dã thú? Nghĩ đến đây, Tần Dĩ Mạt không khỏi khẩn trương.

“Không có chuyện gì” – Tam Mao nói : “Chỉ là không biết vì sao Tứ Mao lại kêu liên tục, nó vẫn luôn rất ngoan!”

Tần Dĩ Mạt cọ cọ lại lần nữa trở về trong lòng nam nhân : “Có phải là vì nó đói bụng hay không!”

Tam Mao nhíu mi suy nghĩ một chút, nhưng chung quy cái chuyện nhỏ bé này không đáng để suy nghĩ, hẳn bây giờ nhưng lại còn có chuyện quan trọng hơn phải làm đó!

Cánh tay thon dài từ từ tiến vào vạt áo nữ tử trong lòng, hần nhẹ nhàng gọi : “Tiểu hoa sen, tiểu bảo bối!”

“Đáng ghét! Buồn nôn muốn hcét!” – Tần Dĩ Mạt tràn đầy bất mãn nói, nhưng đôi mắt kia lại trở nên rung động.

Thế nhưng, trời cao lại không thỏa mãn nguyện vọng “đói khát” của nam nhân nào đó, Tứ Mao ở bên ngoài lại bắt đầu diên cuồng kêu.

Biểu tình của hai người đồng thời ngưng lại, Tần Dĩ Mạt hung hăng trừng hần một cái. Sau đó lặn một cái, liền đem chân thêu trên giường cuộn chặt người.

Nhìn nàng chỉ để lộ ra cái ót, Tam Mao âm thầm, âm thầm, thở dài một hơi sâu.

Buổi sáng ngày hôm sau.

Tần Dĩ Mạt tràn đầy hăng hái ngồm xồm xuống, trong tay cầm một cái sọt, nàng đem lúa bên trong rải xuống đất, chỉ thấy đám gà con đáng yêu trong sân lập tức bay đến, liều mạng mổ đất mà ăn.

“Cái này mới gọi là đáng yêu đó!” – Tần Dĩ Mạt tràn đầy thích thú nói.

Ngay lúc nàng cho ăn rất vui vẻ, có một thứ gì đó rất lớn, rất nóng, đầy lông lá chạm vào cánh tay nàng.

Tần Dĩ Mạt vừa quay đầu, liền thấy một cái miệng đầy máu, mang theo từng đợt mùi tanh đang há lớn.

“A ———” – Cổ họng nàng hét lên một tiếng, cái mông an vị trên đất.

Trong ánh mắt Tứ Mao có một tia cười nhạo, chỉ thấy nó từ từ khép miệng lại, trên gương mặt dữ tợn kia xuất hiện một biểu tình cực kỳ có linh tính.

Không sai! Tần Dĩ Mạt có thể khẳng định, biểu tình kia tuyệt đối là khiêu khích!!!!!!

Thân là con người, lại bị một con chó cười nhạo ! Trong lòng Tần Dĩ Mạt rất tức giận. Nhưng mà ——,nàng vừa nhìn cơ thể to lớn cùng biểu tình nhe nanh dữ tợn kia của đối phương, cổ can đảm vừa mới trở dậy trong lòng lập tức biến mất.

Bị một con chó hù dọa, từ phương diện này mà nói, Tần Dĩ Mạt nàng thật đúng là đã mất mặt chết rồi.

35. Chương 35: Tam Mao Cùng Tứ Mao (2)

Ngay tại lúc nàng run rẩy không biết làm sao, Tam Mao kéo theo một cây gỗ lớn từ bên ngoài bước vào.

“Nàng làm sao vậy?” – Hần nhìn Tần Dĩ Mạt đang ngồi dưới đất, gương mặt trắng xanh, không khỏi lo lắng hỏi : “Xảy ra chuyện gì sao?”

Bị một con chó dọa chết khiếp, cái loại mất mặt này làm sao mà nói ra được, chỉ thấy nàng sừ một cái, từ mặt đất đứng lên, ngược đầu cứng rắng nói : “Không, không có gì...Ta không cần thận ngã một cái!”

Tam Mao nghi hoặc nhìn nàng, lại thấy tầm nhìn của nàng liên tục nhìn chằm chằm Tứ Mao, trong lòng không khỏi hiểu rõ vài phần.

“Được rồi, không phải huynh đi đón củi sao? Làm sao lại trở lại nhanh như vậy?”

Tam Mao cười cười, chỉ vào đống gỗ bị cột phía sau, nói : “Ta lo lắng nàng ở nhà một mình, cho nên tìm một cây gỗ ở trên núi gần đây trở về”

“A...Thật tốt quá, cuối cùng cũng không cần ngủ trên cái giường đông chết người kia nữa!”

Nhìn nàng vỗ ngực, vẻ mặt may mắn, sắc mặt Tam Mao lại bày ra một biểu tình thất vọng.

Cuối cùng vào buổi trưa ngày hôm sau, Tam Mao ở trong sân bắt đầu làm giường gỗ, mà Tần Dĩ Mạt đâu? Nàng thay một bộ thô y màu lam, ở bên bồn nước, trước giặt sạch quần áo và đồ dùng hằng ngày của hai người, rồi lại đem rau trồng ở trong viện hái được bắt đầu làm cơm lặt rau.

“Bữa trưa làm xong rồi!” – Tần Dĩ Mạt xoa xoa những giọt nước trên tay, nhìn Tam Mao vừa cười vừa nói: “Ăn trước một chút đi!”

“Cực cho nàng rồi!” – Tam Mao ngồi trước bàn tròn trong sảnh nhìn Tần Dĩ Mạt sắc mặt có vẻ mệt mỏi, trong mắt không tự giác có một cổ đau lòng.

Trong mắt hần xem Tần Dĩ Mạt là nữ hài nhi nuông chiều từ nhỏ chưa từng làm qua những việc vặt này.

“Làm gì có chiều chuộng như thế!” – Hờn giận liếc hần một cái, trên mặt Tần Dĩ Mạt có một vẻ hài lòng nhàn nhạt. Chỉ vào bốn món một canh trên bàn, nàng đặc ý nói: “Rau chân vịt xào, đậu hũ, khoai tây, bắp cải chua ngọt, còn có canh trứng”.

Tam Mao tràn đầy ngoài ý muốn nhìn nàng một cái, giống như hoàn toàn không thể ngờ nàng có thể rửa tay làm canh.

“Không nghĩ tới đất trong hậu viện này có nhiều loại rau như vậy!” – Tần Dĩ Mạt gấp một miếng rau chân vịt bỏ vào trong chén: “Mau nếm thử tay nghề của ta, xem có ăn được hay không?”

“Ăn ngon!” – Khóe miệng Tam Mao không kìm được vươn lên.

“Còn chưa ăn huynh đã biết là ngon rồi?” – Tần Dĩ Mạt hít hít mũi, hiển nhiên là bất mãn với hần.

Ngay tại lúc hai người bọn họ huynh một đưa ta một miệng, Tam Mao lại đột nhiên cúi đầu, Tần Dĩ Mạt lập tức nhìn qua, chỉ thấy trên đùi Tam Mao là một con chó hung dữ, đang thè lưỡi tràn đầy nịnh nọt nhìn hần.

“Tứ Mao cũng muốn ăn sao?” – Nam nhân vỗ đầu cự khuyển, ngữ khí ôn hòa hỏi.

Tần Dĩ Mạt mới bị con chó này làm cho sợ chết khiếp, lúc này trong lòng vẫn còn sợ đó! Không tự giác, miệng nàng liền lùi xa xa ra khỏi chỗ bọn họ.

Cái đầu to của Tứ Mao liên tục cọ vào trong lòng hần, vẻ mặt làm nũng.

Cái hình dạng này của nó cùng cái bộ dạng hung thần buổi sáng hoàn toàn khác nhau, con chó này có bị tâm thần phân liệt không chứ! Tần Dĩ Mạt dùng sức gấp gấp cơm trong chén, tràn đầy khó chịu nghĩ.

“Chỉ là đây là tiểu hoa sen làm cho ta, không thể cho người ăn được!” – Tam Mao vuốt đầu nó, vẻ mặt kiên quyết nói.

Cái miệng nhỏ của Tần Dĩ Mạt khê nhếch, hiển nhiên là thỏa mãn với biểu hiện của hần: “Ăn cơm đi, ăn cơm đi” – Nàng trách mắng nói: “Đừng dùng tay huynh vuốt nó thêm bẩn đó!”

“Ừm——” – Con chó kia giống như nghe hiểu ý trách cứ của nàng, đột nhiên sủa không ngừng.

Bị nó dọa đến giật mình, Tần Dĩ Mạt dứt vạt dậy, nhăn nhăn khuôn mặt nói: “Tam Mao, Tam Mao, huynh nhanh chút đem nó đi đi, ta sợ!”

“Không phải đã nói không được khi dễ nàng sao!” – Tam Mao vỗ cái đầu to của con chó, nhẹ nhàng nói.

“Ô ô ô——” – Tứ Mao nức nở vào tiếng, một bộ dạng ủy khuất.

Chỉ thấy nó vẫy vẫy thân thể, cúi đầu chậm chậm đi ra cửa.

“Tứ Mao lúc còn rất nhỏ đã ở cùng ta.” – Hần nói với Tần Dĩ Mạt: “Nó là hảo bằng hữu của ta”.

Nhìn đôi mắt xanh biếc kia, không biết vì sao Tần Dĩ Mạt lại có cảm giác tội lỗi, chỉ thấy trên mặt nàng xuất hiện vẻ hơi xấu hổ, lẩm bẩm nói: “Người ta, người ta cũng không có ý gì khác mà! Làm gì khiến cho ta giống như người xấu vậy, hừ——”

“Ta không có ý đó” – Tam Mao vươn tay đem nàng trở về bên cạnh mình, trong âm thanh tràn đầy ý cười: “Ta chỉ là mong hai người có thể ở chung thật tốt. Bởi vì nàng là vợ ta mà!”

“Lưu manh, ai là vợ của huynh!” – Trên mặt Tần Dĩ Mạt hồng hồng trừng hấn : “Được rồi, nhanh ăn cơm đi! Lát nữa sẽ nguội mất!”

Tuy rằng nam nhân rất muốn Tần Dĩ Mạt cùng con chó to kia có thể ở chung, nhưng rõ ràng là cpn đường trở thành “bằng hữu” của tứ mao, Tần Dĩ Mạt có lẽ là việc nặng đường xa rồi!

Con chó khổng lồ dữ tợn này giống như cực kì không thích Tần Dĩ Mạt, mỗi lúc nàng đang ở chỗ nào thì con chó này sẽ mặc danh kì diệu mà xuất hiện ở đó.

Giống như nửa đêm đứng lên đi ả ngoài, con chó này sẽ trốn ở bên cạnh nhà vệ sinh, đợi Tần Dĩ Mạt đi ngang qua bồn cầu to, da lông nó vốn đen, ban đêm này giờ tay sẽ không thấy năm ngón, làm Tần Dĩ Mạt sợ đến không làm gì được, cả hai chân đều nhuyển đến không thể động đậy.

Hay là cố ý chạy đến vườn rau trong hậu viện đem rau củ và trái cây phá đến hư, càng vượt quá phạm chính là Tứ Mao này lại tùy ý đại tiểu tiện, còn giải quyết ở trước cửa phòng nàng.

Lần thứ ba Tần Dĩ Mạt nhìn thấy bãi “Hoàng kim kia”, nàng rớt cuộc bạo phát.

Vì vai ngày thứ tư sau giờ Ngọ trong cốc, Tần Dĩ Mạt thừa lúc Tam Mao không có ở đây, nàng một tay cầm gậy gỗ, một tay cầm chảo sắt, bước chân cẩn thận, chuẩn bị đi đàm phán cùng con chó thối tha kia!

Nhìn con hắc khuyển đang lười biếng nằm phơi nắng kia, Tần Dĩ Mạt khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, dùng sức ngửa mặt lên trời quát to : “Tứ Mao ngươi ra đây cho ta!”

Con chó kia nghiêng đầu, không gì sánh được nhìn nàng coi thường, sau đó thân thể giống như thanh kiếm từ trên bó củi nhảy xuống. Nó ngẩng cao đầu kiêu ngạo bước xung quanh Tần Dĩ Mạt.

“Tứ, Tứ Mao.....” – Âm thanh của Tần Dĩ Mạt yếu ớt đi ha phần, nhìn qua một bộ dạng rất hoảng sợ.

“Kỳ, kỳ thực, con người của ta rất tốt để ở chung!” – Trên mặt nàng bày ra một nụ cười miễn cưỡng. “ Ta cũng cực kì, cực kì thích bọn động vật nhỏ.....Đặc biệt là chó.....Không sai! Chó giống như người vậy, nhìn người tứ chi hữu lực, thân hình to lớn, còn, còn có khí thế uy phong lẫm liệt, rất suất! Thật sự là rất suất!”

Lúc này Tần Dĩ Mạt dường như không cảm thấy chính mình đang vuốt đuôi ngựa một con “chó”.

Tục tể là qua bốn ngày quan sát kì càng, nàng thật sự không thể đem cái thứ này giống như một con chó. Bởi vì nó quá có linh tính! Hầu như làm cho Tần Dĩ Mạt nghĩ rằng đây là một người khoác da cẩu thôi.

“Cho nên, Tứ Mao công tử!” – Tần Dĩ Mạt hơi cong lưng, lấy tay đem cái chảo thiết che đi nửa khuôn mặt mình.

“Để chúng ta ở chung thật tốt đi! Ngươi đừng bắt nạt ta nữa được không?”

“Ô ô——“ – Con chó to nức nở hai tiếng, bỗng nhiên ngồi xuống, giờ hay chân trước giống như con người, ngoắc ngoắc nàng qua bên đó.

“Ngồi đây là đồng ý rồi đi!” – Tần Dĩ Mạt tâm trạng vui vẻ, bước chân không khỏi bước về phía trước vào bước.

Cẩn thật quan sát biểu tình của nó, không giống như có cái gì ác ý. Tần Dĩ Mạt trong lòng thầm nghĩ : chẳng lẽ là có tác dụng rồi. Tâm trạng nàng vui vẻ, để biểu thị mình thật sự muốn làm bằng hữu với nó. Tần Dĩ Mạt buông gậy gỗ trong tay trái, chỉ để lại cái chảo che trước ngực.

Vươn tay. Tần Dĩ Mạt cẩn thận sờ sờ đầu nó, thấy nó vẫn là một bộ dạng thành thật, e ngại trong lòng vui hơn nữa.

“Từ hôm nay trở đi chúng ta chính là bằng hữu, ngươi có chịu không?” – Gương mặt nhỏ nhắn của Tần Dĩ Mạt nở ra một nụ cười xán lạn, giống như cuối cùng cũng đẹp đi “địch nhân” khó chơi này mà vui vẻ.

Nhưng mà, nụ cười của nàng còn chưa mất, chỉ thấy Tứ Mao há miệng liền cắn cái chảo thiết trong tay Tần Dĩ Mạt.

“Cót két...Cót két...Cót két...” – Trong cự ly rất gần, âm thanh của cái chảo thiết kia bị cản cứ như thể vang vọng rõ ràng bên tai Tần Dĩ Mạt.

“Người ăn cái thứ này...Không tốt cho răng đâu!” – Trên mặt Tần Dĩ Mạt xuất hiện vẻ lả chả chực khóc, nằng một bên từ từ lùi lại, một bên nhìn Tứ Mao, nói loạn xạ : “Đối với dạ dày cũng không tốt!”

Trời ạ~ Đây rốt cuộc là giống chó gì vậy! Lại ăn “thiệt” ngon lành như vậy, nó thật sự là động vật sao? Lúc này Tần Dĩ Mạt hận trên người không thể mọc ra hai cánh, để nàng có thể chạy thật xa.

Nhìn Tứ Mao vẻ mặt không hảo ý bước đến bên nàng, Tần Dĩ Mạt không khỏi liên tục nói : “Bình tĩnh, bình tĩnh, người phải bình tĩnh, đừng cắn ta nha!”

Ồ ô...Rốt cuộc không chịu nổi cảm giác áp bách không biết lúc nào sẽ xông lên cắn người một ngụm, Tần Dĩ Mạt xoay người sống chết chạy về phía phòng.

Thế nhưng hai chân làm sao có thể chạy bằng bốn chân chứ!

Chỉ thấy thân hình Tứ Mao này như điện giật đứng trước cửa phòng Tần Dĩ Mạt.

Vì vậy tiết mục chó đuổi người liền ở trong tiểu viện mà trình diễn, nhưng nhìn bên trong là khói bụi mù mịt, đưa mắt nhìn vào chỉ thấy một thân ảnh nhỏ nhắn một bên kêu la một bên chạy không ngừng. Mà sau lưng nàng là một con chó đen to như sư tử. Mỗi lần nữ tử kia muốn chạy vào trong phòng hay chạy ra sân thì con chó kia đều sẽ cướp trước nàng một bước.

Giống như là đang đùa giỡn, nó chạy thật chậm phía sau nữ tử, chỉ cần bước chân nàng chậm đi, cự khuyến này liền bắt đầu tràn đầy đe dọa há to miệng.

Còn có đám gà con đang nuôi trong viện cũng hòa theo cảnh ồn ào này, liên tục đuổi sau lưng nàng.

Làm nàng nhìn qua thật sự rất đáng thương.

Vì vậy, khi đồng chí Tam Mao của chúng ta bước đến trong viện, thì thấy một cảnh gà bay chó sủa như thế.

“Uông uông ——” – Thấy chủ nhân trở về, Tứ Mao bật người vẩy đuôi nhảy lên người hân.

Hơi hơi lui lại nửa bước, Tam Mao hỏi nó : “Tiểu hoa sen đâu!”

Tứ Mao nghiêng đầu, không tình nguyện dẫn hân đến bên cái kệ bị đổ kia. Sắc mặt Tam Mao bỗng nhiên thay đổi, chỉ thấy thân hình hân nhanh như điện, hay tay vẩy mạnh, cái kệ gỗ kia liền bay ra ngoài.

“Hà nhi, Hà nhi.....” – Tam Mao sốt ruột lắc lắc thân thể nữ tử trong lòng.

“Đừng đừng lăm nữa!” – Tần Dĩ Mạt yếu ớt nói : “Ta còn chưa có chết đâu!”

Trên mặt Tam Mao lập tức lộ ra vẻ yên tâm, chỉ nghe hân tràn đầy lo lắng hỏi : “Làm sao nàng lại bị cái kệ đè lên người?”

Tần Dĩ Mạt vừa nghe hân hỏi, một bụng ủy khuất lập tức tuôn trào, từng giọt từng giọt nước mắt từ trong mắt nàng rơi xuống.

Con chó thối tha kia rượt ta, cắn ta, đe dọa ta...Đều là tại nó !

Nhưng mà không chờ Tần Dĩ Mạt mở miệng, Tam Mao đã quay đầu, vẻ mặt băng lạnh nhìn con cự khuyến bên cạnh.

Thân thể Tứ Mao run lẩy bẩy, nó khê ô ô hai tiếng, hai chân trước quỳ xuống, một bộ dạng cực kì sợ hãi.

“Ô ô ô.....Uông.....” – Nó đáng thương nhìn nam nhân, nhỏ giọng kêu, giống như là đang giải thích cái gì.

Tam Mao nghe nó ô ô nhưng vẫn như cũ không động đậy, vẻ âm trầm trên mặt lại càng sâu.

Tần Dĩ Mạt thấy hân như thế, không khỏi đem lời đến miệng nuốt vào, chỉ thấy nàng lắc lắc ống tay áo của Tam Mao, nói : “Đỡ ta đứng dậy!”

“Là ta không cần thật đụng vào cái kệ gỗ” – Tần Dĩ Mạt nói : “Không liên quan đến Tứ Mao”.

“Ô ô ô...” – Tứ Mao ngẩng đầu nức nở nhìn nàng.

Tần Dĩ Mạt ghéech ghéech cái mũi nhỏ âm thầm liếc nó một cái.

“Từ hôm nay trở đi trong vòng ba ngày, người không được ăn” – Tam Mao ôm lấy Tần Dĩ Mạt đã suy yếu, nhìn cự khuyển lớn tiếng nói.

Bị rượt chạy xung quanh một thời gian dài làm nàng kiệt sức rồi, thân thể Tần Dĩ Mạt vừa nằm lên giường lập tức bắt đầu buồn ngủ.

“Cực khổ cho nàng rồi!” – Vuốt tóc nàng, Tam Mao áy náy nói.

Tần Dĩ Mạt nghe vậy hơi mở mắt, buồn cười nói : “Được rồi! Chẳng lẽ ta còn phải tính toán cùng một con chó?”

Tuy rằng con chó này rất thông minh, rất giảo hoạt, lại rất thích khi dễ nàng, nhưng ai bảo bên cạnh nàng là nam nhân thích nàng chứ?

“Tứ Mao luôn là một cô nương tốt, lúc này lại luôn khi dễ nàng, xem ra không thể để nó lại.....”

“Huynh nói cái gì?” – Tần Dĩ Mạt mở mắt kinh ngạc hỏi : “Nó là nữ, cái sao?”

Tam Mao nhìn nàng không hiểu, gật đầu.

“Ha ha...” – Tần Dĩ Mạt cứng ngắc co rút khóe miệng, bỗng nhiên lẩm bẩm: “Cuối cùng ta cũng biết vì sao nó không nhìn ta vừa mắt rồi!”

Tốt lắm

Thì ra tình địch của nàng là một con chó sao!

36. Chương 36: Yên Bình Bị Phá Vỡ

Tần Dĩ Mạt gọi nơi này là Thế Ngoại Đào Viên cũng không phải là không có nguyên nhân.

Thanh sơn lưu thủy, điệu ngũ hoa hương, nhật xuất nhi tác, yên bình tốt đẹp giống như ánh nắng ấm áp kia để người ta không chút nào phát hiện thời gian đang trôi qua.

Sáng sớm mỗi ngày, nàng mở mắt ở trong lòng Tam Mao, bọn họ cùng nhau lên núi du ngoạn, cùng nhau dưới sông bắt cá, hẳn dễ dệt một vòng hoa đặt lên đầu nàng, mà nàng sẽ ngồi bên ngọn đèn dầu vì hẳn may vá xiêm y.

Bọn họ giống như một đôi “lão phu lão thê”, mỗi ngày đều bình yên ngọt ngào.

Giơ tay chem. Xuống, một dòng máu liền từ cổ chảy ra.

Tần Dĩ Mạt nhíu mày ném cái thân đầy máu này vào trong mộc dũng.

Tam Mao bên người nàng rất tự giác đem khăn tay đến.

“Làm gì lại dùng cái ánh mắt này nhìn ta chứ?” – Tần Dĩ Mạt bất mãn lẩm bẩm.

“Chỉ là không nghĩ đến tiểu hoa sen nàng thật sự dám giết gà đó!” – Tam Mao thành thật trả lời.

“Còn không phải tại huynh! Bình thường một bộ dạng cao thủ giang hồ, không nghĩ đến ngay cả một con gà cũng không dám giết!” – Đi đến bên kệ bếp, đem nước nóng đã sôi lên trong chảo đổ vào trong mộc dũng, chốc lát, một cỗ mùi sống liền bùng lên.

Nàng ở Bạch Phủ mấy năm này, vẫn làm một tiểu thư cơm đến thì há miệng , nhưng ở “Hiện thực thế giới” kia, dưới sự dạy dỗ của mẹ nàng, Tần Dĩ Mạt cũng tính là một đầu bếp có tay nghề tốt. Giết cá, giết gà này tất nhiên không chỉ nói bằng miệng.

Đối với sự “Khinh bỉ” của người trong lòng, Tam Mao ngược lại một chút cũng không để ý, chỉ thấy hẳn lắc đầu cười nói : “Để thỏa mãn ước muốn ăn uống, nàng vẫn nên tự xuống tay đi!”

“Nói thừa!” – Tần Dĩ Mạt trừng to mắt không vui nói : “Nuôi gà để làm gì, không phải dùng để ăn sao? Hơn nữa ——đến nơi này đã hơn nửa tháng rồi, bốn tiểu thư còn chưa có choáng váng đâu!”

Sơn dã thanh sơ tuy mỹ vị, nhưng mà mùi thịt cũng thật làm người ta tưởng niệm.

Động tác nhanh nhẹn đem lông gà nhỏ hết, Tần Dĩ Mạt bắt đầu trên thớt thái dao “đại tá bát khối”, bỏ hành, gừng, ớt, vào trong chảo, đợi chảo nóng lên, Tần Dĩ Mạt liền đem những khối thịt gà đã cắt xong bỏ vào, xào qua xào lại, đợi đến khi ngả vàng lại ột chén nước để lửa cháy chậm lại.

Thừa lúc gà đang nấu trên bếp, Tần Dĩ Mạt lại cắt hai trái dưa leo cùng củ cải và cải bắp, làm một món rau trộn.

Lúc nàng đang xoay vòng vòng trên bếp, Tam Mao ở một bên khoanh tay lên ngực đứng ở bên cửa cả buổi xem bộ dạng vội vàng ào ào của nàng.

“Ai nha, không cần đứng ở chỗ này vương bận!” – Tần Dĩ Mạt tranh thủ hờn giận : “Nhanh giúp ta lấy bát đặt lên bàn đi!”

“Ha ha...” – Đột nhiên, Tam Mao cười lên.

“Huynh cười gì chứ?” – Cong môi, Tần Dĩ Mạt bắt măn hỏi.

“Không biết vì sao, ta cảm thấy nàng ngày càng giống một lão bà bà!”

“Cái gì?” – Tần Dĩ Mạt chống tay giậm chân hét lên : “Ý của huynh là ta càng ngày càng già, càng ngày càng không xinh đẹp sao?”

“Không phải!” – Tam Mao nhìn gương mặt nàng giận đến đỏ lên, như cũ thành thật nói : “Chỉ là cảm thấy nàng dường như hung dữ hơn lúc trước nữa

“Hừ...Ta là một lão bà bà hung dữ, làm sao? Bây giờ huynh biết diện mục thật của ta rồi, bắt đầu ghét bỏ ta?”

“Nói lung tung!” – Tam Mao giơ tay hung hăng gõ đầu nàng một cái : “Cho dù nàng thật sự biến thành một lão thái bà hung ác, ta cũng thích nàng, vĩnh viễn cũng không ghét bỏ nàng đâu!”

“Ai da...” – Tần Dĩ Mạt xoay người, lầm bầm nói : “Biết rồi ! Biết rồi! Thật là! Luôn nói những câu buồn nôn như vậy, ta đều đỏ mặt thay huynh !”

Nhìn thấy lỗ tai của Tần Dĩ Mạt đỏ ửng, đôi mắt bích lục sắc của Tam Mao lóe lên một vẻ hạnh phúc.

“Tại sao huynh không ăn chứ? Không thích sao?” – Trước bàn ăn, Tần Dĩ Mạt nhìn Tam Mao chỉ gắp rau trộn, không hiểu nói : “Ta vừa mới nếm qua, ăn rất ngon mà?”

“.....” – Tam Mao không nói gì, vẫn cầm lấy bát cơm trên tay.

Người này làm sao vậy chứ? Người ta vất vả làm món này, nhưng mà ăn cũng không ăn. Chắc là tập quán ngày gốc ở nơi thanh sơn lục thủy này rồi, Tần Dĩ Mạt cũng từ một đại tiểu thư có quy củ biến thành tính cách chân thật ngày xưa của nàng.

Nói chuyện cùng Tam Mao cũng càng thêm “bá đạo ương ngạnh”.

“Ta không muốn ăn 189” – Rất lâu sau, Tam Mao rầu rĩ đáp.

Tần Dĩ Mạt nhướng mày : “189 là ai chứ?”

Tam Mao vươn chiếc đũa chỉ vào cái bát gà hầm hương vị câu toàn kia.

“....Huynh, huynh gọi con gà này là 189? Tên của nó á?” – Tần Dĩ Mạt bất khả tư nghị hét lên.

Tam Mao trầm mặt gật đầu.

Không biết vì sao Tần Dĩ Mạt nhìn bát gà hầm như này, một cổ cảm giác không tự nhiên không khỏi tăng lên.

“Khụ....Vậy làm sao lại không nói sớm chứ, nếu ta sớm biết sẽ không giết nó rồi”.

“Nàng giết nó hay không, sớm muộn gì nó cũng chết!” – Tam Mao gấp một cái cánh đặt vào trong chén của Tần Dĩ Mạt : “Ăn nhanh đi! Một chút nữa sẽ nguội đó!”

Người kỳ quái, Tần Dĩ Mạt trong lòng dùng sức nhủ thầm một câu, cúi đầu liền dùng sức cắn cái cánh kia. Huỳnh không ăn, ta ăn !

Nhưng mà, kì quái không chỉ có Tam Mao.

Một tô thịt gà, một mình Tần Dĩ Mạt ăn không hết, bây giờ tiết trời lại nóng, cuối cùng đến giữa trưa ngày thứ hai nàng liền muốn đem hơn một nửa số dư này cho cự khuyển Tứ Mao ăn.

Nhưng là——nàng nhìn con chó to cúi đầu dùng sức ngửi ngửi mùi, liền quay mặt đi một bộ dạng.....sống chết cũng không há miệng.

“Chẳng lẽ người là chó ăn đồ chay sao?” – Tần Dĩ Mạt lầm bầm tự nhủ.

Cũng không đúng nha! Hai ngày trước nàng còn thấy nó ngậm một con vịt trở về ăn sống mà!

“Gâu gâu gâu.....” – Tứ Mao đột nhiên xoay về phía đám gà kia, sủa lên.

Tần Dĩ Mạt sau khi nhìn thấy, liền đột nhiên sinh ra một ý nghĩ : Không lẽ con chó này chỉ ăn đồ sống bên ngoài, đối với những thứ mình nuôi một chút cũng không đụng sao!

“Này thật đúng là chủ nhân thế nào thì nuôi ra chó thế đấy mà!” – Tần Dĩ Mạt thở dài một hơi, oai oán hai tiếng, sớm biết thế này nàng cũng không ăn gà đâu, khiến nàng biến thành một tên đao phủ tâm ngoan thủ lạt.

“Hừ....” – Tần Dĩ Mạt lầm bà lầm bầm nói : “Đặt cho con chó cái tên không khác mình mấy, lại đem gà vịt trong sân biến thành mã số....một hần còn có thể nhận ra.....198?.....Còn 250 đâu!”

Thời gian trong lúc Tần Dĩ Mạt lải nhải suy nghĩ trôi qua, chớp mắt đã đến lúc trăng lên cao rồi.

Mùa hè oi bức, nàng ngủ không được, liền xin Tam Mao dùng vật liệu thừa của giường gỗ làm cho nàng một cái ghế nằm.

Nằm dài ở bên trên, nhìn bầu trời sao sáng lấp lánh, nghe tiếng lá cây xào xạc không ngừng, khỏi phải nói du nhàn tự tại bao nhiêu.

“A — ” Có người đem đến một chùm nho xanh tươi.

Tần Dĩ Mạt phi thường tự giác há miệng nhỏ, một lát liền phát ra âm thanh tán thán : “Nho này ăn thật ngon, ngọt ngọt, không có một chút chua nào cả”

“Nó là thúy tử, là nho dại mọc ở trên núi” – Tam Mao tỉ mỉ đem vỏ nho lột ra, lại lần nữa bỏ vào trong miệng Tần Dĩ Mạt : “Bây giờ đã qua mùa rồi, cho nên chỉ tìm thấy vài chùm, nếu nàng thích, ta liền đem hạt trồng ở trong sân, đợi đến năm sau nàng có thể ăn thúy tử tươi tốt nhất rồi !”

Năm sau——sao?

Tần Dĩ Mạt nghe lời hần nói, không khỏi khẽ ngây ngốc, hai người bọn họ nơi nào có cái gì năm sau chứ!

Tam Mao nhìn Tần Dĩ Mạt đột nhiên trầm mặc không nói, sắc mặt thêm phần bồn rầu. Đôi mắt lục sắc của hần hiện lên một vẻ bi thương, trong lòng liền có một cỗ khó chịu.

Chỉ nghe hần nói : “Tiểu hoa sen đến giờ cũng không nghĩ đến chuyện sau này của chúng ta sao?”

“Bạch Hà...” – Tam Mao vươn tay nâng gương mặt nhỏ nhắn của Tần Dĩ Mạt, ánh mắt hần kiên định mà ôn nhu, âm thanh thấp trầm mà triền miên : “Còn nhớ sao? Ta từng nói qua, ta đời này muốn thú nàng làm thê tử!”

Tần Dĩ Mạt ngơ ngẩn nhìn hần, nhất thời chỉ cảm thấy vừa vui vừa buồn, các loại tư vị đều nhập vào trong đầu. Nam nhân này, nam nhân ôn nhu, tuấn mỹ, đối với nàng nói gì nghe đó này. Nam nhân được nàng xích chặt trong lòng này, nam nhân nàng đã sớm yêu hần, đang nghiêm túc biểu lộ tâm ý của hần.

Giờ này khắc này, nàng cỡ nào muốn đáp lại hắn, nói với hắn kỳ thật nàng cũng rất muốn, rất muốn trở thành thê tử của hắn

Nhưng mà ——nàng lại không thể!

Sẽ có một ngày , sẽ có một ngày.... Nàng sẽ rời khỏi thế giới này. Đến lúc đó hắn nên làm gì bây giờ? Nếu như đã định sẵn cảm tình này sẽ không thể có kết quả gì, vậy thì không bằng từ lúc bắt đầu không nên xuất hiện cái gì thì thật tốt.

Nếu chúng ta có thể “thích” ít một chút, đến một ngày nào đó, có phải sẽ thương tâm ít hơn một chút không!

Ngay lúc hai người đang có tâm tư riêng biệt, từng tiếng chó sủa vang lên, liền cắt đứt bầu không khí đang thêm phần ngưng trệ này.

Tam Mao sau khi nghe thấy, sắc mặt liền biến đổi.

Chỉ nghe hắn nói : “Ở yên chỗ này, đừng ra ngoài!”

Trong lòng Tần Dĩ Mạt lay động, nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của hắn liền biết có chuyện gì đó phát sinh.

Nhanh chóng từ ghế nằm đứng lên, nàng bị Tam Mao nửa ôm vào trong phòng.

“Tứ Mao” – Hắn khẽ kêu một tiếng.

Cự khuyến không biết từ đâu xuất hiện, uy phong lẫm lẫm “ô” một tiếng.

“Người ở lại chỗ này, bảo vệ tiểu hoa sen thật tốt!”

“Uông! Ô....” – Tứ Mao dùng sức gật đầu, dường như đang nói : người yên tâm, đều giao cho ta.

“Đừng rời khỏi phòng, chờ ta trở về!”

“Ấn! Tam Mao ...” – Tần Dĩ Mạt đột nhiên nắm lấy tay áo của hắn, trong mắt lo lắng không ngừng : “Huynh nhất định phải cẩn thận một chút!”

Nhìn thấy thân ảnh hắn phi thân mà đi, lo lắng trong lòng Tần Dĩ Mạt không giảm mà tăng thêm.

Đến u cốc này đã hơn một tháng, nàng sâu trong lòng cũng biết nơi này có bao nhiêu bí ẩn, nếu là người bình thường sẽ không có cách nào vào được đây.

Lại thêm biểu tình của hắn đột nhiên trở nên “sát ý đằng đằng”

Một loại dự cảm không tốt không biết từ đâu bao trùm lòng nàng.

37. Chương 37: Tai Họa Bất Ngờ

Khoảng thời gian Tần Dĩ Mạt lo lắng đợi, từng giờ từng giờ trôi qua, ngay tại lúc lòng nàng càng thêm gấp, ngày càng không thể khống chế mình đi tìm hắn.

Hắn trở về rồi —— chỉ bất quá là cả người đầy máu.

Tần Dĩ Mạt sợ hãi thất sắc chạy đến bên người hắn, nửa đỡ cánh tay hắn hoảng loạn nói : “Huynh làm sao vậy? Tại sao lại chảy nhiều máu thế này? Huynh không sao chứ?”

Tam Mao gơ tay muốn vuốt vuốt cái đầu đang tràn ngập hoảng loạn của nàng, nhưng mà máu tích trong lồng ngực đã lâu lại không thể kiềm chế mà phun ra.

“Khụ khụ khụ.” – Tam Mao không ngừng ho.

Tần Dĩ Mạt biết hắn đã nhiều năm, vẫn chưa bao giờ thấy hắn yếu ớt như thế này. Trong lòng nàng nam nhân này luôn rất lợi hại, rất thần bí, là cao thủ không gì không làm được. Nhưng bộ dạng bây giờ lại nửa sống nửa chết như thế này, Tần Dĩ Mạt không khỏi vừa đau lòng vừa tức giận.

Nhưng mà lúc này nàng cũng không thể hỏi hấn tốt cùng là có chuyện gì xảy ra, chỉ thấy Tần Dĩ Mạt loạng choạng đỡ Tam Mao đến bên giường, hay tay liền đến rương quần áo lật tìm thứ gì đó. Bất quá trong khoảnh khắc, liền từ trong rương lấy ra bảy tám cái bình gì đó.

“Không kịp đâu.” – Tam Mao ngăn cản Tần Dĩ Mạt đang muốn cởi tay áo của mình, lúc này sắc mặt hấn trắng bệch, khí tức rối loạn, giống như lúc nào cũng có thể ngất đi.

“Tứ Mao!” – Hấn đột nhiên xoay đầu nhìn con chó lớn không ngừng đi xung quanh, yếu ớt nói : “Dem nàng đến chỗ kia...”

“Này này, huynh làm sao vậy?” – Nhìn nam nhân đột nhiên ngã xuống, Tần Dĩ Mạt hoảng sợ thất sắc kêu.

“Gâu gâu gâu...” – Đột nhiên, Tứ Mao bên chân nàng liên tục sủa, nó một bên cắn quần Tần Dĩ Mạt, vừa lôi kéo nàng ra bên ngoài.

Lúc này Tam Mao hôn mê sâu, nếu như địch nhân bên ngoài đuổi theo nhiều, hai người đều sẽ gặp nguy. Tần Dĩ Mạt buộc chính mình tỉnh táo, nàng lau lau nước mắt trong khóe mắt, dùng khí lực toàn thân diu thân thể Tam Mao lên, từng bước từng bước đi theo đại cầu ra bên ngoài.

Tứ Mao dẫn nàng đến vườn rau phía hậu viện, “Gâu gâu gâu....” – Nó nhìn cái giếng trong nội viện, liên tục sủa.

“Người là muốn ta xuống dưới sao? – Tần Dĩ Mạt hỏi.

Tứ Mao dùng sức gật đầu.

Tần Dĩ Mạt vốn biết con chó này cực hiểu linh tính, nghe thấy cũng không do dự. Ôm lấy thân thể Tam Mao, cắn răng một cái, phốc một cái liền nhảy vào trong. Quả nhiên, bên dưới cái giếng này là một tầng rơm rạ. Tuy cả người nàng rất đau, nhưng cả người cũng không có thương tích gì.

Tần Dĩ Mạt ngẩng đầu nhìn Tứ Mao ở trên miệng giếng, chỉ thấy trong miệng nó ngậm một khối đá lớn, từng phiến từng phiến lấp chặt miệng giếng, ngay lập tức trước mắt Tần Dĩ Mạt đều là một mảnh tối sẫm. Nàng lần mò diu Tam Mao bên cạnh.

Trong giếng quá tối, Tần Dĩ Mạt không nhìn rõ được gì, chỉ có thể nhờ cảm giác mà cởi vạt áo của hấn ra.

“Mình nhớ rõ nên là ở hai bên lưng!” – Tần Dĩ Mạt run rẩy đem bình thuốc trong lòng ra. Những thứ này đều là kim sang được cùng thuốc cầm máu tốt nhất, nên là phải có chút tác dụng.

Đem được vạt trong bình đều rắc xuống, Tần Dĩ Mạt liền nhanh chóng thoát y phục của mình, xé bạch sắc tiết y thành từng mảnh từng mảnh, sau đó cẩn thận băng bó vào lưng hấn. Cảm giác được hô hấp của Tam Mao dường như bình ổn một chút, Tần Dĩ Mạt mới nhẹ nhàng thở ra một hơi.

“Này rốt cuộc là chuyện gì chứ?” – Nàng nghĩ lại mà cảm thấy sợ, nước mắt không kiềm được mà rơi xuống. Rõ ràng tất cả vừa mới xảy ra đều rất tốt, làm sao trong nháy mắt liền biến thành thế này. Thời gian trong lúc nàng lo lắng cùng sốt ruột từng giờ từng giờ trôi qua. Vùi đầu vào cổ Tam Mao, nàng quá mệt mỏi bất tri bất giác liền thiếp đi, đến khi có người nhẹ nhàng lắc lắc vai nàng.

Tần Dĩ Mạt mơ mơ hồ hồ mở mắt, nhìn thấy đôi song bích lục nhân kia gần sát.

“Huynh, huynh tỉnh rồi!” – Tần Dĩ Mạt phản ứng lại, lập tức vui mừng nói.

Tam Mao rất cật lực gật đầu, khàn giọng hỏi : “Nàng không sao chứ?”

“Ta không sao.” – Tần Dĩ Mạt nhìn mặt hấn, lo lắng hỏi : “Huynh thì sao? Thương thế làm sao rồi?”

“Chỉ là trúng một chưởng của người kia mà thôi, không sao!” – Tam Mao trả lời.

“Này rốt cuộc là có chuyện gì? Là ai đã thương huynh chứ?” – Tần Dĩ Mạt oán giận hỏi. Tam Mao vô thanh cong khóe môi, nhưng không trả lời mà nói : “Nàng lo lắng cho ta?”

“Nói thừa!”

Không thấy ánh mắt khinh bỉ của người trong lòng, Tam Mao ôm lấy nàng, an ủi nói : “Yên tâm, vô luận phát sinh chuyện gì, ta đều bảo hộ nàng!”

“Huynh không cần đổi chủ đề!” – Tần Dĩ Mạt thật không vui quệt miệng, xem nàng dễ lừa thế sao.

Biết nếu không nêu đáp án nữ nhân này sẽ không bỏ qua, Tam Mao chỉ đành bất lực nói : “Đã thương ta chính là sư huynh của ta ——Hình Ngạo Thiên.”

Tần Dĩ Mạt nghe hắn nói đến cái tên đó không khỏi sắc mặt đại biến, chỉ nghe nàng lắp bắp hỏi : “Thi, Thi Hình Thiên là sư huynh của huynh?”

Nam nhân đó chẳng phải là giáo chủ Ma Giáo, không phải là nam chính thứ nhất trong truyện sao? Tần Dĩ Mạt chỉ cảm thấy trong đầu lúc này ù ù loạn xạ. Vì sao nàng chạy đến đâu cũng không thoát được kịch tình đáng ghét này chứ?

“Khụ khụ...” – Tam Mao ho khan hai tiếng, hắn vuốt ve đầu Tần Dĩ Mạt, nói : “Trước đây không phải ta đã nói với nàng, sư phụ ta ngoại trừ ta ra, còn thu hai đồ đệ sao.”

“Đại Mao cùng Nhị Mao?” – Tần Dĩ Mạt run run hỏi.

“Không sai, Thi Hình Thiên kia chính là nhị sư huynh của ta.”

“Hắn là sư huynh của huynh, tại sao lại xuống tay ngoan độc như vậy?”

Tam Mao trầm mặc giây lát, mới khàn giọng nói : “Vì Hoàng Kim Đồ.”

Nếu như nói Tần Dĩ Mạt vừa nghe hắn nhắc đến ba chữ Thi Hình Thiên thì cảm thấy chấn kinh, lúc này nghe đến Hoàng kim đồ sợ hãi đến mất hồn.

“Hoàng, hoàng kim đồ ở chỗ huynh sao?” – Âm thanh của nàng cơ hồ run đến không thành lời.

“Tiểu hoa sen biết Hoàng Kim đồ sao?” – Nhảy cảm phát giác ra nàng không đứng lắm, Tam Mao vội lắc lắc người nàng, hỏi : “Nàng làm sao vậy?”

Tần Dĩ Mạt không có trả lời vấn đề của hắn, ngược lại đem tay hắn để xuống, gần như mất tự chủ chất vấn : “Hoàng Kim đồ làm sao lại ở chỗ huynh? Làm sao lại ở chỗ huynh chứ!”

“Tiểu hoa sen, bình tĩnh một chút!” – Nhìn thấy nàng cả người run rẩy không ngừng, Tam Mao lập tức ôm lấy nàng.

Nửa ngày trôi qua, Tần Dĩ Mạt mới vừa khóc vừa nói : “Huynh không biết cái thứ đó có bao nhiêu nguy hiểm sao? Huynh sẽ chết đó!”

“Sẽ không đâu!” – Tam Mao bên tai nàng ôn nhu nói : “Chỉ cần có nàng bên cạnh ta, ta nhất định sẽ không chết!” – Tần Dĩ Mạt ôm chặt cổ hắn, một mảnh đen kịt trong giếng dao động theo tiếng khóc không ngừng của nàng.

Tam Mao ôm lấy người nàng, từ dưới miệng giếng bay ra.

“Huynh không sao chứ? Không cần quá miễn cưỡng đâu!” – Nhìn thấy lưng nam nhân lại chảy máu, Tần Dĩ Mạt vội tiến lên vài bước nâng lấy hắn. Lúc này sắc trời đã sáng, nhìn cảnh này chắc là khoảng giữa trưa. Tần Dĩ Mạt nghĩ Thi Hình Thiên tìm không được bọn họ cũng nên đi rồi.

Nhưng rất hiển nhiên, nàng chỉ đoán đúng phân nửa.

Khiếp sợ nhìn mảnh đất khô cằn trước mắt, trong lòng Tần Dĩ Mạt tuôn ra một cỗ nộ hỏa cùng phần hận! Cái nơi đẹp nhất trong hồi ức cả cuộc đời nàng cũng mất rồi! Ngay tại lúc nàng đang thương tâm không ngớt, Tam Mao đi về phía căn phòng đã cháy chỉ còn vài khung gỗ kia, hắn quay đầu dường như đang tìm cái gì đó, cuối cùng ngồi xổm xuống trong góc tây nam của căn phòng, không bao lâu liền đào ra một cái hộp gỗ.

Đem hộp tử bỏ vào trong vạt áo, Tam Mao kéo tay nàng nói : “Chúng ta đi!” – Hai người lao đảo đi về phía rừng cây, Tần Dĩ Mạt biết hiện tại không phải lúc bốc đồng, nhưng vẫn như cũ vừa bước vừa quay đầu nhìn phía sau.

“Tứ, Tứ Mao thì sao? Nó không sao chứ?” – Tần Dĩ Mạt không an tâm hỏi.

“Nó luôn rất thông minh, sẽ tự tìm chỗ trốn đi!”

“Hình Ngạo Thiên, vẫn sẽ đuổi tới chứ?”

“Hắn hôm qua đánh ta một chưởng, ta cũng đâm hắn một kiếm, trên kiếm kia có Thiên Thanh độc ta chế, có thể khiến hắn ba ngày không thể làm gì, chúng ta tạm thời sẽ không có nguy hiểm gì!”

Tần Dĩ Mạt nghe thấy gật đầu, hai người một đường nhanh chóng mà đi, khoảng nửa giờ sau, nhìn thấy gương mặt Tam Mao càng ngày càng trắng, nàng không nhịn được nói : “Huynh đã bị thương, vẫn là nghỉ ngơi một chút đi!”

Tam Mao vốn muốn nói không, nhưng nhìn thấy gương mặt Tần Dĩ Mạt thở dốc phía sau, liền gật đầu đồng ý. Đỡ hắn đến ngồi xuống bên một cây đại thụ, Tần Dĩ Mạt liền kiểm tra miệng vết thương của hắn, đem qua quá tối, nàng băng bó nghiêng nghiêng lệch lệch, nhân lúc này nàng nhanh chóng tháo ra, lại băng bó cái mới.

Tam Mao hạ mắt, nhìn thấy gương mặt nàng thương xót cùng sợ hãi, trong lòng không khỏi trở nên ấm áp.

“Làm sao rồi? Còn đau hay không?” – Tần Dĩ Mạt hỏi.

Tam Mao lắc đầu, đột nhiên khoe miệng khẽ cười, nói : “Dây lưng này vẫn thật thơm...” – Tần Dĩ Mạt cả người cứng đờ, sau đó ngẩng đầu đỏ khòc đỏ cười nói : “Giờ là lúc nào rồi, huynh còn ở đây đùa giỡn ta!” – Trong đầu nam nhân này rốt cuộc là nghĩ cái gì chứ.

Hai người sau khi nghỉ ngơi xong, liền tiếp tục bắt đầu cuộc “đào mệnh”, Tần Dĩ Mạt nhìn hắn dẫn mình xuyên qua khu rừng, vẫn là nhìn không được hỏi : “Chúng ta là muốn đi đâu chứ?”

“Rời khỏi nơi này!” – Tao Mao nói : “Đường thông với bên ngoài trong cốc này chỉ có một đường khi chúng ta đến, nhưng nhị sư huynh hắn có khả năng sẽ phái người canh giữ ở đó, cho nên chúng ta chỉ có thể tìm đường khác!”

Đã chỉ có một đường thôi, vậy làm sao tìm được đường thứ hai chứ, câu này chẳng phải là mâu thuẫn sao. Trong lòng Tần Dĩ Mạt thực không giải thích được, nhưng mà nghi hoặc của nàng rất nhanh đã có đáp án.

Nhìn vách đá cao hơn trăm trượng trước mắt, Tần Dĩ Mạt không khỏi dùng sức nuốt nước bọt.

“Huynh sẽ không phải là muốn ta trèo lên trên chứ?” – Nàng thì thào tự nói.

38. Chương 38: Nhiệm Vụ Thứ Ba

Tam Mao sắc mặt tái nhợt buồn cười nhìn nàng một cái, chỉ thấy hắn bước vài bước đến vách đá phía trước, cũng không biết là đẩy đến cơ quan gì, chỉ nghe một trận âm thanh “cót két cót két” vang lên, một cái giỏ lớn giống như cái thùng liền từ từ hạ xuống.

“Ngồi lên đi!” – Tam Mao nói.

Tần Dĩ Mạt ngoan ngoãn bước vào trong, ngay sau đó hắn cũng vào. Chỉ thấy bất quá trong một lúc, “giỏ trúc” này mang theo hai người bắt đầu chậm chậm lên trên đỉnh vách.

“Thế này giống như đi thang máy vậy!” – Nàng lẩm bẩm.

Nhưng mà thang máy bằng đất này rõ ràng không thể sánh được với thang máy chân chính, hai người ở bên trên ngày ngồi lắc lư một thời gian dài, rốt cuộc mới tới được bên trên của vách đá.

Đỡ lấy Tam Mao, Tần Dĩ Mạt nhìn xung quanh, phát hiện nơi này cư nhiên lại giống như một bãi sa mạc, trơn trượt một mảnh.

Tần Dĩ Mạt thấy hắn mặt mũi thống khổ, không khỏi đau lòng hỏi : “Huynh không cần gấp đâu! Hay là chúng ta nghỉ ngơi một chút đi!”

Tam Mao lắc đầu, Tần Dĩ Mạt hết cách chỉ đành đỡ lấy hắn, hai người cứ một đường hướng bắc mà đi. Đợi sắc trời hoàn toàn đen kịt thì mới lảo đảo đến được một trấn nhỏ.

“Phanh phanh phanh...” – Tần Dĩ Mạt dùng sức gõ cái cửa gỗ trước mắt.

“Ai vậy?” – Tiểu nhị khách điểm tràn đầy mệt mỏi, hà hơi không ngớt mở cửa.

“Vị tiểu ca này..” – Tần Dĩ Mạt thần sắc gấp gáp nói : “Ta muốn ở trọ!”

Tiểu nhị nghi hoặc nhìn nữ tử toàn thân nhếch nhác trước mắt, lòng nghĩ : “Nửa đêm thế này một nữ tử làm sao tự mình chạy đến khách sạn? Không phải là cùng tình nhân bỏ trốn chứ?”

Trong lòng hắn suy nghĩ xấu xa, nhưng trên mặt lập tức xuất hiện một nụ cười nịnh, chỉ thấy hắn lắc lắc cái khăn trắng trên vai, cúi đầu khom lưng nói : “Mời khách quan, mời khác quan, bản điểm chia làm ba loại phòng Thiên Địa Nhân, không biết ngài muốn dùng loại nào?”

Tần Dĩ Mạt không chút nghĩ ngợi, nói : “Ta muốn trọ ở gian tốt nhất!”

Tiểu nhị kia vừa nghe, thái độ càng thêm tốt, theo hắn đến gian phòng lầu hai, Tần Dĩ Mạt dò xét một vòng, không phát hiện có vấn đề gì, gật đầu nói với hắn : “Bây giờ có thể đem thức ăn đến được không?”

“Hồi tiểu thư.” – Điểm tiểu nhị kia vẻ mặt áy náy nói : “Bây giờ sắc trời đã tối, các trù phòng đều đã về nhà, làm không được rồi!”

“Nhưng bây giờ ta đói bụng, không bằng thế này.” – Tần Dĩ Mạt từ trong tay áo móc ra một khối bạc vụn, đưa cho hắn, nói : “Vậy phiền tiểu nhị ca người tới trù phòng tìm xem, miễn là thứ ăn được thì đem đến!”

“Được rồi, kia tiểu nhân liền đi tìm giúp ngài!” – Tiểu nhị cười híp mắt nhận lấy ngân lượng, gật đầu khom lưng đi ra ngoài.

Tần Dĩ Mạt đóng cửa lại, xác định trong phòng không còn người nào, mới giống như trộm cẩn thận mở cửa sổ ra.

Một đạo hắc ảnh không có tiếng động bay vào.

Tam Mao vốn thân thể đã trọng thương, lại bốn ba khắp một ngày, lúc này thân thể sớm đã lão đảo muốn ngã, trạng thái nửa mê nửa tỉnh. Tần Dĩ Mạt đỡ hắn nằm trên giường.

“Trước nghỉ ngơi một chút, ta thoa thuốc cho huynh!” – Nàng tràn đầy đau lòng nói.

“Thương của ta không cần gấp” – Tam Mao yếu ớt cười nói : “Nghỉ ngơi một chút là tốt!”

“Thật là không thể tìm đại phu sao? Ta cảm thấy vẫn là mời đại phu đến xem mới an tâm”

“Không được! Nếu như làm như thế, Thi Hinh Thiên rất nhanh sẽ tìm thấy chúng ta..... Yên tâm đi! Ta chỉ cần ngủ một đêm, ngày mai sẽ tốt rồi!”

Tần Dĩ Mạt thấy hắn cố chấp như thế, cũng không miễn cưỡng nữa, chỉ thoát quần áo của hắn, thay được mới. Lúc nàng thoa thuốc thì Tam Mao cuối cùng cũng không cố gắng nổi nữa, hôn mê mất.

Điểm tiểu nhị rất nhanh liền đem thức ăn đến, Tần Dĩ Mạt nhìn một cái. Là một đĩa đậu phộng, một đĩa thịt trâu băm, cùng mấy cái bánh bao. Tần Dĩ Mạt từ đêm qua một giọt nước cũng không uống, bây giờ bụng cũng kêu vang, nhanh chóng tiêu diệt vài khối tể thái bánh trái xong, trong bụng nàng cuối cùng cũng không khó chịu nữa.

Tần Dĩ Mạt dùng thìa nhỏ uy một chút nước nóng cho Tam Mao, một đêm này nàng luôn ngồi bên giường, tỉ mỉ chăm sóc hắn, rất sợ bệnh tình của hắn chuyển biến xấu. Bất quá may là đến sáng sớm hôm sau, chuyện nàng lo lắng nhất không có phát sinh.

Ánh nắng sáng sớm xuyên qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng manh, Tần Dĩ Mạt từ từ mở mắt, trong nháy mắt, liền cùng một đôi mắt xanh chạm phải.

“Cảm thấy thế nào rồi?”

“Ta rất tốt, nàng thì sao? Cả đêm đều không ngủ?”

Lắc đầu, đỡ hắn đứng dậy, Tần Dĩ Mạt để điểm tiểu nhị đưa đến một chút nước nóng, một bên giúp Tam Mao lau mặt, một bên hỏi : “Thương thể của huynh thật là không nghiêm trọng chứ?”

“Ta trúng Huyền Minh thần chưởng của sư huynh...Chưởng khí vào phổi, nhưng chỉ cần tĩnh tâm điều dưỡng một khoảng thời gian liền không sao, nàng không cần lo lắng.”

Tần Dĩ Mạt không nghe hắn nói, khóe mắt lập tức liền đỏ hoe, chỉ nghe nàng thút thít nói : “Ta làm sao có thể không lo lắng! ... Lúc đầu mọi thứ đều rất tốt.... Nhưng là bây giờ.... Huynh bị thương rồi.... Nhà của chúng ta cũng không còn nữa.....Đều cháy cả rồi...”

“Tiểu hoa sen...” – Tam Mao giơ tay nhẹ nhàng ôm lấy nàng : “ Đừng khóc nữa! Ta sẽ không có chuyện gì đâu, chỉ cần ở cùng nàng, đối với ta mà nói đâu cũng là nhà”

“Huynh cái tên này” – Nép trong lòng hắn, Tần Dĩ Mạt không khỏi hết khóc lại cười, đầy khó khăn nói : “Thật sự là một chút cũng không biết hai chữ rụt rè viết thế nào sao!”

Rụt rè hai chữ viết thế nào, Tam Mao đương nhiên biết, nhưng mà cái nam nhân này ở phương diện đó có thể nói là trăm phần trăm “Nam tự nhiên”, từ trong lòng hắn mà nói, nếu không nói cho người trong lòng mình biết cảm thụ chân thật của mình, là một chuyện rất mất thể diện. Hơn nữa nữ nhân hắn thích lại là một người phi thường không thẳng thắn, phi thường khó chịu. Cho nên thường thường đối với hắn mà nói, “lời ngon tiếng ngọt” cũng là chuyện phi thường tự nhiên.

“Đúng rồi!” – Đột nhiên, Tần Dĩ Mạt nghĩ đến cái gì, giơ tay nói : “Đưa ra!”

“Cái gì?”

“Đừng giả hồ đồ...Hoàng Kim đồ đó”

“Nga...!” – Tam Mao ngoan ngoãn từ trong lòng lấy ra một cái hạp tử.

Gia hỏa này có phải là học qua ma thuật hay không! Tần Dĩ Mạt nhận lấy hạp tử, trong lòng không khỏi lẩm bẩm, đêm qua lúc thay thuốc cho hắn, nàng đã lật toàn thân hắn lên rồi cũng không tìm ra mà.

Nhìn hạp gỗ dài hơn ba tấc trong tay, Tần Dĩ Mạt dùng sức lắc lắc, nghi hoặc hỏi : “Hoàng Kim đồ gì đó thật sự ở bên trong sao?”

“Sư phụ ta nói như thế.” – Tam Mao thành thật trả lời.

Tần Dĩ Mạt dùng sức mở nó ra.

“Không có chìa khóa sẽ không mở ra đâu!” – Tam Mao trưng ra một bộ dạng “nàng đừng có phí công vô ích” nói : “Vô luận là nàng dùng lửa đốt, ngâm nước, thủ phách...đều không có tác dụng...”

Ta đương nhiên biết chứ! Trong lòng Tần Dĩ Mạt lẩm bẩm, nàng không chỉ biết vậy, nàng còn biết chìa khóa mở hạp tử này ở đâu nữa.

“Nhưng là, tiểu hoa sen...” – Tam Mao nhìn Tần Dĩ Mạt đang cau mày, hỏi : “Nàng làm sao biết Hoàng Kim đồ?”

Đương nhiên là trong cuốn sách rách nát kia viết rồi! Ngay tại lúc Tần Dĩ Mạt mở miệng muốn nói cái gì, đột nhiên từng âm thanh điện tử vang lên bên tai nàng.

“Người xuyên không số 7474974, thành công nhận được đạo cụ nhiệm vụ Hoàng Kim đồ, mở ra nhiệm vụ chính tuyến. Mời trong vòng bảy ngày tới đem Hoàng Kim đồ này giao vào trong tay của nữ chính Bạch Liên Nhi, nếu không hoàn thành nhiệm vụ trừ đi 200 điểm sinh tồn, người xuyên không sẽ bị hệ thống loại bỏ.”

“Tiểu hoa sen? Tiểu hoa sen?” – Nhìn thấy Tần Dĩ Mạt một chút cũng không động, Tam Mao sắc mặt thay đổi, không khỏi dùng lực lắc lắc người nàng.

“A?” – Tần Dĩ Mạt giống như giật mình tỉnh giấc, mơ hồ nhìn hắn.

“Nàng không muốn nói cũng được, đừng nghĩ nữa!” – Tam Mao vuốt ve gương mặt nàng, lo lắng nói.

“Không có gì....chỉ là sớm nên nghĩ đến...” – Tần Dĩ Mạt tràn đầy sa sút cùng khổ sở. Nàng lắc đầu, lại đột nhiên hỏi hắn : “Hạp tử này có thể cho ta chứ?”

Tam Mao ngây ngốc, sau đó lập tức theo lý nên làm nói : “Tiểu hoa sen muốn cái gì ta đều cho!”

“Cám ơn!” – Tần Dĩ Mạt mặt đầy đau khổ cười. Nàng cúi đầu lại đem đầu mình áp vào lòng Tam Mao, chỉ có bờ ngực ấm áp của nam nhân này, mới có thể làm cho trái tim thời khắc nào cũng bị đè nặng của nàng trong khoảnh khắc liền thoải mái.

Hia người ở trong khách điểm ngây ngẩn một ngày, đến sáng sớm ngày hôm sau Tần Dĩ Mạt đột nhiên nói với hân, nàng muốn đi tìm Bạch Liên Nhi.

Nhiều năm như vậy rồi, Tam Mao cùng nàng lòng luôn hiểu nhau, tự biết nàng kỳ thật phi thường chán ghét cái muội muội Bạch Liên Hoa kia, cũng luôn luôn ước gì cách nàng ta thật xa. Làm sao bây giờ lại muốn đi tìm?

“Ngày đó huynh cũng giúp Nam Cung Phong Hoa cướp hôn...” – Tần Dĩ Mạt hỏi : “Nên biết bọn họ dừng chân ở đâu đi?”

Bạch Liên Nhi bị cướp đi, Hạ Lan Mẫn nhất định sẽ không cam lòng, lấy thể lực của hân mà nói rất nhanh liền có thể tra ra thân phận của Nam Cung Phong Hoa, cho nên hai người đó không có khả năng ở Lục Liễu Sơn Trang.

“Nam Cung Phong Hoa nói bọn họ sẽ dừng chân ở biệt viện tại Huỳnh Dương”

Huỳnh Dương? Tần Dĩ Mạt cau mày hỏi : “Nếu như từ đây đi ngựa đến Huỳnh Dương cần bao nhiêu thời gian?”

“Ra roi thúc ngựa cần năm ngày mới có thể tới”

Tần Dĩ Mạt gương mặt đau khổ, hiện nay thương thế của Tam Mao chưa lành, làm sao có thể mệt nhọc đi ngựa. Nhưng nếu để nàng tự mình đi, trước không nói đường đi sẽ rất nguy hiểm, hơn nữa Huỳnh Dương kia ở hướng nào nàng cũng không biết, làm sao tới được chứ?

“Ta liền đi đến tiệm mã xa xem thử” – Tam Mao vừa nói vừa đứng dậy chỉnh trang xiêm y, hân nhìn Tần Dĩ Mạt cười nói : “Nếu có thể thuê một con ngựa tốt, có thể đến Huỳnh Dương sớm hơn một chút.”

“Xin lỗi...” – Tần Dĩ Mạt xấu hổ không ngớt nói : “Thật sự rất xin lỗi!”

“Đứa ngốc” – Tam Mao vươn tay ấn ấn đôi mi đang nhú chặt của nàng : “Chờ nàng nhìn thấy Bạch Liên Nhi rồi, chúng ta có thể cùng một chỗ dạo chơi sông núi, nếu nàng vừa ý chỗ nào, chúng ta liền ở chỗ đó xây nhà ẩn cư. Lúc đó ta nhất định sẽ bố trí trận đồ thật tốt, sẽ không để bất luận kẻ nào quấy rối chúng ta, chúng ta sẽ ở đó vui vẻ sống, nàng nói có được không?”

“Ấn!” – Tần Dĩ Mạt dùng sức gật đầu, một dòng nước mắt từ khóe mắt rơi xuống : “Còn, còn phải tìm Tứ Mao về...còn phải nuôi thật nhiều gà, ở trong viện trồng thật nhiều nho... ô ô...”

Nếu như tất cả đều có thể thành sự thật, vậy thì quá tốt rồi!...

39. Chương 39: Gặp Lại Bạch Liên Nhi

Tuần mã phi trì, phi tinh đãi nguyệt.

Hai người Tần Dĩ Mạt rốt cuộc tối ngày thứ sáu đã đến Huỳnh Dương, Tam Mao mang nàng vào thành, một buổi xuyên vẹo hẻm hốc đường cùng, cuối cùng cũng nhìn thấy một tòa nhà màu đỏ, tòa nhà này chiếm đất rất lớn, xem ra là theo phong cách cổ xưa, biển hiệu trước cửa mạ vàng viết bốn chữ : “Lục Liễu Sơn Trang”.

“Đang đang đang...” – Bạch Ưu Lan* tiến lên vài bước, giơ tay dùng lực gõ gõ đồng hoàn trước cửa.

*Chả biết BUL là gì nữa - _____ - Hình như là gọi Tần Dĩ Mạt đó..

Bất quá một lúc lâu sau liền nghe “Chi...” Một tiếng, một phụ nhân tuổi đã già bước ra.

“Các người tìm ai?” – Âm thanh phụ nhân có chút khan khan, đôi mắt không lớn nhưng giống như một thanh đao, nhìn hai người từ trên xuống dưới, ánh mắt của bà vừa đảo lên người Tam Mao, thì sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, hiện lên một tư thái đề phòng.

Thời gian khẩn cấp, Tần Dĩ Mạt mới không có công sức cùng bà nói nhảm, chỉ đơn giản tóm tắt thân phận của mình, cũng muốn lập tức gặp mặt Bạch Liên Nhi.

Lão phụ này nghe nàng nhắc đến “Bạch Liên Nhi” ba chữ, dịch ý trên mặt càng sâu, chỉ thấy bà hừ lạnh một tiếng, mới không tình nguyện nói : “Vào đi!”

Hai người theo bà ta bước vào trong, trạch viện này quả nhiên giống như bên ngoài, lớn như vậy, đi một hồi lâu mới dừng lại ở một gian tên là “Duyệt Liên viện”

Tần Dĩ Mạt sờ sờ cái hạp gỗ trong tay áo, hít sâu một hơi, ngẩng đầu ưỡn ngược đi vào.

Lập tức, một mùi thuốc đông y, một mùi thuốc làm người ta vừa ngửi là muốn nôn ập vào mặt. Tần Dĩ Mạt nhú mày, một dự cảm không tốt nhất thời tràn đầy trong lòng.

Quả nhiên, khi nàng nhìn đến thân tảnh tinh thể nằm bên trong trường, liền biết dự cảm của mình là thật rồi.

“Hà nhi cô nương, Tam Mao huynh đài, các người tới rồi!” – Nam Cung Phong Hoa ngồi bên giường đặt chén thuốc trong tay xuống, đứng dậy bước đến bên cạnh bọn họ.

Tần Dĩ Mạt mặt mày nhăn chặt, hỏi thẳng vấn đề : “Muội muội ta nàng làm sao vậy?”

Nam Cung Phong Hoa tuy trước sau vẫn tuấn nhã như trước đây, nhưng từ đôi mày đang cau chặt kia cùng những lọn tóc hai bên trán hỗn loạn, có thể cảm giác rõ được mấy ngày nay hẩn tiêu tụy thế nào.

Nam Cung Phong Hoa khẽ xoay người, xác định Bạch Liên Nhi trên giường đã ngủ rồi, mới thở dài một hơi, tràn đầy mệt mỏi nói : “Sau cái này ta cướp hôn kia, liền mang theo Liên Nhi một đường đến Lục Liễu Sơn Trang này, lúc đó ký ức của Liên Nhi vẫn chưa khôi phục, tuy không quen biết ta, nhưng ngày ngày càng thân, cảm tình hai người chúng ta tương thông, ta liền gñhĩ nếu có thể cùng muội ấy như vậy bạch thủ giai lão thì thật tốt!” – Giống như nhớ đến những ngày tốt đẹp đó, trên mặt hẩn lộ ra một nụ cười hạnh phúc.

“Nhưng mà ————“ – Tâm tình hẩn biến đổi, cả người trở nên cực kì phẫn nộ : “Nhưng những ngày tốt đẹp đó không dài, ai nghĩ đến Hạ Lan Mẫn kia thật là tâm ngoan thủ lạt, không bằng cầm thú, đã sớm hạ, hạ Ngọc Kiều lộ lên người Liên Nhi.”

Tần Dĩ Mạt cau mày, trầm nghĩ : Ngọc Kiều lộ lại là thứ gì chứ?

Như vậy nàng tự nhiên đem nghi vấn hỏi ra, ai ngờ trên mặt Nam Cung Phong Hoa xuất hiện một vẻ cực kỳ thống khổ. Hẩn vài lần muốn mở miệng, nhưng một chữ cũng không có thốt ra.

“Ngọc Kiều lộ là một loại sâm dược rất lợi hại” – Thấy mặt Tần Dĩ Mạt gấp gáp, Tam Mao bên người nàng liền bắt đầu không nhanh không chậm giải thích : “Không giống như những dược vật dùng cho chuyện phòng the khác, loại dược này vừa ra liền có hai bình “Âm Dương”, để nam nữ phân biệt uống. Nữ tử uống xong liền mỗi ngày phải cùng nam tử giao hợp, bằng không một thời gian dài sau, thân thể nữ tử bắt đầu suy bại, cuối cùng không còn sức sống.”

Tần Dĩ Mạt vừa nghe, trong lòng không khỏi trầm xuống, chẳng trách Hạ Lan Mẫn lúc đó một chút cũng không lo Bạch Liên Nhi chạy mất, thì ra là đã sớm ngầm hạ thụ rồi. Song nàng cũng oán hận, Hạ Lan Mẫn kia quả nhiên là cầm thú cũng không bằng, một tên hỗn đản chỉ biết chà đạp thân thể nữ nhân, người như thế thật là muốn đem đao triệt để thiến hẩn thành thái giới mới hết giận.

Nghe được chuyện Tam Mao vừa nói, vẻ thống khổ trên mặt Nam Cung Phong Hoa lại thêm trầm trọng.

Tần Dĩ Mạt thấy hẩn như thế , không khỏi có chút đồng cảm,nữ nhân mình yêu nhất lại bị nam nhân khác nhục nhã, hiện tại ngay cả sống chết cũng không có cách nào, nội tâm nhất định là thống khổ không chịu nổi.

Nàng khẽ thở dài một hơi, hé miệng tận lực làm âm thanh của mình trở nên nhẹ nhàng một chút : “Vây bây giờ làm sao đây? Người tìm được giải dược chưa?”

Nếu đã tìm được biện pháp thì Nam Cung Phong Hoa sẽ không thống khổ như thế này, chỉ thấy hẩn lắc đầu, âm thanh đau khổ nói : “Mặc dù không tìm được giải dược, nhưng may mà ta cùng Ngọc Diện thần y

có chút giao tình, thỉnh hấn rat ay cũng có thể ổn định bệnh tình của Liên Nhi, nhưng chỉ là trị được phần ngọn không trị được gốc mà thôi!”

Ngọc Diện thần y? Tần Dĩ Mạt nghe được bốn chữ này, thiếu chút nữa là bị sắc nước bọt của chính mình.

Tam Mao phía sau nàng mặt không biểu tình thay nàng vỗ vỗ lưng.

“Vậy người định làm sao bây giờ?” – Tần Dĩ Mạt dùng sức nuốt nước bọt hỏi, bất luận thế nào không thể cứ trừng mắt nhìn Bạch Liên Nhi chết như thế được.

“Ta từng thử ép Hạ Lan Mẫn đưa ra giải được, nhưng từ khi phát sinh chuyện cướp hôn, bên người hấn liền có những cao thủ vô lâm cực khó đối phó, hơn nữa hộ vệ quân ngày đêm bảo hộ, cho nên, “ – Ngụ ý chính là dùng vũ lực ép buộc thất bại.

Nam Cung Phong Hoa nặng nề thở dài. Đau khổ trên mặt lại càng thêm trầm trọng.

Trong đầu Tần Dĩ Mạt chuyển động, bỗng nhiên kể từ trong đầu ra, chỉ nghe nàng hỏi : “Người đừng vội, ta hỏi người Liên Nhi muội muội còn có thể chống chọi mấy ngày?”

“Ngọc thần y nói còn có thể chống chọi nửa tháng nữa”.

Tần Dĩ Mạt gật đầu, đem chủ ý mình vừa nghĩ đến nói ra. Nguyên lai lúc nàng chuẩn bị rời khỏi biệt trang kia, nàng cẩn thận liền để Tam Mao cho Hạ Lan Mẫn nuốt một con cổ trùng, kì thật đó cũng không phải trùng tử gì cả, chỉ là sợ hấn đuổi theo, dùng nó để dọa hấn thôi. Nhưng là Hạ Lan Mẫn không biết nha! Cho nên nàng nghĩ đến biện pháp chính là “lấy được đổi được”

Dùng giải được “Tử mẫu cổ” trong tay nàng đổi lấy giải được “Ngọc Kiều lộ”

Nam Cung Phong Hoa nghe thấy, trong mắt chợt sáng lên, kì thật trong lòng hấn đều đã chuẩn bị đem Bạch Liên Nhi đưa về đó, cho dù lòng đau như cắt, cho dù hận ý ngút trời, nhưng so với sinh mạng của nữ tử hấn yêu nhất mà nói, những thứ đó không có giá trị gì cả, hấn không thể nhìn nàng chết được.

“Đại ân đại đức của Hà nhi cô nương, xin nhận tại hạ một lạy” – Tần D Mạt tuy rằng cực kì không thích có chuyện gì liên quan cùng Bạch Liên Nhi, nhưng đối với “si tình” của Nam Cung Phong Hoa, nàng lại phi thường kì diệu sinh ra một tia hảo cảm.

Tuy là lúc nàng vừa mới xem cái cuốn sách rách nát kia, trong lòng tràn đầy coi thường công tử si tình chỉ biết “yên lặng phụng hiến” kia, nhưng khi nàng tự tiếp xúc thì vô luận thế nào, chỉ dựa vào hấn một điểm không ghét bỏ Bạch Liên Nhi đã mất đi thuần khiết kia, nàng cũng nguyện ý dần dần thay đổi cái nhìn về hấn.

“Nam Cung công tử, không cần khách khí” – Tần Dĩ Mạt vươn tay khê đỡ hấn, cười nhẹ nói : “Người đừng quên Liên Nhi cũng là muội muội của ta!”

Vẫn là quan hệ đến mạng nhỏ của muội muội nàng.

Nam Cung Phong Hoa nhìn thiếu nữ “xuân quang minh mị” trước mắt, bất tri bất giác liền nghĩ đến tiểu cô nương mấy năm trước khiến hấn ấn tượng rất sâu, thời gian đúng là một thứ rất thần kỳ, chớp mắt gương mặt nhỏ nhắn kia, một nữ hài tử bộ dáng đại gia khuê tú kia cũng đã trưởng thành một nữ tử kiều mị.

Tần Dĩ Mạt trì đột cũng không cảm giác được nam tử trước người mình trong lòng đang có cảm giác vi diệu, nhưng nàng không cảm thấy không có nghĩa là người khác cũng không cảm thấy.

Chỉ nghe một tiếng hừ nhàn nhạt đột nhiên nổi lên bên tai Nam Cung Phong Hoa.

Hấn thần sắc lạnh đi, bản năng người tập võ khiến hấn toàn thân phòng bị. Thế nhưng vừa nhìn thấy Tam Mao mặt vô biểu tình, trên mặt hấn chuyển thành một vẻ cười khổ. Đồng thời một cỗ phiền muộn không rõ ràng dần dần bao trùm trong lòng.

Không nói đến hai nam nhân này ở bên kia từng người đều có tâm sự của mình, Bạch Ưu Lan bây giờ nhưng còn chuyện quan trọng muốn làm đó! Nàng đi đến bên giường, cúi đầu nhìn Bạch Liên Nhi hoàn toàn không biết gì kia, hai người đã khoảng ba bốn tháng không gặp nhau rồi! Nàng tỉ mỉ nhìn “muội muội” này của mình, hiện tại tuy thân mang bệnh nặng, trên mặt có chút gầy đi. Nhưng tất cả đều không làm giảm đi

mỹ lệ của nàng ta, ngược lại để người nhìn còn thấy thương xót. Nhưng mà chính là gương mặt này, gương mặt mê hoặc nam nhân trong thiên hạ này, tạo thành thống khổ lớn nhất từ trước đến nay cho nàng.

Tần Dĩ Mạt rất rõ ràng, muối muối này của nàng “rất ngọt, rất ngây thơ”, rất khiến người không thể nhin mà muốn cho nàng ta hai đao. Nhưng nhìn thấy nàng ta cùng Nam Cung Phong Hoa vẫn là một mối tình thâm, chân tâm không dôi. Nhưng bây giờ lại không rõ ràng đã bị thất thân cho Hạ Lan Mẫn, đây là nàng ta còn chưa hồi phục ký ức, nếu một ngày kia ký ức phục hồi, sẽ làm sao đối mặt với nam nhân trong lòng mình đây.

Tần Dĩ Mạt nghĩ vậy cũng không khỏi nặng nề thở dài một hơi.

Suy nghĩ nhiều vô dụng, trước tiên vẫn nên làm chuyện quan trọng hơn.

Tần Dĩ Mạt vươn tay, từ trong tay áo lấy ra một cái hộp gỗ nhỏ, không thể nghi ngờ đây là “Tàng bảo hộp”, cũng là nguyên nhân nàng ngần ngại xa xôi đi tới Huỳnh Dương.

Kéo tay Bạch Liên Nhi, Tần Dĩ Mạt đem hộp tử nhẹ nhàng đặt vào, sau đó nhấn nài ngồi đợi âm thanh điện tử chết tiệt kia vang lên....Nhấn nài chờ...Nhấn nài....

Sắc mặt Tần Dĩ Mạt đột nhiên trở nên khó coi, bởi vì cái âm thanh nhắc nhở nhiệm vụ hoàn thành kia thủy chung vẫn không vang lên.

Đây là có chuyện gì? Nàng nhắm chặt mắt ép buộc mình phải tỉnh táo lại, cái kia rõ ràng là nói chỉ cần đem cái hộp có Hoàng Kim đồ này giao cho nữ chính Bạch Liên Nhi, nhiệm vụ của nàng tính là thành công! Nhưng mà bây giờ là chuyện gì xảy ra chứ?

Chẳng lẽ lại là. Đột nhiên, nàng nghĩ đến một nguyên nhân có thể, nhìn Bạch Liên Nhi vô tri vô giác, thầm nghĩ : “Chẳng lẽ phải là lúc nàng ta tỉnh giao ới tỉnh chứ?”

“Nam Cung công tử” – Chuyện không nên chậm trễ, Tần Dĩ Mạt trực tiếp hỏi: “Liên Nhi muối muối đến lúc nào mới có thể tỉnh lại?”

Nam Cung Phong Hoa đáp: “Ngọc thần y sáng nay vừa mới thi châm xong cho Liên Nhi, dựa theo thường lệ thì muối ấy sẽ ngủ liên tục ba ngày” .

Ba ngày? Ngày mai đã đến kì hạn rồi, nàng làm sao có thể đợi được ba ngày. Không! Chính xác mà nói thì nàng một phút đồng hồ cũng không đợi được, những ngày kiếm treo lơ lửng trên đầu này nàng tuyệt đối không thể, cũng không muốn nhắm nhin nữa.

Ta có chuyện rất quan trọng muốn nói với Liên Nhi muối muối, nhất định càng nàng tỉnh lại ngay bây giờ, Tần Dĩ Mạt thần tình nghiêm trọng, ngữ khí kiên quyết nói.

Trên mặt Nam Cung Phong Hoa xuất hiện vẻ khó xử, lập tức liền muốn giải thích tình trạng bệnh của Bạch Liên Nhi với Tần Dĩ Mạt.

Nhưng theo rõ ràng là Tần Dĩ Mạt nhất định kiên trì muốn Bạch Liên Nhi lập tức tỉnh.

Nam Cung Phong Hoa hết cách, chỉ đành nói: “Ta bây giờ liền đi mời Ngọc thần y qua một chuyến, lúc này chỉ có hần mới có thể làm Liên Nhi tỉnh lại” .

Tần Dĩ Mạt gật đầu.

40. Chương 40: Ngọc Diện Thần Y

Ngọc Diện thần y Kha Liên Liên, chính là con trai của y thánh “Kha Chấn Thiên”,bước xuống giang hồ nhờ một tay y phục tuyệt diệu mà danh chấn thiên hạ. Giờ này phút này, Tần Dĩ Mạt hữu hạnh tận mắt nhìn thấy “phong thái tuyệt thế” của vị thần y này. Đó là một thiếu niên, tuổi không lớn, tối đa cũng chỉ mười bảy mười tám tuổi, hần có một gương mặt trẻ con, tròn tròn, cùng với một đôi mắt trong sáng.

“Kha đệ” Nam Cung Phong Hoa giới thiệu: “Vị cô nương này là tỷ tỷ của Liên Nhi, Bạch Hà, Bạch tiểu thư” .

Kha Liên Liên quan sát Tần Dĩ Mạt từ trên xuống dưới vài lần, há miệng dùng một ngữ khí ngang ngạnh nói : “Người lớn lên cũng không dễ nhìn như tiểu tiên nữ!”

Tần Dĩ Mạt khoe miệng co rút, cảm tình với thiếu niên này giảm xuống triệt để. Nhưng mà, giờ khắc này nàng cũng không quan tâm cái gì khác, chỉ trực tiếp hỏi: “Muội muội ta khi nào có thể tỉnh lại?”

Kha Liên Liên đáp: “Ba ngày sau” .

“Không được, ta muốn muội ấy tỉnh lại ngay bây giờ!” Tần Dĩ Mạt vẻ mặt kiên quyết nói.

Kha Liên Liên nhướn mày, trên mặt có một vẻ không vui: “Tiểu tiên nữ trúng độc rất sâu, cần phải ngủ để giảm bớt độc tính, nếu như buộc nàng tỉnh lại, thân thể nàng sẽ vô cùng nguy hiểm” .

“Ta có thể cam đoan với người muội ấy sẽ không có chuyện gì, người chỉ cần xuống tay làm là được” Tần Dĩ Mạt như cũ một bước không nhường, nói.

Kha Liên Liên sắc mặt lại càng thêm không vui, hắt hờ lạnh một tiếng, nói: “Người là thầy thuốc sao, dựa vào cái gì mà nói như vậy?”

Chỉ bằng” định luật nữ chủ sẽ không chết”, Tần Dĩ Mạt trầm nghĩ trong lòng.

Thời gian từ từ trôi qua, trong lòng nàng càng lo lắng, mắt thấy “Ngọc Diện thần y này” quyết tâm không giúp nàng, Tần Dĩ Mạt trầm nghĩ : mềm không được thì chỉ có cứng mà thôi.

“Tam Mao!” – Nàng đột nhiên khẽ gọi một tiếng, dường như đã chuẩn bị sẵn rồi, không biết từ khi nào, Tam Mao như u linh đứng sau lưng Kha Liên Liên, trên cổ Kha Liên Liên là một cây chủy thủ..

“Tam Mao huynh” – Nam Cung Phong Hoa một bên trăm ngàn lần cũng không nghĩ đến sự việc sẽ đến mức này, thấy thế không khỏi kêu to: “Mau dừng tay!”

Tam Mao không thèm để ý đến hắn, chỉ mặt không biểu tình nhìn Kha Liên Liên, nói: “Làm theo lời tiểu hoa sen, nếu không sẽ giết người!”

“Hừ...Kia cũng phải xem người có bản lĩnh này hay không” – Trên gương mặt trẻ con của Kha Liên Liên bỗng chốc hiện lên lãnh sắc.

“Có bản lĩnh hay không, người thử một lần sẽ biết!” Chủy thủ trên tay Tam Mao lướt một cái, tức thì một dòng máu chảy ra từ cổ của Kha Liên Liên.

Ngay lúc không khí đang “nhất xúc tức phát”, Nam Cung Phong Hoa tiến lên một bước, đầu tiên là nói với Tần Dĩ Mạt: “Hà nhi cô nương, người mau để Tam Mao huynh dừng tay!”

Sắc mặt Tần Dĩ Mạt lạnh lùng, nhưng vẫn như cũ không nói một lời.

Nam Cung Phong Hoa thấy thế, quay lại nói với Kha Liên Liên: “Kha đệ, Hà nhi cô nương là tỷ tỷ của Liên Nhi, chắc chắn sẽ không hại nàng ấy, lại nói chúng ta vừa mới thương lượng làm sao lấy được giải dược của Ngọc Kiều lộ!” Ngay lập tức liền đem biện pháp “Lấy dược đổi dược” kia thuật lại.

Kha Liên Liên nhíu chặt mày, một lúc lâu sau mới lạnh lùng nói: “Còn không buông ra!”

Tam Mao liếc mắt nhìn Tần Dĩ Mạt.

Tần Dĩ Mạt hơi gật đầu.

Cho dù bị Kha Liên Liên hung hăng trừng mắt, Tần Dĩ Mạt cũng hoàn toàn không thèm để ý, chỉ giơ tay hướng đến bên giường, nói: “Thỉnh!”

“Hừ.”

Kha Liên Liên đi đến bên giường, thận trọng cẩn thận đỡ người trên giường dậy, nhưng thấy ngón trở bạch ngọc của hắn lóe ra hàn quang, ngay lập tức đã rút ra ba cây châm trên đầu Bạch Liên Nhi.

“Ân!” Quả nhiên châm vừa rút ra, Bạch Liên Nhi liền phát ra một tiếng kêu đau đớn, dần dần tỉnh lại.

“Tỷ, tỷ tỷ?” Bạch Liên Nhi thấy Tần Dĩ Mạt cũng rất là kinh ngạc, nàng suy yếu tựa trong lòng Kha Liên Liên, dường như hoàn toàn không nghĩ đến sẽ ở đây gặp phải tỷ tỷ.

“Liên Nhi muội thế nào? Cảm thấy khá hơn chút nào không?” Còn không đợi Tần Dĩ Mạt nói gì, Nam Cung Phong Hoa nhanh chóng tiến lên, hần sắc mặt ôn nhu, đưa tay muốn xoa mặt Bạch Liên Nhi, nhưng không nghĩ đến Bạch Liên Nhi liền quay đầu, tránh khỏi tay hắn.

Trên mặt Nam Cung Phong Hoa hiện lên nét âm đạm.

Tần Dĩ Mạt cũng không rảnh quan hai người này có khúc mắc gì, chỉ nhanh chóng lấy ra một cái rượu, trình trong đem nó đặt vào tay Bạch Liên Nhi, tức thời, âm thanh điện tử nàng chờ đợi đã lâu cuối cùng cũng lại vang lên.

“Người xuyên không số 7474974, thành công hoàn thành nhiệm vụ Hoàng Kim đồ, tổng 500 điểm sinh tồn, tự động bước vào chương kế tiếp, thỉnh trong vòng hai tháng, thành công thu được bảo tàng trong Hoàng Kim đồ, nếu thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, người xuyên không sẽ được 1000 điểm sinh tồn, nếu nhiệm vụ thất bại, người xuyên không sẽ bị xóa bỏ, lặp lại lần nữa, người xuyên không số 7474974.....”.

“Tỷ tỷ?” – Bạch Liên Nhi nhìn Tần Dĩ Mạt đang ngây ngốc, nhẹ nhàng kêu.

“Hà nhi cô nương?” Nam Cung Phong Hoa cũng đồng dạng khẽ kêu.

“A? A!” Tần Dĩ Mạt ngẩn người nhìn mỗi người một cái, nghĩ đến đoạn âm thanh chết tiệt lúc nãy, trong lòng nháy mắt đều có vô số tư vị. Bất giác nàng đem tầm nhìn lên người Tam Mao đang đứng sau mọi người.

“Tỷ, tỷ tỷ. Tỷ đưa muội cái gì vậy chứ?” Bạch Liên Nhi nâng cổ tay, không hiểu nói.

Tần Dĩ Mạt phục hồi tinh thần lại, nhìn nàng một lát, cuối cùng nói: “Trong cái rượu này chính là Hoàng Kim đồ” .

Vừa nhắc đến ba chữ Hoàng Kim đồ, đầu tiên không nói đến Bạch Liên Nhi, mà Nam Cung Phong Hoa cùng Kha Liên Liên sắc mặt đại biến, chỉ nghe Nam Cung Phong Hoa run run nói: “Là Hoàng Kim đồ của Gia Cát Võ Hầu??”

Tần Dĩ Mạt chậm rãi gật đầu.

Hoàng Kim đồ là truyền thuyết được lưu truyền đã lâu ở nhân gian, tương truyền thời đại tam quốc hơn hai trăm năm trước, thừa tướng Thục quốc Gia Cát Ngọa Long từng thiên cơ diệu toán, tính ra không lâu sau Thục quốc sẽ có một tai ương vong quốc, Gia Cát Ngọa Long biết rõ thiên ý khó tránh, liền đem tất cả tài bảo giấu ở một nơi không ai biết, để tương lai người nào đó phục quốc có thể sử dụng, mà viết lên Hoàng Kim đồ ghi rõ địa điểm cất giấu bảo tàng, mà tin tức gần đây nhất của Hoàng Kim đồ là bốn mươi năm trước. Lần thứ nhất, trực tiếp khiến cho Kiếm Thần Môn môn chủ Liễu Bạch, Phiêu Miểu Phong phong chủ Đàm Nghị, Thiếu Lâm Tự chủ trì Viên Cơ, Võ Đang thất thủ, nhóm giang hồ đệ nhất cao thủ đều tử vong. Cho nên không khoa trương mà nói mỗi khi Hoàng Kim đồ xuất hiện, đều làm cho thiên hạ một mảnh huyết vũ tinh phong.

Mà Nam Cung Phong Hoa cùng Kha Liên Liên đều là người trong giang hồ, làm sao có thể không biết chứ?

“Đây đích thực là Hoàng Kim đồ” Tần Dĩ Mạt nhìn hai người, biểu tình thập phần nghiêm trọng nói: “Thiên chân vạn xác!”

“Tỷ tỷ!” – So với hai người kia kinh ngạc, Bạch Liên Nhi không biết gì nên hiển nhiên trấn định hơn, chỉ nghe nàng không biết phải làm sao, hỏi: “Nhưng vì sao tỷ lại đem nó đưa muội chứ?”

Đối với việc này Tần Dĩ Mạt đã có chuẩn bị, nàng không nhanh không chậm nói : “Đây là nương muội nhờ ta đưa muội. . . .” .

“Nương muội?” Bạch Liên Nhi kinh hãi.

Tần Dĩ Mạt gật đầu, nói tiếp: “Nương muội nói muốn ta đem cái này tự mình đưa muội!”

“Nương của Liên Nhi làm sao lại có Hoàng Kim đồ?” Nam Cung Phong Hoa cau mày, tràn đầy nghi vấn.

Tần Dĩ Mạt lắc đầu, nói tiếp: “Ta cũng không biết, chỉ là tam nương ngàn dặm vạn dò, nhất thiếu phải đem vật tối trọng yếu này đặt vào tay muội ấy!”

Hoàng Kim đồ này là Tam Mao cho nàng, đương nhiên là cùng Ngụ Tâm Nhi không có nửa điểm quan hệ, không! Cũng không có thể nói là nửa điểm quan hệ cũng không có, chỉ ít Tần Dĩ Mạt biết nếu muốn mở cái rương này quan trọng nhất là chìa khóa trong tay nàng ta.

“Liên Nhi, chuyện này trọng đại! Muội tuyệt đối không thể để người khác biết Hoàng Kim đồ ở trong tay muội, bằng không sẽ có họa sát thân, biết không?” – Gương mặt Nam Cung Phong Hoa hiện lên vẻ lo lắng.

Bạch Liên Nhi thấy hần như vậy, không khỏi cười khổ nói: “Liên Nhi đã là người sắp chết, để cho người khác biết thì có gì phải sợ nữa?”

“Không uội nói như vậy!” Nam Cung Phong Hoa nắm chặt bàn tay nhỏ bé của nàng, chỉ cảm thấy chính mình lòng đau khó nhẫn: “Chúng ta đã nghĩ ra biện pháp để thu được giải dược, muội rất nhanh sẽ không bị dày vò nữa!”

Bạch Liên Nhi nghe Nam Cung Phong Hoa nói xong lại không cảm thấy cao hứng, ngược lại thần sắc bắt đầu kích động: “Người vẫn muốn đem ta đưa cho tên ác ma kia phải không, người nhần tâm muốn thấy ta bị hần chà đạp phải không? Người không yêu ta, người một chút cũng không yêu ta! Ta hận người! ! !”

“Tiểu tiên nữ, tiểu tiên nữ, nàng không nên kích động” – Kha Liên Liên đang ôm nàng, ấn ấn bả vai nàng, nhẹ nhàng nói: “Có ta ở đây, nàng đừng sợ!”

“Thần y ca ca” – Bạch Liên Nhi chôn chặt vào trong lòng Kha Liên Liên, toàn thân nàng run rẩy không ngừng, một bộ dạng sợ hãi không thôi.

“Liên Nhi không phải như vậy đâu, muội nghe ta nói.”

“Ta không nghe, ta không nghe. Ta cái gì cũng không muốn nghe....”

Mắt thấy Bạch Liên Nhi ngày càng kích động, đầu ngón tay Kha Liên Liên chợt lóe ngân quang, ba chiếc ngân châm kia lại lần nữa ghim vào đỉnh đầu nàng, Bạch Liên Nhi âm thanh yếu dần, cuối cùng nghiêng đầu, lại ngủ say một lần nữa. Tần Dĩ Mạt nhìn gương mặt Nam Cung Phong Hoa tràn đầy thống khổ, hơi hơi nhắm mắt, không biết lại nghĩ đến cái gì.

“Kha đệ, Liên Nhi muội ấy không có chuyện gì chứ?” – Một lát lâu qua đi, Nam Cung Phong Hoa mới từ từ bình tĩnh lại, ngẩng đầu hỏi Kha Liên Liên.

“Tiểu tiên nữ nàng không có việc gì, chỉ là giống như bình thường mà ngủ thôi”.

Nam Cung Phong Hoa gật đầu, sau khi hít một hơi thật sâu, hần lại biến về vô lâm giai công tử, phong thái nghiêm nhiên..

“Hà nhi cô nương, Tam Mao huynh, ta đã sai người chuẩn bị tốt một gian phòng, hai người một đường một nhọc vẫn là đi nghỉ ngơi trước đi!”

Tần Dĩ Mạt nghe xong gật đầu, đột nhiên lại nói với Kha Liên Liên: “Kha thần y, Tam Mao mấy ngày trước từng bị thương, còn thỉnh người giúp hần xem một chút” .

Kha Liên Liên cau mày, trên mặt một vẻ lãnh ý: “Nực cười, người bảo ta giúp hần, ta liền giúp hần sao? Xem bốn thần y như nô tài kêu đến hết đuôi của người phải không?”

“Thế nhân đều nói Ngọc diện thần y là y đạo cao nhân diệu thủ hồi xuân, có thể sinh tử nhân nhục bạch cốt, hôm nay bất quá chỉ thỉnh người xem một vết thương cũ, người từ chối thế này chẳng lẽ là sợ làm hỏng chiêu bài của mình sao” .

“Ha ha ha.” Kha Liên Liên đột nhiên cười lớn ba tiếng, trong đôi mắt tròn xoay có một tia không thêm quan tâm: “Lời nói của thế nhân có tác dụng gì với ta? Người dùng cái này kích ta, thật phí tâm tư!”

“Tiểu hoa sen” Tam Mao há miệng muốn nói gì đó, lại bị ánh mắt kiên định của Tần Dĩ Mạt ngăn lại.

“Người có thể không quan tâm ánh mắt của thế nhân, nhưng cũng không thể không quan tâm tiểu tiên nữ của người chứ!” Tần Dĩ Mạt chớp mắt một cái, trong lời nói có vẻ uy hiếp.

“Người!” Kha Liên Liên tức giận trợn mắt, oán giận nói “Loại nữ nhân như người sao lại có thể là tỷ tỷ của tiểu tiên nữ chứ!”

Kia đúng là không thú vị, kỳ thật ta cũng không nghĩ có loại muối muối này đâu!

Một chén trà nhỏ qua đi.

Kha Liên Liên đặt cây bút trong tay xuống, tràn đầy hiềm khí nói: “Dựa theo đơn này mà bốc thuốc, ba ngày sau thương thể của hần sẽ khỏi hần” .

Tần Dĩ Mạt cẩn thận cầm lấy, tỉ mỉ xem qua một lần, lại tràn đầy hoài nghi hỏi: “Thật vậy sao?”

Kha Liên Liên trừng mắt liếc nàng một cái, giống như là không muốn nhìn thấy nàng, phất tay áo liền đi ra cửa.

“Kha thần y” Tần Dĩ Mạt phía sau hần kêu lên.

Nàng cúi người thật thấp : “Đa tạ người!”

“Hừ” .

41. Chương 41: Trao Đổi Giải Được

Gió đêm phần phật, trăng sáng lên cao.

Tần Dĩ Mạt mở cửa sổ trong phòng trọ, nhìn ra cảnh liễu đang phất phơ trước gió, âm thầm xuất thần.

Có một thân thể ấm áp nhích lại gần.

“Đang suy nghĩ cái gì?” Tam Mao bên tai nàng nhẹ nhàng hỏi.

Đem cả người mình nhích vào trong lòng nam nhân, Tần Dĩ Mạt thì thầm: “Không có gì, chỉ là đang nghĩ đêm khuya ở đây thật không đẹp!”

“Vậy nàng cảm thấy ở đâu là nhìn đẹp nhất?”

Tần Dĩ Mạt suy nghĩ một chút, nói : “Vẫn là đêm khuya ở sơn cốc của chúng ta nhìn đẹp nhất!”

Dường như đối với hai chữ “chúng ta” đặc biệt thỏa mãn, lời nói của hần mang theo sủng nịnh nói: “Được, chờ đến khi tất cả đều kết thúc, chúng ta sẽ trở về, để nàng ngày ngày được ngắm cảnh đêm!”

Tần Dĩ Mạt nghe được lời hần nói, đầu tiên là cười “phốc” một tiếng, sau đó là một cổ buồn phiền bao phủ trong lòng.

“Tam Mao” – Nàng hơi quay đầu, hỏi: “Huynh tại sao lại không hỏi gì cả?”

Chuyện Bạch Liên Nhi cũng được, chuyện hoàng kim đồ cũng được, chẳng lẽ một chút huynh cũng không thấy kỳ quái, một chút cũng không nghi hoặc sao?

“Chỉ cần là nàng muốn làm”

Âm thanh của Tam Mao vang vọng bên tai nàng, như một cơn gió nhẹ nhàng, từ từ nhiễu động tâm hồn nàng.

“Vô luận là chuyện gì, ta đều không quan tâm” .

Chỉ cần nàng lưu lại bên cạnh ta, chỉ cần nàng đừng để ta tìm không ra nàng, những chuyện còn lại đối với ta mà nói có gì quan trọng?

Tần Dĩ Mạt nghe hiểu được ý tứ bên trong, cũng phi thường hiểu rõ cảm tình của nam nhân này đối với nàng có bao nhiêu mãnh liệt. Thế như càng như thế này, trong lòng Tần Dĩ Mạt lại càng đau đớn không nguôi. Rõ ràng từ trước tới nay tâm nguyện của nàng là trở về thế giới của mình, vì thế mà nàng phải nhẫn nhịn bao nhiêu, trả giá bao nhiêu. Thế nhưng khi ánh sáng của thắng lợi đang ở trước mắt, nàng lại đột nhiên do dự, sợ hãi. Thế giới này chính là muôn vàn không tốt, vạn lần không tốt, nhưng mà nơi này lại có hần! Nam nhân gọi là Tam Mao này là ràng buộc mạnh nhất, là người nàng quyến luyến không thể dứt bỏ. Có lẽ trong lòng nàng đang rất sợ hãi! Sợ một ngày nào đó sẽ ly biệt, sợ một ngày nào đó phải lựa chọn.

Dường như cảm thấy được bất an của Tần Dĩ Mạt, đôi tay đang ôm nàng của hần lại càng thêm khít chặt.

Một đêm không nói chuyện, sáng sớm hôm sau.

Sáng sớm, Nam Cung Phong Hoa liền tới tìm Tần Dĩ Mạt thương lượng chuyện trao đổi thuốc, hai người sau khi mật đàm một khắc, quyết định đem địa điểm trao đổi ở tại Tiên Hạc lâu thành Huỳnh Dương, Tiên Hạc Lâu đó là sản nghiệp của Nam Cung gia, trao đổi được ở đó chắc chắn sẽ an toàn, cuối cùng quyết định thời gian là bảy ngày sau.

Ngày qua ngày, trong chớp mắt đã đến ngày trao đổi được.

Bước trên sân nhà của Tiên Hạc Lâu, Tần Dĩ Mạt chậm rãi đi lên lầu hai. Lần này đi theo có Nam Cung Phong Hoa cùng Kha Liên Liên, còn Tam Mao thì ẩn tại chỗ tối, phòng ngừa có chuyện gì phát sinh.

Hạ Lan Mẫn vẫn giống như lúc Tần Dĩ Mạt gặp lần đầu, vẫn là một dạng “lẳng lơ tận xương”. Chỉ thấy hần hôm nay mặc một bộ nghiêm lưu tiên y màu đỏ, nương trên ghế dựa, một bộ dạng lười biếng, thoạt nhìn như vừa mới làm xong “chuyện tốt” gì, tràn đầy hoa lệ cùng dâm mỹ.

“Hạ Lan Mẫn” – Nam Cung Phong Hoa nhú mày, mặt không biểu tình nói.

“Lại ba người các người tới sao?” – Đôi mắt đào hoa của hần lóe lên một tầng sương mù, giống như là bị ai bắt nạt.

Kha Liên Liên trên mặt sắc mặt trầm trọng, hần bước lên một bước, tràn đầy khiêu khích nói, : “Hạ Lan Mẫn mau giao giải được ra đây!”

“Ngọc diện thần y?”

Kha Liên Liên ngẩng đầu, cao ngạo đáp: “Đúng vậy!”

“Chắc chắc chắc, không nghĩ đến Ngọc Diện thần y trong truyền thuyết lại là một tiểu tử choai choai, xem ra truyền ngôn của giang hồ quả nhiên không thể hoàn toàn tin được!”

“Ngươi!” – Kha Liên Liên sắc mặt bỗng đỏ ửng, ngay tại lúc này Tần Dĩ Mạt liền tiến lên một bước, cắt đứt lời hần định nói.

“Vương gia” – Nàng lắc lắc cái hộp ngọc trong tay: “Đây là giải được Tử mẫu cổ, còn thỉnh vương gia giao ra giải được của Ngọc Kiều lộ” .

Hạ Lan Mẫn nhìn Tần Dĩ Mạt đang đứng trước mắt, trong đôi mắt đào hoa hiện lên một tia mù mịt, nữ nhân này đã cho hần nếm mùi khuất nhục từ trước đến nay chưa từng có, hôm nay lại làm như không có chuyện gì xuất hiện trước mắt hần, ha ha ha. Hần trong lòng cười lạnh không ngớt.

“Tiểu mỹ nhân gần đây khỏe chứ?” – Âm thanh của Hạ Lan Mẫn giống như là băng lãnh độc xà bò trên da thịt, trong nháy mắt làm nàng nổi da gà.”Bốn vương thể nhưng lại rất tưởng niệm nàng đó”

“Tạ ơn vương gia nhớ tới, tiểu nữ nhưng một khắc cũng không nghĩ đến Vương gia” – Tần Dĩ Mạt nâng cằm, vẻ mặt cao ngạo nói.

Thầy dạy tâm lý nói với chúng ta, nếu người gặp một người “sắc, tình, cuồng”, nhất định không được chột dạ, cũng không cần sợ. Mà phải dùng thái độ nghiêm khắc nhất phản kích lại, như vậy mới không để bọn biến thái ấy vui vẻ đạt được khoái cảm.

“Ha hã.” – Hạ Lan Mẫn tràn đầy sắc thái quý dị cười to, hần nhìn Tần Dĩ Mạt, hỏi: “Bạch Liên Nhi đâu?”

“Bớt nói nhiều đi, người chỉ cần đem giải được ra là được rồi” .

Hạ Lan Mẫn nhàn nhạt nhìn Tần Dĩ Mạt một cái, gơ tay phất nhẹ về phía sau, tức thời, chỗ tối sau lưng hần xuất hiện thân ảnh của một hắc y nhân.

“Hắc Sát, đem này nọ đưa cho nàng” .

“Tuân mệnh!”

Tên hắc y nhân kính cẩn cẩn thận đi tới, đến lúc chỉ còn cách Tần Dĩ Mạt hai bước thì dừng lại, từ trong tay áo lấy ra một cái bình nhỏ, “sưu” một cái ném qua, Tần Dĩ Mạt không tiếp, người bắt lấy nó là Kha Liên Liên.

“Thế nào?” Nam Cung Phong Hoa nhẹ giọng hỏi.

Kha Liên Liên: “Là thật!”

Tần Dĩ Mạt nghe xong, cũng không do dự đem thuốc giải tử mẫu cổ ném qua.

Nam Cung Phong Hoa và Tần Dĩ Mạt cùng thở phào nhẹ nhõm, vô luận thế nào thì mạng nhỏ của Bạch Liên Nhi cũng có thể giữ được rồi, bây giờ chỉ còn lại là làm sao để thoát thân từ chỗ này. Hai người nhìn nhau một cái, liền cứ theo kế hoạch đã định trước mà làm, nhưng mà thế gian chuyện không như ý, rốt cuộc cũng sẽ xảy ra mà thôi.

Chỉ nghe Hạ Lan Mẫn không nhanh không chậm, nhìn Tần Dĩ Mạt nói: “Tiểu mỹ nhân, đừng vội đi chứ, nói gì thì chúng ta cũng là phu thê đã bái qua thiên địa, nàng bạc tình như vậy, không khỏi khiến bốn vương lạnh tâm .

Tần Dĩ Mạt nhìn hắc, vẫn như cũ lạnh nhạt nói”Trái tim của người lạnh thêm một chút nữa thì tốt, hiện tại trời nóng như thế này, khỏi phải bốc mùi!”

Hạ Lan Mẫn trong khoảnh khắc thần tình hơi ngầy người, lập tức cười to: “Thú vị, thú vị, tiểu mỹ nhân nàng vẫn là thú vị như vậy!”

Tần Dĩ Mạt không có thời giờ ở chỗ này nói lung tung với hắc, liếc mắt nhìn Nam Cung Phong Hoa một cái, liền xoay người đi ra bên ngoài.

“Chỉ tiếc giao dịch của chúng ta vẫn chưa kết thúc đâu!” – Hạ Lan Mẫn ở phía sau đột nhiên lạnh nhạt nói.

Không biết vì sao trong lòng Tần Dĩ Mạt nổi lên một dự cảm không tốt.

“Vương gia đây là ý gì?”

“Hắc Sát, đem bọn họ dẫn tới đây!”

“Tỷ ——” – Đột nhiên, một âm thanh nam đồng tràn đầy sốt ruột bỗng vang lên.

Tần Dĩ Mạt đại kinh thất sắc nhìn qua bên đó.

“Dương nhi!” Nàng bắt giác trừng hai mắt.

“Hà nhi.” Lại có người gọi nàng.

“Cha?”

“Hà nhi, Liên Nhi nó thế nào rồi?”

“Ô ô. Đại cô nương, con nhất định phải cứu ta đó! Ta vẫn chưa muốn chết đâu!”

Từng tiếng từng tiếng liên tục kêu lên, Tần Dĩ Mạt nhìn Bạch Dương, Bạch tra đa, Ngu Tâm Nhi, Tả Hương Tú đứng trước mắt mình, không khỏi ngây ngốc tại chỗ.

“Tiểu mỹ nhân, bản vương không phải đã nói là giao dịch của chúng ta còn chưa kết thúc sao?”

Tần Dĩ Mạt thần sắc trở nên sắc bén, nàng nhìn Hạ Lan Mẫn hỏi: “Người muốn cái gì?”

Hạ Lan Mẫn nghiêng nghiêng đầu, giống như là rất cẩn thận nghĩ, sau một lúc lâu, hắc mới nói: “Ta muốn cái mạng của gian phu kia!”

“Người, đi, chết đi!” Tần Dĩ Mạt nhìn hai mắt hắc, từng chữ từng chữ nói.

Hạ Lan Mẫn sắc mặt cứng đờ, sau đó đột nhiên cười to, nói: “Bốn vương đang nói giỡn cùng tiểu mỹ nhân thôi, người nhà của nàng cùng Liên Nhi bốn vương làm sao nỡ làm hại?”

“Người muốn cái gì?” Tần Dĩ Mạt hỏi lại một lần nữa.

Hạ Lan Mẫn thu hồi vẻ trào phúng trên mặt, không nhanh không chậm nói: “Ta muốn Hoàng Kim đồ!”

“Làm sao người biết chuyện Hoàng Kim đồ?” Nam Cung Phong Hoa nghe được ba chữ này, sắc mặt chợt biến, sau đường như lại nhớ tới cái gì đó, ngược mắt nhìn Ngu Tâm Nhi. Thầm nghĩ : Chẳng lẽ là nương của Liên Nhi nói cho hắn biết?

So với việc Nam Cung Phong Hoa kinh hãi, Tần Dĩ Mạt lại cực kì trấn định, nàng nghĩ cũng không nghĩ trực tiếp đáp ứng : “Được!”

“Hà nhi tiểu thư, vạn vạn bất khả! Nếu Hoàng Kim đồ rơi vào trong tay ác ma này, thiên hạ không biết sẽ có bao nhiêu oan hồn đây!”

“Vậy Nam Cung công tử có biện pháp khác sao?”

“Cái này...!”

“Người đừng quên, bọn họ không chỉ là thân nhân của ta, còn là thân nhân của Liên Nhi muội muội” .

“Hi hi, tiểu mỹ nhân thật là sáng khoái!” – Đường như Hạ Lan Mẫn cũng không nghĩ tới Tần Dĩ Mạt sẽ đáp ứng nhanh như vậy, thấy thế không khỏi vỗ tay cười to, hắn nói: “Nếu tiểu mỹ nhân đã thống khoái như vậy, vậy bốn vương cũng không thể thua kém, như vậy đi! Chi bằng trong bọn họ người có thể mang về trước một người , cũng coi như là thành ý của bốn vương” .

“Chọn ta, chọn ta đi!” Tả Hương Tú đỡ lưng mình, liên tục hô to.

Tầm mắt Tần Dĩ Mạt rơi xuống cái bụng cao chót vót của Tả Hương Tú, dùng sức nhíu mày, nhìn hình dạng này chẳng lẽ Tả ong vàng này cũng hoài thai rồi?

Nghĩ tới hai chữ mang thai, tầm mắt của nàng không tự chủ nhìn vào Ngu Tâm Nhi, nàng vẫn chưa hiểu được, rời nhà thì Ngu Tâm Nhi có thai, nhưng hiện tại nàng ta lại nhỏ nhắn gọn gàng như vậy, trong lòng cũng không thấy ôm đũa trẻ nào, đây là có chuyện gì chứ?

Những chuyện vặt vãnh này lóe lên trong đầu nàng, Tần Dĩ Mạt hít sâu một hơi, nhìn Hạ Lan Mẫn nói chắc như đinh đóng cột: “Ta muốn Dương nhi!”

“Từ nha đầu chết tiết này, liền ngay cả cha nương mình cũng không cần! Nữ oa tử chết tiết, người sẽ bị báo ứng!” Từ lúc Tả Hương Tú bị Hạ Lan Mẫn giam giữ đến nay, mỗi ngày đều trải qua sinh hoạt lo lo sợ sợ. Mắt thấy Tần Dĩ Mạt không nghĩ ngợi gì đến bọn họ, chỉ lo mạng sống của đệ đệ, không khỏi bắt đầu từng câu từng câu mắng chửi.

Tần Dĩ Mạt mới không quan tâm bà ta mắng cái gì. Cha? Nương?

Nực cười, căn bã cha bỏ vợ phụ lòng này làm sao xứng làm cha nàng.

Loại nữ nhân xấu xa độc ác như người, lại làm sao xứng làm nương ta.

Người có thể làm cho nàng gọi một tiếng nương – Tả Hương Lan, không khỏi thật đáng tiếc, nàng ấy đã chết nhiều năm rồi.

42. Chương 42: Tiền Nhân Hậu Quả

“Tỷ, đệ rất nhớ tỷ!” – Bạch Dương nhào vào lòng Tần Dĩ Mạt, ghen ngào nói.

Vuốt ve tóc hắn, nước mắt chảy ra từ khóe mắt Tần Dĩ Mạt, nàng ôn nhu nói: “Dương nhi đã là một thiếu niên rồi, sao lại còn thích làm nũng như thế, có xấu hổ không chứ?”

Bạch Dương mới mặc kệ, hắn sống chết ôm chặt lấy eo của Tần Dĩ Mạt, không buông không rời nói: “Đệ mặc kệ, tỷ tỷ một chút cũng không biết sau khi tỷ đi, Dương nhi có bao nhiêu lo lắng, nhớ tỷ biết bao nhiều!”

Bạch Dương vừa ra đời, mẫu thân đã mất rồi , mà sự tồn tại của tỷ tỷ Tần Dĩ Mạt không nghĩ ngờ gì chính là để lấp đầy khoảng trống này, cũng tạo thành tính cách dựa dẫm vào tỷ tỷ. Tần Dĩ Mạt làm sao lại không

muốn một tay nuôi lớn hài tử này, chỉ là —— nàng thăm thử dài, đẹp xuống thương cảm, tiếp tục hỏi: “Làm sao đệ rơi vào tay của Hạ Lan Mẫn? Hắn có làm gì đệ không?”

Bạch Dương lắc đầu, lại nhíu nhíu lông mày, có một chút không cam không nguyện nói: “Từ lúc nhận được tin tỷ tỷ gửi qua, sau khi biết được tỷ bình an bên cạnh Tam Mao đại ca, đệ liền yên tâm rồi, mỗi ngày cứ thế đến thư viện để học, nhưng mà nửa tháng trước đệ đang ở thư viện luyện chữ thì bỗng nhiên cảm thấy đau đầu, đến khi thanh tỉnh lại thì phát hiện mình cùng cha còn với hai nữ nhân kia bị trói lại một chỗ, Mẫn vương tuy là nhốt bọn đệ lại, nhưng cũng không có làm chuyện gì thương hại bọn đệ.”

Tần Dĩ Mạt nghe vậy, âm thầm thả lỏng, nhưng vẫn quyết định chốc lát để Kha Liên Liên kiểm tra toàn thân hắn, đề phòng tên biến thái Hạ Lan Mẫn kia hạ độc được gì đó, sau khi đưa hắn lên ghế thêu, nàng tiếp tục hỏi: “Dương nhi, tỷ tỷ hỏi đệ, Tả Hương Tú kia có thai lúc nào? Còn Ngu Tâm Nhi, nàng ta làm sao vậy?”

Bạch Dương nghe được câu hỏi của Tần Dĩ Mạt, trong ánh mắt có một tia vui sướng khi người gặp họa, hắn nói: “Tỷ tỷ không biết đâu, cái nữ nhân Ngu Tâm Nhi kia, hai tháng trước không cẩn thận liền sảy thai rồi!”

Tần Dĩ Mạt làm tỷ tỷ của hắn bao nhiêu năm rồi, thấy hắn biểu lộ ra biểu tình này, liền biết ngay sự tình không đơn giản như vậy, quả nhiên ——

“Cha lúc đó cực kỳ phẫn nộ, liền muốn đánh chết tỷ nữ hầu hạ nữ nhân kia —— ai ngờ, ngay lúc đó một nhị đẳng nha đầu bên cạnh nàng ta, tên là Đào Hoa, liền nói ra chuyện nữ nhân kia sai nàng đi mua hồng hoa!”

Hồng hoa? Tần Dĩ Mạt lần này không khỏi kinh ngạc, nàng thầm nghĩ: chẳng lẽ Ngu Tâm Nhi căn bản không muốn có hài tử này?

“Cha tức giận tại chỗ, hạ lệnh lục soát phòng của nữ nhân đó, quả thật là trong ngăn kéo tủ áo tìm được nửa bao hồng hoa và thuốc sảy thai đã được chế sẵn! Tỷ tỷ đoán cũng có thể đoán được rồi!” Bạch tra đa có bao nhiêu mê luyện nữ nhân Ngu Tâm Nhi kia, Tần Dĩ Mạt biết rất rõ ràng, chính vì yêu càng sâu thì hận càng nhiều. Ngu Tâm Nhi làm thế không hề nghi ngờ gì là đâm vào tim hắn một dao. Như thế mà nói, Bạch tra đa sau khi bớt giận, sẽ chuyển vào trong lòng Tả Hương Tú, cái này nói cũng có lý.

“Tỷ. . . . Tỷ yên tâm, đệ tuyệt đối không để lão độc phụ kia đem hài tử thuận lợi sinh ra đâu!” – Trong mắt Bạch Dương lóe lên tia hàn quang, gương mặt bé nhỏ hiện lên sát khí, Tần Dĩ Mạt nhíu mày, lớn tiếng mắng: “Nói hồ đồ cái gì, đệ là người đọc sách, làm sao lại có thể sinh ra suy nghĩ xấu xa này.”

Bạch Dương nghe được tỷ tỷ răn dạy, trên mặt không khỏi xuất hiện một tia ủy khuất, , hắn ngẩng đầu nhìn vào hai mắt Tần Dĩ Mạt, tràn đầy quật cường nói rằng: “Tỷ, tỷ không cần gạt đệ nữa, Vu ma ma đã đem chuyện nói với ta hết rồi!”

Tần Dĩ Mạt trong lòng nảy lên, nhìn đệ đệ hận ý khó nhẫn, không khỏi thì thào tự nói: “Đệ đều biết rồi?”

Bạch Dương gật đầu khẳng định, từng chữ từng chữ nói: “Mối thù giết mẹ không đội trời chung, đệ phải để độc phụ kia, lấy mạng đền mạng!”

Tần Dĩ Mạt nhìn gương mặt tràn đầy hận thù của đệ đệ, trong khoảnh khắc không biết nên nói gì mới tốt!

Không sai! Nhiều năm như vậy rồi, cái chết của Tả Hương Lan vẫn là khúc mắc trong lòng nàng. Nó cắn thật sâu thật sâu trong lòng, để nàng mỗi ngày đều trăn trở, mỗi lần nhớ tới đều đau lòng khó nhẫn. Cho nên, nàng phải xem xét, xem xét triệt để, mạng sống của mẫu thân nàng không thể cứ không rõ ràng như vậy! Mà ngay từ đầu, nàng đã không cho rằng là Ngu Tâm Nhi động tay động chân.

Nàng hiểu nữ nhân kia, thậm chí còn hiểu hơn chính bản thân Ngu Tâm Nhi, nữ nhân đó tuy là các loại “vô tội”, các loại “nhu nhược”, các loại “thiên chân vô tà”, các loại để người ghen ghét “giả tiên” nhưng cũng không thể phủ nhận là, nàng ta sẽ không chủ động đi hại người mà giống như hoa Tử Vi dưới ngòi bút của Quỳnh Dao kia, người nghĩ nàng ta sẽ tự đi hại người sao? Nếu như bọn họ có cái loại tình tiết thánh nữ nghiêm trọng này, thì đối với người khác kích người một phát. Như thế nếu như không phải nàng ta động thủ, vậy thì sẽ là ai?

Này kì thực cũng không khó đoán, người chỉ cần xem sau khi Tả Hương Lan chết, người được lợi nhất là ai thì sẽ rõ.

Trong khoảng thời gian trở về Tả gia, Tần Dĩ Mạt liền ra lệnh cho Vu ma ma âm thầm điều tra, quả nhiên tìm ra được chân tướng. Nô tài dụ dỗ Bạch Liên Nhi hạ độc chính là thị tì bên nhà mẫu thân của Tả Hương Lan, sau khi xảy ra chuyện được đưa đến thôn trang rất xa để sinh sống, Tần Dĩ Mạt sai người bắt bọn họ, tra thẩm nghiêm khắc, toàn bộ đều khai ra. Quả nhiên là lão độc bà kia vì để nữ nhi có thể vào cửa lớn của Bạch gia, mà cho người thừa dịp lúc Tả Hương Lan sinh sản, liền đến nhất tiễn song điêu. Vừa diệt trừ được chứng ngại vật, lại có thể giá họa cho Ngu Tâm Nhi, thật sự là gian trá.

Tần Dĩ Mạt từ sau khi biết chuyện này, liền quyết tâm phải để ẹ con Tả thị phải trả giá, nhưng là —— nàng nhìn gương mặt nhỏ bé đầy kiên định của đệ đệ, vươn tay sờ sờ đầu hắn : “Dương nhi, chuyện này giao cho tỷ tỷ là tốt rồi, đệ còn nhỏ, không nên để chuyện dơ bẩn này làm ô uế hai tay.”

Bạch Dương nhắm mắt lại, trầm mặc không nói lời nào.

Tần Dĩ Mạt âm thầm thở dài, nói : “Dù sao ở đây vẫn không an toàn, sáng sớm tử sẽ để Tam Mao đại ca của đệ đưa đệ về nhà ngoại tổ”.

“Vậy, vậy cha phải làm sao?”

Mặc dù đối với Tần Dĩ Mạt, Bạch tra đa là một thứ rác rưởi, thế nhưng đối với Bạch Dương mà nói cũng là phụ thân duy nhất trên đời, huống chi Bạch tra đa ngày thường đối với nhi tử duy nhất này, luôn sủng ái có thừa, bách y bách thuận.

“Đệ yên tâm! Ông ấy nhất định sẽ bình an vô sự! Tỷ tỷ bảo đảm!”

“Ân!” Bạch Dương nhìn nàng, tràn đầy tin tưởng gật đầu.

Tần Dĩ Mạt dàn xếp cho hắn xong, liền có ý niệm muốn đi thăm Bạch Liên Nhi, theo tính toán mà nói thì nha đầu này cũng nên tỉnh rồi!

Bạch Liên Nhi đích thực là đã tỉnh, nàng không chỉ tỉnh, mà ký ức bị mất cũng kỳ tích mà quay trở về.

Cho nên, khi Tần Dĩ Mạt bước vào trong phòng nàng lần ữa, thì thấy Bạch Liên Hoa lệ đầy mặt, đòi sống đòi chết.

“Liên nhi, muội bình tĩnh chút, muội nên biết rằng, vô luận muội xảy ra chuyện gì, thì trong mắt Nam Cung ca ca, muội vẫn là một đóa hoa xinh đẹp nhất, thuần khiết nhất, muội luôn nằm trong trái tim ta, vĩnh viễn sẽ không suy giảm.

“Không phải đâu! Không phải đâu! Không phải đâu!” – Bạch Liên Nhi thần sắc kích động, liên tục giãy dụa không ngừng : “Ta đã bị ô uế, ta đã bị cầm thú kia làm bẩn mất rồi, ta cũng không còn mặt mũi đứng bên cạnh huynh nữa, tại sao huynh lại cứu ta chứ! Để ta cứ như vậy mà chết đi không được sao?”

“Liên nhi.....”

“Buông ta ra!”

Mắt thấy hai người càng thêm kích động, Tần Dĩ Mạt không khỏi dùng sức ho khan hai tiếng : “Nam Cung công tử, Liên nhi vừa hồi phục ký ức, đầu óc có thể còn có chút hỗn loạn, không bằng người quay về trước, để ta cùng muội ấy nói chuyện.”

Nam Cung Phong Hoa buông ra một nụ cười tiêu tụy, gật đầu, mang theo một biểu tình vô hạn đau lòng đi ra ngoài.

“Nương muội và cha chúng ta bị Hạ Lan Mẫn giam giữ, chuyện này muội có biết không ?” – Không quá vương bận chuyện của hai người bọn họ, Tần Dĩ Mạt đi thẳng vào vấn đề. Không biết có phải là bởi vì nghe được cái tên đáng sợ kia không, mà gương mặt nhỏ nhắn của Bạch Liên Nhi liền cứng đờ, lập tức mới phản ứng lại kinh hãi nói : “Đây là có chuyện gì?”, Tần Dĩ Mạt dùng tốc độ nhanh nhất đem toàn bộ câu chuyện kể lại.

“Vây, vây bây giờ phải làm sao? Nương muội nàng sẽ không có chuyện gì chứ?” – Bạch Liên Nhi khẩn hoảng nắm lấy tay áo của Tần Dĩ Mạt.

“Hạ Lan Mẫn muốn chúng ta dùng Hoàng Kim đồ trao đổi!” Tần Dĩ Mạt trầm giọng nói.

“Hoàng kim đồ?” Bạch Liên Nhi thì thầm tự nói: “Chính là cái rương mà nương muốn tỷ tỷ giao uội sao?”

Tần Dĩ Mạt khẽ gật đầu, ngồi bên cạnh nàng trọng tâm nói: “Liên nhi muội phải biết hiện tại tính mạng của cha ta cùng nương muội đều nằm trong tay Hạ Lan Mẫn, mà muội cũng biết cầm thú kia là loại người thế nào rồi, chuyện Hoàng Kim đồ rất quan trọng, nếu hấn thật sự tìm được bảo tàng, lấy tôn hiệu Vương gia của hấn mà nói thì thiên hạ nàng sẽ.”

Nhìn Tần Dĩ Mạt muốn nói lại thôi, sợ hãi trên mặt Bạch Liên Nhi biến thành kiên định, chỉ thấy nàng lau đi nước mắt, nhìn nàng kiên định nói: “Nếu Hạ Lan Mẫn có được Hoàng Kim đồ, thiên hạ này sẽ không có ngày yên ổn, Liên nhi tuyệt đối sẽ không vì chính mình mà không màng đến thiên hạ.”

Tần Dĩ Mạt nhìn bộ dạng “hi sinh vì nước” của nàng, không khỏi tràn đầy “bội phục” cười.

Sau đó, Bạch Liên Nhi lại dùng ngữ khí lo lắng hỏi: “Nhưng mà, cha nương bên kia...”

“Về cái này thật ra ta có một chủ ý”

“Tỷ tỷ nói mau!”

“Mấy người chúng ta cùng nhau theo Hạ Lan Mẫn đi tìm bảo tàng, dọc đường nhất định sẽ có rất nhiều nguy hiểm, nếu như có cơ hội ta sẽ để Tam Mao đem hấn ——” Tần Dĩ Mạt làm một động tác cắt cổ.

Bạch Liên Nhi sắc mặt biến xanh, há miệng muốn nói gì đó, lập tức bị Tần Dĩ Mạt mạnh mẽ cắt ngang.

“Muội muội chẳng lẽ đã quên cầm thú kia đã làm ra biết bao nhiêu chuyện thương thiên hại lý rồi?”

Thoáng chốc trong đầu Bạch Liên Nhi hiện lên cảnh Hạ Lan Mẫn đem thịt người từng mảnh từng mảnh róc ra.

“Tất cả đều nghe theo tỷ tỷ!” Bạch Liên Nhi thì thào nói.

Nam Cung Phong Hoa, Bạch Liên Nhi, Kha Liên Liên, Tam Mao lại thêm Tần Dĩ Mạt, năm người hẹn ba ngày sau gặp nhau dưới cổng Chánh Dương thành.

Đến đây liền thấy nơi này cờ bay phất phới, thiết giáp hộ vệ đang quỳ thành hàng.

Về phần chỗ của Hạ Lan Mẫn, vừa nhìn đã biết. Cái tên giống như chỉ sợ người khác không biết mình là ai đang ngồi trên hồng loan sa trường lớn được mười sáu người khiên trên vai kia.

Bạch Liên Nhi sắc mặt đau khổ, cả người bắt đầu không tự chủ được mà run rẩy.

Ánh mắt như độc xà của Hạ Lan Mẫn nhìn lướt qua nàng, bỗng nhiên dừng lại trên người Tần Dĩ Mạt và Tam Mao.

Hấn khêu môi, trong hai mắt tràn đầy sự độc ác.

43. Chương 43: Một Mạng Bằng Một Mạng.

Nhắc đến chữ mặt trời, người ta sẽ liên tưởng đến sự ấm áp, rồi sẽ liên tưởng đến ý xuân vui vẻ. Dù cho ở trong mùa đông rét buốt, một tia ánh sáng bang mai xuyên qua mây, ánh lên bằng tuyết, cũng đủ làm người cảm thấy thoải mái. Nhưng mặc dù mặt trời khả ái như vậy chẳng nữa, nếu như ở chỗ này, trong thời khắc này, sợ là đội ngũ một đường tìm báu vật cũng ghét nó muốn chết rồi.

Bởi vì nơi này là —— sa mạc.

Mặt trời ở sa mạc sẽ không để người cảm thấy một chút ấm áp nào, bởi vì nó quá gay gắt, quá mãnh liệt, phảng phất như muốn đem từng cục đá vụn quay chín, phảng phất như muốn đem từng tấc da thịt của mỗi người tan chảy.

Trên người Tần Dĩ Mạt bọc một chiếc áo khoác dày, uể oải nằm trên lưng của Tam Mao.

“Chúng ta đến đâu rồi?” Nàng nhẹ nhàng hỏi.

“Dựa theo bản đồ hoàng kim mà định, đi thêm một ngày nữa là có thể vào địa điểm đào bảo rồi” .

Tần Dĩ Mạt nghe xong gật đầu, nàng chậm rãi quay lại nhìn một vòng, chỉ thấy xung quanh là một đoàn “tàn binh bại tướng” hành trình một tháng nay, quả thực là nguy hiểm không gì sánh được. Đặc biệt là sau khi bọn họ tiến vào sa mạc, đầu tiên là gặp bão cát, sau lại gặp cát lún. Uy phong lẫm lẫm của bọn họ vệ Hạ Lan Mẫn đều đã bị đánh gãy khi tiến vào.

Tần Dĩ Mạt mệt mỏi nhắm mắt lại, lẩm bẩm: “Cuối cùng cũng nên tới rồi!”

Trong sa mạc nhiệt độ chênh lệch rất lớn, ban đêm thậm chí còn khó chịu hơn ban ngày, Tần Dĩ Mạt nhìn Tả Hương Tú khom người nép sát vào nham thạch, bà ta còn đang có thai, một hồi đấu tranh vật lộn với sinh tử tồn vong, càng làm bà ta thêm mệt mỏi. Thật sự mà nói, đối với chuyện bà ta còn sống được tới tận bây giờ, Tần Dĩ Mạt vô cùng ngạc nhiên, còn Ngu Tâm Nhi thì sao? Nàng đem ánh mắt đặt trên một nữ nhân khác, giờ này khắc này trên mặt nàng vẫn có nửa điểm yếu đuối bở liễu, phong tình mỹ lệ, đôi môi nhợt nhạt, y phục chật vật không chịu được, không nghi ngờ gì nữa, nàng ta hiện tại bất an bao nhiêu, sợ hãi bao nhiêu. Nàng ta ôm chặt nữ nhi ở bên cạnh mình, giống như là đang nắm lấy ngọn cỏ cứu mạng cuối cùng.

Tần Dĩ Mạt ngẩng đầu nhìn bầu trời lơ lửng những ngôi sao sáng, nàng bền đến khi ánh mặt trời khắc nghiệt kia mọc lên lần nữa, chờ đợi nàng là cái chết hoặc là “về nhà”.

Một đêm không nói, sắc trời sắp sáng.

Mọi người thu thập xong này nọ lại bắt đầu đi tiếp, Nam Cung Phong Hoa cầm “Hoàng Kim đồ” trong tay, chỉ một chỗ ở phía nam mà nói : “Lại thêm hai giờ nữa, liền đến vị trí bảo tàng trong bản đồ”

Mọi người nghe thấy không khỏi phấn chấn tinh thần, bước chân càng ngày càng nhanh.

Quả thật trong sa mạc mệnh mông này, một di tích cổ đại bị bỏ hoang xuất hiện lên trước mắt mọi người.

Không ai chú ý đến, đôi mắt của Tần Dĩ Mạt nhẹ nhàng lóe lên một cái.

“Nhật lạc hoàng hôn ô thanh đề.

Vũ Hâu di bảo hiện nhân gian.”

Câu thơ này khắc trong cái hạp hoàng kim bảo đồ, Hạ Lan Mẫn hí mắt, tuy y phục phức tạp đã rách nát, nhưng vẫn không quan tâm đến.

“Này” Tần Dĩ Mạt lúc này lại cao giọng: “Đem vật kia cho ta!”

Hạ Lan Mẫn nhìn nàng một lát, thân thủ đem chiếc rương thấy qua.

Chỉ thấy Tần Dĩ Mạt nhận lấy, liền đi về phía phế tích kia, nàng cúi đầu, khom lưng dường như là đang tỉ mỉ tìm cái gì đó. Nhưng mà, phế tích này quá lớn, nàng tìm thật lâu mà không tìm ra, nàng chỉ còn có một chút thời gian.

Thời gian từng giờ từng giờ cứ trôi qua, đến lúc hoàng hôn sắp buông xuống. Tần Dĩ Mạt đột nhiên thẳng người, mọi người chú ý đến liền vây xung quanh, chỉ thấy nàng đem cái rương nhét vào một lỗ hổng, nhất thời một trận tiếng động như tiếng quạ kêu oanh oanh vang lên, mọi người chỉ cảm thấy bước chân rung chuyển, các bụi cát bắt đầu hạ xuống, theo những tiếng la của mọi người, cứ thế mà sụp đổ.

Tần Dĩ Mạt từng đọc qua miêu tả ở trong sách, cho nên lúc này cũng không quá sợ, nàng ôm chặt cánh tay của Tam Mao, nhắm mắt đợi cảm giác rơi xuống biến mất.

“Nơi, nơi này là chỗ nào?” – Âm thanh tràn đầy sợ hãi của Bạch Liên Nhi vang lên ở bên tai .

Mọi người bình tĩnh lại nhìn xung quanh, nhìn một lần liền không khỏi ngạc nhiên, đây là một cái địa đạo dưới đất, cũ kĩ hư hỏng, dính đầy bụi bặm của lịch sử. Dường như nó đã bị thế gian quên mất, lại dường như đang chờ ai đó đến đây.

“Di bảo của Vũ Hầu nhất định là ở đây!” – Hạ Lan Mẫn hai mắt lóe sáng, thần sắc kích động không ngừng. Tần Dĩ Mạt thầm cười lạnh một tiếng, chỉ sợ người không có mạng để lấy thôi.

Hai người bọn họ đi trước mở đường, Hạ Lan Mẫn nói với Nam Cung Phong Hoa và Kha Liên Liên, trên tay hắn còn giữ cái mạng nhỏ của Bạch Liên Nhi, bọn họ đương nhiên là không dám làm bậy, hai người trao đổi ánh mắt, cẩn thận đi về phía trước.

Mọi người cứ thế đi theo phía sau.

Thạch đạo này rất dài, đi sâu vào cũng không biết đường nào mà ra, nhưng mọi người đã đi một lúc mà vẫn không nhìn thấy một ám đạo cơ quan nào, không khỏi đều hơi thả lỏng một chút. Đây là một cái cửa, một cái cửa thanh đồng lớn, trên mặt khắc đầy Nhật Nguyệt Tinh Thần, Giang Hà Hồ Hải, Hoa Diệu Tảo Thụ.

“Vương gia, chúng ta tìm thấy bảo tàng rồi.” – Lúc này, một hộ vệ hắc giáp của Hạ Lan Mẫn kêu lên, cao hứng mãnh liệt chạy đến đẩy nó.

“Dừng tay.” – Tần Dĩ Mạt cùng Kha Liên Liên đồng thanh hô lên.

Nhưng là vẫn muộn, thị vệ kia hét lên một trận kinh thiên động địa, khốn khổ ôm hai bàn tay ngồi dưới đất, chỉ thấy cả người hắn bốc ra một làn khói xanh, không quá một lúc liền hóa thành một vũng máu.

Cảnh tượng thảm khốc như vậy, làm mọi người ngây ngốc há miệng, sợ hãi không thể kiềm chế.

“Cửa này được đặt đầy hỏa tiêu giáp, cơ thể người ẩm áp, chạm vào sẽ cháy!” – Kha Liên Liên tiến lên hai bước, sắc mặt nghiêm trọng nói. Mọi người lúc này tâm thần chấn động, đặc biệt là Tả Hương Tú kia càng điên cuồng la hét.

“Câm miệng! Lại kêu nữa ta sẽ giết người!” – Hạ Lan Mẫn sát ý bắn ra, nói.

Tả Hương Tú giống như gà bị cắt tiết, chỉ có thể liên tục phát âm thanh co rút. Chỉ thấy Kha Liên Liên lấy từ trong bao những cái bình gì đó, ở dưới đất nhanh chóng điều chế, một bát nước màu vàng nhạt xuất hiện.

“Mọi người thoa một chút lên tay và mặt đi!” – Hắn giống như ra lệnh, nói.

Thân phận Thần Y của Kha Liên Liên, tự nhiên làm người ta tin tưởng, lời nói ra đều làm theo. Đặc biệt là Tả Hương Tú chỉ hận không thể thoa lên hết người mới tốt. Quả nhiên, nước thuốc này rất có tác dụng, Kha Liên Liên đi trước chạm vào cửa – bình an vô sự, mọi người mới bình tâm lại, tiêu tốn chín trâu hai hổ chỉ nghe một trận “cót két, cót két”, sau khi âm thanh làm người ta ê răng vang lên, cái cửa đá này cuối cùng cũng mở ra một cái đường nhỏ.

Các người có nghĩ đến cảm giác được bao bọc bởi vàng bạc vô biên vô bờ chưa?

Mọi người ở đây có cảm giác như là lạc vào thâm lâm kì cảnh.

Dù là Hạ Lan Mẫn, Nam Cung Phong Hoa tuấn tú như vậy, cũng không khỏi đứng bất động tại chỗ.

“Cẩn thận một chút!” – Tam Mao nhẹ nhàng nói vào tai nàng.

Tần Dĩ Mạt dụi dụi mắt, trầm mặc gật đầu.

“Vàng, vàng, thật là nhiều vàng.” – Tả Hương Tú vượt qua mọi người, điên cuồng chạy đến đồng vàng.

Bỗng nhiên, không biết nàng ta đụng trúng cơ quan gì, chỉ nghe rầm một tiếng, âm thanh thiết liên vang lên, không đợi mọi người phản ứng lại một cái lồng sắt khổng lồ từ trên trời rơi xuống, trực tiếp giam mọi người ở bên trong.

“Đây, đây là có chuyện gì?” – Sắc mặt Bạch Liên Nhi tái nhợt, khẽ run rẩy.

Gương mặt sung mãn của Hạ Lan Mẫn lập tức âm trầm, đôi xà mâu tràn ngập sát khí nhìn Tả Hương Tú.

Nhưng ông trời dường như e ngại bọn họ sợ hãi chưa đủ, Ngu Tâm Nhi đột nhiên chỉ vào bên trên, hô lên: “Đó, đó là cái gì?”

Một khối cự thạch, đó là một khối đoạn long thạch tứ phương, chúng ta không biết rốt cuộc cự thạch đó nặng bao nhiêu, nhưng biết rõ nếu như nó cứ vậy mà rơi xuống, như vậy mọi người trong lồng sắt này sẽ bị nát thành thịt vụn.

Tam Mao không nói hai lời, một chưởng đánh vào lồng sắt, chỉ thấy ánh lửa loạn xạ, nhưng mà lồng sắt một chút cũng không động.

“Là thiên niên hàn chú thiết.” – Tam Mao trầm thanh nói.

Quả nhiên, mọi người suy nghĩ hết tất cả biện pháp cũng không thể ra phá lồng mà ra.

Tần Dĩ Mạt hít một hơi, nhìn hẩn một cái thật sâu, lúc này chỉ nghe nàng đột nhiên hô lên : “Một mạng bằng một mạng, mạng ta đổi mạng hẩn.”. Nói xong nàng dùng sức đẩy Tam Mao ra xa lồng sắt. Chỉ thấy bạch quang chợt lóe, Tam Mao liền xuất hiện bên ngoài lồng sắt.

Mọi người đều bị cảnh này làm chấn động, Tam Mao đột nhiên xuất hiện bên ngoài cũng không khỏi thất sắc.

“Này đến tốt cùng là chuyện gì xảy ra? Người làm cái gì?” – Hạ Lan Mẫn diên cuồng kêu lên.

Tần Dĩ Mạt không để ý đến hẩn, chỉ vươn tay chỉ lên phía trên.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, đằng sau cự thạch đang từ từ giảm xuống, một dòng chữ hiện ra.

Mà mọi người vừa đọc xong, sắc mặt đều đại biến.

Muốn ra khỏi lồng sắt này, biện pháp kì thật rất đơn giản, chỉ cần có người nguyện ý thay người ở lại, người có thể đi ra ngoài.

Nhưng mà người ở lại kia, chắc chắn sẽ chết.

“Không!!!” – Bạch Liên Nhi thất hồn lạc phách, thì thào kêu lên.

Nam Cung Phong Hoa nhìn nàng, trong mắt xuất hiện vẻ kiên quyết, “một mạng bằng một mạng, mạng ta đổi mạng nàng”, hẩn không chút do dự nói.

Ngay lúc đó, Bạch Liên Nhi liền xuất hiện bên ngoài cái lồng.

“Ta không muốn chết, ta không muốn chết, ta không muốn chết, Lão gia, lão gia.” – Tả Hương Tú quỳ xuống đất, diên cuồng kéo kéo quần của cặn bã cha. : “Chàng cứu thiếp, cứu thiếp đi, trong bụng thiếp còn có cốt nhục của chàng mà! Hãy vì nó mà cứu thiếp đi.”

Bạch tra đa không nói gì, trên mặt hiện lên vẻ thống khổ, đôi mắt không tự chủ mà nhìn sang Ngu Tâm Nhi.

Tả Hương Tú thấy thế, không khỏi vạn phần hoảng sợ, chỉ nghe nàng ta khẩu bất trạch ngôn bắt đầu kêu lên : “Bây giờ mà chàng còn nghĩ tới tiện nhân đó? Ta nói cho chàng biết, chàng nhìn nhầm ả rồi, nữ nhân này không tốt như chàng nghĩ đâu, ả ta chính là một tiện nhân bồi phu thái hán, người luôn suy nghĩ vì sao ả ta không muốn hài tử trong bụng phải không ? Đó là vì ả chột dạ! Bởi vì hài tử đó căn bản không phải con của người! Là con của đệ đệ ta!”

Hai mắt Bạch Hi bỗng nhiên mở lớn, quay đầu nhìn Ngu Tâm Nhi đang muốn ngã xuống.

“Những gì nàng ta nói đều là thật sao?”

44. Chương 44: Đại Kết Cục – Về Nhà.

Ngu Tâm Nhi há miệng muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng thất hồng lạc phách gật đầu.

Trong phút chốc, mọi ý niệm của Bạch Hi đều tan vỡ.

Hẩn không nhìn Ngu Tâm Nhi nữa, cũng không quan tâm Tả Hương Tú đang gào khóc kia, mà là thất hồn lạc phách đi đến bên cạnh Tần Dĩ Mạt, ngồi xuống.

“Ta xin lỗi nương của con!” Hấn đột nhiên nói.

Tần Dĩ Mạt nhìn hấn một cái, lạnh lùng nói: “Đây rốt cuộc là sám hối trước khi chết sao?”

“Ha ha. . . .” Bạch Hi không tiếng động cười, hấn chôn đầu sâu trong hai cánh tay, mặc nhiên không nói gì.

“Một mạng đổi một mạng, mạng ta đổi mạng hấn.” Một âm thanh run rẩy vang lên, đó là một trong những hộ vệ đi theo Hạ Lan Mẫn. Thoáng chốc Hạ Lan Mẫn liền xuất hiện bên ngoài lồng sắt.

Như vậy ở chỗ này chỉ còn lại vài người: Tần Dĩ Mạt, Bạch Hi, Ngu Tâm Nhi, Tả Hương Tú, Nam Cung Phong Hoa, Kha Liên Liên cùng với vị hắc giáp hộ vệ kia.

Ngu Tâm Nhi hít sâu một hơi, nàng biết tình nghĩa của mình với Bạch Hi coi như xong rồi, đối với người xem ái tình còn quý hơn mạng sống như nàng mà nói, tuyệt đối không chấp nhận chuyện này.

Nếu không thể cùng sống, vậy thì cùng chết đi!

Nàng ta quay đầu, đột nhiên nói với Kha Liên Liên: “Ta cùng Nam Cung công tử sợ đều phải chết ở chỗ này, Liên nhi liền giao cho người.

Ngu Tâm Nhi đem cơ hội sống sót này nhường cho Kha Liên Liên.

Tần Dĩ Mạt âm thầm cười nhạt, nhìn đi! Đây là nữ nhân người yêu cả đời đấy.

“Lão gia, lão gia!” Mắt thấy cự thạch kia từng chút từng chút hạ xuống, áp lực tâm lý của Tả Hương Tú sắp sửa sụp đổ, Bạch Hi nhìn bụng nàng, thần sắc toát lên một tia dao động.

“Nương của ta là do nàng hại chết!” Tần Dĩ Mạt đột nhiên nói.

Sắc mặt xám xịt của Bạch Hi lại thêm khó coi.

Tần Dĩ Mạt không muốn lại lãng phí một chút tinh thần nào ở bọn họ nữa, nàng nhìn Tam Mao ở ngoài lồng, từng chút, tỉ mỉ nhìn, dường như muốn đem gương mặt này in sâu vào tận linh hồn.

Nàng vươn tay vuốt mặt hấn, nước mắt liền không thể ngừng tuôn ra.

Ngày này, rốt cuộc vẫn tới rồi!

Có hàng ngàn lời, hàng vạn câu muốn nói, nhưng khi thốt ra, nàng chỉ có thể nói hai chữ: “Bảo trọng!”

Tam Mao nhìn nàng, một chữ cũng không nói, chỉ từng chưởng từng chưởng đánh vào lồng sắt, đánh đến hai tay chảy máu, cũng không có ý muốn dừng lại. “Rầm rầm” Từng đồng vàng chồng lên như núi đang từ từ rơi xuống, không phải là chúng nó tự rơi, mà bởi vì đại sảnh này đang bắt đầu từ từ sụp xuống, vô số khối đá vỡ ra thành mảnh. Trong mắt Hạ Lan Mẫn hiện lên kiên định, chỉ thấy hấn một tay kéo Bạch Liên Nhi đang khóc không ngừng dưới đất, rồi chạy nhanh về phía cửa.

Nếu muốn tìm đúng chỗ này, ngày sau lại phái người đi tìm là được, cũng không cần lấy sinh mệnh ra mạo hiểm. Kha Liên Liên thấy thế liền nhanh chóng đuổi theo. Tần Dĩ Mạt nhìn bọn họ, chậm rãi lộ ra một nụ cười lạnh lùng.

“A ——” – Đột nhiên, Hạ Lan Mẫn thảm thiết hô một tiếng, một cây chủ thủ ánh bạc lóng lánh đang đâm sâu vào tim hấn.

Sát nhân chính là —— Bạch Liên nhi.

Vô số máu tươi chảy ra từ xiêm y hoa lệ của hấn, chảy xuống đất, hấn nằm mơ cũng không nghĩ rằng sinh mệnh của mình cuối cùng lại kết thúc trong tay một nữ nhân.

Có khả năng hấn chính là “nam chính” thảm thiết nhất trong các loại ngôn tình đi! Tần Dĩ Mạt lạnh lùng nghĩ.

Bạch Liên Nhi lại lão đảo nhìn về phía Nam Cung Phong Hoa mà chạy đến.

Nhìn hai người cách lồng sắt đang ôm chặt nhau, lần đầu tiên Tần Dĩ Mạt cảm thấy, hai con người ngu ngốc này xem ra cũng không đáng ghét đến thế.

“A! ! !” Tả Hương Tú từ lúc bắt đầu đã la hét không ngừng, ngay lúc này lại càng thêm thảm thiết, nàng nằm rạp xuống đất khấn khấn ôm lấy bụng mình, từng dòng máu không ngừng chảy ra.

Nhìn bà ta như vậy là biết sinh non rồi! Nhưng mà, giờ phút này còn có ai quan tâm nữa chứ? Cự thạch trên đầu càng ngày càng gần, Tần Dĩ Mạt chỉ còn cách nằm sấp xuống, mới có thể nhìn ra bên ngoài mà nói.

Sắc mặt Tam Mao lộ ra vẻ thống khổ không gì sánh được, hắn nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Tần Dĩ Mạt, từng giọt từng giọt nước mắt cuối cùng cũng rơi xuống.

“Tam Mao, ta lặng lẽ nói cho huynh biết một bí mật nha!” Tần Dĩ Mạt nói là lặng lẽ, nhưng hô to hết sức mình: “Ta không gọi là Bạch Hà, ta gọi là Tần Dĩ Mạt, huynh phải nhớ kĩ, phải luôn nhớ kĩ, tuyệt đối không được quên!”

“Không ——” – Theo tiếng hô thảm khóc của nam nhân, là bạch quang của cự thạch mạnh mẽ lóe lên.

Tần Dĩ Mạt triệt để mất tri giác.

“Xin chào các vị hành khách, chuyến bay đến Bắc Kinh sắp sửa hạ cánh, xin các vị hành khách chuẩn bị thật tốt” .

“Tiểu thư! Tiểu thư! Cô không sao chứ?”

Tần Dĩ Mạt trong lúc mông lung chỉ biết là có người đang lắc lắc mình, cô từ từ mở mắt.

Tiếp viên hàng không lộ ra vẻ mặt vẻ mặt lo lắng, thân thiết hỏi: “Tiểu thư, cô không sao chứ? Có cần gọi bác sĩ hay không?”

Tần Dĩ Mạt thần sắc ngây dại, đột nhiên nghĩ tới cái gì, cô nhanh chóng nhìn xung quanh, run rẩy hỏi: “Đây, đây là đâu? Tôi đang ở chỗ nào?”

“Tiểu thư, đây là trên máy bay ạ! Cô đừng kích động, bình tĩnh một chút!”

“Trở về, trở về rồi! Dùng sức cắn chặt môi mình, ném được mùi máu tanh, mới khiến cô từ từ bình tĩnh lại.

Cự tuyệt ý tốt của tiếp viên hàng không, Tần Dĩ Mạt thất hồn lạc phách bước xuống máy bay.

Sân bay rộng rãi hào hoa, mọi người vội vàng vàng, hiện đại văn minh hiện ra trước mắt, ở đây không phải là cổ đại chết tiệt kia, đây là cổ hương luôn luôn quấy nhiễu giấc mơ của cô.

“Mạt Mạt, Mạt Mạt.” – Có âm thanh quen thuộc vang lên từ đằng xa.

Tần Dĩ Mạt ngẩng đầu, nước mắt rơi như mưa: “Ba, mẹ” .

Để gọi một tiếng này! Rốt cuộc cô đã phải đợi bao lâu rồi chứ!

Ôm chặt cha mẹ của mình, Tần Dĩ Mạt khóc đến tê tâm liệt phế.

Một tháng sau.

“Mạt Mạt thật sự không cần chúng ta đưa con đi sao?” – Tần mẹ vẻ mặt không nỡ, nói.

Tần Dĩ Mạt lắc đầu, vừa cười vừa nói: “Thực sự không cần”

Tần ba cũng ở một bên dặn dò: “Tối trường học nhớ gọi điện cho chúng ta.”

Tần Dĩ Mạt đáp ứng: “Được!”

“Ông có cảm thấy, con gái của chúng ta thay đổi rất nhiều?” – Nhìn hình bóng con gái ngồi trên xe rời đi, Tần mẹ vẻ mặt nghi hoặc nói

“Mạt Mạt gần đây luôn là một dạng thất hồn lạc phách, có phải là ở trường học có chuyện gì không?”

“Tôi thấy không giống, ông nói thử xem có phải là vấn đề về tình cảm không?” Tần mẹ thở dài nói: “Con bé này thật cứng miệng, hỏi cái gì cũng không nói!”

“Quên đi, con cháu tự có phúc của con cháu, cứ để nó tự xử lý đi!”

“Ai!”

Lúc Tần Dĩ Mạt đến sân bay, còn một lúc nữa chuyến bay mới bắt đầu, cô mua một tách cà phê ngồi đợi ở phòng chờ.

Trên đầu gối nàng có một quyển sách, một quyển sách bị cô lật qua biết bao nhiêu lần.

“Ồ? Cô cũng thích quyển sách này sao?” Bỗng nhiên, một âm thanh trẻ tuổi vang lên kể bên tai cô.

Tần Dĩ Mạt giật mình quay đầu nhìn, nhìn một cái liền không khỏi ngây ngốc, cô gái này chẳng phải là “9x” ngồi bên phải mình sao?

Tần Dĩ Mạt tuy l ànhớ kĩ người ta, thế nhưng người ta đối với cô một chút ấn tượng cũng không có.

Chốc lát, trong đầu Tần Dĩ Mạt xuất hiện hai chữ : “Thật khéo”.

“Cô cũng thích quyển sách này sao?” Cô ấy chỉ vào đầu gối của Tần Dĩ Mạt, hỏi.

Tần Dĩ Mạt chưa chút cười, nhưng im lặng không nói.

“Cô biết không? Quyển sách này muốn ra phần hai đó!” “9x” vẽ mặt hưng phấn nói.

Tần Dĩ Mạt sợ ngây người!

Dường như đối với biểu tình của cô cảm thấy rất thỏa mãn, trên mặt “9x” lộ ra vẻ kiêu ngạo lại giả bộ rụt rè nói: “Có muốn tôi ký tên cho cô không?”

Ký tên cái gì?

“Ai nha!” “Vẽ mặt 9x ” lộ ra vẻ – cô làm sao lại như vậy -, cô ta chỉ vào quyển sách kia rồi lại chỉ vào chính mình: “Tôi chính là Nhất Tiểu Bình cái đó! Quyển sách này cũng là tôi viết đó nha!”

“ ” .

“Này! Thái độ của cô là sao vậy chứ!” Bị sắc mặt đột nhiên âm trầm cùng với cái nhìn sắc bén của Tần Dĩ Mạt, “9x” cuối cùng cũng cảm thấy không thích hợp, cô rụt cổ nói thầm: “Thần kinh!”

Rồi cuối cùng lại đứng lên, vội vàng đi về hướng khác.

Tần Dĩ Mạt đặt tách cà phê xuống, đội nón vào, cúi đầu đi theo.

Sau đó, trong căn phòng sâu nhất trong toilet, truyền đến âm thanh của một trận hành hung.

Ngày thứ hai, các tờ báo cùng nhau đưa tin, nữ tác giả trẻ tuổi bị cướp hành hung đến nhập viện.

“Rầm rầm. Rầm rầm.” – Vô số hạt mưa to, không biết từ đâu rơi xuống.

Trên đường, mỗi gương mặt đều được che bởi những chiếc dù nhiều màu sắc, cho nên không ai chú ý đến một cô gái đang đẩy hành lý của mình, cúi đầu thất hồn lạc phách từ từ đi về phía trước.

“Ô. Ô ô.” Cô ngồi xổm trên mặt đất, ôm chặt miệng mình nhưng cũng không thể che được âm thanh tiếng khóc vang lên.

Rất nhớ anh.

Rất nhớ anh.

Rất nhớ anh.

Nhớ nhưng cất giữ trong lòng, không chỗ phát tiết, bởi vì ... đây là do cô chọn “quay lại” , cho nên không thể hối hận, càng không có tư cách nhớ đến.

Trên đường người người đều vội vã, bọn họ tiến tiến lui lui trước mặt Tần Dĩ Mạt, nhưng không ai có ý dừng lại quan tâm hỏi một câu. Mà Tần Dĩ Mạt dường như cũng không quan tâm, cô chỉ muốn khóc, khóc thật thống khoái.

Trận mưa này rất dài, thời gian rất lâu, cho đến khi đèn đường bật lên cũng không có chút nào dừng lại.

Tần Dĩ Mạt cứ như vậy ngồi bên cạnh một cái đèn đường, ngơ ngác không biết đang nhìn về hướng nào.

Đột nhiên, có người đứng bên cạnh cô.

Một cái ô che trên đỉnh đầu của cô.

Tần Dĩ Mạt chậm rãi ngẩng đầu nhìn qua, tuy hai mắt cô đỏ không chịu được, mặc dù trời mưa âm u xung quanh đều mờ mờ lung lung, nhưng gương mặt nam nhân trước mặt lại rõ ràng như thế.

Hé ra gương mặt, là cô mỗi ngày, mỗi giờ, mỗi phút đều tưởng niệm.

“Lại đang nằm mơ sao?” Cô thì thào nói.

“Mạt Mạt.” Có người thâm trầm thở dài, một giây sau chiếc ô rơi xuống đất, cô bị một đôi tay cứng rắn ôm vào trong ngực.

“Rất cực cũng tìm được em rồi!”

Người xuyên không số 7474974, thành công nhận “Nhiệm vụ thành công đại lễ bao” .

45. Chương 45: Ngoại Truyện 1: Bĩ Thử Sơ Kiến (1)

So với người khác, Tam Mao lại càng thích chó hơn..

Ôm chặt lấy cơ thể nhỏ bé của mình, hắn co lại một góc trong lồng, đôi mắt song thúy lục sắc thần thờ nhìn ra bên ngoài, hiện tại đã là nửa đêm, ngoài trời tối đen cái gì cũng không thấy được, nhưng mà hắn vẫn một mực nhìn thấy, bởi vì hắn rất đói, cực kỳ cực kỳ đói. Đã ba ngày rồi, hắn nhếch môi, thâm nghĩ : Xem ra nướng hôm nay lại không ình ăn cơm rồi.

Không thể cứ thế này mãi được!

Thu hồi tầm mắt, hắn lung lay đứng dậy, trong một cái lồng to khác, một con hắc khuyển hung ác cao khoảng nửa người liền đứng dậy nhìn Tam Mao. Trong lòng liền có chút bi thương, thật mình mà nói hắn rất thích Tiểu Hắc, tuy là nó đều luôn muốn cắn chết mình, bất quá mình vẫn như cũ rất thích nó.

Thật là đáng tiếc.

Tiếng chó sủa thê lương đột nhiên vang lên rồi lại đột nhiên biến mất, Tam Mao dựa sát bên thân con hắc khuyển tử đã bị cắt đứt cổ, cúi xuống bắt đầu từng từng hớp từng hớp uống máu của nó.

Hắn một bên uống, một bên khóc.

Có lẽ là do là chân trái bị cắn một miếng thịt lớn, cho nên mới khóc. Hắn thâm nghĩ.

Uống no máu, để bao tử đang sôi sục của mình không bị đau như thế nữa, hắn mới bắt đầu thành thạo ăn thịt của nó.

Hắn một bên ăn, một bên khóc.

Ngày mai nướng sẽ đem tới một con nữa nhĩ! Không biết sẽ có màu sắc như thế nào, nếu như vẫn là màu đen thì tốt rồi, hắn như cũ có thể gọi nó là Tiểu Hắc.

So với nhân loại, hắn lại thích chó hơn.

Bởi vì từ lúc hắn còn nhỏ, từng có một lần cho rằng, mình chính là chó.

Cho đến một ngày, hần mơ hồ nghe được âm thanh của hai người đang đối thoại.

Đó là hai âm thanh của nữ nhân,

Đề xuống âm thanh của mình, nhưng không đề nổi tiếng động hưng phấn trong lòng.

“Nói gì thì hần cũng là thân sinh của phu nhân đó! Thế mà lại đem hài tử của mình nhốt cùng con hung khuyển ấy, phu nhân có phải là điên rồi không chứ!”

“Nữ nhân đó sớm điên rồi!” – Một âm thanh khác cười mỉa, nói : “Ta thấy bà ta cầu không được nghiệt chủng kia bị chó cắn chết đi mới tốt đó!”

“Tính tình phu nhân ngày thường tuy là tàn bạo, nhưng cách này cũng quá không có chút nhân tính, mà, tại sao lão gia lại không ra quản chứ?”

“Lão gia?” – Một âm thanh khác hừ lạnh một cái : “ Người cũng không nghĩ cái màu mắt của nghiệt chủng kia, làm sao có thể là con của lão gia!”

“Người là nói phu nhân...bối phu thân hán *?”

“Người không biết rồi.” – Một âm thanh khác càng ngày càng thấp, Tam Mao trong lòng cố nghe cũng không nghe được gì, hần không khỏi tự chủ chậm chậm lê cái thân đầy vết thương này của mình qua bên đó.

“.....Dâng hương.... Kết quả gặp phải kiếp phỉ, nghe nói phỉ đầu* là một phiên nhân.”

“Nha! Thì ra nàng ta là một kẻ tàn hoa bại liễu bị người làm nhục ! Ta nói làm sao lão gia chán ghét phu nhân như vậy, thường hay mất muốn hừ nàng ta”

“Thế mà nàng ta còn có mặt mũi trở về, này nếu là người khác đã đập đầu xuống đất mà chết rồi, nàng ta ngược lại vẫn còn sống mà quay về, còn đem nghiệt chủng trong bụng sinh ra, bất quá thật đáng tiếc ! Người tính không bằng trời tính, đôi mắt xanh âm u như quỷ của nghiệt chủng kia, đã nói rõ hết rồi.”

Hai âm thanh như cũ mà đứt đoạn vang lên, Tam Mao dựa vào trong lòng, chậm rãi nhắm mắt lại, vừa mới giết chết Tiểu Hoàng, mình có chút đau lòng, hần quyết định hôm nay ngủ sớm một chút.

Chỉ có, ngủ thôi ! Hần mới sẽ không cảm thấy đau đớn như thế này !

Đến sau này của sau này, hần lớn hơn một chút, cái người xưng là mẫu thân kia cuối cùng cũng triệt để xóa bỏ cái sỉ nhục lớn nhất là sinh mạng này của hần. Nàng kêu người đem hần từ lồng sắt thả ra ngoài, nhốt vào một cái lồng bằng tre, cái lồng này không lớn như cái lồng trước, làm Tam Mao có chút không vui.

Bọn họ khiêng hần đến bên bờ sông, đêm nay ánh trăng thật lớn, Tam Mao trầm nghĩ.

Nước sông lạnh lẽo bắt đầu tràn vào khắp người, Tam Mao đang từ từ chìm xuống, kì thật mà nói hần có chút sợ hãi, đặc biệt là lúc hần hoàn toàn chìm xuống nước, khó thở, lạnh lẽo, sợ hãi cái chết làm hần liều mạng giãy dụa, lỏng trục nhẹ nhàng lay động, nhưng vẫn như cũ nhanh chóng chìm xuống thật sâu, hần biết chính mình đây là phải chết rồi ! Sau khi chết có thể gặp lại bọn Tiểu Hắc không nhỉ ? Khi ý thức hoàn toàn biến mất, hần nghĩ như thế.

Nhưng mà, thật kỳ diệu là hần không chết.

Cứu hần là một lão đầu râu bạc phơ, ông ấy nói ông ấy gọi là Thiên Cơ lão nhân, hoặc là Cơ Thiên lão nhân gì đó. Dù sao không quản, cái gì cũng được, lão đầu này đã cứu mình, đem mình vào trong một cái sơn cốc.

Đến sau này của sau này, hần trở thành đồ đệ của lão đầu, lão đầu đối với hần không tệ, mỗi ngày đều có thể ăn cơm, hần rất là mãn nguyện.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã là mười năm rồi, hần ở trong cái tiểu cốc này ngày ngày đã mười năm, chỉ là thật đáng tiếc, lão sư của hần cũng chính là lão đầu lúc trước không lâu đã chết rồi !

Ai ! Điều nói ông ấy không thể uống nhiều rượu như thế rồi mà.

Sau khi ông ấy chết, mỗi ngày của Tam Mao y cũ mà trải qua...

Nhưng mà đột nhiên có một ngày, một nam nhân mặc hắc y xông vào đây, hấn đến đây muốn Hoàng Kim đồ, Tam Mao không muốn đưa, hai người liền đánh nhau, nhưng mà thật ân hận, công lực của tên kia cao hơn hấn một chút xíu, hấn thua rồi, cho nên hấn chạy trốn.

Lại một lần nữa đến cái thế giới đầy rẫy nhân loại này, Tam Mao đầu tiên nghĩ chính mình nên đi đâu, thật bất ngờ, hấn có ý muốn quay về xem cái nữ nhân kia.

Hấn nghĩ như vậy, cũng làm như vậy.

Vượt núi lội sông, hấn đi thật xa thật xa, cuối cùng cũng quay về nơi ngậy xưa mình từng ngậy ngốc, nhưng mà, đúng là thật quá đáng tiếc, chức phu nhân trong phủ đã đổi người ngồi rồi, nữ nhân kia bị hưu về nhà mẹ rồi.

Đứng ở bên đường, hấn từ xa nhìn về phía trung niên nam tử y quan hoa lệ, trong lòng thầm nghĩ : mình lớn lên xem ra còn dễ nhìn hơn y.

Quay người, hấn chìm vào trong những tốp người.

Cái nam nhân làm hấn bị thương kia, chính là nhị sư huynh của hấn, là một tên gia hỏa bại hoại, cụ thể là y không chịu tự xuất thủ mà một đường phái thủ hạ sát hấn.

Đua đến nỗi hấn cảm thấy có chút phiền rồi.

Vượt qua tường viện cao hơn người, hấn nhẹ nhàng rơi xuống, đêm tối che đi thân hình hấn, hấn ho khan hai tiếng, ho ra một ngụm máu, ám sát một đường cuối cùng có hiệu quả rồi.

Hấn muốn nằm trên giường ngủ một giấc, cuối cùng liền làm như thế này.

Tùy tiện chọn một gian phòng có cửa sổ, hấn quen thuộc chui vào, đây là một căn phòng xem ra rất ấm cúng, trong không khí trôi nổi một hương vị nhàn nhạt, người thấy cảm giác rất tốt, hấn nằm trên giường thêu, quyết định làm một giấc tiên.

Ngay sau đó, hấn gặp được chủ nhân của gian phòng này, nàng là một cô nương thật xinh đẹp, xinh đẹp đến khi bị mình nắm chặt cổ, đôi mắt của nàng vẫn sáng như sao trên trời, rất là trong sáng.

Hấn không có giết nàng, bởi vì khi hấn vừa muốn giết nàng, thì vết thương đáng ghét bị nhị sư huynh đánh trúng lại bộc phát rồi, hấn hôn mê.

Mà người cứu hấn, chính là tiểu cô nương đó.

“Tại sao ngươi phải cứu ta ?” – Thật lâu sau đó, chính mình đã hỏi qua nàng vấn đề này.

“Đại khái là bởi vì.....ta nói có liên quan đến đôi mắt như ánh sao của ngươi”

“Còn có...Kì thật đôi mắt của ngươi thật là xinh đẹp đó” – Nàng sắc mặt hơi đỏ, có một chút không thú vị nói.

Tam Mao đột nhiên cảm thấy rất cao hứng, hấn dùng lực ôm nữ hài vào lòng, bên tai nàng thì thào gọi : Tiểu hoa sen, tiểu hoa sen..

Nàng nhẹ nhàng véo cánh tay hấn, không vui nói : “Kêu cái gì mà kêu ?”

Hấn ngẩn ra nhìn nàng, cảm thấy hạnh phúc là như thế này.

46. Chương 46: Ngoại Truyện 2: Bĩ Thử Sơ Kiến (2)

Cực kỳ ngoài ý muốn, cái nữ nhân được gọi là mẫu thân kia, lại trở thành kẻ mẫu của nàng.

Ở xa xa, nhìn cái nữ nhân trang điểm lộng lẫ, mặt mũi bình thường, đi trên đường lắc lư không ngừng, hẳn thầm nghĩ : Thế giới rộng lớn chuyện gì cũng có thể xảy ra, đương nhiên là hẳn không có đem chuyện này nói cho tiểu cô nương nàng.

Tiểu cô nương tính tình không tốt, hẳn sợ nàng sẽ tức giận.

Nếu là tức giận không quan tâm đến hẳn, thì phải làm sao bây giờ.

“Có cần động thủ giết nữ nhân đó trước hay không?” – Hắc vuốt cầm, bắt đầu xem xét tính khả thi của chuyện này, nhưng sau khi nghĩ ngợi, nữ nhân đó khẳng định là sớm đem mình quên mất rồi, chỉ cần cẩn thận không xuất hiện trước mắt nàng ta... Ân! Liền cứ để nàng ta sống đi.

Vừa mới nói, tiểu hoa sen của hẳn là một cô nương tính tình không tốt, tuy là ở trước mặt người ngoài luôn là một bộ dạng an tĩnh đại gia khuê tú, nhưng chỉ có hẳn hiểu rõ, trong nội tâm của tiểu cô nương này là một linh hồn rất là quật cường.

Nàng giống như là một con nhím, luôn muốn dùng những gai nhọn trên cơ thể mình giết chết người nào muốn tiến vào thế giới nội tâm của nàng.

Vì vậy Tam Mao bắt đầu suy nghĩ, phải làm sao để nhỏ đi những cái gai này.

Sư phụ nói : “Tri kỉ tri bỉ, phương năng bách chiến bách thắng”

Muốn “đối phó” với một người, phải đi giải quyết người bên cạnh họ.

Hẳn là một đồ đệ tốt, cho nên rất nhanh đã có một cái phương án để hành động, hẳn bắt đầu khi nàng không chú ý, nghe thị nữ bên cạnh nàng, nghe đệ đệ của nàng kể hết thấy những mong muốn của nàng, Thích cái gì? Ghét cái gì? Chuyện đau khổ nhất là gì? Chuyện hi vọng xảy ra nhất là gì? Tất cả mọi chuyện hẳn đều muốn hiểu rõ.

Cho nên, ngay lúc hẳn biết, nguyên nhân cái chết của mẫu thân nàng, đã nghĩ muốn ra tay thay nàng trả thù, phải biết chuyện này đối với hẳn mà nói, không có khó khăn gì cả! Đương nhiên khi nghĩ ra cách này, sau khi tiểu cô nương của hẳn nhận ra, một chút cũng không do dự liền giết chết ý đồ này. Lý do là : Chuyện của ta ta tự làm, thù của ta ta tự báo.

Có một thời gian rất dài, Tần Dĩ Mạt đều gơ bàn tay trắng trẻo, từng ngón từng ngón chọc chọc vào bờ ngực rắn chắc của hẳn, làm nũng hỏi : Nói nói ! Người thích điểm nào ở bốn tiểu thư nhất ?

Chính mình bắt quá chỉ nghiêng đầu nghĩ một chút xíu, nàng liền có chút không vui lắm bầm mả miệng : Hừ hừ hừ, cứ nhiên lại suy nghĩ lâu như vậy, xem ra trong lòng ngươi không có ta.

Tam Mao thời khắc đó nhận ra chính mình thật oan uổng.

Nhìn thấy gương mặt “ đáng thương hề hề “ của hẳn, Tần Dĩ Mạt bỗng nhiên ngẩng đầu, trên mặt hẳn “bộp” một cái.

“Được rồi !” Nàng lăm lăm nói : “Thật là, đem mình làm thành bộ mặt đáng thương của cún, một nam nhân mà dùng thủ đoạn này để lấy được đồng cảm, thật là quá ti bỉ rồi !”

Ti bỉ cái gì một chút quan trọng cũng không có, chỉ cần dùng được liền dùng, Tam Mao từ nhỏ là chủ nghĩa thực dụng âm thầm nghĩ, đặt người trong lòng xuống, hẳn cho nàng biết cái gì gọi là hôn.

Hẳn thích cái gì ở nàng nhỉ ?

Đáp án là : Cái gì cũng đều thích.

Không quản là âm thanh kiêu tiểu của nàng, lúc tức giận thì nhíu mày, có việc nhờ thì giả vờ ngoan ngoãn, tất cả mọi thứ hẳn đều thích. Nhưng mà nếu như phải chọn ra một loại.

Hẳn nhận thấy thật sự mà nói thì nàng cực kỳ cực kỳ âm áp.

Vĩnh viễn cũng không quên được, lúc hẳn mở mắt ra, gương mặt của nàng yên tâm nói : Ôi mẹ ơi, dọa chết ta rồi, cũng may là chưa có chết !

Vĩnh viễn cũng không quên được, nàng tự tay làm cho hẳn bộ y phục đầu tiên.

Vĩnh viễn cũng không quên được, nàng ở bên tai hần lải nhải, dặn dò không ngừng.

“Tam Mao huynh phải thật khỏe nha ! Ta và Dương nhi chỉ kì vọng vào huynh đó ” – Khi nàng nói ra câu mong chờ đáng thương đó, hần quả thực là tâm hoa nộ phóng.

Được người ý lại, được người quan tâm an ủi, được người thích, nàng cho hần quá nhiều, cho nên hần sống chết níu kéo nàng, mãi mãi không buông tay.

Phiên ngoại nhỏ 1 : Sau khi Tần Dĩ Mạt ở hiện đại gặp lại Tam Mao

Khách sạn, đặc biệt là « Khách sạn tình nhân » sẽ luôn làm người ta có chút ái muội nghĩ ngợi này nọ, nhưng mà những điều nghĩ ngợi này cũng không phải hoàn toàn vô đạo lý, ví dụ như nói Tần Dĩ Mạt cùng Tam Mao, sau khi vừa kinh thiên địa khóc quỷ thần trùng phùng, hai người liền dùng thân thể mà dày vò lẫn nhau, xác định là chính mình không có nằm mơ. =))))))))))

Sau khi triền miên qua đi, Tần Dĩ Mạt vốn mệt mỏi đến không thể mở mắt như cũ cố gắng gượng, không để chính mình thiếp đi.

” Anh làm sao đến được nơi này ? ” – Cô lẩm bẩm hỏi.

Tam Mao vỗ vỗ lưng cô, cọ cọ vào đỉnh đầu cô : ” Anh cũng không biết, lúc còn ở dưới phế tích đó, em sau khi lóe sáng, liền không thấy đâu...”- Nói đến đây âm thanh dừng lại một chút, rồi lại thêm ôm chặt cái eo nhỏ nhắn kia : ” Anh không ngừng đi tìm em, nhưng mà tìm khắp cái phế tích đó, cũng không tìm ra em “

” Bọn họ đều nói em chết rồi, nhưng là anh không tin, anh cứ tìm em, tìm em suốt ba năm, xem, anh cuối cùng cũng tìm được em ! ” Trong âm thanh của hần có chút đặc ý.

” Đúng đúng đúng ! Tam Mao nhà chúng ta là lợi hại nhất ! ” – Cô đem đầu cọ vào lòng hần, chỉ cảm thấy khoe mát mình thật ẩm ướt, cô không nghĩ Tam Mao ở bên kia gây ngốc suốt ba năm đến bên này.

Cố chấp như vậy tìm một người có lẽ không tồn tại, đáng giá sao !

Cô rất muốn đem câu hỏi này hỏi hần, nhưng lại khóc đến nghẹn lời, làm cô một chữ cũng không phát ra được.

” Dương nhi vẫn rất tốt, nó rất thông minh, sau khi em đi hai năm đã đậu tú tài, nó nói mình là đệ đệ của em, không thể làm xấu mặt em được, nhất định phải đem trạng nguyên về để em cao hứng, chỉ là cha em ông ấy không tốt lắm, ông ấy xuất gia rồi, tu ở Linh Ẩn tự, Ngu Tâm Nhi sau khi từ phế tích trở về liền sinh bệnh nặng, không bao lâu liền chết.

Tả Hương Tú cũng chết rồi, không thoát ra được Liên Cổ thành, liền chết ở trong đó. Còn lại Bạch Liên Nhi, nàng bị Thi Hình Thiên mang đi rồi. ! Đúng rồi, đem chúng ta cứu ra từ chỗ đó chính là hần..... “

Cô cứ nghe âm thanh đứt quãng của Tam Mao vang lên bên tai.

Cảm thấy sự an tâm trước giờ chưa từng có.

Nhắm mắt lại, vùi vào trong lòng hần.

Sự thật quay vòng, chỉ cần ở bên cạnh anh, em liền không mong muốn gì thêm nữa.

Phiên Ngoại Nhỏ 2 : Về vấn đề sinh kế.

Tam Mao không có hộ khẩu, hoàn toàn hoàn toàn không có hộ khẩu.

Cứ nghĩ tới lúc đang phần phạt một cái sang tới bên đây, vẫn là ở dưới cẳng cưỡi hành lý của người ta, mới đem chính mình lộng thành cái dạng không để người ta chú ý tới nữa.

Cho nên về vấn đề hộ khẩu của hần, liền thành vấn đề đau đầu nhất của Tần Dĩ Mạt.

Vấn đề này lấy năng lực của cô thì không có biện pháp, cuối cùng trong cuối cùng, chỉ có thể cầu cứu cha mẹ mình thôi, bạn đừng hỏi cô ấy có bao nhiêu khổ khẩu bà tâm biện ra lý do, rồi tới cuối cùng khi hai vị gặp Tam Mao, đều là nụ cười đầy mặt.

Tần mẹ lòng nghĩ : Cuối cùng con rể lớn lên thật đẹp trai nha ! Còn là người lai nữa, sau này cháu ngoại của mình càng thêm đáng yêu !

Tần ba lòng nghĩ : Ừ, nghe nói thằng nhóc này đồng ý đến nhà mình làm con rể. Không sai, không sai. Thật tốt nha.

Còn lại Tần Dĩ Mạt đang run sợ.

Trong vẻ bất an khẩn trương của Tam Mao, cuộc gặp gỡ này nằm ngoài ý muốn cực kì tốt đẹp, trong cảnh nhiệt tình mà hạ màn.

Đại khái lại qua nửa năm, hộ khẩu chứng minh thân phận của Tam Mao rốt cuộc cũng tới.

Tần Dĩ Mạt cảm thán : Vẫn là lão cha, lão mẹ có biện pháp nha !

~Đương nhiên là trong khoảng thời gian chờ đợi, hai người cũng không phải cái gì cũng không làm, Tần Dĩ Mạt chưa tốt nghiệp đại học, đương nhiên là ngoan ngoãn về trường, cô liền dẫn Tam Mao qua đó, hai người bên ngoài thuê một cái phòng nhỏ, Tần Dĩ Mạt còn đăng ký cho Tam Mao học một nghề : Thú y.

Không nghĩ đến, bạn Tam Mao ở phương diện này có đủ mười phần, đặt biệt là bọn chó con, thật sự là siêu cấp thích hấn, không cần biết là sủng vật kiêu ngạo cỡ nào, trước mặt hấn đều rất ngoan, rất ngoan.. (thật ra đọc xong 2 phiên ngoại cũng hiểu được lý do ==)))

Cho nên khi hai người học xong trở về, cùng mở một tiệm thú cưng, mức độ phổ biến của nó nghĩ cũng đã biết rồi.

Tuy là, Tần Dĩ Mạt âm thầm lăm lăm, đám nữ nhân phiền phức không quan hệ, tuyệt đối là dưới vỏ bọc của thú cưng trông chờ vào người đàn ông của cô,

Hừ hừ, bắt qua ta đây sẽ không cho các người có cơ hội đâu.

Bé gái Tần nắm chặt tay mà thề.

” Mạt Mạt.. ” – Có người sau lưng ôm lấy cái eo nhỏ nhắn của cô : ” Chúng ta về nhà đi ! “

” Vâng, về nhà.”

Toàn Văn Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duong-ve-nha-cua-vat-hi-sinh-nu-phu>